

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ν. ΜΕΛΑ

ΚΑΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΑΙΝΑΛΗ

Η ΝΕΟΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΔΙΣΕΚΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1908

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΕΧΝΗ ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΩΝ

1907

1326

52

JOHN W.

ALBANY

MEL

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ν. ΜΕΛΑ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΑΪΝΑΛΗ

Η ΝΕΟΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΔΙΣΕΚΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1908

Νέοισι δὲ πάντ' ἐπέουκε.
(Τουρταίου).

معارف نظارت جلیله سنک ۱۸۲ نومروئی و فی ۲۴ ایلول سنک ۳۲۳ تاریخی رخصتنامه سیلی طبع اولمشدر

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΩΝ

1907

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουσι τὴν ὑπογραφήν τοῦ κ.
Δημ. Ν. Μέλα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΤΗ,

Α. ΘΕΙΟΤΑΤΗ ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΙ

ΤΩ,

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩ, ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ,

ΚΥΡΙΩ, ΚΥΡΙΩ,

ΙΩΔΑΚΕΙΜ ΤΩ, Γ'

ΤΩ,

ΠΑΝΣΕΒΑΣΤΩ, ΠΑΤΡΙ

ΚΑΙ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΩ, ΗΜΩΝ ΔΕΣΠΟΤΗ,

ΑΠΕΙΡΟΥ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΦΟΣΙΩΣΕΩΣ

ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

ΟΙ ΕΚΔΟΤΑΙ

ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΠΑΤΡΙΣΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΑΤΡΙΣ

1871

ΠΡΟΚΥΒΗΤΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ

ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΠΑΤΡΙΣΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ

AKADHMIA
NANHOA

Η Α. ΘΕΙΟΤΑΤΗ ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΙΩΑΚΕΙΜ Ο Γ΄

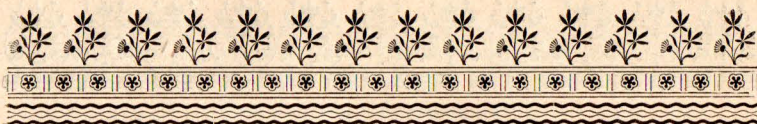
ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΘΗΝΑΙΣ 1911

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

<p>Ἀπὸ κτίσ. κόσμ. κατὰ τοὺς Ο' 7416</p> <p>» » » » Λατίνους 5912</p> <p>» » καθ' Ἐβρ. 5668</p> <p>» τοῦ Κατακλισμοῦ.... 5174</p> <p>» τῆς Πυργοπούας..... 4861</p> <p>» κτίσεως Ρώμης ..... 2671</p> <p>» τοῦ κανονισμ. τοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ Ἰουλ. Καίσαρος ..... 1952</p> <p>» καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ ὑπὸ Τίτου 1838</p> <p>» κτίσεως τῆς Κ/πόλεως. 1583</p> <p>» τῆς μοναρχίας τῶν Γάλλων ..... 1477</p> <p>» τῆς γενν. τοῦ Μωάμεθ 1330</p> <p>» τοῦ χωρισμοῦ τῶν δύο ἐκκλησιῶν..... 854</p>	<p>Ἀπὸ τῆς εὐρέσεως τῆς τυπογραφίας..... 488</p> <p>» τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Εὐέλπ. ἀκρωτηρίου. 423</p> <p>» τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ..... 416</p> <p>» τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως... 455</p> <p>» τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ..... 326</p> <p>» τῆς ἐφευρέσεως τῶν ἀτμοπλοίων..... 100</p> <p>» τῆς ἐφευρέσεως τοῦ σιδηροδρόμου ..... 78</p> <p>» τῆς ἐφευρέσεως τοῦ τηλεγράφου ..... 70</p>
--	--

ΠΑΣΧΑΔΙΟΝ

<p>Ἰνδικτιῶνος ζ'..... 6</p> <p>Ἡλίου κύκλοι κδ'..... 24</p> <p>Σελήνης » ζ'..... 6</p> <p>» θεμέλιον ια'..... 11</p> <p>Κρεοφαγίας ἡμέραι νε'..... 55</p> <p>Τὸ τριψίδιον ἀρχεται Φεβρ. γ'. 3</p> <p>Ἡ ἀπόκρεως » » ιζ' 17</p> <p>Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ Τρίτῃ τῆς ε' ἑβδομάδος.</p> <p>Νομικὸν Φάσκα Ἀπριλίου ζ'.. 7</p> <p>Ἐβραίων » » γ'.. 3</p>	<p>Λατίνων Πάσχα Ἀπριλίου ζ'.. 6</p> <p>Ἁγιον Πάσχα » ιγ'. 13</p> <p>Ἡ Ἀνάληψις Μαΐου κβ'..... 22</p> <p>Ἡ Πεντηκοστὴ Ἰουνίου α'... 1</p> <p>Κυριακ. Ἀγ. Πάντων Ἰουν. η' 8</p> <p>Ἡ νηστεία Ἀγίων Ἀποστόλων ἡμέραι κ'..... 20</p> <p>Ἡ μνήμη αὐτῶν ἡμέρα Κυριακῆ Παραμονῆ Χριστουγέννων ἡμέρα Τετάρτη.</p>
---	--

ΗΓΕΜΟΝΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Η ΑΝΑΡΡΗΣΙΣ ΤΗΣ Α. Α. Μ.
ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ
ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΗΤ ΧΑΝ ΤΟΥ Β'
Αύγουστου 19
(1876)

ΤΑ ΓΕΝΕΘΑΙΑ ΤΗΣ Α. Α. Μ.
ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ
ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΗΤ ΧΑΝ ΤΟΥ Β'
Αύγουστου 30
(1842)

Α') Γενέθλιοι

- Ιανουαρίου 8 Τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας Ὁσκάρ τοῦ Β' (1829).
» 14 » αὐτοκράτορ. τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου τοῦ Β' (1859).
Φεβρουαρίου 14 » ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδου τοῦ Α' (1861).
Μαρτίου 27 » βασιλέως τοῦ Βελγίου Λεοπόλδου τοῦ Β' (1861).
Ἀπριλίου 8 » » τῆς Ρουμανίας Καρόλου τοῦ Α' (1839).
Μαΐου 4 » » τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσου τοῦ ΙΙ' (1886).
» 6 » αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας Νικολάου τοῦ Β' (1868).
Ἰουλίου 2 » Χεδίβου Ἀμπάς Χιλμῆ (1874).
Αύγουστου 5 » αὐτοκράτ. τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου Ἰωσήφ Α' (1830).
» 14 » βασιλέως τῆς Σερβίας Πέτρου τοῦ Α' (1844).
» 18 Τῆς βασιλίσσης τῆς Ὁλλανδίας Βιλελμίνης (1888).
Σεπτεμβρίου 15 Τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλίας Καρόλου τοῦ Α' (1863).
» 24 » ἡγεμόνος τοῦ Μαυροβουνίου Νικολάου τοῦ Α' (1841).
Ὀκτωβρίου 29 » βασιλέως τῆς Ἰταλίας Βίκτωρος Ἐμμανουήλ (1869).
Νοεμβρίου 21 » Μικάδου τῆς Ἰαπωνίας Μουτσουχίτου (1852).
» 27 » βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου τοῦ Ζ' (1841).

Β') Ἀναρρήσεις

- Ἰανουαρίου 11 Τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου τοῦ Ζ' (1901).
» 17 » » τῆς Δανίας Φριδερίκου (1906).
Φεβρουαρίου 3 » προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Φαλλιέρ (1906).
Μαρτίου 14 » βασιλέως τῆς Ρουμανίας Καρόλου τοῦ Α' (1881).

Μαΐου	26	Τοῦ αὐτοκράτ. τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου Ἰωσήφ τοῦ Α' ὡς βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας (1867).
Ἰουνίου	3	» » τῆς Σερβίας Πέτρου τοῦ Α' (1903).
»	3	» αὐτοκράτ. τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου τοῦ Β' (1888).
Ἰουλίου	25	» βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Γεωργίου τοῦ Α' (1863).
»	17	» » τῆς Ἰταλίας Βίκτωρος Ἐμμανουήλ (1900).
»	24	» ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδου τοῦ Α' (1887).
Αὐγούστου	1	» » τοῦ Μαυροβουνίου Νικολάου τοῦ Α' (1860).
Σεπτεμβρίου	6	» βασιλέως τῆς Σουηδίας Ὁσκάρ τοῦ Β' (1872).
Ὀκτωβρίου	7	» » τῆς Πορτογαλίας Καρόλου τοῦ Α' (1889).
Νοεμβρίου	5	» » τῆς Νορβηγίας Χάκωνος τοῦ Ζ' (1906).
»	11	» τῆς βασιλείσης τῆς Ὀλλανδίας Βιλελμίνης (1890).
»	19	» Τοῦ αὐτοκράτ. τῆς Ρωσίας Νικολάου τοῦ Β' (1894).
Δεκεμβρίου	19	» » τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου Ἰωσήφ τοῦ Α' ὡς αὐτοκράτ. Αὐστρίας (1848).
»	27	» βασιλέως τοῦ Βελγίου Λεοπόλδου τοῦ Β' (1865).
»	30	» Μικάδου τῆς Ἰαπωνίας Μουτσutzίτου (1867).

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ ΤΟΥ 1908

1. Τὴν 15 Ἰουνίου, δακτυλοειδῆς ἔκλειψις τοῦ **Ἡλίου**, ὄρατῆ ἐν μέρει παρ' ἡμῖν.
2. Τὴν 24 Νοεμβρίου, ἔκλειψις τῆς **Σελήνης**, διὰ τοῦ σιόφωτος ὄρατῆ.
3. Τὴν 10 Δεκεμβρίου, δακτυλοειδῆς καὶ ὀλικὴ ἔκλειψις τοῦ **Ἡλίου**, ἀόρατος ἐν Εὐρώπῃ.

ΕΝΑΡΞΕΙΣ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ὉΡΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Εαρ, Μαρτίου 8, ὥρ. 8 λεπτά 33
πρὸ μεσημβρ.

Θέρους, Ἰουνίου 9, ὥρ. 4 λεπτά 27
πρὸ μεσημβρ.

Φθινόπωρον, Σεπτεμβρ. 10, ὥρ. 7
λεπτά 5 μ. μ.

Χειμών, Δεκεμβρίου 9, ὥρ. 1
λεπτά 39 μ. μ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

*Έχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νύξ 14.

☉ Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Ὑδροχόον.

Μὴν ὀθωμ. Μουχαρρέμ (γένον ἔτος Ἐγείρας 1326) ἔχων ἡμέρας 29 ἄρχ. τῆ 22.

ο.	ν.	π.		
10	14	1	Τρ.	† ΠΕΡΙΤΟΜΗ. Βασιλείου τοῦ Μεγάλου.
11	15	2	Τε.	Σιλβέστρου πάπα Ρώμης. Θεαγένους.
12	16	3	Πε.	Μαλαχίου τοῦ προφήτου. Γορδίου μάρτ.
13	17	4	Πα.	Σύναξις τῶν 70 Ἀποστόλων.
14	18	5	Σα.	Παραμονή τῶν Θεοφανίων. Νηστεία.
15	19	6	Κυ.	✠ ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΙΑ.
16	20	7	Δε.	† Προδρόμον καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.
17	21	8	Τρ.	Δομνίκης τῆς ὁσίας. Γεωργίου Χοζεβίτου.
18	22	9	Τε.	Πολυεύκτου καὶ Εὐστρατίου μαρτύρων.
19	23	10	Πε.	Γρηγορίου ἐπισκόπ. Νύσσης. Δομετιανοῦ.
20	24	11	Πα.	Θεοδοσίου Κοινοβιάρχου. Ἀγαπίου.
21	25	12	Σα.	Τατιανῆς μάρτυρος.
22	26	13	Κυ.	✠ Ἐρμούλου καὶ Στρατονίκου μαρτύρων.
23	27	14	Δε.	Τῶν ἐν Σινῆ καὶ Ραιθῷ ἁγίων Πατέρων.
24	28	15	Τρ.	Ἰωάννου Καλυβίτου. Παύλου Θηβαίου.
25	29	16	Τε.	Προσκύνησις ἀλύσεως ἀποστ. Πέτρου.
26	30	17	Πε.	Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου.
27	31	18	Πα.	Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου πατρ. Ἀλεξανδρ.
28	1	19	Σα.	Μακαρίου Αἰγυπτίου. Εὐφρασίας μάρτυρος
29	2	20	Κυ.	✠ Εὐθυμίου τοῦ μεγάλου.
30	3	21	Δε.	Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ. Νεοφύτου μάρτ.
1	4	22	Τρ.	Τιμοθέου ἀποστόλ. Ἀναστασίου Πέρσου.
2	5	23	Τε.	Κλήμεντος ἱερομ. Ἀγαθαγγέλου μάρτυρ.
3	6	24	Πε.	Ξένης τῆς ὁσίας. Ἐρμογένους μάρτυρος.
4	7	25	Πα.	Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.
5	8	26	Σα.	Ξενοφάντος τοῦ ὁσίου.
6	9	27	Κυ.	✠ Ἀνακομ. λευφ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου.
7	10	28	Δε.	Ἐφραίμ ὁσίου τοῦ Σύρου.
8	11	29	Τρ.	Ἰγνατίου ἱερομ. τοῦ Θεοφόρου.
9	12	30	Τε.	† Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.
10	13	31	Πε.	Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν Ἀναργύρων.

☉
Πανσέληνος
ἄρχ. τῆ 5

☉
Τελ. Τέταρτον
ἄρχ. τῆ 13

●
Νέα Σελήνη
ἄρχ. τῆ 20

☉
Πρ. Τέταρτον
ἄρχ. τῆ 27

Ἡ γυνὴ εἶναι ἄνθος ὑπὸ σκιᾶν μόνον εὐωδιάζον.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 29. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νύξ 13.

☉ Ὁ ἥλιος εἰς τοὺς Ἰχθύς. ☽

Μὴν ὀθωμανικὸς Σεφερὸ ἔχων ἡμέρας 29 ἄρχεται τῆ 20.

ο	ν.	π.		
11	14	1	Πα.	Τρύφωνος μάρτυρος.
12	15	2	Σα.	† Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ.
13	16	3	Κυ.	✠ Τελώνου καὶ Φαρισαίου. Συμεών.
14	17	4	Δε.	Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου.
15	18	5	Τρ.	Ἀγάθης μάρτυρος.
16	19	6	Τε.	Φωτίου Κ/λεως. Βουκόλου ἐπ. Σιμύρης.
17	20	7	Πε.	Παρθενίου ἐπισκόπου Λαμψάκου.
18	21	8	Πα.	Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου.
19	22	9	Σα.	Νικηφόρου μάρτυρος. Ρωμανοῦ ὁσίου.
20	23	10	Κυ.	✠ Τοῦ Ἀσώτου. Χαλαλάμπους ἱερομάρτ.
21	24	11	Δε.	Βλασίου ἱερομ. Θεοδώρου. Αὐγούστης.
22	25	12	Τρ.	Μελετίου ἀρχιεπισκ. Ἀντιοχείας τοῦ Μεγ.
23	26	13	Τε.	Μαρτινιανοῦ τοῦ ὁσίου.
24	27	14	Πε.	Αὔξεντιοῦ τοῦ ὁσίου.
25	28	15	Πα.	Ὀνησίμου τοῦ ἀποστόλου.
26	29	16	Σα.	Τῶν Ψυχῶν. Παμφίλου μάρτυρος.
27	1	17	Κυ.	✠ Τῆς Ἀπόκρως. Θεοδώρου Τήρωνος.
28	2	18	Δε.	Κόνωνος μάρτυρος. Λέοντος πάπα Ρώμης.
29	3	19	Τρ.	Ἀρχιππου τοῦ ἀποστόλου.
1	4	20	Τε.	Λέοντος ἐπισκόπου Κατάνης.
2	5	21	Πε.	Τιμοθέου καὶ Εὐσταθίου ἐπ. Ἀντιοχείας.
3	6	22	Πα.	Τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου μαρτύρ. Ἀνθούσης.
4	7	23	Σα.	Τῶν ἐν ἀσκήσει λαμψάντων.
5	8	24	Κυ.	✠ Τῆς Τυρινῆς. Ἡ Α' καὶ Β' εὐρεσις τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.
6	9	25	Δε.	Ταρασίου ἀρχιεπ. Κων/πόλεως. (Ἄρχεται ἡ Μεγίλη Τεσσαρακοστή).
7	10	26	Τρ.	Πορφυρίου ἐπισκόπου Γάζης.
8	11	27	Τε.	Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.
9	12	28	Πε.	Βασιλείου τοῦ ὁμολογητοῦ.
10	13	29	Πα.	Κασσιανοῦ τοῦ Ρωμαίου.

☿
Πανσέληνος
ἄρχ. τῆ 4

☽
Τελ. Τέταρον
ἄρχ. τῆ 11

●
Νέα Σελήνη
ἄρχ. τῆ 18

☽
Πρ. Τέταρον
ἄρχ. τῆ 25

Ἄφηνε πάντοτε ἐν παράθυρον ἀνοικτὸν εἰς τὴν τύχην.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ἔχον ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ 12.

☉ Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Κριόν.

Μὴν ὀθωμανικὸς Ρεββι-οὐλ-έββέλ ἔχον ἡμέρας 30 ἄρχεται τῇ 20.

ο.	Ν.	π		
11	14	1	Σα.	Τοῦ διὰ κολλ. θαύμ. Θεοδώρου Τήρωνος.
12	15	2	Κυ.	✠ Τῆς Ὁρθοδοξίας. Εὐθαλίας μαρτ.
13	16	3	Δε.	Εὐτροπίου, Κλεονίκου, Βασιλίσκου μαρτ.
14	17	4	Τρ.	Γερασίμου τοῦ Νέου.
15	18	5	Τε.	Κόνανος καὶ Ἀρχελαίου τῶν μαρτύρων.
16	19	6	Πε.	Τῶν ἐν Ἀμορίῳ 42 μαρτύρ. Μελισσηνοῦ.
17	20	7	Πα.	Βασιλέως, Εὐφραΐμ, Εὐγενίου ἱερομαρτ.
18	21	8	Σα.	Θεοφυλάκτου ἐπισκόπου Νικομηδείας.
19	22	9	Κυ.	✠ Β' τῶν Νηστειῶν.
20	23	10	Δε.	Κοδράτου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
21	24	11	Τρ.	Σωφρονίου πατριάρχου Ἱεροσολύμων.
22	25	12	Τε.	Θεοφάνους τοῦ ὁμολογητοῦ.
23	26	13	Πε.	Νικηφόρου πατριάρχου Κων/πόλεως.
24	27	14	Πα.	Βενεδίκτου τοῦ ὁσίου.
25	28	15	Σα.	Ἀγαπίου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
26	29	16	Κυ.	✠ Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως. Ι' Νηστ.
27	30	17	Δε.	Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.
28	31	18	Τρ.	Κυρίλλου πατριάρχου Ἱεροσολύμων.
29	1	19	Τε.	Χρυσάνθου καὶ Δαρείας τῶν μαρτύρων.
1	2	20	Πε.	Τῶν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἀγ. Σάββα Πατέρων.
2	3	21	Πα.	Ἰακώβου τοῦ ὁμολογητοῦ.
3	4	22	Σα.	Βασιλείου ἱερομάρτυρος.
4	5	23	Κυ.	✠ Δ' τῶν Νηστειῶν. Ἰωάν. συγγρ. τῆς Κλ.
5	6	24	Δε.	Ζαχαρίου τοῦ ὁσίου.
6	7	25	Τρ.	† Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.
7	8	26	Τε.	Ἡ Σύναξις τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.
8	9	27	Πε.	Ματρώνης ὁσίας (Ψάλλ. ὁ Μ. Κανών).
9	10	28	Πα.	Ἰλαρίωνος. (Ψάλλ. ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος).
10	11	29	Σα.	Μάρκου ἐπισκόπ. Ἀρεθουσίαν. Κυρίλλου.
11	12	30	Κυ.	✠ Ε' τῶν Νηστ. (Ψάλλ. ἀκολουθ. Μαρ. Αἰγ.).
12	13	31	Δε.	Ὑπατίου ἱερομ. ἐπισκόπου Γαγγρῶν.

☉
Πανσέληνος
ἄρχ. τῇ 4.

☉
Τελ. Τέταρτον
ἄρχ. τῇ 12.

●
Νέα Σελίγη
ἄρχ. τῇ 19.

☉
Πο. Τέταρτον
ἄρχ. τῇ 26.

Μὴ ἀγόραζε περισσότερα ἀπ' ὅσα δύνασαι νὰ πληρώσῃς.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νύξ 11.

☉ Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Ταῦρον. ♀

Μὴν ὀθωμανικὸς Ρεββί-οὐλ-ἀχρὸν ἔχων ἡμέρας 29 ἄρχεται τῇ 19.

ο.	η.	π.		
13	14	1	Τρ.	Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.
14	15	2	Τε.	Τίτου ὁσίου τοῦ θαυματουργοῦ.
15	16	3	Πε.	Νικήτα ὁσ. Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου.
16	17	4	Πα.	Γεωργίου τοῦ ἐν Μαλαιῶ. Ζωσιμᾶ ὁσίου.
17	18	5	Σα.	† Τοῦ Λαζάρου. Κλαυδίου μάρτυρος.
18	19	6	Κυ.	✠ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ. Εὐτυχίου ἀρχιεπ. Κ'ως.
19	20	7	Δε.	Γεωργίου ἐπ. Μυτιλ. (* Ἀρχεται ἡ Μεγάλη ἐβδομάς).
20	21	8	Τρ.	Ἡρῳδίωνος ἀποστ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
21	22	9	Τε.	Εὐφυχίου μάρτυρος.
22	23	10	Πε.	Τερεντίου μάρτ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
23	24	11	Πα.	Ἀντίπα ἱερομάρτυρος ἐπισκόπ. Περγάμου.
24	25	12	Σα.	Βασιλείου ἐπισκόπου Παρίου.
25	26	13	Κυ.	✠ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ.
26	27	14	Δε.	Ἀριστάρχου, Πούδη καὶ Τροφίμου ἀποστ.
27	28	15	Τρ.	Κρήσκεντος καὶ Λεωνίδου τῶν μαρτύρων.
28	29	16	Τε.	Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Χιονίας τῶν μαρτ.
29	30	17	Πε.	Συμεῶν τοῦ ἐν Περσίδι.
30	1	18	Πα	† Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.
1	2	19	Σα.	Παφνουτίου ἱερομάρτυρος.
2	3	20	Κυ.	✠ Τοῦ Θωμᾶ. Θεοδώρου τοῦ Τριχινᾶ.
3	4	21	Δε.	Ἰανουαρίου μάρτυρος.
4	5	22	Τρ.	Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου.
5	6	23	Τε.	† Γεωργίου Τροπαιοφόρου. Ἀλεξάνδρου.
6	7	24	Πε.	Ἐλισάβητ τῆς ὁσίας καὶ θαυματουργοῦ.
7	8	25	Πα.	Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
8	9	26	Σα.	Βασιλέως ἐπισκόπου Ἀμασείας.
9	10	27	Κυ.	✠ Τῶν Μυροφόρων. Συμεῶν ἱερομονάχ.
10	11	28	Δε.	Τῶν ἐν Κυζίκῳ 9 μαρτύρων.
11	12	29	Τρ.	Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου τῶν ἀποστόλων.
12	13	30	Τε.	Ἰακώβου τοῦ ἀποστόλου.

☉
Πανσέληνος

ἄρχ. τῇ 3

☉
Τελ. Τέταρτον
ἄρχ. τῇ 10

☉
Νέα Σελήνη
ἄρχ. τῇ 17

☉
Πρ. Τέταρτον
ἄρχ. τῇ 25

Ὁ ἔρως εἶναι δρόσος τοῦ οὐρανοῦ ἀναπύχουσα τὴν καρδίαν.

ΜΑΪΟΣ

Ἐχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ 10.

☉ Ὁ ἥλιος εἰς τοὺς Διδύμους.

Μὴν ὀθωμανικὸς Δζεμαζι-οὐλ-εββέλ ἔχων ἡμέρας 30 ἄρχεται τῇ 18.

ο.	ν.	π.		
13	14	1	Πε.	Ἰερεμίου τοῦ προφήτου.
14	15	2	Πα.	Ἄνακομ. λειψ. Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου.
15	16	3	Σα.	Τιμοθέου καὶ Μαύρας τῶν μαρτύρων.
16	17	4	Κυ.	✠ Τοῦ Παραλύτου. Πελαγίας μάρτυρος.
17	18	5	Δε.	Εἰρήνης μεγαλομάρτυρος.
18	19	6	Τρ.	Ἰώβ τοῦ πολυάθλου.
19	20	7	Τε.	Τῆς Μεσοπενητηκοστῆς. Ἀκακίου μάρτυρος.
20	21	8	Πε.	Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.
21	22	9	Πα.	Ἡσαίου τοῦ προφ. Χριστοφόρου μάρτ.
22	23	10	Σα.	Σίμωνος ἀποστόλου τοῦ Ζηλωτοῦ.
23	24	11	Κυ.	✠ Τῆς Σαμαρείτιδος. Μωκίου ἱερομάρτ.
24	25	12	Δε.	Ἐπιφανίου ἐπισκόπου. Γερμανοῦ Κ λεως.
25	26	13	Τρ.	Γλυκερίας μάρτυρος.
26	27	14	Τε.	Ἰσιδώρου μάρτυρος. Θερόποντος ἱερομ.
27	28	15	Πε.	Παχωμίου τοῦ Μεγάλου. Ἀχιλλίου μάρτ.
28	29	16	Πα.	Θεοδώρου τοῦ Ἁγιασμένου.
29	30	17	Σα.	Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας τῶν ἀποστόλων.
1	31	18	Κυ.	✠ Τοῦ Τυφλοῦ. Διονυσίου. Πέτρου μαρ.
2	1	19	Δε.	Πατρικίου ἱερομάρ. ἐπισκόπου Προύσης.
3	2	20	Τρ.	Θαλλελαίου μάρτυρος.
4	3	21	Τε.	† Τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης.
5	4	22	Πε.	† ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ. Βασιλίσκου μάρτ.
6	5	23	Πα.	Μιχαὴλ ἐπισκόπου Συννάδων τοῦ ὁμολογ.
7	6	24	Σα.	Συμεὼν τοῦ ἐν Θαυμασιῶ ὄρει.
8	7	25	Κυ.	✠ Τῶν ἁγίων 318 Θεοφόρων Πατέρων.
9	8	26	Δε.	Κάρπου τοῦ ἀποστόλου.
10	9	27	Τρ.	Ἑλλαδίου μάρτυρος.
11	10	28	Τε.	Εὐτυχοῦς ἱερομάρτ. ἐπισκόπου Μελιτηνῆς.
12	11	29	Πε.	Θεοδοσίας μάρτυρος.
13	12	30	Πα.	Ἰσαακίου τοῦ ὀσίου.
14	13	31	Σα.	Τῶν Ψυχῶν. Ἐρμείου μάρτυρος.

Πολλάκις τὸ τέλος μᾶς συμφορᾶς εἶναι ἀρχὴ μεγαλειέρας. (Θεοβαρτές).

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 15 καὶ ἡ νύξ 9.

☉ Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Καρκίνον. ☿

Μὴν ὀθωμανικὸς Δεξμαζι-οὐλ-αζήρ ἔχων ἡμέρας 29 ἄρχεται τῇ 17.

ο.	ν.	π.		
15	14	1	Κυ.	✠ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ. Ἰουστίνου μ.
16	15	2	Δε.	† ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ.
17	16	3	Τρ.	Λουκιλιανοῦ μάρτυρος.
18	17	4	Τε.	Μητροφάνους ἀρχιεπισκόπου Κ'πόλεως.
19	18	5	Πε.	Δωροθέου ἱερομάρτυρος, ἐπισκόπ. Τύρου.
20	19	6	Πα.	Ἰλαρίωνος ὁσίου τοῦ Νέου.
21	20	7	Σα.	Θεοδώρου ἐπισκόπου Ἀγκύρας.
22	21	8	Κυ.	✠ Τῶν Ἀγίων Πάντων.
23	22	9	Δε.	Κυρίλλου ἀρχιεπ. Ἀλεξανδρείας.
24	23	10	Τρ.	Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀντωνίνης τῶν μαρτύρ.
25	24	11	Τε.	Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα ἀποστόλων.
26	25	12	Πε.	Ἰονουφρίου καὶ Πέτρου τῶν ὁσίων.
27	26	13	Πα.	Ἀκυλίνης μάρτυρος.
28	27	14	Σα.	Ἐλισσαίου προφ., Μεθοδίου ἀρχιεπισκόπου Κων/πόλεως.
29	28	15	Κυ.	✠ Ἀμὸς τοῦ προφήτου.
30	29	16	Δε.	Τύχωνος ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος.
1	30	17	Τρ.	Μανουήλ, Σαβέλ καὶ Ἰσαύρου μαρτύρων.
2	1	18	Τε.	Λεοντίου μάρτυρος. Θεοδούλου.
3	2	19	Πε.	Ἰούδα τοῦ ἀποστόλου. Παΐσιου τοῦ Μεγ.
4	3	20	Πα.	Μεθοδίου ἱερομ. ἐπισκόπου Πατάρων.
5	4	21	Σα.	Ἰουλιανοῦ μάρτυρος τοῦ Ταρσεῶς.
6	5	22	Κυ.	✠ Εὐσεβίου ἱερομ. ἐπισκόπου Σαμοσατῶν.
7	6	23	Δε.	Ἀγριππίνης καὶ Ἀριστοκλέους μαρτύρ.
8	7	24	Τρ.	Τὸ γενέθλιον Ἰωάννου τοῦ Προδρομοῦ.
9	8	25	Τε.	Φεβρωνίας ὁσιομάρτυρος.
10	9	26	Πε.	Λαδιβ ὁσίου τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη.
11	10	27	Πα.	Σαμφῶν ὁσίου τοῦ Ξενοδόχου.
12	11	28	Σα.	Ἀνακ. λειψ. Κύρου καὶ Ἰωάννου Ἀναργ.
13	12	29	Κυ.	✠ Πέτρου καὶ Παύλου τῶν Ἀποστ.
14	13	30	Δε.	† Ἡ Σύναξις τῶν 12 Ἀποστόλων.

☉
Πανσέληνος
ἄρχ. τῇ 1

☿
Τελ. Τέταρτον
ἄρχ. τῇ 8

●
Νέα Σελήνη
ἄρχ. τῇ 15

☽
Πρ. Τέταρτον
ἄρχ. τῇ 23

☉
Πανσέληνος
ἄρχ. τῇ 30

Ἡ πεῖρα εἶναι τὸ παρελθὸν ὀμιλοῦν πρὸς τὸ παρόν. (Lamennais).

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ 10.

☉ Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Δέοντα.

Μὴρ ὀθωμανικὸς Ρεδζεπ ἔχων ἡμέρας 30 ἄρχεται τῇ 16.

ο.	ν.	π.		
15	14	1	Τρ.	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων.
16	15	2	Τε.	Κατάθ. τῆς τιμ. Ἐσθῆτος ἐν Βλαχέρναις.
17	16	3	Πε.	Ἰακίνθου μάρτ. Ἀνατολίου ἀρχ. Κ/λεως.
18	17	4	Πα.	Ἀνδρέου ἐπ. Κρήτης τοῦ Ἱεροσολυμίτου.
19	18	5	Σα.	Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἀθῶν καὶ Λαμπαδοῦς.
20	19	6	Κυ.	✠ Σισώη ὁσίου τοῦ Μεγάλου.
21	20	7	Δε.	Κυριακῆς τῆς μεγαλομ. Εὐαγγέλου μάρτ.
22	21	8	Τρ.	Προκοπίου τοῦ μεγαλομάρτυρος.
23	22	9	Τε.	Παγκρατίου ἱερομ. ἐπισκόπ. Ταυρομενίας.
24	23	10	Πε.	Τῶν ἐν Νικοπόλει 45 μαρτύρων.
25	24	11	Πα.	Κύρωσις Ὄρου ὑπὸ Εὐφημίας.
26	25	12	Σα.	Πρόκλου, Ἰλαρίου καὶ Βερονίκης μαρτ.
27	26	13	Κυ.	✠ Τῶν ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων.
28	27	14	Δε.	Ἀκύλα ἀποστόλου. Ἰωσήφ τοῦ Θ νίκης.
29	28	15	Τρ.	Κηρύκου καὶ Ἰουλίτης τῶν μαρτύρων.
1	29	16	Τε.	Ἀθηνογένους ἱερομάρτυρος.
2	30	17	Πε.	Μαρίνης μεγαλομάρτυρος.
3	31	18	Πα.	Αἰμιλιανοῦ καὶ Οὐαλεντίνης μαρτύρων.
4	1	19	Σα.	Δίου καὶ Μακρίνης τῶν ὁσίων.
5	2	20	Κυ.	✠ Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου.
6	3	21	Δε.	Συμεῶν τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ.
7	4	22	Τρ.	Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.
8	5	23	Τε.	Φωκᾶ ἱερομάρτυρος. Ἰεζεκιὴλ προφήτου.
9	6	24	Πε.	Χρηστίνης μεγαλομάρτυρος.
10	7	25	Πα.	Ἡ κοίμησις τῆς Ἁγίας Ἄννης.
11	8	26	Σα.	Ἐρμολάου ἱερομ., Παρασκευῆς.
12	9	27	Κυ.	✠ Παντελεήμονος τοῦ ἱαματικοῦ.
13	10	28	Δε.	Προχόρου, Νικάνορος, Τίμωνος ἀποστόλ.
14	11	29	Τρ.	Καλλινίκου καὶ Θεοδότῃς τῶν μαρτύρων.
15	12	30	Τε.	Σίλα καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐκ τῶν Ὁ'.
16	13	31	Πε.	Εὐδοκίμου τοῦ Δικαίου.

☉
Τέλ. Τέταρτον
ἀρχ. τῇ 7

●
Νέα Σελήνη
ἀρχ. τῇ 15

☽
Πρ. Τέταρτον
ἀρχ. τῇ 23

☾
Πανσέληνος
ἀρχ. τῇ 30

Εἰς ἕκαστόν μας βῆμα προσκρούομεν εἰς μῆμα.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νύξ 11.

☉ Ὁ ἥλιος εἰς τὴν Παρθένον.

Μὴν ὀθωμανικὸς Σαμπὰν ἔχων ἡμέρας 30 ἄρχεται τῇ 15.

ο.	Ν.	π.		
17	14	1	Πα.	Πρόοδος Τιμίου Σταυροῦ. (Ἄρχ. ἡ νηστ.)
18	15	2	Σα.	Ἄνακομιδὴ λειψάνου Στεφάνου πρωτομ.
19	16	3	Κυ.	✠ Ἰσαακίου, Δαλμάτου, Φαύστου ὁσίων.
20	17	4	Δε.	Τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 Ἁγίων Παίδων.
21	18	5	Τρ.	Εὐσιγνίου, Νόννας τῶν μαρτύρων.
22	19	6	Τε.	† Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.
23	20	7	Πε.	Δομετιανοῦ ὁσιομάρτυρος. Ναρκίσσου.
24	21	8	Πα.	Αἰμιλιανοῦ ἐπισκόπου. Τριανταφύλλου.
25	22	9	Σα.	Ματθία τοῦ Ἀποστόλου.
26	23	10	Κυ.	✠ Λαυρεντίου τοῦ ἀρχidiaκόν. Ἰππολύτου.
27	24	11	Δε.	Εὐφλου τοῦ διακόνου καὶ μάρτυρος.
28	25	12	Τρ.	Φωτίου καὶ Ἀνικήτου τῶν μαρτύρων.
29	26	13	Τε.	Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ.
30	27	14	Πε.	Μιχαίου τοῦ προφήτου.
1	28	15	Πα.	† Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.
2	29	16	Σα.	Τοῦ ἁγίου Μανδηλίου. Διομήδους μάρτ.
3	30	17	Κυ.	✠ Μύρωνος καὶ Στράτωνος μαρτύρων.
4	31	18	Δε.	Φλώρου καὶ Λαύρου τῶν μαρτύρων.
5	1	19	Τρ.	Ἀνδρέου μάρτυρος τοῦ Στρατηλάτου.
6	2	20	Τε.	Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.
7	3	21	Πα.	Θαδδαίου ἀποστόλου καὶ Βάσσης μάρτυρ.
8	4	22	Πα.	Ἀγαθονίκου μάρτυρος.
9	5	23	Σα.	Λούπου μάρτυρος. Εἰσηναίου ἱερομάρτυρ.
10	6	24	Κυ.	✠ Εὐτυχοῦς ἱερομάρτυρος.
11	7	25	Δε.	Βυρθολομαίου καὶ Τίτου τῶν ἀποστόλων.
12	8	26	Τρ.	Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας τῶν μαρτύρων.
13	9	27	Τε.	Ποιμένος ὁσίου. Λιβερρίου πάπα Ῥώμης.
14	10	28	Πε.	Μωϋσῆως ὁσίου τοῦ Αἰθίοπος.
15	11	29	Πα.	Ἀποτομὴ κεφαλῆς Προδρομοῦ (νηστεία).
16	12	30	Σα.	Ἀλεξάνδρου ἀρχιεπισκόπου Κων/πόλεως.
17	13	31	Κυ.	✠ Κατάθεις τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου.

☉
Τελ. τέταρτον

ἄρχ. τῇ 5

●
Νέα Σελήνη
ἄρχ. τῇ 13

☽
Πρ. Τέταρτον
ἄρχ. τῇ 21

☽
Πανσέληνος
ἄρχ. τῇ 28

Ὁ κόσμος εἶνε κῆπος σπερμοφορῶν μεστὸς ἀνάκθων καὶ ζιζανίων. (Σαίκισηρ).

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ 12.

☉ Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Ζυγόν. ☽†

Μὴν ὀθωμανικὸς Ραμαζὰν ἔχων ἡμέρας 29 ἄρχεται τῇ 14.

ο.	ν.	π.		
18	14	1	Δε.	Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου. Εὐανθίας μάρτυρος.
19	15	2	Τρ.	Μάμαντος μάρτ. Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ.
20	16	3	Τε.	Ἀνθίμου ἱερομάρτυρος. Θεοκτίστου ὁσίου.
21	17	4	Πε.	Βαβύλα ἐπισκόπου. Μωυσέως προφήτου.
22	18	5	Πα.	Ζαχαρίου τοῦ προφήτου.
23	19	6	Σα.	Ἡ ἀνάμνησις θαύματος τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ.
24	20	7	Κυ.	✠ Σώζοντος μάρτυρος.
25	21	8	Δε.	† ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.
26	22	9	Τρ.	Ἰωακείμ καὶ Ἄνης τῶν Θεοπατόρων.
27	23	10	Τε.	Μηροδώρας καὶ Μητροδώρας τῶν μαρτύρ.
28	24	11	Πε.	Θεοδώρας τῆς ὁσίας. Εὐσταθίας μάρτυρος.
29	25	12	Πα.	Αὐτονόμου ἱερομάρτυρος.
30	26	13	Σα.	Κορνηλίου ἱερομ. τοῦ Ἐκατοντάρχου.
1	27	14	Κυ.	✠ Η ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.
2	28	15	Δε.	Νικήτα μάρτυρος. Φιλοθέου ὁσίου.
3	29	16	Τρ.	Εὐφημίας μεγαλομ. τῆς πανευφήμου.
4	30	17	Τε.	Σοφίας μ. καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς θυγατέρων.
5	1	18	Πε.	Εὐμενίου ἐπισκόπου Γορτύνης. Ἀριάδνης.
6	2	19	Πα.	Τροφίμου. Σαββατίου. Δορυμέδοντος.
7	3	20	Σα.	Εὐσταθίου μεγαλομάρτυρος.
8	4	21	Κυ.	✠ Κωδράτου ἀποστόλου. Ἰωῶ προφήτου.
9	5	22	Δε.	Φωκά ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Σινώτης.
10	6	23	Τρ.	Ἡ σύλληψις τοῦ Προδρόμου. Πολυξένης.
11	7	24	Τε.	Θέκλης τῆς πρωτομάρτυρος.
12	8	25	Πε.	Εὐφροσύνης τῆς ὁσίας.
13	9	26	Πα.	Ἡ μετάστασις Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.
14	10	27	Σα.	Καλλιστράτου μάρτυρ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
15	11	28	Κυ.	✠ Χαρίτωνος ὁμολογ. Βαροῦχ προφήτου.
16	12	29	Δε.	Κυριακοῦ τοῦ ἀναχωρητοῦ.
17	13	30	Τρ.	Γρηγορίου ἱερομ. τοῦ Φωτιστοῦ.

☉
Τελ. Τέταρον
ἄρχ. τῇ 4

●
Νέα Σελήνη
ἄρχ. τῇ 12

☽
Πρ. Τέταρον
ἄρχ. τῇ 20

☾
Πανσέληνος
ἄρχ. τῇ 26

Ἄν οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχον τὸν στεναγμόν, θὰ ἐπνίγετο ὁ κόσμος.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νύξ 13.

☉ Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Σκορπίον. ☿

Μὴν ὁθωμανικὸς Σεβὰλ ἔχων ἡμέρας 30 ἄρχεται τῇ 13.

ο.	ν.	π.		
18	14	1	Τε.	Ἄνανιου ἀποστόλ. Ρωμανοῦ τοῦ μελφοῦ.
19	15	2	Πε.	Κυπριανοῦ ἱερομ. Ἰουστίνης μάρτυρος.
20	16	3	Πα.	Διονυσίου ἱερομαρτύρου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.
21	17	4	Σα.	Ἰεροθέου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.
22	18	5	Κυ.	✠ Χαριτίνης μάρτυρος.
23	19	6	Δε.	Θωμᾶ τοῦ ἀποστόλου.
24	20	7	Τρ.	Σεργίου καὶ Βάκχου τῶν μαρτύρων.
25	21	8	Τε.	Πελαγίας τῆς ὁσίας.
26	22	9	Πε.	Ἰακώβου Ἀλφαίου τοῦ ἀποστόλου.
27	23	10	Πα.	Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας τῶν μαρτύρων.
28	24	11	Σα.	Φιλίππου ἀποστόλου. Θεοφάνους ὁσίου.
29	25	12	Κυ.	✠ Τῶν ἁγίων 350 Θεοφθῶν Πατέρων.
1	26	13	Δε.	Κάροτου, Πατύλου, Ἀγαθοδώρου μαρτύρ.
2	27	14	Τρ.	Ναζαρίου, Γερβασίου μαρτ.. Κοσμᾶ μελ.
3	28	15	Τε.	Λουκιανοῦ μάρτυρος.
4	29	16	Πε.	Λογγίνου μάρτυρος τοῦ Ἐκατοντάρχου.
5	30	17	Πα.	Ὠσῆ προφήτου. Ἀνδρέου ὁσιομάρτυρος.
6	31	18	Σα.	Λουκᾶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
7	1	19	Κυ.	✠ Ἰωὴλ τοῦ προφήτου. Οὐάρου μάρτυρος.
8	2	20	Δε.	Ἀρτεμίου μεγαλομ. Γερασίμου τοῦ Νέου.
9	3	21	Τρ.	Παρίωνος ὁσίου τοῦ Μεγάλου.
10	4	22	Τε.	Τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 παίδων. Ἀβερκίου.
11	5	23	Πε.	Ἰακώβου ἀποστόλου τοῦ Ἀδελφοθέου.
12	6	24	Πα.	Ἀρέθα μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
13	7	25	Σα.	Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου τῶν μαρτύρων.
14	8	26	Κυ.	✠ Δημητρίου μεγαλομ. τοῦ Μυροβλήτου.
15	9	27	Δε.	Νέστορος μάρτυρος.
16	10	28	Τρ.	Τερεντίου καὶ Νεονίλλης τῶν μαρτύρων.
17	11	29	Τε.	Ἀναστασίας ὁσιομ. Ἀβραμίου τοῦ ὁσίου.
18	12	30	Πε.	Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας τῶν μαρτύρων.
19	13	31	Πα.	Στάχους ἀποστόλου. Ἐπιμάχου μάρτυρος.

☉
Τελ. Τέταρτον

ἄρχ. τῇ 4

●
Νέα Σελήνη

ἄρχ. τῇ 12

☽
Πρ. Τέταρτον

ἄρχ. τῇ 19

☽
Πανσέληνος

ἄρχ. τῇ 26

Τί ἐστι ποίησις; — Αἴσθημα κόσμου προγενεστέρου καὶ κόσμου μέλλοντος.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νύξ 14.

☉ Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Τοξότην. ☿

Μὴν ὀθωμανικὸς Ζιλκαδὲ ἔχων ἡμέρας 30 ἄρχεται τῇ 12.

ο.	ν.	π.		
20	14	1	Σα.	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων.
21	15	2	Κυ.	✠ Ἀκινδύνου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
22	16	3	Δε.	Ἀκεψιμᾶ, Ἰωσήφ, Ἀειθαλᾶ μαρτύρων. ☉
23	17	4	Τρ.	Ἰωαννικίου τοῦ Μεγάλου, Νικάνδρου. Τελ. Τέτατον
24	18	5	Τε.	Γαλακτιώνος καὶ Ἐπιστήμης μαρτύρων. ἄρχ. τῇ 2
25	19	6	Πε.	Παύλου ἀρχιεπ. Κ/πόλεως ὁμολογητοῦ.
26	20	7	Πα.	Τῶν ἐν Μελιτινῇ 33 μαρτ. Λαζάρου ὁσίου
27	21	8	Σα.	† Σύναξις Ἀρχ. Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ.
28	22	9	Κυ.	✠ Ὀνησιφόρου καὶ Πορφυρίου μαρτύρ.
29	23	10	Δε.	Ἐράστου ἀποστόλου. Ὁρέστου μάρτυρος.
30	24	11	Τρ.	Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου μαρτύρων. ●
1	25	12	Τε.	Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος. Νείλου τοῦ ὁσίου. Νέα Σελίγη
2	26	13	Πε.	Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. ἄρχ. τῇ 10
3	27	14	Πα.	Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου.
4	28	15	Σα.	Γουρία, Σαμωνᾶ. (*Ἀρχ. ἡ νηστ. τῶν Χρ.)
5	29	16	Κυ.	✠ Ματθαίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
6	30	17	Δε.	Γρηγορίου ἐπισκόπου Νεοκαισαρείας.
7	1	18	Τρ.	Πλάτωνος, καὶ Ρωμανοῦ τῶν μαρτύρων.
8	2	19	Τε.	Ἀβδίου τοῦ προφήτου. Βαρλαάμ μάρτυρ.
9	3	20	Πε.	Πρόχλου ἀρχιεπισκόπου Κ/πόλεως, Γρηγορίου Δεκαπ. ☽
10	4	21	Πα.	† ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ. Πρ. Τέτατον
11	5	22	Σα.	Φιλήμονος, Ἀπφία, Ἀρχίππου ἀποστόλου. ἄρχ. τῇ 17
12	6	23	Κυ.	✠ Ἀμφιλοχίου ἐπισκόπου Ἰκονίου.
13	7	24	Δε.	Κλήμεντος καὶ Πέτρου ἱερομαρτύρων.
14	8	25	Τρ.	Αἰκατερίνης μεγαλομάρτυρος, Μερκουρίου.
15	9	26	Τε.	Ἀλυπίου τοῦ Κιονίτου. Στυλιανοῦ. ☽
16	10	27	Πε.	Ἰακώβου μεγαλομάρτυρος τοῦ Πέρσου. Πανσέληνος
17	11	28	Πα.	Στεφάνου τοῦ Νέου. Εἰρηναίρου μάρτυρ. ἄρχ. τῇ 24
18	12	29	Σα.	Παραμόνου καὶ Φιλομμένου μαρτύρων.
19	13	30	Κυ.	✠ Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου.

Ἡ δυσπιστία εἶναι ἡ μήτηρ τῆς ἀσφαλείας.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 9 καὶ ἡ νύξ 15.

☉ Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Αἰγόκερον. ♁

Μὴν ὀθωμανικὸς Ζιλχιδξὲ ἔχων ἡμέρας 30 ἄρχεται τῇ 12.

ο.	ν.	π.		
20	14	1	Δε.	Ναοὺμ τοῦ προφήτου. Φιλαρέτου ὁσίου.
21	15	2	Τρ.	Ἄββακούμ τοῦ προφήτου.
22	16	3	Τε.	Σοφρονίου τοῦ προφήτου. Ἀγγελικῆς νεομ.
23	17	4	Πε.	Βαρθάρας μεγαλομ. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ.
24	18	5	Πα.	Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου. Διογένης.
25	19	6	Σα.	† Νικολάου ἐπισκόπου Μύρων.
26	20	7	Κυ.	✠ Ἀμβροσίου ἐπισκόπου Μεδιολάνων.
27	21	8	Δε.	Παταπίου ὁσίου. Σωσθένους ἀποστόλου.
28	22	9	Τρ.	Ἡ σύλληψις τῆς ἁγίας Ἄννης.
29	23	10	Τε.	Μηνᾶ, Ἐρμογένης, Εὐγράφου μαρτύρων.
30	24	11	Πε.	Δανιὴλ τοῦ Στυλίτου.
1	25	12	Πα.	† Σπυριδῶνος ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος.
2	26	13	Σα.	Εὐστρατίου μάρτυρος. Λουκίας μάρτυρος.
3	27	14	Κυ.	✠ Τῶν Προπατόρων. Θύρσου μάρτυρος.
4	28	15	Δε.	Ἐλευθερίου ἱερομάρτυρος.
5	29	16	Τρ.	Ἀγγαίου προφήτου. Θεοφανοῦς τῆς θαυμ.
6	30	17	Τε.	Δανιὴλ προφ. καὶ τῶν 3 παίδων. Διονυσίου.
7	31	18	Πε.	Σεβαστιανοῦ καὶ Ζωῆς τῶν μαρτύρων.
8	1	19	Πα.	Βονιφατίου μάρτυρος. Ἀγλαίας τῆς ὁσίας.
9	2	20	Σα.	Γυνατίου ἱερομάρτυρος τοῦ Θεοφύρου.
10	3	21	Κυ.	✠ Ἰουλιανῆς καὶ Θεμιστοκλέους μαρτύρ.
11	4	22	Δε.	Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτριάς.
12	5	23	Τρ.	Τῶν ἁγίων 10 μαρτύρων.
13	6	24	Τε.	Εὐγενίας ὁσιομάρτυρος.
14	7	25	Πε.	† Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.
15	8	26	Πα.	† Ἡ Σύναξις τῆς Θεοτόκου. Εὐθυμίου.
16	9	27	Σα.	Στεφάνου ἀρχιδιακ. τοῦ πρωτομάρτυρος.
17	10	28	Κυ.	✠ Τῶν ἐν Νικομηδεῖα δισμυρίων μαρτύρ.
18	11	29	Δε.	Τῶν ἐν Βηθλεὲμ 14 χιλιάδων νηπίων.
19	12	30	Τρ.	Ἄνουσίας ὁσιομάρτυρος.
20	13	31	Τε.	Μελάνης τῆς ὁσίας. Ζωτικῆς μάρτυρος.

☉
Τελ. Τέταρτον
ἄρχ. τῇ 2

●
Νέα Σελήμη
ἄρχ. τῇ 9

☉
Πρ. Τέταρτον
ἄρχ. τῇ 17

☉
Πανσέληνος
ἄρχ. τῇ 24

Ἡ χαρὰ εἶν' ἐδῶ κάτω ἀδελφῇ τῆς συμφορᾶς.

Η Α. Υ. Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΧΑΣΗΜ ΠΑΣΑΣ

Ἡ Α. Υ. εἶναι υἱὸς τοῦ Σεῖχουλίσλαμ Ἀχμέτ Μουχτάρ βέη, ἐγγόνου τοῦ ἄλλοτε Μεγάλου Βεζίρου Κοτζᾶ Γιουσούφ πασᾶ. Ἡ Α. Υ. ὁ Χασήμ πασᾶς ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ ἔτος τῆς Ἑγείρας 1269. Διωρίσθη μέλος, εἶτα δὲ πρόεδρος τοῦ Ἀκυρωτικοῦ. Μετ' ὀλίγον διωρίσθη αὐτοκρατορικὸς εἰσαγγελεὺς ἐν τῷ Ἀκυρωτικῷ, ὑφυπουργὸς τῆς δικαιοσύνης, δικαστικὸς ἐπιθεωρητὴς καὶ γενικὸς διοικητὴς τῆς Τριπόλεως. Δις ἐκ περιτροπῆς διετέλεσε μέλος τοῦ πολιτικοῦ τμήματος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους καὶ μετὰ ταῦτα διωρίσθη ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Ἡ Α. Υ. ὁ Χασήμ πασᾶς εἶναι συγγραφεὺς πολλῶν ἔργων εἰς γλῶσσαν ἀραβικὴν καὶ τουρκικὴν, ὧν τινα μένουσιν ἀνέκδοτα. Εἶναι τετιμημένος διὰ τῆς μεγάλης ταινίας τοῦ Ὄσμανιέ καὶ τοῦ Μετζιδιέ, τοῦ Ἰφτιχάρ μετὰ πλακὸς ἀδαμαντοκολλήτου, καὶ διὰ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ μεταλλίου Ἰμτιάζ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Οἱ Κινέζοι εορτάζουσι τὴν πρώτην τοῦ νέου ἔτους διὰ πανηγύρεων. Ὁ πρῶτος μὴν τοῦ σινικοῦ ἔτους ἀρχόμενος περὶ τὰ μέσα τοῦ καθ' ἡμᾶς Φεβρουαρίου ὀνομάζεται Ὑάτ-Ἰουίτ. Κατὰ τὴν παραμονὴν αὐτῆς ὄλοι, πτωχοὶ τε καὶ πλούσιοι, ἐγκαταλείποντες τὰ ἔργα των, συγχάζουσιν εἰς τοὺς ναοὺς, τὰ θεάτρα καὶ τὰς διασκεδάσεις. Ὑποτίθεται δὲ ὅτι ἅπασαι αἱ ἐκκρεμεῖς αὐτῶν ὑποθέσεις ὀφείλουσι νὰ τακτοποιηθῶσι κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ νέου ἔτους ἐν ὁμοφροσύνῃ καὶ πρὸς πλήρη ὄλων εὐχαρίστησιν· παύει δὲ τότε ἐπὶ τινὰς ἡμέρας καὶ τῶν Μανδαρίνων πᾶσα ἰσχὺς, ἕξ οὗ ἐνίοτε προκύπτουσιν ἀτακτήματα, κατὰ συνέπειαν τοῦ προνομίου, ὅπερ ἔχουσιν οἱ ἰδιῶται νὰ τακτοποιῶσι τοὺς μεταξὺ των λογαριασμούς, ἀκολουθοῦντες εἰς τοῦτο παλαιὰ ἔθιμα. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲ εἶναι συγχάκις ἐπίσης δυσάρεστον καὶ πρὸς τὸν ὀφειλέτην καὶ πρὸς τὸν δανειστήν, ἀλλὰ πάντοτε ὀλιγώτερον ὀκληρὸν τῆς δικαστικῆς ἐπεμβάσεως.

Τὸ εἰς τὰς εορτὰς τῆς πρώτης τοῦ ἔτους διδόμενον ὄνομα εἶναι *Σόον-Νίν*. Κατὰ πρῶτον ἀρχίζουσιν ἀνεγείροντες πέριξ τῶν ναῶν μεγάλα θεάτρα ἕξ Ἰνδοκαλάμου, εἰς ἃ μέλλουσι νὰ δοθῶσι παραστάσεις πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ ἐκάστου ναοῦ· ὄλοι τότε προμηθεύονται λυχνίας καινουργεῖς, ἕκαστος δὲ προσκολλᾷ ἐρυθρὸν χάρτην εἰς τὴν θύραν ἢ εἰς ἐκείνην τῶν γωνιῶν τοῦ οἴκου του, ὅπου εἶναι τεθειμένοι οἱ ἐφέστιοι θεοί.

Τὰ ἐπιπλα ἀνανεοῦνται καὶ ἡ οἰκογένεια ὅλη ἐνδύεται μὲ τὰ ὠραιότερα ἐνδύματα. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔθιμον εἶναι ὑποχρεωτικόν, διότι ἕκαστος Κινέζος ἤθελε νομισθῆ δύστηχῆς, ἂν δὲν ἔφερε

νέα ἐνδύματα τὴν πρώτην τοῦ ἔτους. Ὅθεν μετέρχονται πᾶν μέσον, ὅπως φυλάξωσι τὸ ἔθιμον τοῦτο καὶ πολλάκις κλέπτουσι τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅποια ἄλλως δὲν δύνανται νὰ ἀγοράσωσιν.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀκούονται ἐκπυρσοκορήσεις πανταγόθεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς Κίνας. Εἶναι δὲ αὐταὶ πυρὰ, τὰ ὅποια ἀνάπτει ἕκαστος, ὅπως ἀναγγεῖλη ὅτι αἱ ὑποθέσεις των ἔληξαν εὐτυχῶς. Ἐμπροσθεν τῶν θυρῶν τῶν μανδαρινῶν τὰ πυρὰ ταῦτα προσηλοῦνται ὁμοῦ ἐπὶ μακρῶν ξυρθρῶν ἰστῶν καὶ καίουσιν ἐπὶ δέκα λεπτά, ἀποτελοῦντα ἀδιάκοπον σειρὰν ἐκπυρσοκορήσεων. Ἄλλ' ἢ συνήθεια τοῦ καίειν πυρὰ ἐν Κίνα γίνεται εἰς παντὸς εἶδους τελετάς, ὡς εἰς γάμους, εἰς ἀφίξεις ἀπόντων φίλων κλπ. Ταῦτα δὲ πράττουσι πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν θεῶν.

Αἱ ἐπισκέψεις κατὰ τὴν πρώτην τοῦ νέου ἔτους εἶναι ἐπίσης ἐν χρήσει καὶ ἐν Κίνα, ὡς καὶ ἐν Εὐρώπῃ. Ἐὰν εἶναι πλούσιος ἐκεῖνος, ὃν ἔρχονται νὰ ἐπισκεφθῶσιν, ὁ τρόπος τῆς ὑποδοχῆς εἶναι τοιοῦτός τις. Εὐρίσκεται οὗτος συνήθως ἐν μεγάλῃ αἰθούσῃ ἀρτίως στολισθείσῃ, περιστοιχούμενος ὑπὸ τῶν θεραπόντων αὐτοῦ, καινουργῇ ἐνδύματα φερόντων. Αἱ καθέκλαι εἶναι ἐκ νέου ἐστιλβωμέναι καὶ κεκαλυμμέναι δι' ἔρυθροῦ ὑφάσματος. Ἀμφοτέρω τὰ φύλλα τῆς θύρας τῆς οἰκίας ἀνοίγουσιν ἵνα εἰσέλθῃ ὁ ξένος, ὁ δὲ οἰκοδεσπότης κάθηται ἐπὶ σοφᾶ εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης, ἀλλ' ἐγείρεται καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν ἐλθόντα, ἐν ᾧ χρόνῳ τὰ τὰμ τὰμ (εἶδος ὄργανου) ἀντηχοῦσιν ὑπὸ τοὺς κύπους ραβδίων ἐκ τσόχας κεκοσμημένων.

Τότε οἱ δύο Κινέζοι κάμνουσιν ἀπείρους ὑποκλίσεις ἀνταλλάσσοντες προσήσεις, αἱ ὅποια, ἐὰν ὁ ξένος εἶναι ὑψηλῆς τάξεως, δύνανται νὰ διαρκέσωσιν ἐπὶ δέκα λεπτά τέιον δὲ εἶναι παρατεθειμένον ἐπὶ τραπέζης μαρμαροσκεποῦς καὶ τεθειμένης ἐνώπιον τῶν δύο φίλων, οἵτινες πίνουσιν εἰς ὑγιεῖαν ἀλλήλων. Νεαί ἔπειτα ἀρχίζουσιν ὑποκλίσεις καὶ τέλος ἀποχωρίζονται, προσαγορευόμενοι καὶ πάλιν βροντοφῶνως μὲ τὰ ὑπερβολικώτατα τῶν φιλοφρονημάτων.

Αἱ ἑορταὶ τοῦ νέου ἔτους τῶν Κινέζων διαρκοῦσι δέκα ἡμέρας.

Ἡ πρώτη καλεῖται *Κάϋ-Υάτ* (ἡμέρα τῶν πτηνῶν). Ἡ ἑορτὴ αὕτη ὠρίσθη εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὅτι καὶ τὰ πτηνὰ εἶναι μία τῶν τροφῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἀπέχουσι κρέατος, καὶ οἱ αὐστηρότεροι μάλιστα φυλάττουσι νηστείαν αὐστηράν· ἔχουσι δὲ προσέτι καὶ τὴν παράδοξον συνήθειαν νὰ κρύπτωσι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὰ σάρωθρα καὶ τοὺς κωδωνίσκους τῶν οἰκιῶν ὡς πρόξενα δυστυχιῶν.

Ἡ δευτέρα ἡμέρα καλεῖται *Κόι-Ύάτ* (ἡμέρα τῶν σκύλλων). «Οἱ Κινέζοι τόσον πολὺ τιμῶσι τοὺς σκύλλους, λέγει Ρῶσος περιηγητής, ὥστε ἔχουσιν ἐπίτηδες ἐργάτας εἰδικῶς ἐπιφορτισμένους νὰ κατασκευάζωσι δι' αὐτοὺς φέρετρα. Πιστεύουσι δὲ ὅτι εἷς τῶν σοφῶν Κινέζων διεσώθη ποτὲ ἐκ τοῦ θανάτου ὑπὸ τινος σκύλλου καταφαγόντος τὸν δολοφόνον του. Καὶ ἐν τούτοις, κατὰ παράδοξον ἀντιφασιν, οἱ Κινέζοι τρώγουσι τὴν σάρκα τοῦ ζῴου τούτου».

Ἡ τρίτη ἡμέρα ὀνομάζεται *Σεν-Ύάτ* (ἡμέρα τῶν χοίρων). Οἱ Κινέζοι τιμῶσι τὴν μνήμην ἑνὸς τούτων τῶν ζῴων, σφάσαντος κατ' αὐτοὺς πολὺτιμὸν τι χειρόγραφον. Δὲν τρώγουσι χοίρινον κρέας κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐν ᾧ εἷς πᾶσαν ἄλλην ἡμέραν τοῦ ἔτους τὸ κρέας τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ τῶν κινεζικῶν τραπεζῶν.

Ἡ τετάρτη ἡμέρα ὀνομάζεται *Ύαγγ-Ύάτ* (ἡμέρα τῶν προβάτων). Εἶναι δὲ ἀφιερωμένη εἰς τὸν *Πόν-Κβόν-Κέγγα*, ποιμένα, ὅστις ἔζησε πτωχὸς τρεφόμενος μὲ χόρτα καὶ φέρων ἀντὶ ἐνδύματος φλοιοὺς δένδρων, ἀλλ' ὅστις ἐδίδαξε πρῶτος τοὺς Κινέζους τὴν ἐκ τοῦ δέρματος τῶν προβάτων ὠφέλειαν. Ὁ εἰς αὐτὸν ἀφιερωμένος ναὸς δὲν δέχεται εἰς προσφορὰν, ἢ καρπούς, ὄσπρια, σακχαρωτὰ καὶ οἶνον.

Ἡ πέμπτη ἡμέρα καλεῖται *Νέβ-Ύάτ* (ἡμέρα τῶν δαμάλεων). Δάμαλις ἐθήλασέ ποτε μικρὸν ὄρφανὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον βραδύτερον περιελθὸν εἰς τὸ ἀξίωμα μανδαρίνου τῇ ἀνήγειρε ναόν.

Ἡ ἕκτη ἡμέρα καλεῖται *Μά-Ύάτ* εἶναι δὲ ἡ τῶν ἵππων καὶ καθιερώθη ὅπως ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν λαὸν τὴν πρὸς τὸ ὠφέλιμον τοῦτο ζῴον ὑπόληψιν.

Ἡ ἑβδόμη εἶναι καθιερωμένη εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον καὶ καλεῖται *Ύεν-Ύάτ*. Θεότης δὲ ταύτης εἶναι ὁ *Πόν-Τσό*, ὅστις ἐδίδαξε τοὺς Κινέζους τὴν τροφήν τοῦ ὀρυζίου, τοῦ σίτου καὶ τοῦ κρέατος. Ναὸς δὲ τῶ ἀνηγέρθη καὶ αἱ εἰς αὐτὸν προσφοραὶ συνίστανται εἰς οἶνον, ὕδωρ καὶ ὄσπρια. Εἰς αὐτὸν τοῦτον εἶναι ἀφιερωμένη καὶ ἡ ὀγδόη ἡμέρα, ἣτις καλεῖται *Κὸ-Ύάτ* (ἡμέρα τῶν σιτηρῶν), διότι

οὗτος πρῶτος ἐδίδαξεν ὅτι ἠδύναντο νὰ ὠφεληθῶσιν ἔξ αὐτῶν καὶ νὰ τα μεταχειρισθῶσιν ὡς τροφήν. Ὁ αὐτὸς εἶναι θεότης καὶ τῆς ἐνάτης ἡμέρας, καλουμένης Μδ-Ύατ (ἡμέρα λινοῦ), καὶ ὁ θέλων ν' ἀπολαύσῃ εὐτυχίαν τινά, ὀφείλει προθύμως νὰ τῷ κάμῃ τὴν ἡμέραν ταύτην διαφόρους προσφοράς. Ὁ Πόν-Τσὸ θεωρεῖται ἐν γένει ὡς ὁ ἐφευρετὴς πολλῶν καὶ διαφόρων ἀνακαλύψεων. Χωρὶς τούτου οἱ Κινέζοι ἤθελον ἀγνοεῖ τὴν χρῆσιν καὶ αὐτῶν τῶν κυάμων καὶ τῶν πίσων· διότι οὗτος πρῶτος ἐφύτευσε τὰ ὄσπρια ταῦτα. Ὅθεν εἰς τὸν ἴδιον ἀφιερῶθη καὶ ἡ δεκάτη ἡμέρα, φέρουσα τὸ ὄνομα Ύότ-Ύατ, ἦτοι ἡμέρα πίσων καὶ κυάμων.

ΕΡΩΣ

*Ερως σημαίνει δάκρυα, σημαίνει βλασφημίαν,
σημαίνει ἴσως τὸν βαθμόν, ἐφ' οὗ ἐν ἀγωνίᾳ
ματαίως ἀναλίσκομεν τὴν δυστυχή καρδίαν,
καὶ εἶναι πόνου στεναγμὸς καὶ ὠρνή ἀγρία.*

★

*Εἶναι ὁ ἔρως τ' οὐρανοῦ τὸ πῦρ· ὅστις τ' ἀρπάσῃ
ὡς Προμηθεὺς δεσμεύεται καὶ οὕτω τιμωρεῖται
καθ' ἣν ἡμέραν ἡ ἐλπίς οἰκτρῶς τῷ ἀφαιρεῖται
καὶ πάλιν ἀναφύεται ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς πάσῃ.*

★

*ᾠ δίλημμ' ἀποτρόπαιον! ἐὰν δὲν ἀγαπήσῃς,
ὡς ὑπὸ πάγους τοῦ Βορρᾶ διέρχεται ἡ ζωὴ σου,
ἐὰν δὲ πάλιν ἔρωτα ἐγκλείσῃ ἡ ψυχὴ σου
ὡς ἄνθος ὑπὸ καύσωνα ταχέως θ' ἀπανθήσῃς.*

Δ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Α. Ἐνδοξότης ὁ Δ. Σωφρονιάδης Ἐφένης

ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΑΤΑ ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΣΤΕΜΜΑΤΑ

Τὰ στέμματα, τὰ ὁποῖα εἶναι σύμβολα τῆς βασιλείας, εἶναι πάντοτε ἐνδιαφέροντα πράγματα διὰ τοὺς πολλούς. Τὸ ἀπλούστερον καὶ ὠραιότερον στέμμα εἶναι εἷς χρυσοῦς κρίκος κεκοσμημένος με χρυσᾶ φύλλα ἐξαιρέτου τέχνης. Ἐκαστον φύλλον κοσμεῖται με λίθους πολυτίμους, σχεδὸν ἀνεκτιμήτους.

Τὸ *Γερμανικὸν στέμμα* εἶναι μᾶλλον στρατιωτικὸν καὶ περιέχει ὀκτὼ ἀσπίδας, αἱ ὁποῖαι διαδοχικῶς ἔχουν ἐμβλήματα καὶ μαῦρον ἀετὸν καὶ σταυρούς. Εἰς τὸ κέντρον ἐν μέσῳ ἀδαμάντων, ἐπὶ τεσσάρων ἀψίδων λάμπει χρυσῆ σφαῖρα καὶ ἄνωθεν αὐτῆς χρυσοῦς σταυρός.

Τὸ ἐλαφρότερον στέμμα τοῦ κόσμου εἶναι τὸ τῆς *Μ. Βρετανίας*, τὸ ὁποῖον κατεσκευάσθη πρὸ ἐξήκοντα ἔξ ἑτῶν διὰ τὴν βασίλισσαν Βικτωρίαν. Ἄν καὶ τὸ βῆρος αὐτοῦ εἶναι δύο λιτρῶν, ἡ ἀξία του εἶναι 7,500,000 φραγκῶν. Εἰς μέγας σάπφειρος, ὅστις κοσμεῖ τοῦτο, ὑπῆρχεν ἄλλοτε ἐπὶ τῆς σφραγίδος τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου τοῦ Ὁμολογητοῦ. Εἰς τοῦ Πάπα τὸ θησαυροφυλάκιον ὑπάρχουν δύο στέμματα ἀξίας 12,500,000 φραγκῶν.

Ἐν τούτων ὑπῆρξε δῶρον τοῦ Ναπολέοντος πρὸς τὸν Πάπαν Πιον τὸν Ζ' καὶ περιέχει τὸν μεγαλειότερον τοῦ κόσμου σμάραγδον.

Τὸ ἕτερον εἶναι δῶρον τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἰσπανίας Ἰσαβέλλας πρὸς τὸν Πάπαν Πιον τὸν Θ'. Ζυγίζει τοῦτο τρεῖς λίτρας καὶ ἀξίζει 5,000,000 φραγκα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Ἰατρὸς νευρικὸς πρὸς ἀσθενῆ πάσχουσαν δυσπεψίαν :

— Μὰ, κυρία μου, πρέπει νὰ μασᾶτε καλὰ τὸ φαγητόν. Γιατί σὰς ἔδωσε ὁ Θεὸς τὰ δόντια σας ; Καὶ ἐκεῖνη :

— Δέν μου τᾶδωσε ὁ Θεός . . . . . τι ἀγόρασα !

دارالعجزه

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΝ ΠΤΩΧΟΚΟΜΕΙΟΝ

ΔΑΡ-ΟΥΛ-ΑΤΖΕΖΕ

Πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς πρωτευούσης, ἐπὶ τῆς καταπρασίνου ράχεως τοῦ Ὁκ μεϊτάν, εἰς θέσιν μαγευτικὴν καὶ ὠραίαν εὗρισκεται εὐαγές τι καθίδρυμα παρέχον ἄσυλον καὶ οἰκογενειακὴν ὄντως περίθαλψιν, εἰς χιλιάδας ἀποκλήρων τῆς τύχης παντὸς ἔθνους καὶ θρησκευματος.

Τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο κατάστημα οἰκοδομηθὲν τῷ 1891 (1311 Ἑγ.) τῇ φιλευσπλάγχῃ μερίμνῃ καὶ φιλανθρώπῳ γενναϊοδωρίᾳ τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ προστάτου τῶν δυστυχῶν καὶ εὐσπλαγγικωτάτου ἡμῶν Ἀνακτος Σουλτάν Ἀβδουλ Χαμὴτ Χάν τοῦ Β' ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Βασιλάκη Κάλφα, ὠνομάσθη Αὐτοκρατορικὸν Πτωχοκομεῖον (دارالعجزه=Ντάρ-ουλ-ἀτζεζέ), δεῖγμα καὶ τότε τῆς ὑπὲρ τῶν πιστῶν Αὐτοῦ ὑπηκόων μερίμνης καὶ τοῦ πατρικοῦ ὄντως ἐνδιαφέροντος.

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄξιον ἰδιαιτέρας μνείας καὶ ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν παντὶ τῷ ἐπισκεπτομένῳ αὐτό, εἶναι ὅτι τὸ Αὐτοκρατορικὸν τοῦτο ἄσυλον, μεθ' ὅλον τὸ πολυπληθὲς αὐτοῦ προσωπικόν, μεθ' ὅλον τὸν καταπληκτικὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν αὐτῷ διαιωμένων, μεθ' ὅλον τὸν πολύπλοκον αὐτοῦ ὀργανισμόν, τῶν ἐργοστασίων, τῶν πλυντηρίων, τῶν λουτρῶν, τῶν ἐκκλησιῶν κτλ. κτλ. λειτουργεῖ ἀπὸ τοσοῦτων ἤδη ἐτῶν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Α. Α. Μ. τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτοῦ ἀθορύβως, ἄνευ διαφημίσεων καὶ πομπῶδων διακηρύξεων ἐπιτελοῦν τὸν φιλάνθρωπον καὶ κοινωφελῆ αὐτοῦ σκοπόν, ὅσον οὐδὲν

τῶν ἐν τῇ ἀχανεῖ Αὐτοκρατορία τοιούτων. Καὶ διὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς τοῦτον τὸ αὐτοκρατορικὸν Πτωχοκομεῖον δὲν εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς πολλούς. Θέλοντες λοιπὸν νὰ δώσωμεν ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν τοῦ ὀργανισμοῦ καθὼς καὶ τῶν εὐεργετημάτων, ἅτινα παρέχει τοῦτο διαρκῶς τῇ κοινωσίᾳ, θὰ ἐπιχειρήσωμεν διὰ μικρῶν καὶ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς νὰ ἐκθέσωμεν τὰ κατ' αὐτὸ μελετήσαντες ἰδίᾳ τὸν ὀργανισμόν καὶ ἐπὶ τοῦτο περιελθόντες τὰ διάφορα αὐτοῦ τμήματα καὶ ἐργοστάσια, χάρις εἰς τὴν εὐγενῆ ἀρωγὴν καὶ προθυμίαν τοῦ εὐγενεστάτου καὶ προσηνεστάτου αὐτοῦ διευθυντοῦ ἔξοχωτάτου Φαχρεττὶν βέη καὶ μυρίας ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀπο νέμομεν εὐχαριστίας.

Τὸ ὅλον κατάστημα περιλαμβάνει 12 περίπτερα (pavillons), 2 ἐκκλησίας, ὀρθόδοξον καὶ ἀρμενικὴν, ἐν τζαμίον, μίαν συναγωγὴν, βιολαεῖα, ἐν ἐργοστάσιον ταπήτων, πλυντήριον, στεγνωτήριον ἐσωρροῦχων, σιδηρωτήριον, φαρμακεῖον, ὀφθαλμιατροεῖον, ἐγχειρητήριον, ἤλεκτροθεραπευτήριον, ἐργοστάσια ὑποδημάτων, περικνημίδων, ράβδων, τὰς ὁποίας ἐπεξεργάζονται δι' ἑλεφαντοστοῦ (bâtons éléphantins), ξυλουργικῆς, ἀποθήκας ὄλων τῶν εἰδῶν ὑφαντουργικῆς, ὑφασμάτων Ἀνατολῆς, ταπήτων, σαλίων κτλ. χιμεῖον καὶ βακτηριδιολογικὸν ἐργαστήριον.

Καὶ δεξιὰ μὲν τῷ εἰσερχομένῳ εὐρίσκονται τὰ γραφεῖα τοῦ διευθυντοῦ καὶ ἀρχιατροῦ, ἡ αἴθουσα τῶν ἰατρῶν καὶ ἡ αἴθουσα τῆς ἰδιαιτέρας ἐπιτροπῆς, ἥτις ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος τακτικῶς καθ' ἑκάστην τρίτην ἐπισκεπτομένη τὸ κατάστημα φροντίζει περὶ ὄλων τῶν ἀφορώτων αὐτό.

Εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα εὐρίσκεται τὸ βακτηριδιολογικὸν ἐργαστήριον, τὸ χιμεῖον, τὸ ξυλουργεῖον, ἡ σχολὴ τῶν παιδων, ἔνθα φοιτῶσιν 200 μαθηταὶ ὑπὸ δύο διδασκάλους καὶ ἀποθήκαι συμπεριλαμβανόμενα εἰς τὸ 5^{ον} τμήμα (pavillon V).

Μετὰ τοῦτο ἔρχεται τὸ 7^{ον} τμήμα (pavillon VII), ἔνθα διατιῶνται οἱ ὀρθόδοξοι γηροκομούμενοι, συμποσούμενοι εἰς 112 ἄνδρας. Εἰς τὸ δεξιὸν ἄνω διαμέρισμα τοῦ ἰδίου τμήματος διαμένουσιν οἱ ἀρμενοκαθολικοὶ ἀριθμούμενοι εἰς 10. Ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ τῶν ὀρθοδόξων 7^{ου} τμήματος εὐρίσκονται παρ' ἀλλήλαις αἱ ἐκκλησίαι τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἀρμενίων, μικραὶ μὲν ἀλλὰ φιλοκά-

λως ἀρχιτεκτονηθεῖσαι καὶ διὰ πολλῶν πολυτίμων εἰκόνων κοσμηθεῖσαι. Ὅπισθεν τῶν ἐκκλησιῶν εὐρίσκεται καὶ τὸ 8^{ον} περίπτερον (ravillon VIII), ἔνθα διαμένουσιν οἱ ἀρμένιοι, ἀνερχόμενοι εἰς 60. Πρὸς τὸ ἄνω ἀριστερὸν τοῦ τμήματος τούτου εὐρίσκονται τὰ διαμερίσματα τῶν ἑβραίων συμποσουμένων εἰς 30 περίπου. Ὅπισθεν τοῦ 8^{ον} τμήματος εὐρίσκεται τὸ τμήμα τῶν ὄρφανῶν (ravillon orphelinat, ايتامخانه) ἔνθα ἀνατρέφονται, ἐκπαιδεύονται καὶ διδάσκονται διαφόρους τέχνας περὶ τὰ πενήτηντα ὄρφανά.

Εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγα εὐρίσκεται τὸ 6^{ον} τμήμα, ἔνθα ἐνδιαιτῶνται οἱ ὀθωμανοὶ ἀνερχόμενοι εἰς 180. Ἀπέναντι τοῦ τμήματος τούτου εὐρίσκεται τὸ τμήμα τῶν ἐκθέτων (Crèche ارضخانه), εἰς τὸ ὁποῖον ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐνδιατρίψωμεν ὀλίγον. Τὸ τμήμα τοῦτο, χάρις εἰς τὴν ἄοκνον ἐπίβλεψιν καὶ μέριμναν, πρὸς δὲ τὸν ζῆλον πρὸς τὸ καθῆκον, ὁ ὁποῖος διακρίνει τὴν διευθύντριαν αὐτοῦ Mme Collier, κατέστη μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του. Ἡ Mme Collier γερμανὶς τὴν καταγωγὴν ἔντος βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος ἀνέδειξε τὸ ἐκθετοκομεῖον τοιοῦτον, ὥστε νὰ προσελκύη τὸν θαυμασμόν καὶ αὐτῶν τῶν Εὐρωπαίων, φιλοτιμηθεῖσα νὰ καταστήσῃ τὴν ζωὴν τῶν μικρῶν ἐκείνων δυστυχῶν ὑπάρξεων ὑποφερτὴν καὶ ἤττον ὀδυνηράν, ἀναπληροῦσα καὶ γονεῖς καὶ πάντα τὰ σχετικὰ πρὸς αὐτοὺς. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἡ Mme Collier εἶναι παντὸς ἐπαίνου καὶ πάσης ἐκτιμήσεως ἀξία. Ἐν τῷ τμήματι αὐτῆς, ἔνθα ἀνατρέφονται 40 μικρὰ ἔκθετα, ἐπικρατεῖ ἀπαστράπτουσα καθαριότης καὶ ἄμεμπτος τάξις ἀπὸ τῶν κλινῶν, τῶν σινδόνων, τῶν προσκεφαλαίων καὶ ἐφαπλωμάτων μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου σκεύους.

Τὰ μικρὰ ἐκεῖνα παραγκωνισθέντα, τίς οἶδε τίνος αἰτίας ἔνεκεν, καὶ καταδικασθέντα εἰς τὸ φρικωδέστερον καὶ ἀπανθρωπότερον τέλος, νῦν χάρις εἰς τὴν ἀνεξάντλητον μέριμναν τοῦ φιλευσπλαγχνικωτάτου ἡμῶν Ἄνακτος εὖρον ἀνάπαισιν, περιποιήσιν, ἀνατροφὴν, οἷαν θὰ ἐξήλεον καὶ πολλὰ τοιαῦτα κεκτημένα γονεῖς. Τρέφονται καὶ ἀναπτύσσονται, καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς. Τακτικῶς δὲ καθ' ἑβδομάδα πλὴν τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἐπισκέπτεται αὐτὰ καὶ ὁ ἰδιαιτερός τοῦ ἐκθετομείου ἰατρός Ἐξοχώτατος Καδρῆ Ρασήτ Πασᾶς. Πρὸσωπικὸν τοῦ τμήματος τούτου, πλὴν τῆς διευθυντρίας, εἶναι ἔνδεκα γυναῖκες τροφοί.

Ἀπέναντι τῆς εισόδου τοῦ καταστήματος εἰς τὸ βάθος εὐρίσκειται τὸ μαγειρεῖον καὶ τὸ ἐργοστάσιον ταπήτων Ἀνατολῆς, ἔνθα ἐργάζονται ὑπὲρ ἑκατὸν κοράσια διευθυνόμενα ὑπὸ τῆς κ. Ἀμαλίας Χαραλάμπους τιμηθείσης διὰ παρασήμου ὑπὸ τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ Σουλτάνου διὰ τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τὴν πρὸς τὸ ἔργον πρόοδον αὐτῆς.

Μετὰ τὸ ἕκτον τμήμα ἔπεται τὸ 1^{ον} περιλαμβάνον τὸ Νοσοκομεῖον, ἔνθα νοσηλεύονται ἐλαφρῶς καὶ βαρῶς ἀσθενοῦντες περὶ τοὺς 150 ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Εἰς τὸ Νοσοκομεῖον συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ τμήμα, ἔνθα γεννῶσιν αἱ ἔξωθεν ἐρχόμενοι πτωχαὶ ἀπὸ 6—7 μηνῶν ἔγκυοι, αἵτινες διαμένουσαι ἐν αὐτῷ τεσσαράκοντα μετὰ τὸν τοκετὸν ἡμέρας ἐξέρχονται τοῦ καταστήματος.

Τὸ μαιευτήριον περιέχει κλῖνας 8 μὲν μεγάλας διὰ τὰς λεχοὺς, 8 δὲ μικρὰς διὰ τὰ μικρὰ τέκνα των.

Σημειωτέον ὅτι αἱ λεχοὶ μετὰ τὸν ἐν τῷ μαιευτηρίῳ τοκετὸν αὐτῶν μεταφέρονται εἰς ἰδιαιτέραν αἴθουσαν, ἔνθα διαμένουσι μέχρι τῆς τελείας ἀναρρώσεως αὐτῶν. Ἡ αἴθουσα αὕτη περιέχει 9 κλῖνας μεγάλας καὶ 4 μικρὰς.

Εἶναι ἀπερίγραπτος ἡ πολυτέλεια, ἡ χλιδὴ, ἡ εὐμάρεια, ἡ καθαριότης καὶ ἡ τάξις, αἵτινες βασιλεύουσιν εἰς τὰς δύο ταύτας τῶν λεχῶν αἰθούσας. Εἶναι κάτι φανταστικόν. Νομίζετε ὅτι ἐξ ἐπίτηδες συνεκέντρωσαν ἅπασαν τὴν χλιδὴν καὶ πολυτέλειαν ἐκεῖ, ὅπου ἐξαιρετικῶς ἐπὶ βραχὺ χρόνον διάστημα σχετικῶς διάγουσιν αἱ τάλαιπωροῦμεναι πτωχαὶ τῆς κατωτέρας τάξεως, ὅπως τὸν ἀτελεύτητον βίον τῶν δοκιμασιῶν καὶ στερήσεων διακόψῃ ὀλιχρόνιος πολυτελής καὶ νοχηλὴς ἀνάπασις ἐπὶ κλινῶν ὀλοχρῶσων, ὑπὸ ἐφαπλώματα μετάξινα, εἰς περιβάλλον ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν βασιλικόν. Ὅπως τὸ βαθὺ καὶ αἰώνιον σκότος, εἰς ὃ ἐφ' ὄλον αὐτῶν τὸν βίον κυλῖονται, φωτίσῃ αἴφνης καὶ ἐπὶ στιγμὴν, διὰ τῶν τις ἀστήρ, παρέχων οὕτω ἀμυδρὰν τινα περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδα, εἰς τὸ βαθὺ καὶ ἀτελεύτητον σκότος τῶν στερήσεων, τῶν ταπεινώσεων, τῆς δυστυχίας . . . . Ἴδου ἔδαφος, εἰς τὸ ὁποῖον δύνανται νὰ φιλοσοφήσωσι καὶ νὰ κάμουν σπουδαίας μελέτας οἱ κοινωνιολόγοι τῆς στείρας ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἐποχῆς μας.

Τμήμα 2^{ον} (pavillon II) γυναικῶν γηροκομουμένων περιλαμβάνον 200 γυναῖκας μετὰ προσωπικοῦ 5 ὑπηρετριῶν.

Τμήμα 3^{ον} (pavillon III). Τέσσαρες αἰθουσαι βαρέως ἀσθενούντων ἀνδρῶν ἀνερχομένων εἰς 85, καὶ ἐγγειρητήριον ἀνδρῶν περιέχον ἀντισηπτικὰ ἐργαλεῖα ἐσχάτως ἀφικθέντα καὶ τελευταίας

Ὁ ἐκ τῶν ἰατρῶν τοῦ Αὐτ. Πρωκομοείου κ. Σιρβανίδης

ἐφευρέσεως εὐρωπαϊκὰ μηχανήματα, διευθυνόμενον ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ ἀρχιχειρουργοῦ Ναφῆ βέη μετὰ δύο ἄλλων χειρουργῶν καὶ 3 στρατιωτικῶν νοσοκόμων. Προσωπικὸν 8 ἄνδρες. Ἐν τῷ τμήματι τούτῳ λειτουργεῖ τὸ ὀφθαλμιατρεῖον, διευθυνόμενον ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἐσάτ Πασᾶ γαμβροῦ τῆς Α. Σοφολογιότητος τοῦ Σεῖχ-οὐλ-

Ίσλάμου, θάλαμος τραυματιῶν τῶν παιδιῶν περιέχων 12 κλίνας, ἤλεκτροθεραπευτήριον διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Ρασίν Ταχσὴν βέη συνταγματάρχου, καὶ τὸ φαρμακεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ ἀρχιφαρμακοποιοῦ Κωνσταντίνου Κοτζᾶ ἐφένδης.

Τὸ ὅλον τῶν ἐν τῷ Καταστήματι γηροκομουμένων καὶ νοσηλευομένων ἀνέρχεται πλὴν τοῦ προσωπικοῦ εἰς 1020, ἐξ ὧν αἱ 292 γυναῖκες, οἱ δὲ λοιποὶ ἄνδρες μετὰ τῶν ἐκθέτων καὶ ὀρφανῶν ὡς ἐξῆς:

	Γυναῖκες	Ἄνδρες	Τὸ ὅλον
Ὀθωμανοὶ.....	240	355	595
Ὀρθόδοξοὶ.....	24	88	112
Ἀρμένιοι.....	15	45	60
Ἀρμενοκαθολικοὶ	3	7	10
Ἑβραῖοι.....	10	20	30
Ἐκθετα.....	—	—	40
Ὀρφανά.....	—	—	50
	<u>292</u>	<u>515</u>	<u>897</u>
Ἄσθενεῖς.....			<u>123</u>
			Τὸ ὅλον 1020

Τὸ δὲ προσωπικὸν κατὰ βαθμὸν καὶ ὄνομαστί ἔχει οὕτω:

- 1 Διευθυντῆς. (Ἡ Α. Ε. Φαχορετὶν βέης).
- 1 Ἀρχιγραμματεὺς (Βαχὰ βέης) μετὰ τριῶν γραμματέων.
- 1 Λογιστῆς (Ἄτὰ βέης).
- 1 Ἀρχιγραμματεὺς λογιστοῦ (Τζεμιλ βέης) καὶ 7 γραμματεῖς.
- 2 Διαχειρισταί: α' (Ριζὰ ἐφένδης) καὶ β' (Πετρι ἐφένδης).
- 1 Ἀρχιατρὸς (Ἐξοχ. Ζουχτή Πασᾶς).
- 1 Διευθυντῆς πλυντηρίου καὶ ἀπολυμαντηρίου (Ἐξοχότατος Ἀλῆ Πασᾶς).
- 1 Διευθυντῆς ὀφθαλματρείου (Ἐξοχ. Ἐσατ Πασᾶς).
- 1 Βοηθὸς διευθυντῆς (Χαῖρουλλάχ βέης).
- 1 Διευθυντῆς ἤλεκτροθεραπευτηρίου (Ρασὴν Ταχσὴν βέης συντ.).
- 1 Ἀρχιατρὸς ἐκθετοκομείου (Ἐξοχ. Καδρη Ρασὴτ Πασᾶς).
- 1 Ἀρχιφαρμακοποιὸς (Κωνσταντῖνος Κοτζᾶ ἐφένδης) μετὰ 7 ἄλλων ἐμμίσθων καὶ ἀμίσθων φαρμακοποῶν.
- 1 Διευθύντρια ἐκθετοκομείου (Mme Collier).

1 Ἱερεὺς τῶν ὀρθοδόξων (Αἰδεσιμώτατος πατὴρ κ. Κωνσταντῖνος Δ. Γεωργιάδης).

2 Ἱεροψάλται ὀρθοδόξων (κ. κ. Σταῦρος καὶ Σάββας Φωτιάδα).

1 Ἱερεὺς ἀρμενίων.

1 Ραββῖνος ἑβραίων (Χαχάμ Μερκάδο).

1 Διευθυντὴς σιδηρωτηρίου (Νικόλ. Μπουρόπουλος μεθ' ἑξ ἄλλων ὑπαλλήλων).

1 Διευθύντρια ταπητουργείου (Ἀμαλία Χαρολάμπους) μεθ' 100 ἐργατῶν.

1 Ἀρχιφωτογράφος Πτωχοκομείου (Ριζὰ ἐφένδης, ἀξιωματικὸς ναυτικοῦ).

12 Ἀρχιεργάται.

2 Γραμματεῖς.

1 Ἀρχιμάγειρος μετὰ 4 μαγείρων καὶ 3 βοηθῶν.

2 Θυρωροί.

3 Ὑπάλληλοι διευθύνσεως.

60 Ἄλλοι ὑπηρεταὶ καὶ ὑπάλληλοι.

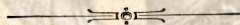
Ἐκ τῶν πολλῶν τοῦ Νοσοκομείου ἰατρῶν ἀναφέρομεν τὸν κ. *Σιοβανίδην*, ὅστις εἶναι ἐκ τῶν ἀρχαιότερων καὶ τῶν διαπρεπεστερῶν τοῦ καταστήματος ἰατρῶν, τιμηθεὶς πολλάκις διὰ παρασίμων ὑπὸ τῆς σεβαστῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν εὐδόκιμον αἰτοῦ ὑπηρεσίαν καὶ διὰ τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας ἐκδουλεύσεις, ἃς παρέσχε καὶ παρέχει εἰς τὸ κατὰστημα τοῦτο.

Ὡς βλέπομεν ἐκ τῶν προεκτεθέντων ὀλίγων τούτων, τὸ αὐτοκρατορικὸν Πτωχοκομεῖον δὲν παρέχει ἄσυλον μόνον εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι ἀλλὰ καὶ περίθαλψιν, νοσηλείαν καὶ φάρμακα εἰς τοὺς ἀσθενοῦντας ἀπόρους. Περισυλλέγει τὰ ἔκθετα, τὰ ὁποῖα ἀνατρέφει καὶ ἀναπτύσσει κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς. Ἐκπαιδεύει καὶ διδάσκει τέχνας διαφόρους καὶ χρησίμους εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον τὰ ὄρφανά. Παρέχει στέγην, κλίνην, ἰατρικὴν περίθαλψιν καὶ πᾶν τὸ ἀναγκαῖον εἰς τὰς πτωχὰς καὶ πασχούσας ἀπόρους ἐγκύους, ἐκπληροῦν τοιοῦτοτρόπως τὸν ὑψηλὸν αὐτοῦ προορισμὸν διὰ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων εὐεργετημάτων του.

Ὅθεν ἐκ μέρους τῆς πολλαχῶς εὐεργετουμένης ὑπὸ τῆς Α. Α.

Μ. τοῦ κραταιοῦ ἡμῶν Μονάρχου κοινωνίας καθήκον ἡμῶν ἡγού-
μεθα, ὅπως ἐκφράσωμεν Αὐτῷ τὰ ταπεινὰ ἡμῶν εὐχαριστήρια
καὶ εὐχηθῶμεν τῷ Παντοδυνάμῳ, ὅπως διαφυλάτῃ Αὐτόν, ὡς
κόρην ὀφθαλμοῦ, ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου τῶν Ὄσμανιδῶν θρόνον, ἵνα
πάντοτε ἐξακολουθῇ εὐεργετῶν τοὺς πιστοὺς Αὐτοῦ ὑπηκόους.

Ἐν τέλει καθήκον ἡμῶν ἐστὶν ὅπως ἐξάρωμεν τὴν φιλότιμον
δραῖσιν καὶ τὸν πρὸς τὸ καθήκον ζῆλον τοῦ αἰδεσιμωτάτου πατρὸς
κ. Κωνσταντίνου Δ. Γεωργιάδου Ἀϊναλῆ, ἱερέως τοῦ ἐν τῷ Αὐ-
τοκρατορικῷ Πτωχοκομείῳ ἱεροῦ τῶν ὀρθοδόξων ναοῦ, καὶ διευ-
θυντοῦ τοῦ τμήματος τῶν ὀρθοδόξων, ὅστις ἀπὸ 8 καὶ ἐπέκεινα
ἡδὴ ἐτῶν εὐσυνειδήτως καὶ μετὰ τῆς διακρινοῦσης αὐτὸν εὐθύτη-
τος καὶ εὐγενείας ἐκπληροῖ τὸ ἑαυτοῦ καθήκον ἀμέριστον ἐπισπα-
σάμενος τὴν εὐνοίαν τοῦ τε Ἐξοχωτάτου Διευθυντοῦ καὶ τῆς
Α. Θ. Παναγιότητος. Ἐφ' ᾧ καὶ ἡμεῖς ἐκφραζόμεν αὐτῷ τὰ θερμὰ
ἡμῶν συγχαρητήρια μετὰ τῆς εὐχῆς, ὅπως μετὰ τῆς αὐτῆς ζέσεως
καὶ ὑπομονῆς ἐξακολουθῇ ἐκπληρῶν τὸ ἱερόν καὶ φιλόανθρωπον
αὐτοῦ καθήκον.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

★ Ἡ γυνὴ εἶναι ἀτελής, καὶ διὰ τὴν ἀτελειάν της ταύτην ζητεῖ ἔρει-
σμα ἐπὶ τοῦ ἀνδρός. Ἐνθυμήθητε τοὺς λόγους τοῦ φιλοσόφου· «Ὅπως ἡ
ὄβλη ἐπιζητεῖ τὸ σχῆμα, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ γυνὴ ἐπιζητεῖ τὸν ἄνδρα».

Rosa.

★ Ματαίως οἱ ἄνθρωποι λαξεύομεν ὅσον κάλλιον δυνάμεθα τὸν μυ-
στηριώδη λίθον, ἐξ οὗ εἶναι κατεσκευασμένος ὁ βίος. Ἡ μέλαινα τῆς εἰ-
μαρμένης φλόξ ἀείποτε ἀναφαίνεται.

Victor Hugo.

★ Ἐὸν ὁ ἄνθρωπος ἀμετάβλητος εἰς τὰς διαθέσεις του ἡδύνατο ἀε-
νάως νὰ συνεισφέρει τι εἰς ἓν αἴσθημα ἀδιακόπως ἀνανεούμενον, ἀναμφι-
βόλως ἢ ἐρημία καὶ ὁ ἔρως ἠθελον τὸν ἐξισώσει πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν.

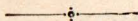
Chateaubriand.

★ Ἄδελφον ἂν οἱ γάμοι εἶναι γεγραμμένοι εἰς τὸν οὐρανόν, ὡς θέλει ἡ
τῶν Γάλλων σοφία· ἀναντίρρητον ὁμῶς εἶναι, ὅτι ἐπὶ τῶν πλείστων ὁ διά-
βολος ἔχει καλὰς ὑποθήκας.

ΤΑ ΣΠΑΝΙΩΤΑΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὡς γνωστὸν τελευταῖον εἰσήχθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν μέγας ἀδάμας βάρους 3032 καρατίων, ἐπωλήθη δὲ ἕτερος «Ἄγρας» λεγόμενος ἀντὶ 112,000 φράγκων.

Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδαμάντου τούτου ἦτο ἄλλοτε 2,000,000 φράγκων καὶ ἰδέτε πόσον ἐξέπεσε. Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἀδαμαντορυχείων τῆς Βρασιλίας εἰς τῶν ἐκεῖ εὑρεθέντων ἀδαμάντων ζυγίζων 1680 καράτια ἐστάλη πρὸς ἐκτίμησιν εἰς τὴν Πορτογαλίαν. Εἰς ἐκτιμητῆς τοῦ ἔδωκε τὴν ἀξίαν 10,000,000 φράγκων, ἕτερος δὲ τὴν ἀξίαν δισεκατομμυρίου. Ὁ μέγας ρωσικὸς ἀδάμας, ὅστις κοσμεῖ τοῦ Τσάρου τὸ σκῆπτρον, ἔχει βάρους 193 καρατίων.

Ἡ αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη ἡ Β' ἐπλήρωσε τοῦτον ἀντὶ 2,600,000 φράγκων, ἐπὶ πλέον δὲ ὤρισε σύνταξιν ἰσόβιον εἰς τὸν εὐρετὴν τούτου ἀπὸ 25,000 τὸ ἔτος.

Ἡ βασίλισσα Μαρία Ἀντουανέτα, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀνατρέψῃ τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ της ν' ἀποκτήσῃ ἐν περιφημον περιδέραιον ἐξ ἀδαμάντων ἀξίας 1,500,000 φράγκων. Ἐφοβεῖτο νὰ κάμῃ τὸ ἔξοδον ἐκεῖνο καὶ μία κόμησσα ἐπλαστογράφησε τὴν ὑπογραφὴν της διὰ τὸ ἀνωτέρω ποσόν, ἔλαβε τὸ περιδέραιον καὶ ἐδραπέτευσεν. Ἀλλὰ συλληφθεῖσα ἐδικάσθη τῷ 1786 καὶ κατεδικάσθη εἰς ἰσόβια δεσμῶν.

Κ Α Ρ Δ Ι Α

*Καρδιά πὸν χύνει δάκρυα ἴσὸ ἐνα δάκρυό σου,
καρδιά πὸν πάσχει καὶ πονεῖ ἴσὸν πόνο τὸν δικό σου,
καρδιά πὸν εἰς τὸ γέλιο κ' αὐτὴ σκορπάει,
αὐτὴ ἢ καρδιά δὲν ἀπατᾷ, αὐτὴ ἢ καρδιά ἀγαπᾷ.*

ΑΣΜΑ ΤΡΙΤΟΝΟΣ

Μαριωδῶς οἱ ἄνεμοι ἀπόψε διασχίζουν
τὰ κύματα, κ' εἰς μέλανος σκοπέλους καταγίζουν.
"Ἄς πνέουν· ἄς ἀκούηται ὁ ἄγριός των ἦχος,
σὺ δύνασ' εἰς τὴν κρύπτην μου νὰ κοιμηθῆς ἡσύχως.
"ὦ! ναί· ὑπὸ τὴν ἀπαιστον βοὴν ἐκ τῆς ἐρήμου
κοιμήσου ὕπνον ἤρεμον, Γαλάτεια λευκή μου.

✱

Ὅταν ὁ νότος ἀνηχῆ μετὰ πνοῆς βιαίας,
κρύπτει' εἰς κοίλωμα δρυὸς ἢ πίτνος ἀρχαίας
ἢ εὐπειθῆς περιστερά, ὡς ἐν τῇ φωλεῖ τῆς,
τὴν κεφαλὴν τῆς κρύπτουσα ὑπὸ τὴν πτέρυγάν της,
εἰς τὸ βαθύ μου σπήλαιον ἐν ἀσφαλεῖ γαλήνῃ
κοιμοῦ, λευκή Γαλάτεια, καὶ σύ, καθὼς ἐκείνη.

✱

Δι' ἀπαλῶν σοι ἔστρωσα σινδόνων καὶ ἀνθέων
τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἀνέπασας τὸ σῶμά σου τ' ὠραῖον.
Καὶ μὲ κλειστὰ τὰ βλέφαρα κ' ἡμίκλειστα τὰ χεῖλη
κλίνω ἔμπρὸς σου καὶ φιλῶ τὰ γόνατά σου, φίλη.
Μ' ἄνθη λευκὰ καὶ μέταξαν σ' ἐστόλισα τὴν κλίνην,
κοιμοῦ, λευκή Γαλάτεια, μ' εὐδαίμονα γαλήνην.

✱

Ἢ ὄψις θὰ καθίστατο ὠχρὰ τῆς Ἀφροδίτης,
ἂν ἔβλεπον τὸ σῶμά σου ποτε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς.
"ὦ! ἔχεις τόσον εὐπλαστον κ' ἐπίχαρι τὸ σῶμα,
ὥστ' ἐξ ἀγάπης καὶ ὁ Ζεὺς θὰ ἔφθωνεν ἀκόμα.
"Ἄς μαίνεται ὁ ἄνεμος· εἰς τὸ κατάλυμά μου
κοιμήσου σύ, ὠραία μου, λευκή Γαλάτεια μου.

Ὁ φοβερός σου ξερατής ἀπὸ τῆς Σικελίας
σὲ κραῖζει . . . βρέχων τὴν ἀκτὴν μὲ δάκρυ ἀγωνίας,
πλὴν ἄφες . . . ἄφες τὸν τυφλὸν τῆς πυριφλέκτου νήσου
νὰ ἐπανξάνῃ τῆς ὑγρᾶς τὸν μωκηθμὸν ἀβύσσου.
Σὺ ὑπὸ ταύτης τῆς φοικτιῆς νυκτὸς τὴν τρικυμίαν
κοιμοῦ, λευκὴ Γαλάτεια, μὲ ἤρεμον καρδίαν.

✱

Ὅπου τοῦ πόντου οἱ θεοὶ συγκατοικοῦν οἱ ἄλλοι
δὲν εἶν' ἢ θέσις μου τραγὴ κ' ἢ τύχη μου μεγάλη.
Πλὴν ὄλων, ὅσοι ἄρχονται ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος,
ἐγὼ σαλπίζω κάλλιον τὸν στρόμβον, ἐγὼ μόνος.
Ἐπὸ τὸν ῥόχθον τῆς ἀκτῆς κ' ὑπὸ τῆς μουσικῆς μου
τὸν ἤχον, ὦ Γαλάτεια λευκὴ, κοιμοῦ ἐγγύς μου.

✱

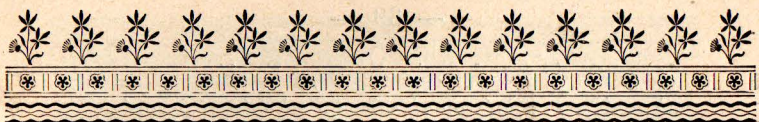
Τῶν προσφιλῶν σου ἀδελφῶν, ὡς τῆς Κυμοδοκείας,
τῆς Ἀμφιθόης, τῆς Πρωτοῦς τῆς πλήρους συμπαθείας,
ἢ τῆς Τηθύος τῆς καλῆς τὸ βλέμμα δὲν μ' ἐλκύει.
Τὸ ἰδικόν σου φίλημα καὶ μόνον μὲ μεθύει.
Ἐπὸ τὸν ἤχον τὸν βαρύν, κοιμοῦ τῆς παραλίας,
κοιμοῦ, λευκὴ Γαλάτεια, μακρὰν ζηλοτυπίας.

✱

Κοιμοῦ γνωρίζω κάλλιστα τὴν θαλασσίαν κοίτην
καὶ θὰ συλλέγω ἤλεκτρον πολὺν καὶ μαργαρίτην
παρὰ τι ἀκρωτήριον κ' εἰς βάθη ἀσυνήθη,
νὰ στέψω τοὺς βραχίονας καὶ τὰ λεπτὰ σου στήθη.
Τώρα ὑπὸ τὸν θόρυβον ἀφρώδους παραλίας
κοιμοῦ, λευκὴ Γαλάτεια, μὲ ὄνειρα εὐζλείας.

✱

Ὅταν παρὲλθ' ἢ θέλλα ἀναγεννᾷτ' ἢ φύσις.
Ἀὔριον γῆν καὶ θάλασσαν ἠρέμους θ' ἀτεισίσης.
Καὶ σὺ ἐπὶ τοῦ δίφρου σου τοῦ κυανοῦ θὰ κλίνῃς
ὡς Θέτις, ὡς βασίλισσα ἐν μέσῳ τῆς γαλήνης.
Ἄφες τὸ κῦμα νὰ ροχθῇ μακρὰν ἐπὶ τῆς ἄμμου
καὶ μὲ θοιάμβων ὄνειρα κοιμοῦ, Γαλάτεια μου.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ

ΗΔΟΝΗ - ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἡ ἡδονὴ βεβαίως δὲν ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν. Λέγοντες δὲ ἡδονὴν ἐννοοῦμεν τὰς ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἀμέσους εὐαρέστους ἐντυπώσεις καὶ ἀπολαύσεις, τὰς *σωματικὰς ἡδονάς*, αἵτινες κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην (Ἠθ. Ζ. 13) ἔλαβον τὴν κληρονομίαν τοῦ ὀνόματος τῆς ἡδονῆς «διὰ τὸ πάντας μετέχειν αὐτῶν καὶ διὰ τὸ μόνως γνωρίζιμους εἶναι». *Τὰς ψυχικὰς ἡδονάς*, τὰς ὁποίας γενεᾷ ἐν ἡμῖν τὸ αἶσθημα καὶ ἡ ἰδέα τοῦ καλοῦ καὶ ἡ πνευματικὴ κίνησις, διακρίνομεν καὶ τάσσομεν εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς *χαρᾶς*. Οἱ ἀρχαῖοι κατέτασσον καὶ αὐτὰς εἰς τὴν ἡδονήν, συνταυτίζοντες τὴν χαρὰν μὲ τὴν ἡδονήν καὶ διὰ τοῦτο *λύπην* ὠνόμαζον τὴν ἐναντίαν ἐννοιαν.

Βίος ρέων ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐν ἡδοναῖς ἀλλεπαλλήλοις εἶναι τι ἀδύνατον. Εἶναι τὸ αὐτὸ, ὥσει ἐζητοῦμεν τὴν εὐδαιμονίαν εἰς τὸ μέλι καὶ τὰς ἰσχάδας, ὡς λέγει κάπου ὁ Λουκιανός.

Ὅπως ἐν καλὸν συμπόσιον ἀπαιτεῖ ποικιλίαν ὄψων, ὧν μέρος ἐλάχιστον ἀποτελοῦσι τὰ γλυκύσματα, οὕτω καὶ αἱ ἡδοναί. Πολλὰ καὶ συνεχῆ γλυκύσματα προξενοῦν ἀηδίαν καὶ βλάβην εἰς τὴν ὑγίειαν· ὁμοίως συνεχεῖς καὶ διαρκεῖς ἡδοναὶ φέρουν ταχίστην τῆς ὑγείας καταστροφὴν. Ἄλλ' ἢ ἡδονὴ πρὶν ἢ ἀποτελειώσῃ τὴν καταστροφὴν τῶν ἀκολάστων συγκαταστρέφει ἐαυτήν, οἷον αὐτοκτονοῦσα κατὰ φυσιολογικὸν καὶ ψυχολογικὸν νόμον ἀπαράβατον. Διὸ ὀρθῶς εἶπεν ὁ Βολταῖρος: «Toujours du plaisir n' est pas le plaisir».

Αἱ ζωηρότερα τῶν ἡδονῶν διαρκοῦν ὀλιγώτερον καὶ δὲν δύ-

νανται νὰ ἐπαναληφθῶσι πολλάκις, χωρὶς νὰ φέρουν κόπωση, κόρον, βλάβην τῆς ὑγείας, ἢ παραλυσίαν σωματικὴν. Ἐξ ἑτέρου ἢ ἕξι ἐλαττώνει βαθμηδὸν τὴν ἐνέργειάν των, καὶ διὰ τοῦτο αἱ ἡδοναὶ χρῆζουσιν ἐπιτονίου, κατὰ τὴν μέθοδον τῶν δεινῶν μαγείρων, οἵτινες ἐφευρίσκουν παντοῖα καρυκεύματα διὰ νὰ μὴ χάνουν τὴν εὐνοιαν τῶν κυρίων των. Αἱ πλεῖσται ὅμως ἡδοναὶ συνεπάγονται ἄμεσον ἀπογοήτευσιν, διότι διαψεύδουν τὰς μεγάλας προσδοκίας, ὅσας ἔχομεν προγαργαλιζόμενοι.

Ἐπιπλέον προφανῆς τὸ ἐκλαμβάνειν τὴν εὐτυχίαν ὡς ποσότητα μεγάλην ἡδονῶν. Ταχέως μᾶς διδάσκει ἡ πείρα, ὅτι ὅσον τρέχει τις κατόπιν τῶν ἡδονῶν, τόσον ἀπομακρύνεται τῆς εὐτυχίας. Οἱ φιλήδονοι, οἱ ἀκρατεῖς καὶ οἱ ἀκόλαστοι πάσχουν χείρονα τοῦ ἀλκοαλισμοῦ, διότι καὶ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ταχύτερον ἐξαντλοῦνται. Ἐξ αὐτῶν κυρίως στρατολογεῖται ἡ φάλαγξ τῶν ἀπαισιοδόξων.

Ὁ Ἀλεξανδρινὸς φιλόσοφος Ἡγησίας ἐκ τῆς Κυρηναϊκῆς Σχολῆς τῆς προσβευούσης τὴν ἡδονὴν ὡς τὸ ἀκρον ἀγαθόν, μετέστη εἰς τὴν ἀπαισιοδοξίαν καὶ ἐγένετο ἀρχηγέτης αὐτῆς, διὰ νὰ πιστωθῇ ἐπισημότατα ὅτι ἐκεῖ ἄγει μοιραίως ὁ κόρος τῶν ἡδονῶν. Ὁ φιλόσοφος οὗτος ἀπεκλήθη *Πεισιθάνατος*, διότι ἐδίδασκεν ὅτι τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ματαιότης καὶ προτιμητέος ὁ θάνατος τῆς ζωῆς· ἐδίδασκε τουτέστι ὅμοια πρὸς τὴν ἄγνωστον αὐτῷ σοφίαν τοῦ Σολομῶντος, ὅστις κεκορεσμένος δόξης καὶ ἡδονῶν εὗρισκε τὰ πάντα μάταια καὶ τὴν «ἡμέραν τοῦ θανάτου ὑπὲρ ἡμέραν γεννήσεως» (Ἐκκλ. Ζ. 9.). Ἐξάπτων ὁ Ἡγησίας τὴν φαντασίαν τῶν ἀκρατῶν δι' ἐντέχνου εἰκονίσεως τῶν ζοφερῶν σκηνῶν τοῦ βίου καὶ συσσωρεύων συμφορὰς ἐπὶ συμφοραῖς ἔρραινε διὰ τῶν ρητορικωτέρων ἀνθέων τὴν αὐτοκτονίαν, ἐγκωμιάζων αὐτὴν ὡς τὴν μόνην διέξοδον πρὸς ἀπολύτρωσιν ἐκ τῶν δεινῶν. Τόσον δὲ εἶχε μεταδοθῆ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἡ αὐτοκτονία, ἰδίως μεταξὺ τῶν νέων, ὥστε ὁ Πτολεμαῖος πρὸς ἀποτροπὴν τῆς κολλητικῆς ταύτης ἐπιδημίας διέταξε νὰ κλεισθῇ ἡ Σχολή. Τὸ περιεργον ἦτο ὅτι ὁ ἀφροσύνης δὲν ἐνίσχυε διὰ τοῦ παραδείγματος τὴν διδασκαλίαν του, ἀλλ' ἔμενεν ἄφροτος αὐτὸς μὲ τὴν θεωρίαν του, διὰ νὰ τὴν βλέπη θριαμβεύουσιν ἐμπράκτως εἰς

τάς τάξεις τῶν ἐξημιμένων ὀμιλητῶν τοῦ καὶ νὰ χαίρη καὶ ἐνα-
θρύνηται εἰς τὴν αἵματηρὰν ἐφαρμογὴν τῆς θεωρίας.

Ὁ Κικέρων ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἑγησίας συνέγραψε καὶ βιβλίον
ὁ Ἄπελις, ἔνθα περιεγράφοντο ὅλαι τοῦ βίου αἱ θλίψεις. Τὸ
βιβλίον δὲν σφύζεται, ἀλλ' εἶναι ἴσως ἡ μόνη ἀπώλεια ἀρχαίας
φιλοσοφικῆς συγγραφῆς, δι' ἣν δὲν πρέπει νὰ λυπηθῶμεν διότι
οὐδὲν ἐκ τούτου ἀπώλεσαν αἱ θλίψεις τοῦ βίου, ἴσως μάλιστα
ἠῤῥησαν καὶ ἐγένοντο ποικιλώτεροι διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου
καὶ τῆς προόδου τοῦ πολιτισμοῦ.

Αἱ σωματικαὶ ἡδοναὶ ἐκλήθησαν δικαίως ἀνδραποδώδεις, διότι
αἱ πλείοσαι προϋποθέτουσιν ἔλλειψίν τινα, δίψαν, πείναν καὶ κατὰ
τὴν ἀναπλήρωσιν τῆς ἔλλειψεως γεννῶνται ἐκκρούουσι λοιπὸν
προϋπάρχουσαν λύπην ἢτοι ἔνδειάν τινα ἐν τῷ σώματι καὶ διότι,
ὡς λέγει ὁ Ἀριστοτέλης (ἩΘ. 10-6), ἐν τῇ ἀπολαύσει τῶν ἡδο-
νῶν τούτων οὐδόλως διαφέρει τοῦ ἀρίστου ὁ τυχὼν ἄνθρωπος
«καὶ τὸ ἀνδράποδον αὐτὸ ὁμοίως τῷ ἀρίστῳ ἦδεται».

Οἱ ἐκ τῶν ἡδονῶν τούτων ἀπογοητευμένοι καὶ μετὰ μεγάλας
προσδοκίας ἀπαντῶντες τὸ κενόν, εὐρίσκουν τὴν ζωὴν ἀνούσιον
καὶ ἀηδῆ, καὶ καταλήγουσιν μοιραίως εἰς τὴν ἀπαισιοδοξίαν, ἣτις
ἐπέρχεται ὡς δικαία τιμωρία εἰς τοὺς ψευδῶς ἀντιλαμβανομένους
τὸν βίον.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἄκρα συναντῶνται, φυσικώτατον φαίνεται ὅτι ὁ
ἔρως τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ὕλικῶν ἀπολαύσεων δίδει τὴν χεῖρα
πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦ μυστικισμοῦ. Ὁ μυστικισμὸς εἶναι ἡ περι-
φρόνησις τῶν γῆινων καὶ πρώτιστα τοῦ σώματος. Οἱ ὀπαδοὶ αὐ-
τοῦ ἐγκατέλειπον τὰς πόλεις καὶ ἀποσιρρόμενοι εἰς ἐρήμους καὶ
ἀπροσίτους τόπους ὡς ἀσκηταὶ ἢ μοναχοὶ ἠσθάνοντο ἐπίσης ἡδο-
νὴν νὰ ταλαιπωρῶσι τὸ σῶμα· διότι ὅσον τοῦτο ἐτυραννεῖτο, τό-
σον ἡ ψυχὴ των ἐγίνετο καθαρωτέρα καὶ ἀξιωτέρα νὰ εἰσέλθῃ εἰς
τὴν χορείαν τῶν ἀγγέλων. Οὐ μόνον· ὁ ἀσκητισμὸς ἐφήρμοζεν
ἐμπροκῆτως καὶ ἐμπειρικῶς τὴν παράδοξον ταύτην περὶ ἡδονῆς
ιδέαν τοῦ μυστικισμοῦ, ἀλλὰ καὶ σχολὴ φιλοσοφικὴ ἠγέρθη ἐπι-
τοιούτων θεμελίων. Ὁ Πλωτῖνος, εἰς τῶν σπουδαιοτέρων ἰδρυ-
τῶν αὐτῆς, ἔλεγεν ὅτι αἰσχύνεται δι' ἓν πράγμα, ὅτι ἔχει ἀκόμη
σῶμα (ἐν σώματι εἶη). Δὲν ἠθέλησε νὰ ζωγραφηθῆ ἴτε νὰ στηθῆ

ἀνδριάς του, διότι αὐτὸς ἦτο εἰδωλον ἑαυτοῦ· πρὸς τί νὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ εἰδώλου εἰδωλον πολυχροσιώτερον.

Οὕτως οἱ ἡδονικοὶ καὶ οἱ μυστικισταὶ δι' ἀντιθέτων ὁδῶν θηροεύοντες τὴν εὐτυχίαν κατέληξαν ἀμφοτέροι εἰς τὴν ἀπαισιοδοξίαν, ἢ εἰς τὴν τραγικὴν κατάραν· διότι οὕτως ἀπεκάλουν οἱ ἀρχαῖοι τὸ συλλέγειν καὶ σκέπτεσθαι ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν, ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος, ὁμιλῶν περὶ πολυπραγμοσύνης καὶ παραθέτει προσηφῶς τὸν στίχον

«Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων συμφοράς».

Ἐν Κων/πόλει

ΓΕΩΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Διηγήτορας.

ΤΙ ΕΪΣΑΙ

Τί εἶσαι; Εἶσαι νεᾶνις, δηλαδὴ εἶσαι ἄνθος ἐφήμερον τοῦ ἀγροῦ, εἶσαι χρουσαλλίς τῶν λειμώνων, εἶσαι πρωϊνὴ τοῦ ἔαρος δρόσος, ἐν νεφύδριον, μία ἀστραπή, εἷς κεραυνός! . . .

Εἶσαι τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος, ὁ ἔρωσ τῆς τρυγόνος, ἡ αὐταπαρνησία τῆς μητρός, ὁ λεπτὸς καὶ μυστηριώδης τῶν φύλλων ψίθυρος, ἡ λεπτὴ καὶ μυροβόλος τοῦ ζεφύρου πνοή, μειδιάμα τῆς φύσεως, γλυκὺ καὶ ἄθῳον τοῦ κύκνου παράπονον, τὸ ἡδὺν τοῦ ρυακίου κελάρυσμα, ὁ θωπευτικὸς τοῦ κύματος φλοῖσθος, ἡ ἀνατολὴ τῆς σελήνης, ἡ δύσις τοῦ ἡλίου.

Εἶσαι ἔρωσ, ποίησις, θρησκεία, προσευχή, εἶσαι ἄγγελος, εἶσαι Θεός! . . . Εἶσαι δόλος, ἀπάτη, πονηρία, μοχθηρία, κρημνός, βάρβαρον, καταστροφή, κόλασις, δαίμων· εἶσαι τὸ πᾶν! . . . εἶσαι μηδέν! . . .

ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΕΥΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΙΝΔΟΥΣ

Ὅς ὀλίγοι βεβαίως θὰ γνωρίζωσιν, αἱ ἱεραὶ τῶν Ἰνδῶν βίβλοι χρονολογοῦνται ἀπὸ 15,000 ἐτῶν, τινὲς μάλιστα καὶ 60,000.

Καὶ ἐπειδὴ ἐν γένει μὲν ἡ περὶ γενέσεως διδασκαλία αὐτῶν, ἰδίᾳ δὲ ἡ περὶ τῶν πρωτοπλάστων, τῆς παρακοῆς καὶ τιμωρίας αὐτῶν παράδοσις προξενεῖ τῷ ἀναγνώσκοντι βαθεῖαν ἐντύπωσιν, διότι συμφωνοῦσα τῇ φύσει, εἶναι πλήρης φιλοσοφίας καὶ ποιήσεως, διὰ τοῦτο σκόπιμον ἐκρίναμεν νὰ γνωρίσωμεν, τό γ' ἔφ' ἡμῖν, τοῖς κυρίοις ἀναγνώσταις τὴν περὶ τῶν πρώτων ἀνθρώπων παράδοσιν τῶν Ἰνδῶν.

Ἴδου δὲ πῶς διηγεῖται αὐτὴ ἡ Ἰνδικὴ Βίβλος Γενέσεως (Rig-Bēda), κατὰ τὰ Πνευματιστικὰ Φαινόμενα Δομίνου.

«Ἡ γῆ ἦτο ἀνθοστόλιτος· ὁ ἥλιος εἰς τὸ ζενιθ τῆς δόξης καὶ μεγαλοπρεπείας αὐτοῦ μεσουρανῶν ἐξέπεμπε τὰς θωπευτικὰς καὶ ζωογόνους αὐτοῦ ἀκτῖνας πρὸς τὴν προστατευομένην αὐτοῦ φύσιν, τὴν γῆν. Οἱ θαλεροὶ τῶν δένδρων κλάδοι προσήγγιζον τὸ χλοερὸν ἔδαφος καμπτόμενοι ὑπὸ τὸ βάρος ὠραίων καὶ εὐχύμων καρπῶν. Ἐκ τῶν ζώων, ἄλλα μὲν ἔπαιζον ἐπὶ τῆς παχείας γλόης, ἄλλα ἔβοσκον, ἄλλα ἀνεπαύοντο ἐξηπλωμένα ὑπὸ τὰ βαθύσκια καὶ μυστηριωδῶς μεγαλοπρεπῆ δάση, ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν ὁποίων τὰ ποικιλόχρωμα πτηνὰ ἐκελάδουν ὑμνοῦντα τὴν πανσοφίαν, παντοδυναμίαν καὶ προνοητικότητα τοῦ Πλάστου. Οἱ λευκοὶ (καὶ ἦσαν λευκοὶ φαίνεται τότε) ἐλέφαντες διεσκέδαζον ὡς ἀθῶα νήπια ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν γιγαντιωδῶν καὶ γραφικῶν δασῶν . . . .

«Καὶ ἐπέστη ἡ στιγμή, εἶπεν ὁ Βράχμα, νὰ πλάσω τὸν ἀνθρώπον πρὸς συνοικισμὸν τῆς γῆς». Ταῦτα εἰπὼν ἔλαβεν ἐκ τῆς

μεγάλης ψυχῆς — τῆς καθαρᾶς οὐσίας — ἐν σπέρμα ζωῆς, ἐνευρύχωσε δι' αὐτοῦ δύο σώματα— ἄρσεν καὶ θῆλυ — κατάλληλα δηλαδὴ πρὸς παραγωγὴν καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ « Ἀχὰν-κάρα », τὴν συνείδησιν δηλονότι καὶ τὸν λόγον, δι' ὧν κατέστησαν ἀνώτεροι τῶν μέχρι τότε πεπλασμένων, ἀλλὰ ὑποδεέστεροι τῶν Δεβιάς (κατωτέρων θεῶν).

« Καὶ τὸν μὲν ἄνδρα διακρίνας διὰ νῆν ἰσχύν, τὴν μεγαλοπρέπειαν, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπότομον τοῦ χαρακτήρος, ὠνόμασεν Ἄδιμα (σάνσρκ. = ὁ πρῶτος ἄνθρωπος), τὴν δὲ γυναῖκα κατὰ τὴν χάριν, τὴν γλυκύτητα καὶ ὠραιότητα τῆς τε ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὠνόμασεν Εὐᾶν (σανσρκ.—συμπλήρωμα ζωῆς).

« Ὄρισεν ὁ Κύριος πρὸς κατοικίαν τοῦ Ἄδιμα καὶ τῆς Εὐᾶς τὴν νῆσον Κεϋλάνην καὶ εἶπεν αὐτοῖς: « Αὐξάνεσθε καθ' ὁμοίωσιν ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς εἰς αἰῶνας αἰώνων μέχρις οὗ ἐπανεέλθητε πρὸς με. Ἐγὼ ὁ Κύριος τοῦ παντός σᾶς ἔπλασα, ἵνα με δοξάζητε καθ' ὅλην τὴν ζωὴν σας· οἱ εἰς ἐμὲ πιστεύοντες θὰ συμμετάσχωσιν ἐν τέλει τῆς αἰωνίου εὐδαιμονίας. Διδάξατε τοῦτο τὰ τέκνα σας· μετ' αὐτῶν ἔσομαι, ἐν ὅσῳ θὰ προφέρωσι τὸ ὄνομά μου. Πληθύνεσθε ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης νήσου, ἔνθα εὐρηται πᾶν τὸ χρειώδες· ὅταν δὲ τὰ τέκνα σας πληθυνθῶσιν, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ διατρέφονται ἐξ αὐτῆς, τότε ἄς μ' ἐρωτήσωσιν, ὅπως γνωρίσω αὐτοῖς τὴν θέλησίν μου ».

Ἡ Ἄδιμα καὶ ἡ Εὐᾶ ἐξῆσαν ἐπὶ τινα χρόνον ἐν πλήρει εὐδαιμονία... Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ ἀόριστος ἀνησυχία κατέλαβεν αὐτούς. Ὁ ἄρχων τοῦ Ρακχαζᾶς — τοῦ πονηροῦ πνεύματος — ζηλοτυπίσας τὴν τοιαύτην τὴν εὐτυχίαν ἐνέπνευσεν αὐτοῖς ἀγνώστους ἐπιθυμίας...

— Ἄς περιηγηθῶμεν τὴν νῆσον, εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ Ἄδιμα εἰς τὴν σύντροφόν του, καὶ ἴδωμεν μήτοι ὑπάρχει ἕτερόν τι μέρος ὠραιότερον.

Ἡ Εὐᾶ ἠκολούθησε τὸν σύντροφόν της ἐκ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀγάπης κινουμένη. Περιεπλανήθησαν ἡμέρας καὶ νύκτας... Ἄλλ' ὅσῳ προέβαινον, ἡ νεαρὰ γυνὴ κατελαμβάνετο ὑπὸ φρίκης ἀνεξηγήτου, ὑπὸ τινος φόβου ἀλλοκότου.

— Ἄδιμα, ἔλεγε μετὰ τρυφερότητος ἅμα καὶ συστολῆς, μὴ προ-

χωρήσωμεν περαιτέρω· φοβοῦμαι, τρέμω ἀναλογιζομένη ὅτι παρ-
κούομεν τὸν Κύριον ἐγκαταλιπόντες τὸ ὄρισθὲν ἡμῖν πρὸς κατοικί-
αν μέρος.

— Μὴ φοβοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Ἄδιμα ξηρῶς καὶ τραχέως· δὲν πρό-
κειται περὶ τῆς ἀκατοικησίμου ταύτης γῆς, περὶ ἧς μᾶς ὠμίλησε. . .
ἀκολουθεῖ μοι. . . Καὶ ἐξηκολούθησαν βαδίζοντες.

Ἄφοῦ ἐβάδισαν ἐφ' ἱκανόν, τέλος ἔφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς
νήσου· Ἐκκλητικοὶ εἶδον ἐνώπιον αὐτῶν θάλασσαν μικρᾶς ἐκτά-
σεως, πέραν δ' αὐτῆς ἀπέραντον γῆν· στενόν τι ἐκ σκοπέλων
πέρασμα συνήνου πρὸς τὴν ἄγνωστον ἤπειρον.

Οἱ δύο ὁδοιπόροι ἔμειναν ἐκθαμβοὶ πρὸ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς
γραφικότητος αὐτῆς. Ἐφαίνετο κεκαλυμμένη ὑπὸ μεγάλων δέν-
δρων καμπτομένων ὑπὸ τὸ βάρος μεγάλων καρπῶν· κάτωθεν
αὐτῶν ἐξετείνεται παχεῖα χλόη προσδίδουσα νέα θέληγτρα εἰς τὴν
ὄλην τῆς νήσου θαυμασίαν καλλονήν. Ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν δένδρων
καὶ ἐν τοῖς φυλλώμασιν ἐπτερούγιζον ποικιλόχρωμα πτηνὰ ἄδοντα
τόσον ἠδέως καὶ περιπαθῶς, ὥστε ἡ Εὐᾶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς
ὀφθαλμοὺς ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἄδιμα συγκινηθεῖσα.

— ὦ! τί ὠραῖα πράγματα! ἐφώνησεν ὁ Ἄδιμα· τί ὠραίους
καρποὺς ἀποφέρουν τὰ δένδρα ἐκεῖνα! Ἄγωμεν, γευθῶμεν καὶ
ἔξ αὐτῶν· ἂν δ' ὁ γένος τόπος φανῆ προτιμότερος, τότε ἄς σκηνώ-
σωμεν ἐκεῖ.

Ἡ Εὐᾶ καὶ πάλιν τρέμουσα καὶ ὀλοφυρομένη παρεκάλει τὸν
Ἄδιμα νὰ μὴ πράξωσί τι δυνάμενον νὰ παροργίσῃ τὸν Κύριον,
νὰ ἐπιστρέψωσι δὲ ἀμέσως εἰς τὴν κατοικίαν των.

— Δὲν εἴμεθα καλὰ εἰς τοῦτο τὸ μέρος; ἔλεγε περιπτυσσομένη
περιπαθῶς τὸν ἀκαμπτον σύζυγόν της· ἔχομεν ὕδωρ διανγές, καρ-
ποὺς γλυκυστάτους καὶ τόσα ἄλλα ἀγαθὰ πρὸς τί νὰ ζητῶμεν ἄλλο
μέρος;

— Αἴ! καλὰ· θὰ ἐπανεέλθωμεν, εἶπεν ὁ Ἄδιμα· τί κακὸν δύνα-
ται νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ἐνὸς τόπου ἀγνώστου;

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τοὺς σκοπέλους. Ἡ Εὐᾶ ἠκολούθησε τρέ-
μουσα, ὁ δὲ Ἄδιμα λαβὼν αὐτὴν ἐπ' ὤμων διεπέρασε τὸ στενόν. . .

Ἦκούσθη τότε κρότος τρομερός, θόρυβος φρικαλέος, βοή κατα-
χθονία· ἐν ἀκαρεῖ δὲ δένδρα, ἄνθη, καρποί, πτηνὰ καὶ πᾶν ὅ τι

παρετήρουν εἰς τὸ ἀντιπέραν ἐξηφανίσθη· οἱ σκόπελοι δι' ὧν εἶχον διαβῆ κατεποντίσθησαν· μόνον βράχοι τινὲς ὄξεις ἐναπέμειναν πρὸς ὑπόμνησιν τοῦ παρὰ τῆς θείας ὁργῆς καταστραφέντος περάσματος· οἱ βράχοι οὗτοι καὶ σήμερον εἶναι γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Παλὰν Ἄδιμα (= γέφυρα τοῦ Ἄδιμα).

Ὁ Ἄδιμα τότε πεσὼν πρηνὴς ἐπὶ τῆς ἄμμου ἔκλαιε καὶ ᾠδύρετο ἢ Εὐὰ πλησιάσασα τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ — Μὴ ὀδύρου, ψυχῆ μου, τῷ εἶπεν· ἄς παρακαλέσωμεν μᾶλλον τὸν Κύριον, ὅστις ἐν τῇ μακροθυμίᾳ του θὰ μᾶς συγχωρήσῃ.

Ἐνῶ δὲ ἡ Εὐὰ οὕτως ὠμίλει, ἠκούσθη φωνὴ ἐκ νεφέλης λέγουσα: «Γύναι! σὺ δὲν ἡμαρτες ἢ ἐξ ἀγίας πρὸς τὸν σύζυγον, ὃν ἐνετειλάμην σοι ν' ἀγαπᾷς. Ἠλπίσας ἐπ' ἐμέ· σοὶ συγχωρῶ καὶ αὐτῷ δ' ἐπίσης ἔνεκα σοῦ. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπανέλθῃτε πλέον εἰς τὸν τερπνὸν ἐκεῖνον τόπον, τὸν διὰ τὴν εὐτυχίαν ὑμῶν ὀρισθέντα. Ἐνεκα τῆς παρακοῆς καὶ τοῦ σφάλματος ὑμῶν θὰ δεσπόσῃ ἐπὶ τῆς γῆς τὸ πονηρὸν πνεῦμα... Τὰ τέκνα σας θὰ περιέλθωσιν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καλλιεργῶσι τὴν γῆν· θὰ γίνωσι πονηρά, θὰ μὲ λησμονήσωσι... Καὶ ὅμως θὰ πέμψω τὸν Βισνοῦ, ὅπως ἐν κόλπῳ γυναικὸς ἐνσαρκωθείς, φέρῃ εἰς ἅπαντας τὴν ἐλπίδα τῆς εἰς ἄλλην ζωὴν ἀμοιβῆς καὶ τὸ μέσον τῆς διὰ τῆς ἱερᾶς προσευχῆς ἐντεύξεως ἀνακουφίσεως τῶν δεινῶν». (Ραμασιάρια σχολιαστῆς καὶ ποιητῆς Ἰνδός).

Τοιαύτη περίπου ἡ περὶ τῶν πρωτοπλάστων διδασκαλία τῶν Ἰνδῶν· μεγάλη βεβαίως ἡ διαφορὰ τοῦ πνεύματος τῶν ἱερῶν βιβλίων ὡς πρὸς τὰ περὶ Ἀδάμ καὶ Εὐας.

Κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ὁ Ἄδιμα παρακούσας τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἁμαρτήσας, ἠνάγκασε καὶ τὴν Εὐὰν ἐκοῦσαν ἀκούσαν νὰ ἁμαρτήσῃ· ἀλλ' ἐλπίσασα αὕτη ἐπὶ τὴν θεϊὰν ἀγαθότητα ἔτυχεν ἀφέσεως, ἐξ αἰτίας δὲ ταύτης καὶ ὁ πλεονέκτης σύντροφός της. Ὁ δὲ Σωτὴρ θὰ ἐγεννᾶτο ἐκ γυναικὸς πρὸς ἀμοιβὴν τῆς Εὐας.

Κατὰ δὲ τὴν Ἑβραϊκὴν, ἡ Εὐὰ ἐν τῷ παραδείσῳ φαγοῦσα κατὰ προτροπὴν τοῦ διαβόλου, μεταμορφωθέντος εἰς ὄφιν, τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, κατέπεισε καὶ τὸν Ἀδάμ νὰ φάγῃ ἐκ τούτου· ὡς τιμωρίαν δὲ ὁ Θεὸς ἐπέβαλεν, εἰς μὲν τὸν ἄνδρα μὲ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου του νὰ τρώγῃ τὸν ἄρτον του — τὴν ὑγιεινὴν

δηλονότι ἐργασίαν — εἰς δὲ τὴν Εὐαν μὲ πόνους καὶ μὲ λύπας νὰ γεννᾷ τὰ τέκνα της, ὅπερ κατὰ τοὺς κριτικούς, ἐλέγχει ἀδαημοσύνην φυσιολογίας. Ἄν δὲν ἡμάρτανεν ἡ γυνή, δὲν θὰ ἐγέννα ἐν ὀδύνη; Ἄλλὰ τοῦτο ἀνατομικῶς εἶναι ἀδύνατον. Μήτοι μετὰ τὴν παρακοὴν μετεβλήθη ὁ ἐσωτερικὸς τῆς γυναικὸς ὄργανισμός;¹

Ναὶ μὲν σέβομαι τὸ κύρος καὶ τὴν αὐθεντείαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀλλὰ πολλάκις διηρώτησα ἑμαυτόν, ἄρα γε μήπως ὁ Ἄδὰμ ἡμάρτησε καὶ ὄχι ἡ Εὐα; μήπως ὁ ἀνὴρ εἶναι ἡ αἰτία ὄλων τῶν δεινῶν καὶ δυστυχιῶν μας καὶ ὄχι ἡ γυνή; Καὶ ἐσκέφθην καὶ ἐβασάνισα τὸ λογικόν μου καὶ, ὁμολογῶ τὴν ἀβελτηρίαν μου, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀτομικῶν μου σκέψεων ἀπέβη εἰς βάρος τοῦ ὁμοφύλου μου καὶ ὑπὲρ τοῦ ὠραίου φύλου κατεδίκασα τὸν Ἄδὰμ — ἐρήμην ὅμως — καὶ ἠθώψα τὴν Εὐαν!...

Διότι, πῶς θέλετε, κατὰ τοὺς Ἑβραίους, ἡ γυνή — ἥτις κατὰ τὸν Larcher εἶναι τὸ κάλλιστον τῶν ἐπὶ τῆς γῆς δημιουργημάτων — ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ὁποίας ἐνέκλεισεν ὁ Πανάγαθος ἅπαν τὸ κάλλος, τὴν ἀβρότητα, τὴν εὐαισθησίαν, τὴν γλυκύτητα, τὴν ἀθρότητα, τὴν ἀδυναμίαν, τῆς ὁποίας μόνη εὐτυχία εἶναι νὰ ὑπείκη εἰς τὸν ἄνδρα, καθ' ὃ ἀπαύγασμα αὐτοῦ, νὰ βοηθῇ αὐτόν, διὰ τῆς παρηγορίας της, ν' ἀνακουφίξῃ τὰς θλίψεις αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς τρυφερότητος τῶν αἰσθημάτων της νὰ γλυκαίνει τὰς πικρίας τῆς δυστυχίας του, πῶς θέλετε λοιπὸν τὸ γλυκὺ τοῦτο καὶ μελίχιον πλάσμα, ὁ ἄγγελος ἐπὶ τῆς γῆς, νὰ ἐπιβληθῇ, νὰ ἐξαπατήσῃ καὶ νὰ παρασύρῃ εἰς τὴν ἁμαρτίαν τὸ ἔμβλημα τῆς ἰσχύος καὶ τῆς περιοσιᾶς, τῆς τραχύτητος, τὸν ἄνδρα; Αὐτὴν τὴν βλασφημίαν — καὶ εἶναι ὕβρις κατὰ τοῦ Θεοῦ ἡ συκοφαντία κατὰ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ πλασθέντος ἀκίπου καὶ ἀθόφου πλάσματος — ὁμιλῶ περὶ γυναικῶν καὶ ὄχι τεράτων — μόνον κακοῦργος διάνοια Φαρισαίου ἢ Γραμματέως ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ἐπιρρίψῃ ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς ἅπαν τὸ αἶσχος τοῦ ἀνδρός.

Ἄν ἡ γυνή ἦτο ἡ ἁμαρτήσασα, ἔπρεπεν εὐθὺς ἀμέσως, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ παραδείσου ἔξωσίν της νὰ φονεύσῃ τὸν ἀδελφὸν ἢ τὴν ἀδελφήν της, καὶ ὄχι ὁ ἀνὴρ (Κάϊν καὶ Ἄβελ).

1. Ἴδε Πνευματιστικὰ φαινόμενα Δομίνου.

Ἡ γυνὴ ἔπρεπε νὰ διανοηθῆ τὸν φόνον ἢ τὴν πώλησιν τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ ὄχι ὁ ἀνὴρ (Ἰωσήφ καὶ 12 ἀδελφοί του).

Ἡ γυνὴ ἐπὶ τέλους ἔπρεπε νὰ προδώσῃ τὸν Θεάνθρωπον καὶ νὰ προκαλέσῃ τὸν σταυρικὸν Αὐτοῦ θάνατον καὶ ὄχι ὁ ἀνὴρ (Ἰούδας ὁ Ἰσακαριώτης).

Ἀφοῦ ἡ γυνὴ ἦτο καθόλου ἀμαρτωλὴ καὶ ἀπόφενκτέα, ἐξ ἀνδρὸς ἔπρεπεν (ἂν ἦτο δυνατὸν μεταβαλλομένου καταλλήλως τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, καθὼς, κατὰ τοὺς Ἑβραίους, μετεβλήθη ὁ τῆς Εὐσας μετὰ τὴν παρακοήν, δι' ἣν κατεδικάσθη νὰ τίκη ἐν ὀδύνῃ) νὰ γεννηθῆ (!) ὁ ἐνσαρκωθεὶς Σωτὴρ καὶ ὄχι ἐκ γυναικὸς, καὶ τόσα ἄλλα· ἀλλὰ, οὐδὲν τούτων συνέβη. Ἡ γυνὴ ἐπλάσθη, ὑπῆρξε καὶ θὰ ὑπάρχῃ ἀγνή, ἀθώα, θεοσεβὴς καὶ πραεῖα.

Ὁ ἀνὴρ δὲ εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις παρακούσας ἡμάρτησεν, ἐκεῖνος, ὅστις ἐφόνευσεν τὸν ἀδελφόν του, ἐκεῖνος, ὅστις προῦδωσε τὸν Σωτῆρα καὶ Θεόν του, αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐπινοεῖ, πρωτοστατεῖ καὶ διαπραττεῖ τὰ φοικωδέστερα κακουργήματα. Ἐὰν δὲ γυνὴ τις διαπράξῃ τοιοῦτό τι, ὁ ἀνὴρ ἔχει ταύτην ἐθίσει καὶ διαπαιδαγωγῆσαι πρὸς τοῦτο, σιγχότατα μάλιστα ὁ ἀνὴρ τὴν ὠθεῖ καὶ τὴν ἐξαναγκάζει πρὸς τὸ ἐγκληματεῖν.

Δύναται ὁ ἀνὴρ, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοφίλου, νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν γυναῖκα «ἐκ γυναικὸς ἐρρῦν τὰ φαῦλα», ἀλλ' ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ ἡ γυνὴ, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Εἰκασίας, ν' ἀποστομῶσῃ τὸν ἐγωῖσμον αὐτοκράτορος λέγουσα: «ἀλλὰ καὶ ἐκ γυναικὸς πηγάζει τὰ κρεῖττονα».

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

- Νὰ σοῦ πῶ πολὺ περιποιεῖσαι τὴν Μαρίαν (τὴν ὑπηρέτριάν των).
- Αὐτὸς εἶναι ἰδικὸς μου λογαριασμός.
- Μὰ ὁ τρόπος σου αὐτὸς τὴν ἐκθέτει.
- Αὐτὸς εἶναι ἰδικὸς τῆς λογαριασμός.
- Μὰ ἔτσι μὲ ἀναγκάζεις νὰ σκεφθῶ περὶ διαζυγίου.
- Αὐτὸς εἶναι ἰδικὸς σου λογαριασμός.

ΔΕΝ ΤΗΝ ΕΙΔΑ

Δέν την ηῦρα κ' ἡ ἦβη μου σβήνει
δέν την ηῦρα τὴν κόρην ἀκόμα
ὄσας εἶδα, δέν ἦτο ἐκεῖνη
τ' οὐρανοῦ δέν ἀφῆκε τὸ δῶμα.

✱

᾽Ω, συγχὰ εἰς νεάνιδος θέαν
«εἶν' αὐτή!», ἡ ψυχὴ μου ἐφτόνει,
καὶ σιγῶν ἐθεώρουν τὴν νέαν,
εὐλαβῶς κλίνων κάτω τὸ γόνυ.

✱

Τῆς ψυχῆς μου τὸ ὄναρ εἰς σχῆμα
νέας κόρης δέν εἶδον... καὶ φθάνει
τὸ φθινόπωρον, φθάνει τὸ μνηῆμα
καὶ αὐτή, καὶ αὐτὴ δέν ἐφάνη.

✱

Ἄλλὰ φεῦ! μετ' ὀλίγον δακρῶνον,
καὶ ὠχρὸς ὡς χειμῶνος σελήνη
μὲ λυγμὸν εἰς τὰ χεῖλη παιδίων
ἀνεχώρουν — δέν ἦτο ἐκεῖνη!

✱

᾽Οχι, ὄχι σκιαὶ ἦσαν πλάνης
ὄσας εἶδον ὀνείρου μου θείου.
Δέν ἐφάνης, ποτὲ δέν ἐφάνης,
ἐρωμένη ἀγνοῦ ἔνυπνίου...

ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Η Α. Ε. Ο ΣΑΛΙΧ ΑΡΙΦ ΒΕΗΣ

Ἡ Α. Ἐνδοξότης ὁ Σαλιχ Ἀριφ βέης, μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς λογοκρισίας καὶ ἐπόπτης τῶν ξένων καὶ μὴ μωαμεθανικῶν σχολῶν, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντι/πόλει τῷ 1873. Ἐσπούδασεν ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ Λυκείῳ τοῦ Γαλατᾶ Σεραΐου καὶ ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ Νομικῇ Σχολῇ. Πλὴν τῆς ἐπισήμου τοῦ Κράτους γλώσσης ἡ Α. Ἐνδ. ὁ Σαλιχ Ἀριφ βέης

εἶναι εἰδήμων καὶ τῆς ἑλληνικῆς, τῆς γερμανικῆς καὶ τῆς γαλλικῆς. Ὁ Σαλιχ Ἀριφ βέης διωρίσθη τῷ 1893 εἰκοσι μόλις τότε ἀρι-

θμῶν ἔτη τῆς ἡλικίας του εἰς τὸ γραφεῖον τῶν μὴ μωαμεθανικῶν καὶ τῶν ξένων σχολῶν. Τῷ 1895 τιμηθεὶς διὰ τοῦ βαθμοῦ Σαλισέ διωρίσθη λογοκριτὴς καὶ ἐπόπτης τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου. Μετὰ πέντε ἔτη τῷ 1900 προυβιβάσθη εἰς τὸν βαθμὸν Σανιέ, ἀπονειμηθέντος αὐτῷ καὶ τοῦ παρασήμου Μετζιδιέ Δ' τάξεως. Τῷ 1903 προυβιβάσθη εἰς τὸν βαθμὸν Μουτεμαῖζ, παρασημοφορηθεὶς τῷ 1905 διὰ τοῦ παρασήμου Μετζιδιέ Γ' τάξεως. Τῷ 1906 προυβιβάσθη εἰς τὸν α' βαθμὸν β' τάξεως (Οὐλῆα Σανισί), διορισθεὶς ἄμα καὶ μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς λογοκρισίας, μετὰ μεγάλης εὐσυνειδησίας καὶ προσηνείας ἐκτελῶν ἐκάστοτε τὰ ἀνατιθέμενα αὐτῷ λεπτεπίλεπτα καθήκοντα.

Ὁ Σαλιχ Ἀρίφ βέης ἐπὶ τριετίαν ἐδίδαξε τὴν ἑλληνικὴν ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ Γυμνασίῳ «Νουμουνεί Τερακῆ» καὶ ἀπὸ ἐξαιτίας εὐδοκιμώτατα διδάσκει τὴν γαλλικὴν ἐν ταῖς ἀνωτάταις τάξεσι τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Λυκείου.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

★ Μὴ δίδης ποτὲ γλῶσσαν εἰς τὰς σκέψεις σου, μῆτε ἐκτέλεσιν εἰς ἀτόπους λογισμούς. Ἔσο προσήγορος, πλὴν μὴ χυδαῖος.

★ Ἄν ἐκλέξῃς φίλον καὶ τον ἐδοκίμασες, εἰς τὴν ψυχὴν σου δέσε τον μὲ σιδηροὺς δεσμούς· πλὴν μὴ τραχύνῃς καὶ τὴν χεῖρά σου μὲ χειραφίας τοῦ τυχόντος χθесינוῦ νεοφωτίστου φίλου ἢ συντρόφου σου.

★ Ἀπόφρυνε τὰς ἔριδας· ἂν ἐμπλακῆς ὁμως τυχὸν εἰς ἔριδα, προσπάθησε τὸν φόβον σου νὰ λάβῃ ὁ ἀντίπαλος.

★ Ἄκουε ὅλους· μὴ ὁμίλει εἰς πολλούς.

★ Ζήτει τὴν γνώμην ὄλων, ἀλλὰ φύλαττε τὴν κρίσιν σου.

★ Φόρει καλὰ ἐνδύματα, κατὰ τὰ μέσα σου, ὄχι παραξένα· πλούσια ἔστω, ὄχι ἐπιδεικτικά. Συχνὰ τὸ ἐνδυμα δηλοῖ τὸν ἄνθρωπον.

★ Ποτέ σου μὴ δανείσης, μῆτε δανεισθῆς· ὅστις δανείξῃ, χάνει δάνειον ὁμοῦ συχνὰ καὶ φίλον· ὅστις δὲ δανεῖζεται, ἀπομανθάνει τὴν οικονομίαν.

★ Καὶ αὐτὸ πρὸ πάντων· Ἔσο ἀληθὴς πρὸς σὲ αὐτόν καὶ τότε ἔπεται, ὡς ἔπεται ἡ νύξ εἰς τὴν ἡμέραν, ὅτι δόλιος πρὸς ἄλλον δὲν θὰ γίνης.

Ταῦτα χάραξον εἰς τὴν ψυχὴν σου ἀνεξίτηλα.

Σαΐκιοπηρ.

ΕΓΩΪΣΜΟΣ-ΑΛΤΡΟΥΪΣΜΟΣ

Δίδυμοι αὐται ἔν-
νοιαι, αἱ ὁποῖαι λε-
κτικῶς φαίνονται οὐ
μόνον ξενίζουσαι,
ἀλλὰ πως καὶ νεω-
τεριστικαί, ὡς συρ-
μικά τινα περὶ τὴν
ἀμφίεσιν φαινόμε-
να. Οὐδὲν ἦττον ἢ
σπερματικὴ αὐτῶν
πρωτογένεια εἶναι
πολὺ παλαιά, οὐδ' ἐ-
κνοφορήθησαν κατὰ
τοὺς νεωτέρους τὸ
πρῶτον χρόνους ἐν
τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ.

Πόσον ὅμως πα-
ραξενευόμεθα καὶ οἱ
λόγιοι κατ' ἀρχὰς ἐπὶ
τῷ ἀκούσματι ξένου
τινός, ἔστω καὶ ἐ-
πιστημονικοῦ ὄρου,

ἀλλὰ καὶ πόσον ἀναποδράσως ἐπιβάλλεται ἔπειτα σὺν τῷ χρόνῳ ἢ
χρῆσις αὐτοῦ ἢ γενικῇ. Δὲν παρῆλθεν ἴσως δεκαετία ἔτι, ἀφ' ἧς

Μηνᾶς Ἀθηνάσιου

Καθηγητὴς ἐν τῇ Μ. τοῦ Γένους Σχολῇ.

ἠκούσθη ἢ καὶ ἐγράφη παρ' ἡμῖν τὸ πρῶτον ὁ ὑπερόριος ἀλτρουϊσμός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ξενότροπον ἐπίσης, ἀλλ' ἀπὸ πολλοῦ γνώριμον ἐγωϊσμόν, τοῦ ὁποίου μάλιστα καὶ τὴν σημασίαν μετεβάλομεν λογικώτατα ἐν τῇ κοινῇ γλώσσει, καταστήσαντες αὐτὸν ταυτόσημον πρὸς τὴν οἴησιν, ἐπειδὴ βέβαια ὁ ὑπερτιμῶν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀξίαν καὶ ὑποτιμῶν τὴν τῶν ἄλλων περιαντολογεῖ ἐκ συστήματος, οὐδὲ ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θὰ καταστήσῃ ὅλος ὁ κόσμος νὰ χρησιμοποιῆ ὁμιλῶν καὶ γράφων ἀμφοτέρους τοὺς ὅρους, ἀνταποκρινόμενος πρὸς τὸ ὅλον ἐν διαμορφούμενον γλωσσικόν του συναίσθημα.

Οὐχὶ λοιπὸν τὴν λεκτικὴν κυρίως, ἀλλὰ τὴν ψυχολογικὴν τῶν ὄρων ἐρμηνείαν θὰ παρακολουθήσωμεν ἱστορικῶς ἐξ ἀναγνωστικῶν ἐντυπώσεων τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νεωτέρας φιλοσοφίας, ἀφοῦ προηγουμένως ἐπαναλάβωμεν συντόμως ὅσα πάντες περίπου γνωρίζομεν περὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ, διὰ νὰ κατανοηθῶσιν ἀσφαλέστερον τὰ τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ ὡς ἐξ ἐναντιότητος.

Ἐγωϊσμόν λέγοντες σήμερον ἐννοοῦμεν κοινῶς τὴν φίλαντον ἰδιοτέλειαν, δι' ἧς τοιαύτη δίδεται εἰς τὸ βουλευτικὸν διεύθυνσις, ὥστε δι' αὐτῆς ἐπικρατοῦσιν ἐκεῖνα τὰ ψυχικὰ ἐλατήρια παρὰ τῷ πράττοντι, ἅτινα ἀφορῶσιν εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἠθικὸν ἢ ὑλικὸν συμφέρον καὶ μόνον. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐγωϊστικὴ διάθεσις παρίσταται ὑπὸ ποικιλωτάτας μορφᾶς καὶ διὰ τοῦτο κρύπτεται ὑπὸ προσήματα παντοῖα καὶ παραγνωρίζεται ὑπὸ τῶν ἀπειρῶν ἀνθρώπων καὶ μάλιστα τῶν νέων πολλαχῶς, διότι ἐγωϊστῆς εἶναι καὶ ὁ προστυχώτατος φιλήδονος ἢ φιλάργυρος, ὅσον καὶ ὁ κουφότατος φιλόδοξος ἢ σπάταλος. Ἐξ ἄλλου ὁμως ἀληθεύει μέχρι τινὸς ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ ἐγωϊστικὴ ὀρμὴ ἐκδηλοῦται κατὰ τὴν πλήρωσιν ἀναγκῶν ὑπὸ τῆς φύσεως ἐπιβαλλομένων οὐδὲν ἔχει τὸ ἐπιλήψιμον, τότε δὲ μόνον καταστᾷ ἀνήθικος ἢ μᾶλλον ἀποτελεῖ πάσης ἀνηθικότητος τὴν πηγὴν, ὅταν παραγκωνίξῃ ὡς ἀγρία ὀρμὴ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἠθικῆς βουλήσεως καὶ κωφεύῃ εἰς τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεως.

Τοιαύτη εἶναι σήμερον ἡ εὐρύτερα σημασία τοῦ ἐγωϊσμοῦ· ἐν δὲ τῷ παρελθόντι βλέπομεν ὅτι δι' ὅλης τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαϊότητος διήκει ἀπαραγνώριστος ἡ ἐγωϊστικὴ ἀρχὴ τοῦ εὐδαιμονισμοῦ,

Σοφισταὶ δὲ καὶ Κυνικοὶ ἐδίδαξαν ἀπροκαλύπτως ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου διαφαίνεται ἐν τῇ κλίσει τοῦ πρὸς κτήσιν ὡς πλείστων ἰδίων ἀγαθῶν. Τὰ διδάγματα ταῦτα ἀνέπτυξαν ἐπὶ τὸ ἰδιοτελέστερον οἱ Ἐπικουρείοι ὡς ἡ δ ο ν ι κ οί, μὴ δὲ νομίση τις ὅτι ἀπεκηρύχθησαν ὑπὸ τῆς νεωτέρας φιλοσοφίας, ἢ ὁποία μάλιστα προσέβη καὶ εἰς τολμηροτέρους ἰσχυρισμούς, δογματίσασα ἀπεριφράστως ὅτι καὶ τὸ δίκαιον καὶ ἡ ἠθικὴ προῆλθον ἐκ τῆς πρὸς αὐτοσυντήρησιν ὀριμῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς βιοτικῆς πάντων ἡμῶν ἀλληλεγγύης. Οὐδενὸς δευτέρου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀναπτύξεως τῶν νομικῶν ἐπιστημῶν, ὁ Γέριγκ εὑρίσκει τὴν ῥίζαν τοῦ δικαίου ἐν τῷ ἐγωϊσμῷ αὐτῆς τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων. Ὁ φρόνιμος, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὸς ἄμα ἄνθρωπος, ἔλεγεν ὁ Σπινώζα, ἐπιδιώκει τὴν ἐξασφάλισιν τῶν γενικῶν αὐτοῦ συμφερόντων, ὧν τὸ σύνολον ἀποτελεῖ τὸ ἐγὼ του, δὲν πράττει ὅμως ποτὲ τοῦτο ἐπὶ ζημίᾳ τῆς εὐτυχίας τοῦ ἄλλου. Τοιαύτην εὐγενῆ ἀντίληψιν τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἐδίδαξε καὶ ὁ ἐκ Καινιξβέργης φιλόσοφος, διαρρηθὴν δηλώσας ὅτι τὸ ῥιζικὸν αἴτιον τῆς κοινωνικῆς κακοδαιμονίας ἔγκειται εἰς τὴν ἐνστιγματικὴν τοῦ κατὰ φύσιν ἀνθρώπου διάθεσιν, ἰδιοτελῶς πάντοτε σκεπτομένου. Φύσει ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐγωϊστῆς, καὶ ἂν δὲν περιορισθῇ διὰ τῆς ἀνατροφῆς, τὰ πάντα θέλει νὰ στρέψῃ πρὸς τὸ συμφέρον του καὶ οὐδὲν οὐδαμοῦ εὐρίσκει ὄφελος, εἰμὴ ὅπου μόνον βλέπει τὸ ἴδιόν του κέρδος. Ἡ γνώμη τοῦ Σοπεγκάουερ δὲν διαφέρει τῆς τοῦ Κάντ, ἀφοῦ ὄχι μόνον παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ζῶα διαβλέπει ὁ ἀπαισιόδοξος φιλόσοφος τὸν ἐγωϊσμόν καὶ θεωρεῖ αὐτὸν ὡς τὸ κυριώτατον ἐλατήριο τῆς ὀριμῆς τῶν πρὸς σωτηρίαν τῆς ὑπάρξεως καὶ πρὸς προβιβασμὸν τῆς εὐτυχίας τῶν. Σύγχρονοι μάλιστα φιλόσοφοι κατήντησαν εἰς τὸν ἀτομιστικὸν ἐν τῇ ἠθικῇ ἰσχυρισμόν, καθ' ὃν τὸ ἀνθρώπινον ἐγὼ εἶναι αὐταρχικώτατον, ἐν ἑαυτῷ καὶ μόνῳ ἀναγνωρίζον καὶ παραδεχόμενον ἀξίαν, χρησιμοποιοῦν δὲ πᾶν, εἰς ὅ,τι αὐτὸ ἀποδίδει οἰανδήποτε ἀξίαν, μεταχειριζόμενον τὸν κόσμον πρὸς ἴδιον ἐκάστοτε σκοπὸν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐκπληροῦν καθήκων εἰμὴ τὸ πρὸς ἑαυτό. Κατ' ἄλλους πάλιν ὁ ἐγωϊσμός δὲν παρουσιάζεται ἔτοιμος ὑπὸ τῆς φύσεως, δὲν εἶναι δηλαδὴ ἔμφυτος, ἀλλ' ἀποδεικνύεται γέννημα ἐκφυλισμοῦ καὶ διαφθορᾶς, διότι ὁ καλὴν ἔχων

ἀνατροφήν ὑποθάλλει ἐν τῇ ψυχῇ του ὡς ἀντίροπον τὸν ἀλτρουϊσμόν, καὶ δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἰδιοτελῆς ἀπολύτως ἄνθρωπος, ἀλλὰ σχετικῶς, ἡ ἀναλογία δὲ μεταξὺ τοῦ ποικίλλοντος βαθμοῦ τοῦ ἐγωϊσμοῦ παρ' ἐκάστῳ ὀυθμιζέται ὑφ' ἐκάστης αὐτοῦ πράξεως, ἥτις κατὰ τοσοῦτον εἶναι ἐγωϊστική, καθ' ὅσον ἀντικείμενον αὐτῆς εἶναι τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἐγώ.

Κατὰ ταῦτα ἄρα ἰσοφαρίζει ποσοτικῶς ὁ ἐγωϊσμός πρὸς τὸν ἀλτρουϊσμόν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ, ἴδωμεν δὲ τώρα τὴν προέλευσιν καὶ τὸν γνήσιον χαρακτῆρα τοῦ τελευταίου τούτου.

Ἡ λέξις ἀλτρουϊσμός ἐσηματίσθη ἐκ τοῦ λατινικοῦ aller (= ἕτερος, ὁ ἄλλος), ἀντιτίθεται δὲ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαϊῶν μόνον πρὸς τὴν ἰδιοτέλειαν καὶ σημαίνει τὴν ἀφιλοκέρδειαν, τὴν ἄκραν ἐλευθεριότητα καὶ ἰδίᾳ τὴν χάριν τοῦ συμφέροντος τῶν ἄλλων ἐνέργειαν, φροντίδα καὶ σκέψιν, τὴν ὑπὲρ τοῦ ἄλλου ἐν πνεύματι χριστιανικῷ αὐτοθυσίαν.

Ἐπετύωσε δὲ σαφῶς τὴν ἠθικὴν τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ ἀρχὴν ὁ Σενέκας ἐν τῇ ἀρχαιότητι, πρῶτος εἰπὼν ἀποφθεγματικῶς ὅτι «ὁ ἄνθρωπος κατ' ἀνάγκην ὀφείλει νὰ ζῆ χάριν τῶν ἄλλων, ἐὰν θέλῃ νὰ ζήσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ». Ἐπειτα ὁ Χριστιανισμός, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῆ διόλου τὸν πολὺ νεώτερον ὄρον, ἐδίδαξε θεμελιωδῶς τὰ πρακτικὰ πορίσματα τῆς ἠθικῆς ταύτης θεωρίας. Ὁ Αὐγουστος Κόντ ἐπενόησε τὸν ἐπιστημονικὸν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ὄρον καὶ ἐδογματίσεν ὅτι ἐν τῷ ἀλτρουϊσμῷ πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὸν ἀπαραίτητον παράγοντα πάσης τῶν ἠθῶν ἡμερώσεως καὶ συμπαύσης τῆς παρ' ἀνθρώποις ἠθικῆς. Ὁ ἰσχυρισμός οὗτος τοῦ δαιμονίου ἰδρυτοῦ τῆς Θετικῆς φιλοσοφίας ὑπῆρξε γονιμώτατος εἰς γένεσιν καὶ ἀνάπτυξιν θεωριῶν ἐν τῇ εὐρυτάτῃ τῶν συγχρόνων ἐπιστημῶν, ἐν τῇ Κοινωνιολογίᾳ.

Κατὰ ταύτην κυριώτατον τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ ἐλατῆριον ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τοῦ ἀπολιτίστου ἀκόμη, εἶναι ἡ συμπαθεια, κατὰ τὴν γενικωτάτην τοῦ ψυχολογικοῦ ὄρου ἐκφορὰν, δυναμένη πολλακίς νὰ γεννηθῆ καὶ ν' αὐξήσῃ ἀσυνειδήτως ἐν ἡμῖν καὶ νὰ συνδέσῃ μυστηριωδῶς τὴν προσωπικότητα ἐνὸς ἐκάστου πρὸς ἐντελῶς ξένα τέως ἄτομα. Οὕτως ἐξηγεῖται διατὶ παράδοξοί τινες ὅσον καὶ ἐράσμιμοι ἄνθρωποι αἰσθάνονται προφανῶς πε-

ρισσοτέραν εὐχαρίστησιν ὑπηρετοῦντες τοὺς ἄλλους, περιέποντες μᾶλλον τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων ἢ τὰ ἑαυτῶν, τὸ παραδοξότερον δὲ εἶναι ὅτι αὐτοὶ εὐχαριστοῦνται πλέον τῶν ὑπηρετουμένων. Οἱ τοιοῦτοι φαίνονται τῇ ἀληθείᾳ ἔστρωμένοι ἰδίου ἐγώ, ἢ ἴσως ἔχοντες πολυμερές τι ἢ πολλαπλάσιον ἢ πολυσχιδὲς ἐγώ, ὑποκαθιστάμενον ἀμέσως εἰς τὴν προσωπικότητα τοῦ πρώτου τυχόντος, τοῦ ὁποίου εἶναι ἔτοιμοι νὰ κνηγήσωσιν ὀλοψύχως τὸ συμφέρον. Διὰ τοῦτο οἱ παραδεχόμενοι τὸν ἀλτρουϊσμὸν ἔμφυτον ἀναγκάζονται νὰ παραδεχθῶσι καὶ ἐν τούτῳ τὴν θεωρίαν τῆς κληρονομικότητος, τῆς τε εὐθείας καὶ συνεχοῦς ὡς καὶ τῆς διαλειπούσης, καὶ οὕτως ἐμορφώθη μέση τις καὶ διαλλακτικὴ θεωρία, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀλτρουϊσμὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἐγωϊσμὸς, κατανεμόμενος ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀλτρουϊστοῦ εἰς ὁμάδας ὅλας ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων κήδεται οὗτος ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ ἑαυτοῦ. Ἐπεκτείνεται δὲ ἡ ὑπηρετικὴ αὐτῆ ἐκ συμπαθείας ὁρμῆ καὶ πέραν τοῦ παρόντος χρόνου, ἐνστιγματικῶς δὲ φέρεται ὁ ἀλτρουϊστὴς πρὸς εὐποίαν καὶ μελλουσῶν γενεῶν, ὡς ἔξ ὑποκαρδίου πρὸς αὐτὰς ἀγάπης ὀρμώμενος.

Τίς δὲν ἀναπολεῖ ἐπὶ τούτοις μετ' εὐλογιῶν τὴν ἀτελεύτητον σειρὰν τῶν μεγαλοφρόνων τοῦ γένους ἡμῶν τέκνων, ἐντελῶς ἀποβαλόντων κατὰ τὸν βίον τὸ ἴδιον ἐγώ, κληροδοτησάντων δὲ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀθάνατα μνημεῖα τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης;

Μ. ΑΥΘΕΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Καθηγητὴς τῆς Μεγ. τοῦ Γένους Σχολῆς.

Κατὰ Ἰούλιον 1907.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

★ Αἱ γυναῖκες καὶ ἂν δὲν εἶναι θυγατέρες τῆς Εὐᾶς εἶναι θυγατέρες τῆς Σαπφροῦς καὶ τῆς Λιδουῆς.

★ Ἡ γυνὴ δὲν εἶναι βεβαιότερα περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ ἐραστοῦ της, ὅτε ἢ καλλονὴ της ἐμαράνθη, ἢ ὁ ἀνὴρ περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ φίλου του, ὅτε ἢ περιουσία του ἠφρανίσθη.

ΑΝ ΗΜΗΝ Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ

Φίλη «Νεότης».

Ἄν δεν ἤμην ἄνθρωπος δὲν θὰ ἐπεθύμουν ποτὲ νὰ σοι ἀφιερῶσω τι γραφὲν ἐπὶ χάρτου καὶ διὰ μελάνης, ἀλλ' ἐπειδὴ συμβαίνει ὅλως τὸ ἐναντίον, ὑπεύκων καὶ ἐγὼ εἰς τὸν μηχανισμόν τῆς φύσεως βυθίζω τὴν πένναν μου ἐντὸς τοῦ μελανοδοχείου χαράσσω γραμμὰς, τὰς ὁποίας στιγμαὶ μελαγχολίας, στιγμαὶ παραφορᾶς ἢ στιγμαὶ παραφροσύνης καὶ τρέλλας ἐνίοτε ὑπαγορεύουσιν.

Ἐπεθύμουν νὰ ἤμην καὶ ἐγὼ κάτοικος τοῦ Ἄρεως καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Διός, τοῦ Χάους καὶ τοῦ Ἐρέβους τέλος καὶ ὄχι τῆς γῆς, διὰ νὰ περιγελῶ τὸν Hugo, ὅστις διὰ τῆς φαντασίας του ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὸν Δάντην, ὃν ἡ ἀνθρωπίνη περιέργεια κατεβίβασε μέχρι τοῦ Ἄδου.

Ἐπεθύμουν νὰ ὀνομάζω μηδὲν τὰ ὀνομαζόμενα γλυκὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα διὰ νὰ ἀπολαύσωσι μερικοὶ τῶν θνητῶν ἐπικαλοῦνται τὴν συνδρομὴν τοῦ ὕπνου, τὰς δὲ φαντασίας τῶν ποιητῶν καὶ τὰς ὑπεργείους ἐκστρατείας των ἀνὰ τοὺς ἀειθαλεῖς λειμῶνας τῆς γονιμοποιήσεως τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα φαίνονται πλημμυροῦντα τὸν ἐγκέφαλόν των νὰ ἀποκαλῶσιν ἀγῶνας δρόμου ἢ ἀντοχῆς ἄλλματα εἰς ὕψος, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς δὲν δύναται νὰ φθάσῃ.

Ἐπεθύμουν τέλος τὰ πάντα δι' ἐμὲ νὰ ἴηαι πραγματικότης καὶ ὄχι ὄνειρα, θετικότης καὶ ὄχι ἀμφιβολία. Τότε μετὰ πάσης μου εὐχαριστήσεως θὰ παρεχώρουν εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ κοινωνικοῦ μας Εὐαγγελίου τὸ ἀερόστατόν μου διὰ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ κνανᾶ ὕψη καὶ ἀφοῦ διασχίσῃ τοὺς πέπλους τῆς φαντασίας νὰ ἴδῃ ἐκεῖθεν τὸν

κόσμον και τὸν ἔρωτα, περὶ τὰ ὁποῖα ἀνέκαθεν ἠσχολήθη ἡ φαντασία και ἡ ποίησις.

Τότε θὰ ἔλεγον πρὸς τὸν Δάντην· — Δυστυχῆ ἄνθρωπε, ποία ἡ διαφορά μεταξὺ σοῦ και τοῦ Ὁρφέως; Ἄν ἐκεῖνον συνώδευσεν ἐν τῷ Ἄδῃ τὸ ἀγιώτερον τῶν αἰσθημάτων, μήπως σὲ δέν σε ἀκολουθεῖ ἡ παραδοξοτέρα τῶν περιεργειῶν; Ἴδου ἡ ὁδὸς διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τις τὸν Ἄδην ἐν τῇ πραγματικότητι και ὄχι κατὰ φαντασίαν.

Ἄνακύλισε τὸν βράχον τοῦτον και εἴσελθε.

Ἄλλὰ (δυστυχῶς) δέν ζῶσι σήμερον Ἡρακλεῖς και Κύνκωπες, οὔτε ἡμεῖς ζῶμεν εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Πελασγῶν, ἀν και πολλάκις διὰ τῆς φαντασίας ἐγεννήθημεν πολὺ πρὸ αὐτῶν, θὰ ἔλεγον ὑπερφάνως εἰς τὸν Γκουνὸ και τὸν Βέροδην· εἰς μάτην κάμνετε νὰ ἀναστεναῖζῃ τὸ βιολίον εἰς τὰς χεῖράς σας· ἄφετε τὰς μούσας νὰ ἀναπαυθῶσιν ἀνὰ τὰς σκιὰς τοῦ Παρνασσοῦ και τοῦ Ἐλικῶνος. Μὴ ἐγείρετε ἐκ τοῦ ληθάργου των τὸν Φάουστ και τὴν Ἀϊδά. Μὴ προκαλεῖτε βιαίους ἀναστεναγμούς, ἀλλ' ἄφετε τὰς καρδίας νὰ στεναῖζουν μόνον χάριν τοῦ Ἐρωτος. Μὴ ὀπλίζετε εἰς τὸ ἐξῆς διὰ πτερῶν τὰς ἐξημμένας φαντασίας, διότι μία πραγματικότης μετατρέπει τὰ πτερὰ ἐκεῖνα εἰς ἀνεμον, ὅστις θὰ παρασύρῃ τὴν φαντασίαν σας και ἴσως, ἴσως πτερυγίσῃ μετ' αὐτῆς και ὁ νοῦς σας.

Ἔλθετε μετ' ἐμοῦ· ἀνέλθετε τὴν κλίμακα ταύτην· ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς, διότι εἰς ἐν ἄγριον πάτημα, εἶναι ἐτοίμη νὰ διαλυθῇ, εἶναι σεσηπυῖα και... προχωρήσατε.

Ἦδη εἶσθε μακρὸν τοῦ πλανήτου μας· ζῆτε ἐν τῇ πραγματικότητι.

Παρατηρήσατε ἀπὸ τοῦ ὕψους τούτου τὸν ἄνθρωπον, και ἀφοῦ ὀπλίσθητε διὰ ραδίου τὸν νοῦν σας, τονίσατε τὸ κύκνειον ἄσμα και ἀφήσατε νὰ σκορπίζωνται αἱ μουσικαὶ σας ἀκτῖνες ἀπὸ τὰ νέφη τῆς ἐπιστήμης σας, ὡς βέλη, διὰ νὰ πληγώσουν και τὰς ἀμούσους ἀκόμη καρδίας.

Καθίσατε ἐπὶ τοῦ ἠχοβόλου δίφρου σας και κρατεῖτε ἀγερώχως τὸ μουσικόν σας σκῆπτρον, θὰ ἔλεγον πρὸς τοὺς φιλοσόφους.

Ρίπατε ἀδιακόπως ἐπὶ τῆς φαρέτρας σας τὰ φιλοσοφικώτερα τῶν βελῶν σας και συζεύξατε τὸν κόσμον μετὰ τοῦ ἔρωτος.

Διότι ἐὰν ὁ κόσμος εἶναι σύνολον ἀνθρώπων, ὁ δὲ ἄνθρωπος δέν εἶναι εἰμὴ ἰδέα, μήπως και ὁ ἔρως δέν εἶναι σύνολον ἰδεῶν;

Ὅσον ὁ κόσμος τόσον καὶ ὁ ἔρωσ εἶναι ἔννοια ἀφηρημένα.

Ἄς ἀποπειραθῶμεν νὰ ὀνομάσωμεν καὶ τὸν παράφρονα νουνεχῆ, διότι καὶ ὁ νουνεχῆς συνεχῶς παραφρονεῖ. Ἐν ὄσφ δὲν ὀνομάσητε τὸν ἄνθρωπον ἀκαταλόγιστον, δὲν θὰ παύση ἐκεῖνος νὰ σας λέγῃ σχολαστικούς!...

Τί εὐτύχημα, τῇ ἀληθείᾳ, ἂν ἦμιν, ὅ τι δὲν εἶμαι!

Ἐὰν τὸ ὄνειρόν μου δὲν ἐδέχετο ἡ πραγματικότης καὶ τὸ βέβαιον!

Ἐὰν ἡ γῆ παρίστατο ἐνώπιόν μου ὑπὸ τύπον πλοίου ἐτοίμου νὰ ἄρῃ τὴν ἄγκυραν ὅπως διασχίση τοὺς πάγους τῶν ὠκεανῶν ἢ ὑπὸ τύπον ἀεροστάτου, τὸ ὅποιον ἐντὸς μικροῦ θὰ ὑπέτασσε τὸν ἐγωῖσμόν ὑπὸ τὴν περιέργειαν, καὶ ἐὰν ἐγὼ ὑπερηφάνως ἐπέβαινον τούτου καὶ ἀπεχαιρέτιζον διὰ παντὸς τὸ γελοῖον ἀπέναντι τοῦ ἰδανικοῦ!

Τὸ στήθός μου τότε οὐδέποτε θὰ ἐπίεξεν ἐφιάλτης, οὐδ' ἡ καρδιά μου θὰ ἐξέλεμπε καταρράκτας ἀναστεναγμῶν!

Δὲν θὰ ἐφοβούμην τὰς καυστικὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας, οὔτε ἡ σελήνη θὰ ἦτό ποτε δι' ἐμὲ μυστηριώδης!...

Δὲν θὰ ἐπίστευον τέλος ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, ὅτι ἦμιν ἄνθρωπος, ἀλλὰ... δυστυχῶς τὸ ἀερόστατον ἐναυάγησε καὶ ἐστάθην ἀβλαβῆς ἐπὶ ἐνὸς λοφίσκου, ἐξ οὗ ἠναγκάσθην νὰ κατέλθω, διὰ νὰ μεταβῶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ὅπως σοὶ ἀφιερῶσω γραμμὰς τινὰς γραφείσας φεῦ! διὰ λέξεων καὶ οὐχὶ δι' ἐννοιῶν ἢ παραδόξων σημείων, διότι δυστυχῶς — εἶμαι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἦμαι!...

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰουνίου 1906.

ΑΕΡΟΒΑΤΗΣ

---

*Τῆς εὐτυχίας τ' ὄνειρον ὅσ' ἂν ἀστραπὴ διαβαίνει
καὶ ἀφήνει μιὰ μικρὴν βαφὴν ὅσα πονεμένα στήθια.
Ὅλα φαντάσματα ὅστη γῆ, ἕνα καὶ μόνον μένει
ἕνα δὲν εἶναι φάντασμα, τῆς συμφορᾶς ἢ ἀλήθεια.*

Γ. Ζαλοκώστα.

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΜΕΛΑ

Εἶναι γνωστὸν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ εἰς τε τὸ φιλόμουσον δημόσιον τοῦ Πέραν, καὶ τὸν ἐν γένει σχολικὸν ἡμῶν ὀρίζοντα. Κεῖται ἐγγὺς σχεδὸν τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, ἐν ὁδῷ Σερκίτζ. Τὸ κατάστημα εὐήλιον καὶ εὐάερον φιλοξενεῖ τὴν Σχολὴν ἀπὸ **εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν**, περιλαμβάνον περὶ τὰ 22 διαμερίσματα μετερρυθμισμένα πολλάκις κατὰ τὰς ἀνάγκας, ὡς ὁ σχολικὸς ἐν γένει ὀργανισμὸς ἐκάστοτε ὑπηγόρευε. Διαιρεῖται εἰς δύο μεγάλα ἰδίως διαμερίσματα, ὧν ἕκαστον κοινωνεῖ μετὰ τῶν ἔξω δι' ἰδίας θύρας. Ἐν τῷ πρώτῳ λειτουργεῖ τὸ Ἀρρεναγωγεῖον, ἐν τῷ δευτέρῳ τὸ Παρθενγωγεῖον. Τὸ κτίριον πανταχόθεν ἀεριζόμενον, δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐκκληροῖ ἀπάσας σχεδὸν τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς εἶναι δυνατὸν νὰ λειτουργῇ τοιοῦτον κατάστημα.

✱

Ἐπὶ ἤρχεν ἐποχὴ, ἐποχὴ εὐδαίμων, καθ' ἣν ἐτίθεντο αἱ βάσεις διαφορῶν εὐαγῶν καθιδρυμάτων, ἕτινα ὑπερηφάνως ὑφουῖνται πρὸ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν τῶν μεταγενεστέρων σήμερον. Ἐπὶ ἤρχεν ἐποχὴ, καθ' ἣν πνευματικώτερα αὔρα διέπνεε τὰ καθ' ἡμᾶς, καὶ αἴσθημα φιλογενείας ἰδιάζον ἡμιλλᾶτο παντοιοτρόπως πρὸς ἑξάπλωσιν τῆς παιδείας, ἀναλόγως τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἔθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἡμῶν βίου. Εἰς τοιαύτην ἀκριβῶς ἐποχὴν ἀνάγει τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ καὶ τὸ ἐν λόγῳ Ἐκπαιδευτήριον. Εἰς ξένας ἐν πολλοῖς σχολῆς τὰς ἑαυτοῦ σπουδὰς διανύσας καὶ συμπληρώσας μετέπειτα ὁ ἀοίδιμος ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΜΕΛΑΣ, εἶχε

συλλάβει ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ ἱεροῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος τὴν ιδέαν, ὅπως ἐξευρεθῆ τὸς τρόπος τῆς ριζικῆς, εἰ δυνατόν, ἀποσπάσεως τῶν ὁμογενῶν μαθητῶν ἐκ τῶν τῆδε κάκεισε ἠπλωμένων προπαγανδικῶν δικτύων καὶ τῆς πρὸς τοῦτο ἰδρύσεως σχολῆς, ἐν ἣ ἡ ἀνάπτυξις τῆς διανοίας νὰ φέρῃ ὅσον οἶόν τε πρακτικὸν χαρακτῆρα, βάσεως πάντοτε παραμενούσης τοῦ μορφωτικοῦ. Ἐν τῇ φιλογενεῖ ταύτῃ ιδέα κατέβαλε πᾶν ὃ τι ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ὑπηγόρευε, καὶ ἠτύχησε, παλαιῶν διαρκῶς ἐπὶ ἔτη, τὸ πρῶτον νὰ τύχῃ παρὰ τοῦ Σεβαστοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας τῆς ἐπὶ τούτῳ ὑψηλῆς ἀδείας καὶ νὰ ἀγάγῃ εἰς φῶς ὅπερ πρὸ πολλοῦ ἐνεκνυμῶναι προσφιλὲς αὐτῷ τέκνον. Συναντιλήπτορα δηλαδὴ ὁμόζηλον ἔχων παρ' ἑαυτῷ καὶ τὴν σεβαστὴν αὐτοῦ σύμβιον, τὴν καὶ πείραν τῶν καθ' ἡμᾶς σχολικῶν ἔχουσαν κυρίαν Αἰ-καταιρίνην Ν. Μέλα, ἴδρυσεν κατ' ἀρχὰς τὸ Ἀρρεναγωγεῖον καὶ μετὰ ἔτος τὸ Παρθεναγωγεῖον. Οἱ διδασκόμενοι προσήρχοντο βραδέως, ὁ τύπος ὁ ὁμόγλωσσος ἐξεπλήρωσεν, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, τὸ ἑαυτοῦ ὑψηλὸν καθῆκον διευθύνων τὴν γνώμην τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας, καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου σχολικοῦ ἔτους, τὸ, ἀρτιπαγῆς καθίδρυμα ἐκάλεε τὸ πρῶτον εἰς τελετὴν ἐξετάσεων πομπωδῶς τότε τελουμένην, τὴν φιλογενῆ τοῦ Πέραν κοινωνίαν Παρουσιάζετο τότε ἐνώπιον τοῦ δημοσίου καὶ ἐδίδου λόγον τῶν ἑαυτοῦ πεπραγμένων ὁ ἀοίδιμος ἀνὴρ, καὶ ἐν μέσῳ προφανοῦς συγκινήσεως, ἐδήλου ἅμα τὸ ἰδεῶδες σχέδιον, ἐρ' οὗ ἴδρυσεν τὴν ἐξ ὀλιγαριθμῶν τάξεων τότε σχολὴν του.

Ἡ ἀγνὴ πρόθεσις ἐπεκροτήθη, τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν ἐχρησιμοποιήθη εἰς ἐργασίαν προπαρασκευαστικὴν καὶ ἅμα τῇ ἐλεύσει τοῦ Σεπτεμβρίου ἠνέφξε καὶ πάλιν τὸ καθίδρυμα τὰς ἑαυτοῦ πύλας ἐπ' ἐνάρξεν. Ἡ Ἐκκλησία ἠύλογει τὸ ἔργον ἐπισήμως, αἱ ἐγγραφαὶ ἐξηκολούθουν διαρκῶς καὶ ἡ κοινωνία ἐπέιθετο μετ' ὀλίγον περὶ τῆς ὄντως ἀθορύβου ἐργασίας κατὰ τὰς ἐπομένας ἐξετάσεις. Ἀπὸ τοῦ μεθεπομένου δὲ ἔτους ἰδρύετο καὶ τὸ Παρθεναγωγεῖον, καὶ ἡ ἐργασία ἐσυστηματοποιεῖτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Ἡ Γαλλικὴ ἐδιδάσκετο ἐκ *παραλλήλου* μετὰ τῆς μητρικῆς γλώσσης ἀπ' αὐτῶν τῶν τάξεων τοῦ Νηπιαγωγείου καὶ ἐξηκολούθει καθ' ὅλα τὰ μετέπειτα ἔτη, ἡ λοιπὴ ἐγκύκλιος σειρὰ μετεδίδοτο

πλήρης, τῶν μὲν τῶν μαθημάτων διδασκομένων ἑλληνιστί, τῶν δὲ γαλλιστί, ἢ ἐπίσημος τοῦ Κράτους γλῶσσα, ἤρξατο νὰ κατέχη τὴν ἐμπροέπουσαν αὐτῇ θέσιν, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς Δ' ἡδὴ τοῦ Δημοτικοῦ, καὶ ἐν γένει ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀναπτύξει τῆς διανοίας,

ὡς εἴπομεν, βῆσις ἐτέθη ἀφ' ἑτέρου ἢ μετάδοσις μὲν γνώσεων ἀνταποκρινομένων πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινωνικοῦ ἡμῶν βίου, ἀλλὰ πάντοτε ἐν τῇ ἀναπτύξει καὶ ἐν τῇ διανύσει τῆς ἐγκυκλίου σειρᾶς, ὁ μαθητευόμενος νὰ ὑφίσταται ἐπίδρασιν μορφώ-

σεως, τοῦ ἐναρέτου ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ καὶ φιλοπάτριδος Ἑλληνοῦ. Τὰ ἔτη διέτρεον, αἱ περιστάσεις ἤρχοντο καὶ παρήρχοντο ποικίλαι πολυποίκιλοι, τὰ προσκόμματα οὐδέποτε ἔλειπον, ἀλλ' ὁ ἰδρυτὴς ἀκλόνητος εἰς τὰς ἰδέας αὐτοῦ, οὐδέποτε ἀπεγοητεύθη, ἀλλὰ τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ ἱκανοποίησιν ἐκάστοτε ἀντλῶν ἐκ τῆς ἐδ-
συνειδήτου ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος, ὅλον ἐχώρει ἐπὶ τὰ πρόσω. Τὸ καθίδρυμα ἀνῆλθε μέχρι τῆς Β' τοῦ Γυμνασίου τάξεως, λειτουργοῦν πάντοτε ὑπὸ πρόγραμμα ἰδιόρρυθμον μὲν, ἀλλ' ἐπικυρούμενον ἐκάστοτε ὑπὸ τῆς Σεβαστῆς Πατριαρχικῆς Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἣτις ἐνωρίατα ἤδη ἤρξατο νὰ περιβάλλῃ δι' εἰλικρινοῦς στοργῆς τὸ ἔργον.

*

Ὡριστο ὅμως ἄνωθεν, ὅπως ὁ θάνατος ἀφαρπάσῃ τὸν αἰοίδιμον ἰδρυτὴν, καθ' ἣν ἀκριβῶς ἐποχὴν ἀφθονωτέρους ἔμελλε νὰ δρέψῃ τοὺς καρποὺς τῶν μόχθων του. Πάσχων ὁ ἀείμνηστος ἀπὸ τινος ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος, ὅπερ αὐτῇ ἡ φύσις τοῦ σταδίου του τῷ ἐδημιούργησεν, ὑπέκυψε παρ' ὅλας τὰς ἐπεμβάσεις τῆς ἐπιστήμης εἰς τὸ μοιραῖον τέλος τῇ 14ῃ Μαρτίου τοῦ 1902. Εὐτυχῶς ἐρήμωσις δὲν ἐπῆλθεν ἐν τῷ ἔργῳ. Ἡ παρ' αὐτῷ ἐπὶ ἔτη, ὡς δεξιὸς βραχίον παρισταμένη πολύτιμος σύζυγος, ἡ ἀπὸ ἐτῶν ἤδη τὴν διαχείρισιν τοῦ καταστήματος ἔχουσα, ἐναπεδόθη εἰς τὴν καθ' ὅλα συνέχειαν τοῦ ἔργου, τοῦ ἁγίου Θεοῦ ἐπευλογήσαντος τὰς προσπάθειάς αὐτῆς, καὶ τοῦ καταστήματος ἐξακολουθήσαντος καὶ αὐτῆς νὰ βαίνει ἐπὶ τῆς αὐτῆς τροχιάς, ἣν ἐχάραξεν αὐτῷ ὁ ἰδρυτὴς. Ἐν τούτῳ δὲ ἐνηλικιοῦντο βαθμηδὸν καὶ οἱ εἰσέτι ἀνήλικοι υἱοί, ὧν ὁ πρεσβύτερος ὑπὸ τὴν συγκινητικωτέραν τοῦ καταστήματος χαρὰν, ἀπεφοίτα τῆς Μεγάλῃς τοῦ Γένους Σχολῆς πρὸ διετίας ἀριστοῦχος, διακριθεὶς ἰδίως ἐν τῷ Διδασκαλείῳ. Τέκνον γονέων διδασκάλων, παρὰ τὰ γόνата αὐτῶν μορφωθείς, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ἀτμοσφαιρᾷ τοῦ καθιδρύματος ζήσας ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας καὶ ἐνηλικιωθεὶς, ὑπέστη, ὡς ἐπόμενον, ἐπίδρασιν τοιαύτην, ὥστε παρὰ τὸ εἰσέτι ἀνήλικον αὐτοῦ εὐτόλμως τὴν χεῖρα ἐπὶ τὸ ἄροτρον ἔθηκε, καὶ τὴν καθόλου διεύθυνσιν τοῦ καταστήματος ἀνέλαβε, μέντορα καὶ συναντιλήπτορα πάντοτε ἔχων τὴν ἀξιοσέβαστον αὐτοῦ μητέρα.

*

Συγκείμενον λοιπὸν τὸ κατάστημα ἐξ Ἀρρεναγωγείου καὶ Παρθεναγωγείου, φέρει μᾶλλον πρακτικὸν χαρακτῆρα κατὰ τὸ ἐν Εὐρώπῃ πολλαχῶς διαδεδομένον σύστημα τῆς πρακτικῆς ἐκπαίδευσως, καὶ διατηρεῖ τάξεις προκαταρκτικοῦ τμήματος, δημοτικοῦ σχολείου καὶ ἡμιγυμνασίου.

Ὁ ἀοίδιμος τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου ἰδρυτῆς Νικόλαος Α. Μέλας

Συνφδὰ τῇ τίτλῳ καὶ τῇ σκοπῷ αὐτοῦ διδάσκονται ἐν αὐτῷ τὰ Ἑλληνικὰ (νεωτέρα καὶ ἀρχαία γλῶσσα) καὶ τὰ Γαλλικὰ ἐκ *παραλήλου*, ὡς εἵπομεν, οὕτως ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἐκφράζονται γαλλιστὶ καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν κατωτέρων τάξεων. Τὸ ἰδιαίτερον τῶν γαλλικῶν μαθημάτων πρόγραμμα, συντάσσεται ὑπὸ τῶν οἰκείων

γάλλων καθηγητῶν, συνφδὰ τῷ προγράμματι τῶν γαλλικῶν ἐκ-
παιδευτηρίων, ὅλου τοῦ μ. μ. χρονικοῦ διαστήματος καθ' ἑκάστην
χρησιμοποιουμένου εἰς τὴν γαλλιστὶ διδασκαλίαν καὶ συνδιάλεξιν.
Ἡ Τουρκικὴ ὡσαύτως διδάσκειται ὑπὸ ἐιδικῶν καὶ ἀνεγνωρισμέ-
νων καθηγητῶν, εἰς τρόπον ὥστε οἱ ἐξερχόμενοι τῆς Σχολῆς νὰ

Δημήτριος Ν. Μέλας

δύνανται νὰ γράφωσι
καὶ νὰ ὁμιλῶσιν ἀρ-
κούτως τὴν ἐπίση-
μον τοῦ Κράτους
γλῶσσαν.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἐκ-
παιδευτηρίου διαι-
ροῦνται εἰς τρεῖς κα-
τηγορίας, τὴν τῶν τρο-
φίμων, τὴν τῶν ἡμι-
τροφῶν καὶ τὴν τῶν
ἐξωτερικῶν.

Α' Οἱ τρόφιμοι
τῶν δύο Γυμνασια-
κῶν τάξεων πληρώ-
νουσιν ἐτησίως Λ. Τ.
36, οἱ τοῦ Σχολαρχ-
χείου Λίρ. Τ. 30, οἱ
τοῦ Δημοτικοῦ Σχο-
λείου καὶ οἱ τοῦ Προ-
καταρκτηκοῦ τμήμα-
τος Λ. Τ. 25.

Β' Οἱ ἡμίτροφοι, οἱ μὲν τῶν δύο Γυμνασιακῶν τάξεων Λ.
Τ. 18, οἱ τοῦ Σχολαρχείου Λ. Τ. 15, οἱ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου
καὶ οἱ τοῦ Προκαταρκτηκοῦ τμήματος Λ. Τ. 11.

Γ' Ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν, οἱ μὲν τῶν δύο Γυμνασιακῶν τάξεων
Λ. Τ. 12, οἱ τοῦ Σχολαρχείου Λ. Τ. 7, οἱ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου
Λ. Τ. 5, καὶ οἱ τοῦ Προκαταρκτηκοῦ τμήματος Λ. Τ. 3.

Τῶν διδάκτρων τὸ μὲν ἡμῖς προκαταβάλλεται ἅμα τῇ ἐγγραφῇ
τοῦ μαθητοῦ, τὸ δ' ἕτερον πληρώνεται κατὰ τὸ πρῶτον δεκαπεν-

θήμερον τοῦ Ἰανουαρίου, τοῦ αὐτοῦ σχολικοῦ ἔτους, ὅπερ ἀρχόμενον τῆ 1ῃ 7/βρίου, λήγει κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς τῆς ἐπιδόσεως τῶν ἐνδεικτικῶν καὶ βραβείων.

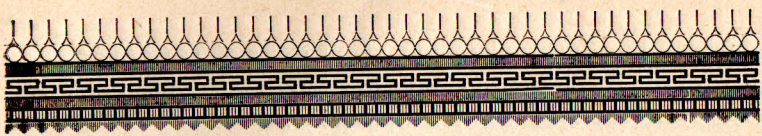
Χρόνος πρὸς ἐγγραφὴν διὰ τὸ β' ἐξάμηνον ἐκάστου σχολικοῦ ἔτους ὀρίζεται τὸ δεύτερον δεκαήμερον τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου.

✱

Τοιοῦτον λοιπὸν τὸ Ἑλληνογαλλικὸν Ἐκπαιδευτήριον Μέλα περιλαμβάνει, ἐννοεῖται, τὴν μεσαίαν καὶ ἀνωτέραν τοῦ λαοῦ τάξιν, συνεπεία τῶν διδάκτρων ἐξ ὧν συντηρεῖται. Τὸ καθίδρυμα φέρει *οἰκογενειακὸν μᾶλλον χαρακτῆρα*. Περίθάλμις δὲ μετὰ στοργῆς *μητρικῆς* ἐκ μέρους τῆς κ. Αἰκατερίνης Ν. Μέλα. Νὰ προεῖπωμεν ἄρα γε, ὅτι ἐλεύσεταί ποτε ἡμᾶς, ὁπότε ἄμφότεροι οἱ υἱοὶ τοῦ ἀειμνήστου ἰδρυτοῦ *καλῶς συγκεροτημένοι καὶ σπουδᾶς ἀνωτέρας ἀλλαγόσε ποιησάμενοι, ὡς ξυνοῦς ὁμόζηλος, θὰ ἀνυψώσωσι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸ ἴδρυμα, καὶ θὰ ἀναγάγωσι αὐτὸ εἰς Γυμνάσιον* πλήρες εἰς δύο διηρημένον τμήματα, τὸ *ἐπιστημονικὸν* καὶ τὸ *ἐμπορικόν*; Νὰ προεῖπωμεν ὅτι, ἔαν ὁ Θεὸς εὐδοκήσῃ, τὸ καθίδρυμα τοῦτο μετὰ δεκαετηρίδας θὰ κατέχῃ ἢν δύναται νὰ κατέχῃ θέσιν, μετὰ τὴν πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω συνθηκῶν ἐν τῇ κοινωσίᾳ τοῦ Πέραν; Ἡμεῖς, ἐλπίζομεν πολλά, ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὴν γαλατίζουσαν ρήτραν: «Τὸ παρελθὸν μάρτυς τοῦ μέλλοντος». Γινώσκομεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ κατάστημα. Ἡτυχήσαμεν ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον αὐτοῦ ἰδρυτὴν νὰ διανύσωμεν πολλά τοῦ μαθητικοῦ ἡμῶν βίου ἔτη. Ἐγενόμεθα μάρτυρες ἐκ τοῦ σύνεγγυς τῆς ἐκεῖσε ἐπιτελουμένης *ἀθορόβου ἐργασίας*. Ὑπὸ τὴν σεμνὴν ἐκείνην στέγην καλοῦσιν ἡμᾶς τόσαι ἀναμνήσεις ἀνεπιστρεπτὲι παρελθόντων παιδικῶν χρόνων. Καὶ ἔχομεν τὴν πεποιθήσιν, ὅτι τὸ μέλλον θέλει δικαιοῦσαι τὰς ἐλπίδας ἡμῶν, ἐλπίδας ἐρειδομένας πάντοτε ἐπὶ παρατηρήσεων, ἃς ἀποκομίζομεν παρακολουθοῦντες τὴν καθόλου λειτουργίαν τοῦ καθιδρύματος, καὶ ἐπὶ τοῦ *εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος*, ὅπερ ὁσημέραι ἐπιδεικνύεται πρὸς τὸ ἔργον τοῦ ἀοιδίμου διδασκάλου *Νικολάου Δ. Μέλα*, τοῦ Ρυσίου.

Ἐργαζομ ἐν τῇ ἐν Χάλκῃ Ἑλληνομ. Σχολῇ, ἀρχομένου Ἰουλίου τοῦ 1906.

I. M.

ΝΕΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

A

Τὴν νύκτα ὁ ἱππότης ᾠδὴν τὸν ἵππον τοῦ λαμβάνει
καὶ εἰς τὴν πατρίδα τὴν αὐγὴν τῆς νέας ᾠδῆς φθάνει,
τοὺς ἀρραβῶνάς του τελεῖ, πλὴν μὴν παρῆλθε μόνον,
καὶ ὑπὸ τὴν μαύρην γῆν ὁ ᾠδὴ κοιμᾶται τῶν δρυμῶνων.

✱

Ἡ ᾠδῆ κλαίει καὶ σκληρῶς τὴν κεφαλὴν τῆς κρούει,
ὁ ᾠδὴ ἀπὸ τὴν κλίνην τοῦ τὴν κάτω τὴν ἀκούει
τὰ ἐσπαρμένα του ὁσᾶ μετὰ σπουδῆς συνάζει,
τὰ συναρμύζει τρίζοντα, τοὺς σκόληκας τινάζει,
ἐγείρεται, τὸ φέρετρον λαμβάνει εἰς τὸν ὄμον,
καὶ βαίνει πρὸς τῆς παλαιᾶς ἀγάπης του τὸν δρόμον . . .

✱

Κτυπᾷ μὲ τὸ φορεῖόν του τοῦ οἴκου τῆς τὴν θύραν,
— ᾠδῆ ἄνοιξον, ᾠδῆ! ἐκραζε πρὸς τὴν παρθένον χήραν.
— ᾠδῆ ἦσαι σὺ ὁ ἴδιος, ἐκεῖνος ἐὰν ἦσαι,
ὦ, τοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα νὰ εἴπῃς μὴν ἀρηῆσαι!
— ᾠδῆ ἄνοιξε, κόρη! τοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα προσφέρω,
μὲ ἐκούρασαν ὁ οἶκός μου, ὅν εἰς τοὺς ὤμους φέρω!

✱

Ὁ ἔρωσ ὑπερίσχυσεν ἀνοίγει παραφόρως,
τὴν θύραν, καὶ ὁ ζοφερός ἀνῆλθεν ὁδοιπόρος . . .
Πλήρης χαρᾶς εἰς τὴν λευκὴν τὸν ἔθλιψεν ἀγκάλην
— ᾠδῆ ᾠδῆ, σὺ εἶσαι, εἶσαι σὺ, μοι ἀπεδόθης πάλιν!
Εἶν' ἀληθές, εἶσαι νεκρός, σὲ ἠλλαξε τὸ χῶμα,
πλὴν τώρα, τώρα σὲ ἀγαπῶ πλείότερον ἀκόμα!

Με τοὺς λευκοὺς δακτύλους της τὴν κόμην του κτενίζει
καὶ εἰς πᾶσαν τρίχα του χροσῆν, ἣν τρέμουσα χωρίζει,
δακρῶν χύνει χεῖμαρρον, καὶ μειδιᾷ καὶ κλαίει
καὶ τῆς βραδείας του προῆς τὸ ψῦχος ἀναπνέει.

B

Σιωπηλὸς τὴν ἔβλεπεν . . . Ἐφῆκε τὸ φορεῖον
καὶ εἰς τὴν ἐστίαν ὄρωσε νὰ θεομανθῆ πλησίον.
Ἐνηγκαλίσθη τὴν πρᾶν, καὶ ἤκούετο ὁ ἦχος,
κροτούντων τῶν ὀδόντων του ἀπὸ θανάτου ψῦχος.
— Ἐλση! — Ὡ λάλει, ἄνοιξε τὰ κεκλεισμένα χεῖλη,
καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἐλσην σου ὡς ἄλλοτε ὀμίλει.
— Ἀπέμαθον νὰ ὀμιλῶ· ἡμεῖς δὲν ὀμιλοῦμεν.
Ἐγὼ Ἄζ! . . . — Ἐκεῖ, ρεμβάζομεν καὶ τὸν Θεὸν ζητοῦμεν.
— Κ' ἐγὼ νὰ ἔλθω, λάβε με μαζί σου εὐσπλαγχνία!
— Εἶναι στενά, πολὺ στενά καὶ ψῦχος καὶ σκοτία . . .
— Ἀλλοίμονον, εἶναι βαρὺ ἐπάνω σας τὸ μνῆμα;
— Πολὺ βαρὺ, ὅμως πολὺ βαρύτερον τὸ κοῖμα . . .
— Εἶπέ μοι, Ἄζ, ἀγάπη, ὑπὸ τὸ μαῦρον χῶμα,
τί κάμνεις; . . . με ἀναπολεῖς καὶ ὑπὸ τὴν γῆν ἀκόμα;
— Ὅταν δὲν κλαίης, μοῦ κοσμοῦν τὸ φέρετρον μυροῦναι,
— Ἄλλ' ὅμως πλήρες αἵματος, ὀπίταν κλαίης, εἶναι.
— Ὡ σίγα! — Ὅμως λέγε μου, ὁ ἥλιός σας, κόρη,
ἀκόμη λάμπει, χύνει φῶς καὶ θάλπος εἰς τὰ ὄρη;
Ναί· λάμπει! — Ἡμεῖς, ἥλιον δὲν ἔχομεν . . . Ἀκόμα
θεομαίνει καὶ ζωογονεῖ καὶ παγωμένον σῶμα; . . .
— Θεομαίνει μόνον εὐτυχεῖς! — Ἡμᾶς δὲν μας θεομαίνει
Κ' ἔχετε ρόδα πάντοτε, ὦ Ἐλση περιφλημένη;
Τὴν ἔβλεπε, τὴν ἔβλεπε μετὰ τὸ βαθύ του ὄμμα
ἐξαίφνης — Ἐλση, ἔκραξε, με ἀγαπᾷς ἀκόμα;
Ἡ κόρ' εἰς τὴν ἀγκάλην του τὴν κούαν ἐβυθίσθη,
καὶ ἡ ζωὴ τὸν θάνατον θεομῶς ἐνηγκαλίσθη . . .
Αἶφνης φωνὴ ἀντήχησεν ἐν μέσῳ τῶν ἀνέμων·
ἠγρόθη, τὴν ἀπώθησε καὶ ἠκροῶτο τρέμων . . .
— Με κράζει, εἶπεν, ὁ λευκὸς ἀλέκτωρ ἀπὸ κάτω

μοῦ λέγει ὅτι τὴν ζωὴν ἦν ἔκλεψα ταράττω . . .

Πηγαίνω μὴ τὸν ἄρχοντα τοῦ σκοτίου παροργίσω
ὦ, πόσον εἶσθε εὐτυχεῖς οἱ μένοντες ὀπίσω!

Ἡ Ἔλση τὸν ἀπώθησε μ' ἀπελπισίας σχῆμα.

— Μὴ κλαίης, μὴ, εἶναι βαρὺ, εἶναι μέγανον κοῖμα.

Ἀφες νὰ φύγω, μὲ καλοῦν ἐσήμερον ἡ ὥρα,
ἀκούεις; καὶ ὁ ἐρυθρὸς ἀλέκτωρ κράζει τόρα!

Ἐπὶ τῶν ὄμων κατηφῆς λαμβάνει τὸ φορεῖον
καὶ προχωρεῖ κλονούμενος εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Ἦτο ἀπαρηγόρητος, διότι ἡ μνηστὴ του,
ἀπεγνωσμένη, κλαίουσα, ἐβάδιζε μαζί του.

Ἄλλ' ὅτε, ὅτε ἄφησαν τὸ δάσος τὸ πλησίον
καὶ σιωπῶντες ἔφθασαν εἰς τὸ νεκροταφεῖον,
τοῦ Ἄζ ἡ κόμη ἔπεσαν ἐξαίφνης ἡ πλουσία.

Καὶ ὅτε πάλιν ἡ μικρὰ ἐφάνη ἐκκλησία,
ἡ ὄψις του ὠχρίασε.

Καὶ τεθλιμμένος εἰς σταυρὸν μνημεῖον ἐπλησίασε.

— Ἀκουσον, Ἐλση, μὴ θρηνηῖς, ἀγάπη μου, ματαίως
ιδέ, ιδέ τὸν οὐρανόν, ὅπόσον εἶν' ὠραῖος!

Κ' ἐνῶ ἡ κόρη ἔνδακρος ἀνύψωνε τὸ βλέμμα . . .

ἐκεῖνος εἰς τὸ μνημῆμά του εἰσέδυσεν ἡρέμα . . .

Ὅτε τὸ κατεβίβασε, τὸν Ἄζ δὲν εἶδε πλέον,
ἐθροῖνει μόνον ὁ βορρᾶς εἰς τὰς ἰτέας πνέων.

Κ' ἐστράφη μὲ κλονούμενον εἰς τὴν οἰκίαν βῆμα
παρῆλθε μὴν καὶ ἤνοιξαν καὶ δι' ἐκείνην μνημα.

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Μεταξὺ συζύγων :

— Πιστεύεις πῶς ὁ σύζυγος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀνοίγῃ τὰς ἐπιστολάς
τῆς συζύγου του;

— Ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα, συμφωνῶ καὶ ἐγώ, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ τάχα καὶ τὸ
θάρος νὰ τὰς ἀνοίξῃ;

ΑΣΤΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΔΙΣΣΩΝ

Κατά τὰ φαινόμενα ὁ μέγας Ἀμερικανὸς ἐπιστῆμων δὲν ἦτο μόνον μέγας εἰς ἐπιστημονικὰς ἐφευρέσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀστεία.

Ἐν ἀπὸ τὰ διασημότερα ἀστεϊὰ του διηγεῖται ὁ ἴδιος Ἔδισσων.

Ἦτο ἡ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐφευρέσις τοῦ φωνογράφου δὲν ἦτο ἀκόμη γνωστὴ εἰς τοὺς πολλούς, τότε δὲ ὁ Ἔδισσων εἶχε τοποθετήσει μίαν τοιαύτην συσκευὴν φωνογράφων ἐντὸς τῆς θήκης ἑνὸς ἐκ τῶν μεγάλων ἐκείνων ὥρολογίων τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, τὸ δὲ ὥρολόγιον τοῦτο εἶχε τοποθετήσει εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου διενυκτέρευον οἱ παρ' αὐτοῦ φιλοξενούμενοι. Ἐσπέραν τινα ἐπρόκειτο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο νὰ κοιμηθῇ εἰς φίλος τοῦ Ἔδισσων δὲν εἶχον δὲ παρῆλθει ὀλίγα λεπτά, ἀφ' ἧς κατεκλίθη, ὅτε ἤκουσε τὸ ὥρολόγιον νὰ σημαίῃ τὴν 11ην ὥραν, συγχρόνως ὅμως ἠκούσθη καὶ μία ἀλλόκοτος φωνή: «ἀκόμη μίαν ὥραν ἔχεις ζωὴν!». Κατατεταραγμένος ἐσκεπάσθη μέχρι τῆς κορυφῆς ὁ ἀτυχῆς ξένος, τὸν ὅποιον ἤρχισε νὰ περιλούη κρύος ἰδρῶς. Ἀκίνητος παρέμεινεν εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν τοῦ τρόμου ἐπὶ μίαν ὄλην ὥραν, ὅταν τὸ ὥρολόγιον ἀκούη νὰ σημαίῃ τὴν 12ην, συγχρόνως δὲ καὶ τὴν αὐτὴν παράξενον φωνὴν λέγουσαν τώρα: «Ὁρα δώδεκα: ἐτοιμάσου νὰ ἀποθάνῃς!».

Ἐδῶ πλέον ὁ ἀτυχῆς δὲν κατώρθωσε νὰ μείνῃ ἀκίνητος, ἀλλὰ παρὰ φρων ἐκ τρόμου, πηδᾷ ἀπὸ τὴν κλίνην του καὶ ὡσεὶ ὑπὸ δαιμόνων καταδιωκόμενος ἐξέρχεται τοῦ δωματίου του, ὅτε πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἔδισσων, ὁ ὅποιος εἶχε λιποθυμήσει σχεδὸν ἀπὸ τοῦς γέλωτας!...

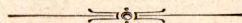
ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

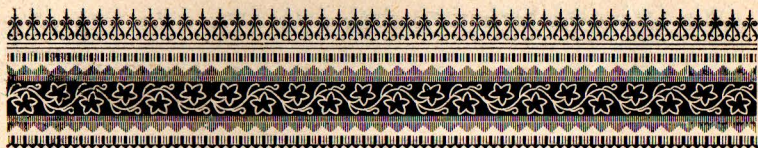
★ Ἡ γυνὴ εἶναι ἐφάμιλλος τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν εὐφυΐαν, ἀλλ' ἀνωτέρα κατὰ τὰ αἰσθήματα.

★ Ἐν τῷ ἔρωτι δὲν εἶναι ἡ εὐειδεστέρα, ἥτις ἐλκύει, ἀλλ' ἡ μᾶλλον φιλοπαίγιμον δηλὰ δὴ ἡ «πρὸς τρελλή».

★ Ἡ γυνὴ φαίνεται ἀντιπροσωπεύουσα τὴν ἐσχάτην ἀσθένειαν καὶ ὅμως εἶναι ἡ μεγάλη ἰσχὺς ὁ ἀνὴρ, ἐφ' οὗ ἐρείδονται ὀλόκληροι λαοί, εἶναι ἡναγκασμένος νὰ ἐρειδῆται ἐπὶ μιᾶς γυναικός.

Victor Hugo

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΛΑΡΒΙΝ ΚΑΙ ΒΑΛΑΣ

Ποία θεωρία είναι ἀληθής; Ἡ κοσμογονία τοῦ Μωϋσέως, ἢ ἡ θεωρία τῆς ἐξελίξεως; Ὁ Λάρβιν ὑπεστήριξεν ὅτι εἶναι ἡ δευτέρα. Ὁ Ἀλφρέδος Ρουσσέλ Βαλάς, ὁ μέγας ἀντίζηλος τοῦ πρώτου, πρὸς μέγα σκάνδαλον τῶν ἀστρονόμων, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ 1904 ὑπεστήριξε τὴν πρώτην.

Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς θεωρίας του ὁ Βαλάς εἰς τὰς ἀντιρρήσεις τῶν ἀντιπροσυνόντων ἀπήντησε διὰ νεωτέρου συγγράμματος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ θέσις τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ Σύμπαντι».

Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἔκαμε πάταγον καθ' ὅλον τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον καὶ ἤδη ἀπασχολεῖ αὐτὸν ζωνρῶς.

Ἐπειδὴ δ' ὁ λόγος περὶ κόσμου καὶ σύμπαντος, ἐνόμισα καλόν, ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἄτοπον ν' ἀπασχολήσω τοὺς ἀναγνώστας τῆς φίλης «**Νεότητος**» δίδων μίαν μικρὰν τῆς θεωρίας ταύτης σύνοψιν, καὶ παρέχων εἰς αὐτοὺς τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσωσι καὶ ἄλλους κόσμους γνώσεων.

Οἱ τρεῖς σταθμοὶ

Κατὰ τὸν Βαλάς ἡ ἱστορία τῆς ἀστρονομίας διαιρεῖται εἰς τρεῖς σταθμοὺς.

Ὁ πρῶτος περιλαμβάνει τὴν ἐποχὴν ἀπὸ τοῦ Ἀναξιμάνδρου μέχρι τοῦ Κοπερνίκου, τοῦ Τυχῶ-Μπραέ, τοῦ Κέπλερ καὶ τοῦ Γαλιλαίου, καθ' ἣν ἢ γῆ ἦτο τὸ κέντρον τοῦ κόσμου καὶ καθ' ἣν τὸ Σύμπαν δὲν ὑφίστατο εἰμῆ πρὸς χάριν τῆς γῆς καὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς.

Ὁ δεύτερος περιλαμβάνει τὴν νεωτέραν ἐποχὴν, ἡ ὁποία σταματᾷ εἰς τὸ 1860, εἰς τὴν ἀνάλυσιν δηλ. τοῦ φάσματος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ γῆ δὲν διακρίνεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους πλανήτας οὔτε κατὰ τὸ μέγεθος, οὔτε κατὰ τὴν θέσιν καὶ συνεπῶς θεωροῦνται καὶ οὗτοι ὅπως ἡ γῆ κατοικήσιμοι.

Τὴν θεωρίαν ταύτην μόλις κατὰ τὸ 1853 ἐπολέμησεν ὁ δόκτωρ Βέβελ ὑποστηρίζας, ὅτι ἡ τροχιά τῆς γῆς εἶναι ἡ συγκερασμένη ζώνη τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος, ἡ ὁποία παρέχει τὰς ἀναγκαίας ἐναλλαγὰς τοῦ ψύχους καὶ τῆς θερμότητος καὶ τῆς ὑγρασίας διὰ τὴν ζωὴν.

Ὁ τρίτος σταθμὸς χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν θαυμασίαν ἀνακάλυψιν τοῦ Κιρκόφ καὶ τοῦ Βοῦνσεν, καθ' ἣν διὰ τῆς ἀναλύσεως τοῦ φάσματος ἐβεβαιώθη ἡ ἐνότης καὶ ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος.

Ἡ θέσις τοῦ Ἄρηος

Ὁ πλανήτης Ἄρης προσεῖλκυσε πάντοτε τὰ βλέμματα τῶν νεωτέρων ἀστρονόμων, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀνεκάλυπτον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του σημεῖα ζωῆς. Ἐκ τῆς θέας αὐτοῦ ἡ αἰθερία φαντασία τοῦ Φλαμμαριῶν συνέλαβεν ἰδανικότερους ἀνθρωπίλους τύπους. Καὶ τὸν Ἄρην ἔταξεν ὡς καταρύγιον τῶν ἡρώων του, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς γῆς ἦτο πολὺ βαρεῖα!

Ἄλλ' ἴσα ἴσα ἡ μικρὰ ἔλξις τοῦ πλανήτου τούτου, ἀδυνατοῦσα νὰ συγκρατήσῃ τοὺς ἀτμοὺς φέρει βιαίας μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας καὶ καθιστᾷ τὴν ζωὴν ἐκεῖ ἀνέφικτον. Ἐὰν δέ, κατὰ τὸν Βαλᾶς, ἦναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ζωὴ ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου, ταύτην δ' ἀντιπροσωπεύοσι ζῶα οὐχὶ ἀνώτερα τῶν σαυρῶν!

Οἷα ἀπογοήτευσιν διὰ τὰς πνευματώδεις ὑπάρξεις τοῦ γόητος συγγραφέως τῆς Στέλλας!

Τὰ ὄρια τοῦ κόσμου

Αἱ παλαιότεραι θεωρίαι καὶ αὐτὸς ὁ Φλαμμαριῶν ὑποθέτουν τὸν κόσμον ἄνευ τέρατος. Ὁ Βαλᾶς ὑποστηρίζει τὸ ἐναντίον ἐπικαλούμενος καὶ τὰς θεωρίας τοῦ Νιουκόμπ δὲ Βάσιγκτων, τὰς ὁποίας ἀνέπτυξε τῷ 1902. Ἄν, λέγει, οἱ ἀστέρες ἐξετείνοντο εἰς

ἄπειρον, οἱ οὐρανοὶ θὰ ἦσαν ὀλόφωτοι καὶ θὰ ἠκτινοβόλουν ὡς ὁ ἥλιος, ἐνῶ τὸ φῶς τῶν ἀστέρων δὲν εἶναι ἢ τὸ ἑξακισχιλιοστὸν τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου.

Ἄν ἦτο ἄπειρος ὁ κόσμος, δύο λόγοι θὰ ἐδικαίουν τὴν ἐλάττωσιν τοῦ φωτός: πρῶτον ἡ ἀπώλεια τοῦ φωτὸς διὰ μέσου τοῦ αἰθέρος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀληθές, διότι φωτεινότεροι εἶναι οἱ εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν ὑπάρχοντες ἀστέρες· καὶ δεύτερον ἡ ἀπορρόφησις τῶν ἀκτίνων ὑπὸ τῶν σκοτεινῶν σωμάτων ἢ τῆς μετεωρολογικῆς κόνεως.

Ἄλλὰ τοῦτο ἀναίρει ὁ Μόνκ, διότι, λέγει, τοῦλάχιστον οὗτοι θὰ εἶχον τόσον φῶς ὅσον καὶ ἡ πανσέληνος, ἡ ὁποία ἔχει τὸ τριακισιοχιλιοστὸν τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ἐνῶ τὸ φωτεινότερον μέρος τοῦ Γαλαξίου δὲν ἔχει ἢ τὸ ἑκατοστὸν τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης.

Τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου

Ὁ κόσμος λοιπόν, κατὰ τὸν Βαλάς, ἔχει σφαιροειδὲς περιήπου σχῆμα μὲ ἰσημερινὸν τὸν Γαλαξίαν.

Καταλήγει δὲ ὁ Βαλάς εἰς τὸ ἑξῆς συμπέρασμα του:

1^{ον}) Τὸ σύμπαν δὲν εἶναι ἄπειρον.

2^{ον}) Ὁ ἥλιος εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ Γαλαξίου.

3^{ον}) Ὁ ἥλιος εὐρίσκεται πλησίον τοῦ κέντρου τοῦ Γαλαξίου.

4^{ον}) Περιγκλούμεθα ὑπὸ πληθύος ἀστέρων ἀγνώστου ἐκτάσεως, οἱ ὁποῖοι κατέχουσι θέσιν ὄχι πολὺ ἀπομακρυσμένην τοῦ Γαλαξίου καὶ πλησίον τοῦ κέντρου τοῦ ἀστρικοῦ ἡμῶν συστήματος.

Ὀλίγος πνευματισμός

Οἱ πλείστοι τῶν ἐπιστημόνων ἐχαρακτήρισαν ὡς ὑπερβολικῶς αὐστηρὰς τὰς κρίσεις τοῦ Βαλάς. Ἀναγνωρίζουσι μεγίστην βαθύνοιαν εἰς τὴν θεωρίαν του καὶ δὲν πιστεύουσιν ὅτι ὠδηγήθη ἀπὸ τὰς γαιοκεντρικὰς καὶ ἀνθρωποκεντρικὰς τῶν ἀρχαίων πλῆθους, ἀλλ' ὑποθέτουν, ὅτι παρεσύρθη ὀλίγον ἀπὸ πνευματιστικὰς ἰδέας, ἄνευ δογμάτων, ἀλλὰ μὲ ἀρκετὸν πόθον, ὅπως πείση καὶ πεισθῆ, ὅτι ὑπάρχει ἄπειρόν τι σχέδιον ἐν τῇ ἀπειρίᾳ τῶν πραγμάτων.

Ἄλλὰ τοῦτο ἀπορρίπτουσιν ἄλλοι, διότι ὁ Φλαμμαριών, ἐπιστή-

μων καὶ ρωμαντιστῆς ἐν ταύτῳ, ἐνῶ ἐδημιουργεῖ διὰ τῆς φαντασίας του ὀλοκλήρους πνευματιστικούς κόσμους, ἀνεχώρει ἀπὸ ὅλως ἀντιθέτου ἀρχῆς. Ἐκ τούτων ὁμως φαίνεται ὅτι αἱ πνευματιστικαὶ θεωρίαι ἐπηρεάσαν ὀπωσδήποτε τὰ πνεύματα, ἀπόδειξις δὲ τούτου αὐτὴ ἡ ὑπόψια, ὅτι ὑπάρχει πνευματιστικὴ πρόθεσις εἰς πᾶσαν ἐπιστημονικὴν θεωρίαν.

Ἄλλ' ἡ συζήτησις τῆς θεωρίας τοῦ Βαλάς, ἔφερεν ἐπὶ τοῦ τάπητος, μίαν ἄλλην θεωρίαν, τὴν ὁποίαν διετύπωσεν ὁ Ρενὲ Κιντόν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι οὔτε τὸ τελευταῖον, οὔτε τὸ τελειότερον τέκνον τῆς Φύσεως, ἀλλ' ἡ θεωρία αὕτη δὲν φαίνεται τόσον νέα ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἔποψιν, ἀλλ' ἀπλῆ συνέχεια τῆς θεωρίας τοῦ Δαρβίνου.

Ἄθῆναι.

Ἔ . . . . .

ΤΑ ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Τὰ ρόδα τοῦ Ἀπριλίου δὲν χρησιμοποιοῦνται μόνον διὰ νὰ τέρπουν τὰ ὀσφραντήρια νεῦρα τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἀρωματίζουν διάφορα λιχνεύματα, ἀπὸ τὰ λουκούμια τοῦ «τριανταφύλλου» ἕως εἰς τὴν ἄβραν ροδοζάχαριν. Τελευταίως εὐρέθη καὶ ἄλλη χρῆσις δι' αὐτά: ν' ἀρωματίζουν τὸ φρέσκο βούτυρο. Εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, τὴν Δανίαν καὶ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, τὸ ἀρωματίζουν μὲ τὸ ἄρωμα διαφόρων ἀνθέων. Ἄλλ' εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἰδίως τὸ βούτυρον δὲν παρουσιάζεται εἰς τὰ τραπέζια τῶν πλουσίων καὶ «καλοφαγάδων», ἀν δὲν ἦναι ἀρωματισμένον μὲ τῶν ρόδων τὴν ὄραιαν εὐωδίαν.

Καὶ εἶναι ἀπλουσιώτατη ἡ μέθοδος.

Εἰς τὰ βουτυροκομεῖα κόπτουν τὸ βούτυρον εἰς κομρὰ μικρὰ πλακούντια, τὰ ὁποῖα περιτυλίτουν μὲ λευκὴν μουσελέναν καὶ τα ἀποθέτουν ἐπὶ στρώματος ροδοπετάλων ἐντὸς δοχείων πηλίνων καλῶς ἀλειφομένων. Κατόπιν τὰ καλύπτουν μὲ δεύτερον στρώμα ἀπὸ ροδοπέταλα, γερμίζουν τὰ δοχεῖα μὲ μικρὰ τεμάχια πάγου καὶ τα ἀφήνουν ἐπὶ δέκα ὥρας εἰς τὴν γοθήκην. Καὶ οὕτω τὸ βούτυρον ἀποκτᾷ τὸ γλυκὺ ἄρωμα τοῦ ρόδου.

ΠΕΡΙ

ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ

Α΄ ΠΕΡΙ ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΩΝ

[Ἡ «*Νεότης*» θεωρεῖ μεγίστην τιμὴν συγκαταριθμοῦσα μεταξὺ τῶν συνεργατῶν αὐτῆς τὴν συμπαθεῖ μορφήν τοῦ καθηγητοῦ τῆς Μ. τοῦ Γένους

Δημήτριος Γ. Μουστράτος

Καθηγητῆς ἐν τῇ Μ. τοῦ Γένους Σχολῇ.

Σχολῆς κ. Δημητρίου Μουστράτου, ὅστις πάνυ προθύμως εὐηρεστήθη νὰ τιμῆσῃ αὐτὴν διὰ τῆς ὁραίας ὅσον καὶ ἀξίας πλείστου ἐνδιαφέροντος «περὶ Παναθηναίων καὶ Ἀνθεστηρίων» πραγματείας αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ, ἐπίκαιρον κρίνομεν νὰ εἰπωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ λογίου τούτου ἀνδρός, ὅστις λόγῳ τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτοῦ μορφώσεως προσεκτίσαστο τὰς συμπαθείας συμπάσης τῆς καθ' ἡμᾶς τῶν λογίων κοινωνίας.

Εἶναι τέκνον τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς, ἐκ τῶν ἀριστοῦχων αὐτῆς. Εὐθύς μετὰ τὴν ἐκ τῆς Σχολῆς ἀποφοίτησιν αὐτοῦ, ἠσπιάσθη τὸ δημοσιογραφικὸν στάδιον. Ἀφοῦ δ' ἄρκετὰ ὑπηρέτησε τὴν δημοσιογραφίαν, ἀπεστάλη εἰς Βερολίνον, ἔνθα ἐσπούδασεν ἐπὶ πενταετίαν τὴν φιλοσοφίαν, δαπάναις τῶν μεγατίμων ὁμογενῶν Λ. καὶ Γ. Ζαρίφη, Στεφάνοβικ καὶ Νεγρεπόντη, ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. Ἐπα-

νελθών εις Κων πολιν ἐδίδαξεν ἐν τοῖς ἀνωτέροις παρ' ἡμῖν ἐκπαιδευτη-
ριοῖς, ὁπότε τῷ 1899 προσελήφθη ὡς διευθυντῆς τῆς Ἀμπετείου Σχολῆς
τοῦ Καίρου, ὁπότεν μετὰ τριετίαν ἐπανακάμψας, διωρίσθη εἰς ἀντικατά-
στασιν τοῦ τότε θανόντος ἀειμνήστου Θ. Σαλιέλη, καθηγητῆς τῆς Μ. τοῦ
Γ. Σχολῆς, ἐν ἣ ἕκτοτε ἐξακολουθεῖ διδάσκων εὐδοκιμώτατα, ὡς κοί ἐν τοῖς
ἀνωτέροις παρ' ἡμῖν Παρθεναγωγείοις, τῷ Ζαπτεῖῳ καὶ τῷ Ἰωακειμείῳ.

Ἐὰν ὁ φιλολογικὸς ἡμῶν ὀρίζων ἔξῃ νὰ ἐπιδειξῃ ἄνδρας ἀξίους τοῦ
προορισμοῦ καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν, ἄνδρας δηλονότι ἀντιλαμβανομέ-
νους τὴν ἐν σχέσει πρὸς τὴν παιδείαν θέσιν αὐτῶν, ἄνδρας καλλιεργούν-
τας, ἐν συναισθήσει τοῦ ἑαυτῶν καθήκοντος, τὸ ἱερόν καὶ γόνιμον τῆς
παιδείας ἔδαφος, ἀναμφιβόλως μεταξὺ τῶν πρώτων δύναται νὰ συγκατα-
λεχθῇ καὶ ὡς φιλόλογος, καὶ ὡς ἱστορικός καὶ ὡς ἀρχαιολόγος καὶ ὁ
τοῦ ΑΝΩΤΑΤΟΥ παρ' ἡμῖν Ἐκπαιδευτηρίου καθηγητῆς κ. Δημήτριος
Μοστράτος].

Ὁ μὴν Ἀνθεστηριῶν ἀνεγράφετο ἐν τῷ μηνολογίῳ οὐ μόνον
τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ καὶ τῆς Χίου, Κυζίκου, Δήλου, Πάρου, Ὀλ-
βίας, Σμύρνης, Ἀλικαρνασοῦ καὶ Σελευκείας, ἐν ἣ καὶ δευτερο-
κλίτως Ἀνθεστήριος ἐλέγετο. Κατεῖχε δὲ τὸ δεύτερον ἡμῖς τοῦ
καθ' ἡμᾶς Φεβρουαρίου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Μαρτίου, ὁπότε βρι-
θουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς χώραις τὰ πρῶτα καὶ κάλλιστα τῶν ἑαρινῶν
ἀνθῶν, ἀφ' ὧν καὶ τοῦ μηνὸς ἡ ἔπωνυμία.

Ἡ ἐν Ἀθήναις φερώνυμος αὐτῷ ἑορτή, τὰ Ἀνθεστήρια¹, διήρ-
κουν τρεῖς ἡμέρας, τὴν 11^{ην}, 12^{ην}, καὶ 13^{ην} μηνὸς Ἀνθεστηριῶ-
νος, καὶ οἱ ἑορτάζοντες ἄνθεσιν ἐκοσμοῦντο, ἄνθη ἀλλήλοις προσέ-

---

1. Αἱ τῶν ἐν Ῥόδῳ Ἀνθεστηριῶν μετέχουσαι νεάνιδες ἐλέγοντο *ἀνθε-*
στηριάδες, ὡς αἱ τῶν ἐν Δήλῳ ἑορτῶν μετέχουσαι *δηλιάδες*. Εἶχον δὲ αἱ τῆς
Ῥόδου ἄνθεστηριάδες ὠρισμένην πάντως τὴν ἡλικίαν, διότι καθ' Ἡσύχιον,
οἱ Ῥόδιοι οὕτως ἐκάλουν τὰς ἐχούσας ὄραν γάμον, ἐπειδὴ μόνον αὗται συν-
πηρέτουσαν ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις.

Ἄλλ' ἂν καὶ τὰ ἐν Ῥόδῳ Ἀνθεστήρια ἦσαν βακχικά, ἀγνοοῦμεν ὅλως,
ὁ δ' Αἰγούστος Μομπσεν νομίζει ὅτι ἦσαν ἐτέρα προσωνυμία τῶν *Σμιν-*
θίων, κατ' ἀρχαίαν μὲν ἑορτῆς τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶτα δὲ τοῦ Βάαχου, περι-
εχοῦσης δ' ὅμως πάλιν ἡμέρας τῷ Ἀπόλλωνι ἱεράς, αἵτινες ἴσως ἐλέγοντο
εἰδικῶς Ἀνθεστήρια.

Τὰ ἐν Ῥόδῳ Ἀνθεστήρια ἐτελοῦντο μᾶλλον κατὰ τὸν *Σμίνθιον* μῆνα
(= Ἐλαφηβολῶν τῶν Ἀθηναίων), οὐχὶ δὲ κατὰ τὸν *Βοιδρομιον*, ὅστις καὶ
ἀντιστοιχεῖ τῷ Ἀνθεστηριῶν τῶν Ἀθηναίων.

φερον καὶ ἄνθεσιν ἐβάλλοντο, κατ' ἐκείνον περίπου τὸν χρόνον, καθ' ὃν καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ Σταυροπροσκυήσει ἄνθη φέρομεν καὶ ἄνθη προσφέρομεν.

Καὶ τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑορτῆς ἐτελοῦντο τὰ *Πιθογία*, ἤγουν τῶν πίθων τὸ ἀνοίγμα. Ἦνοιγέτο δὴλα δὴ τὸ πρῶτον ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ τὸ πῶμα μεγάλων πίθων ἕξ ὀπτῆς γῆς, περιεχόντων περυσινὸν οἶνον. Ὁ κύριος τοῦ οἴνου ἐγεύετο τούτου, ὅπως γνωρίσῃ τὴν ποιότητα, εἶτα ἐξῆγεν αὐτὸν εἰς ἀσκούς καὶ ἐπόλει ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Τὴν δὲ δευτέραν ἡμέραν ἐτελοῦντο οἱ *Χόες*, καθ' ἣν πάντες συνέπινον, ἐορτάζοντες τὸ τέρμα τῆς περὶ τὸν οἶνον ἐργασίας καὶ τὰ ἐκ τῆς πολήσεως αὐτοῦ κέρδη.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἐτελοῦντο οἱ *Χύτροι*, ἀναφερόμενοι εἰς τὰ τοῦ Διονύσου μυστήρια.

Ἄλλὰ τῶν Πιθογιῶν ἡ ἑναοξίς ἐγίνετο διὰ τινος οἰκιακῆς θυσίας, ἣν προσέφερεν ὁ οικογενειάρχης ἐν μέσῳ τῶν οἰκείων καὶ δούλων αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ ἀγνιέως Ἐρμοῦ, ἱσταμένου ἐν τῇ γωνίᾳ πάσης ὁδοῦ, ἢ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ *Ἐρκειοῦ Διός*, κειμένου ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐκείνῃ καὶ οἱ ἀγρόται ἀνεένουν τὰ συμβόλαια αὐτῶν μετὰ τῶν κυρίων, καὶ μεγάλη ἀγορὰ συνεκροτεῖτο, ἐν ἣ ἐπωλοῦντο οὐ μόνον οἶνοι ἀλλὰ καὶ ἀγγεῖα παντοδαπά.

Ἀπὸ πρωίας τῆς πρώτης ἡμέρας ἤγουν τῆς ἐνδεκάτης Ἄνθεσθηριῶνος, καὶ δι' ὅλης τῆς τριημέρου ἑορτῆς, οἱ ναοὶ ἐκλείοντο, πλὴν τοῦ ναοῦ τοῦ Διονύσου τοῦ Ἐλευθερέως, ὅστις ἐκλείετο κατὰ τὸν λοιπὸν ἐνιαυτόν. Ἐν τούτῳ τῷ ναῷ ὑπῆρχε τὸ *ξόανον* τοῦ Διονύσου, ὅπερ ὁ Πήγασος ἐκόμισεν εἰς Ἀθήνας, ἐπὶ βασιλείῳ Ἀμφικτύονος. Κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἐνδεκάτης πρὸς τὴν δωδεκάτην Ἄνθεσθηριῶνος, τὸ ξόανον ἐκεῖνο ἐκομίζετο σιγῇ καὶ μυστηριωδῶς εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Κεραμεικοῦ.

Ἀπὸ πρωίας τῆς δευτέρας ἡμέρας, ἤγουν τῶν *Χόων*, παρεσκευάζετο ἡ ἐπίσημος πομπή, ἣτις ἐγίνετο μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἤγουν μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων. Ἡ πορεία ἤρχετο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ ἐτελεύτα εἰς τὸ *Λήραιον*, ἀφ' οὗ ἐν τῷ μεταξύ ἐστάθμευεν, ἵνα ψαλῶσιν ἄσματα καὶ γίνωσιν ἱεροὶ χοροί. Αἱ βακχικαὶ μεταμφιέσεις καὶ μεταμορφώσεις ἦσαν ἀφθο-

νοι κατ' ἐκείνην τὴν πομπήν. Σάτυροι ἦσαν καὶ Πᾶνες, Σιληνοὶ ἐπὶ ὄνων, χορευταὶ φυλλοστεφεῖς, δορὰς ζῳῶν περιβεβλημένοι, κρόταλα συγκρούοντες ἢ δερματίνους κωδωνίσκους σείοντες ἀλλ' ἦσαν καὶ γυναῖκες μετημφιεσμέναι εἰς Ὠρας, εἰς Νύμφας, εἰς Μαινάδας, πρὸς αὐτὸν ὀρχούμεναι.

Ἄνδρες προσωπιδοφόροι ὀχοῦντο ἐν ἁμαξῶν καὶ πρὸς τοὺς θεατὰς ἔλεγον τὰ ἐξ ἁμάξης. Πάντες δὲ οὗτοι καὶ τὸ ἀθηναϊκὸν ἱπικὸν εἶποντο τῷ θριαμβευτικῷ ἄρματι, ἐν ᾧ ἐφέρετο τοῦ Διονύσου τὸ ξόανον, ἢ ὅλη δὲ πομπὴ ἦτο ἀνάμνησις τῆς τελετῆς, καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς Ἀμφικτύων εἶχε ποτε καταθέσει τὸ ξόανον εἰς τὸ Λήναιον, ἱερὸν τοῦ Λήνου, ἢ γουν τοῦ Διονύσου.

Ἄλλ' ἢ πομπὴ ἐκείνη ἦτο πρὸ πάντων καὶ νυμφικὴ, ἢ γουν γαμήλιος τελετή, καθ' ἣν ἢ τοῦ ἄρχοντος βασιλέως γυνὴ ἐκπροσωποῦσα τὴν πόλιν, ἐγένετο νέα σύζυγος τοῦ θεοῦ Διονύσου.

Ἐτελεύτα λοιπὸν ἢ πομπή, καθ' ἣν στιγμὴν ἢ σύζυγος εἰσήγετο εἰς τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου, ἀφικνουμένη ἐκεῖσε ἐπ' ὀχήματος νυμφικὰ ἐνδεδυμένη, φέρουσα σκήπτρον ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ κινδόνιον ἐν τῇ ἀριστερᾷ.

Περὶ αὐτὴν δὲ ἔβαινον δεκατέσσαρες γεραραὶ, ἢ γουν κυραὶ τῆς τιμῆς, ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων καὶ εὐγενεστάτων ἀπτικῶν γυναικῶν.

Μετά τινα θυσίαν, αἱ γεραραὶ καὶ ἢ σύμβιος τοῦ ἄρχοντος βασιλέως διὰ τοῦ περιβόλου εἰσῆρχοντο εἰς ἱερὸν, ὅπου ἐτελεῖτο τὸ μυστήριον τοῦ συμβολικοῦ γάμου τοῦ Διονύσου μετὰ τῆς βασιλείσης ὡς ὠνομάζετο ἢ τοῦ βασιλέως γυνὴ· οὕτως ἐφανεροῦτο ὅτι ἢγάπα ὁ νυμφίος θεὸς τὴν νύμφην αὐτοῦ, τὴν πόλιν Ἀθήνας. Αἱ γεραραὶ μετὰ ταῦτα ἀπεχώρουν, ἢ νεαρὰ σύμβιος διήρχετο τὴν νύκτα μετὰ τοῦ θεοῦ, ἀνὴρ δὲ προσωπιδοφόρος ἐμφαίνων τὸν βακχικὸν δαίμονα *Κῶμιον* ἵστατο πρὸ τῶν κεκλεισμένων θυρῶν καὶ ἐκώλυε τοὺς βεβήλους.

Τότε ὁ δῆμος ὅλος μετέβαινε εἰς τὸ θέατρον, ἔνθα ἐτεσματίζετο ἢ ὅλη ἐορτή, διὰ γενναιοτάτης οἰνοποιίας. Ὡς ἐν τοῖς ἀγῶσιν ὑπῆρχον ἔλλανοδίκαι, οὕτως ὑπῆρχον κυραὶ καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰνοποισίᾳ. Πᾶσα πόσις ἢγγέλλετο διὰ σαλπίσματος, ὁ δὲ ἀφθονώτερον πίνων ἐλάμβανε γέρας στέφανον καὶ δι' ἢ κισσοῦ φύλλων καὶ οἴνου ἄσζόν.

Ἄλλ' ὅστις ἤθελε νὰ πράξῃ καὶ τι ἔκτακτον, προσεπάθει νὰ καταπῆ μέτρον οἴνου, ὄρθιος ἰστάμενος ἐπὶ ὀλισθηροῦ ἄσκοῦ ἐλαίῳ ἀηλιμμένον.

Πάντες μὲν οἱ Ἀθηναῖοι ἠδύναντο νὰ μετέχωσι τῆς βακχικῆς ἐκείνης ἀμίλλης, ἀλλ' ὅμως οἱ πεπαιδευμένοι ἀπέφευγον τοὺς θορύβους καὶ τὴν τῶν πολλῶν κραιπάλην, πανηγυρίζοντες τοὺς Χόας ἐν ἰδιαιτέροις συμποσίοις, ἐν μέσῳ συγγενῶν καὶ φίλων. Οἱ Χόες, ὡς εἶδομεν, ἤρχοντο ἀπὸ τῆς νυκτός, πᾶς δέ τις ἔφερε τὸν ἑαυτοῦ χόα, πῆλινον καὶ καινουργῆ, ἠγορασμένον ἐκ τῆς ἀγορᾶς τῆς προτεραίας. Πάντων δὲ ὁ χοῦς εἶχε τὴν αὐτὴν χωρητικότητα, καὶ ἡ γαστήρ αὐτοῦ περιεστέρητο δι' ἀνθέων, ἅπερ εἶχον στέψη τὴν ἡμέραν τὸν κύριον αὐτοῦ.

Τοιούτων χρόων εἰκόνας βλέπει ὁ βουλόμενος ἐν εἰδικαῖς συγγράμμασιν ἀρχαιολογίας.

Τὴν δὲ τρίτην καὶ τελευταίαν ἡμέραν ἐγίνοντο οἱ *Χύτροι*. Παρὰ τῷ ἐν Ἀθήναις ναῷ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἦτο, ἡ γῆ ἐσχισμένη καὶ οἱ εὐσεβεῖς ἐπίστευον ὅτι ἐκεῖ κατεπόθησαν τὰ ὕδατα τοῦ κατακλυσμοῦ. Διὰ τοῦ βόθρου ἐκείνου ἤρχετό τις καὶ εἰς τὰ καταθόνια, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ αἱ σκιαὶ τῶν νεκρῶν ἀνῆρχοντο πρὸς τὴν γῆν καὶ ἐπλανῶντο περὶ τοὺς ζῶντας, καταλείπουσαι τὰ ἐν Ἄδου δεινοπαθήματα καὶ ἐρχόμεναι νὰ κορέσωσι τὴν πείναν αὐτῶν.

Ἐν ἐκάστῃ λοιπὸν οἰκίᾳ ἀνήπτετο πῦρ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἐρκειοῦ Διός, ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἐτίθετο ἡ ἱερὰ πηλίνῃ χύτρα καὶ ἐν αὐτῇ ἐβράζετο ἡ πανσπερμία, δηλὰ δὴ παντοδαπὰ ὄσπρια εἶδος *aschouré*, ἀλλ' ἄνευ κυάμων. Τὴν πανσπερμίαν ταύτην πρῶτος ἔψησεν ὁ Δευκαλίων μετὰ τὸν κατακλυσμόν, ἐντὸς ὁμοίας πηλίνης χύτρας ἀλλ' οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ κατὰ τὰ Ἀνθεστήρια ἐνόμιζον ἱεροσυλίαν νὰ γευθῶσι κἂν αὐτῆς· διότι ἡ χύτρα ἢ ὁ χύτρος ἐκεῖνος ἔμενε πλήρης καὶ ἀνέπαφος, οὐδενὶ δὲ ἐξῆν ἡ εἴσοδος πρὸς τὸν βωμόν τοῦ Ἐρκειοῦ Διὸς ἵνα τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔλθωσιν αἱ πλανώμεναι σκιαὶ νὰ φάγωσιν ἐλευθέρως, ἄνευ ἀδιακρίτων μαρτύρων¹.

Οὕτω λοιπὸν ἡ ἀπ' ἀνθέων καὶ οἴνοποσίας ἀρχομένη ἐορτὴ

1. Fivel Lenormant, La grande Grèce T II 202—204.

Ανθεστήρια, ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν καὶ ἡμεῖς χρόνον ἔχουσα ἀπόκρεως, διότι εἶχε προσωπιδιοφορίαν καὶ βακχικὰς διαχύσεις ἢ ἔχουσα ἀνθοφορίαν καὶ νυμφίους, διότι ὁ Διώνυσος συμβολικῶς ἐνυμφεύετο τὰς Ἀθήνας (αἷς ὀφείλεται καὶ αὐτὴ ἡ λέξις ἐκκλησία), ἔτελεύτα εἰς μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων. Ἄλλ' οἱ μὲν τότε κεκοιμημένοι ἔτρωγον τὴν πανσπερμίαν, οἱ δ' ἡμέτεροι νεκροὶ τὴν φροντίδα ταύτην εἰς τοὺς ζῶντας ἡμᾶς ἐπιτρέπουσιν¹. ἐν τῇ διανομῇ τῶν κολλύβων καὶ τοῦ κολλυβοζωμίου.

Εἰς συμπλήρωσιν δὲ τῶν συμπύσεων τούτων καὶ ὁμοιοτήτων μνημονεύω καὶ δύο παροιμιῶν, εἰς τὰνθεστήρια ἀναφερομένων. *Κισσὸς μετ' Ἀνθεστήρια* ἔλεγον οἱ Ἕλληνας, ἐμφαινόντες τὸ παρὰ λατίνοις *post festum* καὶ τὸ τουρκικὸν *baïramdan sohrma*. Ἐλεγον προσέτι *θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια*, ἐπὶ τῶν ἀπροσδιονύσως καὶ ἀκαιρῶς εἰς ἄλλας περιστάσεις μεταφερόντων τὰς τῶν ἑορτῶν συνηθείας.

Β' ΠΕΡΙ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ

Τὰ δὲ *μεγάλα Παναθήνια* ιδρύθησαν μὲν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἐοιχθονίου, εἰς τιμὴν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς, νικησάσης τὸν γίγαντα Ἀστέρα, ἔτελοῦντο δὲ κατὰ τετραετίαν, μηνὸς Ἑκατομβαιῶνος φθίνοντος (περὶ τὰ μέσα Αὐγούστου) καὶ διήρουν κατὰ τινες μὲν τέσσαρας, κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἕξ ἡμέρας.

Αἱ ἑορταὶ ἤρχοντο ἀπὸ τοῦ Ὁδείου, δι' ἐξαιρέτων ἀσμάτων καὶ ποιημάτων, ἀπαγγελλομένων πρὸς αὐτὸν καὶ κιθάραν, ἐν δὲ τῷ παρακειμένῳ θεάτρῳ ἠκούετο χορική μουσική. Γυμνικὸι ἀγῶνες, πάλη, δρόμος, παγκράτιον καὶ τέλος λαμπαδοφορία ἐν ἀσελήνῃ νυκτί, ἠῦξανον τοῦ ἑξαήμερου ἐκείνου τὴν αἴγλην καὶ λαμπρότητα. Οἱ διαγωνιζόμενοι εἶχον διάφορον ἡλικίαν ἦσαν καὶ

1. Ἀνατολίται μαθηταὶ μου ἐβεβαίωσάν με, ὅτι ἐν τοῖς χωρίοις αὐτῶν πιστεύουσι καὶ οἱ σήμερον χριστιανοὶ ὅτι οἱ νεκροὶ τρώγουσιν ἐκ τῶν κολλύβων.

παῖδες καὶ ἔφηβοι καὶ ἄνδρες, ὅτε μὲν ἐπὶ τῷ ἰδίῳ αὐτῶν ὀνόματι ἀγωνιζόμενοι, ὅτε δ' ἐξ ὀνόματος τῆς ἑαυτῶν φυλῆς. Γέρας τῶν νικητῶν ἦτο ἀγγεῖον πεποικιλμένον, πλήρες ἐλαίου ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐλαιῶνος, οἱ δὲ μὴ νικήσαντες ἐλάμβανον μόνον τιμητικὰ δῶρα, ἀνετίθεσαν δὲ αὐτὰ εὐλαβῶς τῇ θεᾷ, ἐξ ὀνόματος τῆς ἑαυτῶν φυλῆς. Οὕτω λοιπὸν τότε καὶ αἱ δέκα φυλαὶ ἡμιλλῶντο, τίς τίνας ν' ἀποστείλῃ ἀρίστους καὶ ῥωμαλεωτάτους ἀγωνιστάς. Οὐ πόρρω δὲ τοῦ Πειραιῶς ἐγίνοντο ἵπποδρομίαι καὶ ἀρματηλασίαι ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ, ἐν δὲ αὐτῷ τῷ λιμένι ἀγῶνες τριήρων ἐκείνη δὲ τῶν δέκα φυλῶν, ἧς αἱ τριήρεις ἐνίκων, ἐδίδοντο χρήματα, πρὸς τέλεισιν θυσίας.

Τῶν ἀγῶνων τελειωθέντων, ἐγίνετο ἡ πομπή, συνερχομένη ἐν τῷ Κεραμεικῷ, ἅμ' ἠλίῳ ἀνίσχοντι, ὅπως ἐκείθεν ἀναβῆ ἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ἦγοῦντο μὲν οἱ ἱερεῖς καὶ μάντις, μετὰ δὲ τούτους ἦρχοντο γέροντες ἐκ τῶν ὡραιωτάτων τῆς πόλεως, διότι καὶ τῶν γερόντων τὸ κάλλος εἴκνε τοὺς Ἕλληνας. Εἶποντο δὲ εὐγενέσταται νεάνιδες, ἔπειτα οἱ ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν ἡμερῶν ἐκείνων νικήσαντες, οἱ κάλλιστοι καὶ ῥωμαλεώτατοι Ἀθηναῖοι πάσης ἡλικίας, ὀχούμενοι, ἱππεύοντες, πεζοποροῦντες, πλείστοι θῦται καὶ θύματα, καὶ τέλος ὁ λαμπροφορῶν δῆμος, ἄνθεσιν ἐστεμμένος, ἐν θανμαστῇ καὶ ἐπισήμῳ παρατάξει. Τὸ ἄνθος τῆς πόλεως προσήρχετο νὰ προσκνήσῃ τὴν πολιοῦχον θεάν. Ἀλλὰ καὶ τοῦ κράτους ἡ ἰσχὺς ἀνεφαίνετο κατ' ἐκείνην τὴν τελετήν. Μετὰ τοὺς ἀστοὺς δῆλον ὅτι ἦρχοντο οἱ μέτοικοι, ἐκτελοῦντες ὑποδεέστερα ἔργα, βαστάζοντες ἀνθήλια, ἔδρας, πολύτιμα ἀγγεῖα, λεκάνας, ἀμφορεῖς εἰς ὑπόμνησιν ὅτι ἦσαν ὑπήκοοι τῶν Ἀθηναίων. Τὰς ἰωνικὰς ἀποικίας πρεσβεῖαι ἐξεπροσώπων, θύουσαι τῇ θεᾷ βοῦς καὶ πρόβατα τῷ δὲ ε' π. Χ. αἰῶνι καὶ ξέναί πόλεις προσεκαλοῦντο, ἵνα θαυμάσωσι τὴν λαμπρὰν ἐκείνην ἐπίδειξιν τῆς ἰσχύος καὶ τοῦ πλοῦτου τῶν Ἀθηνῶν.

Τέλος ἡ ἱερὰ τριήρης, ἡ τὸν πέπλον φέρουσα, κινεῖται ἤδη σὺν τῇ ὄλῃ πομπῇ ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ πρὸς τὸ Ἐλευσίνιον, περίξ τούτου γίνεται γῦρος, ἔπειτα διαβαίνουσι κάτωθεν τῆς Ἀκροπόλεως, ἐκ βορρᾶ πρὸς ἀνατολάς, καὶ ἴστανται πρὸς τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ. Ἐκεῖ ἐκ τῆς τριήρεος ἐξάγεται ὁ πέπλος.

Ἦς δῆλα δὴ κατ' ἔτος ἐν τοῖς μικροῖς *Παναθηναίοις* προσεφέροτο τῇ θεᾷ πέπλος, ὑφασμένος ὑπὸ τῶν ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ τρεφόμενων ἄττικῶν παρθένων, τῇ ἐποπτεία τῶν ἱερέων, πρὸς νέαν περιβολὴν τοῦ παλαιοῦ ξοάνου, κατὰ τὴν ἐπέτειον τῶν τῆς Ἀθηνᾶς γενεθλίων, οὕτω καὶ ἐν τοῖς *μεγάλοις Παναθηναίοις* ἐφέρετο εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς μεγαλοπρεπέστατος πέπλος, προσηλωμένος, δίκην ἰστίου, ἐπὶ νηός, ἐπὶ τροχῶν συρομένης. Ὁ πέπλος ἐκεῖνος ἔφερε κεντητὰ τῆς Ἀθηνᾶς τὰ ἔργα καὶ τὰ κατορθώματα.

Τοιοῦτον λοιπὸν τὸν πέπλον φέρουσα ἢ πομπή, ἀνέρχεται τὴν πρὸς τὰ *Προπύλαια* μεγίστην μαρμαρίνην κλίμακα, μῆκος ἑκατὸν ποδῶν καὶ εὖρος ἐξήκοντα, ἀφικνεῖται δ' εἰς τὸ πετρῶδες ἐκεῖνο ὄροπέδιον, τὸ ἀφιερωμένον παντὶ θεῷ καὶ κεκαλυμμένον διὰ μνημείων, ναϊδίων, κολοσσαίων ἀγαλμάτων. Ἡ ἱερὰ ἐκεῖνη πέτρα, ὕψος ἔχουσα τετρακοσίων ποδῶν, ὑπέροκειται τῆς ὅλης πόλεως. Διὰ τῶν κίωνων καὶ γωνιῶν τῶν πρὸς τὸν αἰθέρα διαγραφομένων κτιρίων οἱ Ἀθηναῖοι ἔθεῶντο σχεδὸν ὅλην τὴν ἀγαπητὴν Ἀττικὴν, κύκλον φαλακρῶν ὄρέων, κατακαιομένων ἐν θέρει, τὸν Ὑμητόν, τὴν Πεντέλην, τὸν Ἄγγεσμον, καὶ θάλασσαν στίλβουσαν ἐντὸς πλαισίου χαμηλῶν καὶ ὑψηλῶν ἄκτων.

Τέλος φέρεται ὁ πέπλος εἰς τὸ Ἐρεχθεῖον, γερασμιώτατον τῶν ἐν Ἀθήναις ναῶν, ἀληθὲς φυλακτήριον ἀγίων λειψάνων, ὅπου κατέκειτο τὸ διπλετὲς παλλάδιον, ὑπῆρχε δὲ τοῦ Κέκροπος ὁ τάφος καὶ ἡ ἱερὰ ἐλαία, ἡ μήτηρ πασῶν τῶν ἄλλων. Ἐκεῖ, λέγει ὁ *Taine*, πᾶσαι αἱ παραδόσεις, πᾶσαι αἱ τελεταί, πάντα τῶν θεῶν τὰ ὀνόματα, δηγείρον ἐν τῷ πνεύματι ἀόριστόν τινα καὶ θαυμαστὴν ἀνάμνησιν τῶν πρώτων ἄθλων καὶ τῶν πρώτων βημάτων τῆς ἀνθρωπίνης ἡμερώσεως. Ἐν τῷ ἀμυδρῷ φωτὶ τοῦ μύθου διέβλεπέ τις τὴν ἀρχαίαν καὶ γόνιμον πάλην τοῦ ὕδατος, τῆς γῆς καὶ τοῦ πυρός, δῆλον ὅτι τὸ γήινον ἔδαφος, καταπίνον ὕδατα, γινόμενον εὐφορον, καλυπτόμενον ὑπὸ φυτῶν, σπερμάτων καὶ δένδρων, κατοικούμενον καὶ ἀνθρωπιζόμενον ὑπὸ μυστηριωδῶν δυνάμεων, καταστελλουσῶν τᾶγρια στοιχεῖα καὶ βαθμηδὸν εἰς τὴν ἀταξίαν ἐπιβαλλουσῶν τὴν δεσποτείαν τοῦ πνεύματος. Ἐκεῖ ὁ Ἀθηναῖος ἠσθάνετο τὴν τῆς φυλῆς αὐτοῦ ἱστορίαν, περιβεβλημένην δυσδιάκριτόν τι μυστήριον. Πιστεύων δῆλα δὴ ὅτι αἱ ψυχαὶ

τῶν γεναρχῶν ἕζων πάντοτε περὶ τοὺς τάφους καὶ ἐφύλασσον τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην αὐτῶν, ἐκόμιζε πλακοῦντας, μέλι, οἶνον, καὶ ἐνθουσιῶν ἐκ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ παρελθόντος καὶ μέλλοντος τῆς χώρας, συνέδεε μετ' αὐτῆς καὶ τὸ ἴδιον παρελθὸν καὶ τὸ ἴδιον μέλλον.

Ἐξερχόμενοι τέλος τοῦ παλαιοῦ ἱεροῦ, ἐν ᾧ κατοῦκει ἡ ἀρχέγονος Παλλὰς ὑπὸ τὴν αὐτὴν καὶ ὁ Ἐρεχθεὺς στέγην, ἔβλεπον σχεδὸν κατὰ μέτωπον τὸν ὑπὸ τοῦ Ἴκτινίου νεωστὶ ἐγεροθέντα ναόν, τὸν Παρθενῶνα, ἐν ᾧ κατοῦκει μόνη ἡ θεὰ καὶ ἐνθα πάντα ἐξήγγελλον τὴν δόξαν αὐτῆς. Ἐκεῖ οὔτε σκέψις ἀπηρεῖτο, οὔτε ἐπιστήμη, λέγει ὁ αὐτὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ μόνον ὀφθαλμοὶ καὶ ποιητικὴ καρδιά, πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς σχέσεως τῆς θεοῦ πρὸς τὰ πράγματα· ἐκεῖ ἠσθάνοντο τὴν Ἀθηναῖαν παροῦσαν ἐν τῇ αἴγλῃ τοῦ λαμπροῦ αἰθέρος, ἐν τῇ λάμπει τοῦ καθαροῦ φωτός, ἐν τῇ ἀγνόητι τοῦ ἐλαφροῦ ἐκείνου ἀέρος, εἰς ὃν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέδιδον τὴν ζωηρότητα τῆς φαντασίας καὶ μεγαλοφυΐας αὐτῶν. Ἡ Ἀθηναῖα αὐτὴ ἦτο δαίμων τῆς χώρας· τὰ δῶρα, τὴν ἔμπνευσιν, τὴν δύναμιν αὐτῆς ἔβλεπον ἐκτεινόμενα ἐπ' ἄπειρον, εἰς τοὺς ἐλαιῶνας καὶ τὰς πρασίνας κλιτύας, εἰς τοὺς τρεῖς λιμένας, ἐν οἷς ἐκάπνιζον νεώρια καὶ ἐσωρεύοντο πλοῖα· εἰς τὰ μακρὰ καὶ ἰσχυρὰ τεῖχη, δι' ὧν ἡ πόλις ἐξικνεῖτο μέχρι θαλάσσης· εἰς αὐτὴν τὴν ὠραίαν πόλιν, ἥτις διὰ γυμνασίων, διὰ θεάτρων, διὰ τῆς Πυκνός, διὰ πάντων τῶν ἀνανεωθέντων μνημείων καὶ τῶν νεωτέρων οἰκοδομῶν, κατεκάλυπτε τὰ ὕψη καὶ τὰς πλευρὰς τῶν λόφων, καὶ ἥτις τῇ τέχνῃ, τῇ βιομηχανίᾳ, ταῖς ἐορταῖς, ταῖς ἐφευρέσεσι καὶ τῇ ἀδαμάστῳ ἀνδρεία γενομένη Σχολῇ τῆς Ἑλλάδος, τὴν μὲν ἔξουσίαν αὐτῆς ἐξήπλου ἐφ' ἀπάσης τῆς θαλάσσης, τὴν δὲ ἠθικὴν δύναμιν ἐπὶ σύμπαντος τοῦ ἑλληνικοῦ.

Τότε ἠνοίγοντο τοῦ Παρθενῶνος αἱ πύλαι καὶ ἐν μέσῳ ἀναθημάτων, ἀγγείων, στεφάνων, πανοπλιῶν, φαρετρῶν, ἀργυρῶν προσωπίδων, ἐφαίνετο τὸ κολοσσαῖον ἄγαλμα, ἡ πολιούχος, ἡ Παρθένος, ἡ Νικηφόρος, ὀρθή, ἀκίνητος, τὴν λόγχην ἐπ' ὤμου, τὴν ἀσπίδα ὀρθίαν παρ' ἑαυτῇ, τῇ δεξιᾷ φέρουσα Νίκην χρυσελεφάντινον, χρυσοῖν αἰγίδα ἔχουσα ἐπὶ τοῦ στήθους, στενὸν δὲ κράνος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, μεγάλην χρυσοῖν καὶ ποικιλόχρωμον ἐσθῆτα,

πρόσωπον δὲ καὶ πόδας καὶ χεῖρας καὶ βραχίονας ἕξ ἐλέφαντος, ἔχοντας θερμὴν καὶ ζωηρὰν λευκότητα ἐν μέσῳ τῆς αἴγλης καὶ λαμπρότητος, ἀμφιέσεως καὶ πανοπλίας.

Τὰ ὄμματα τῆς Ἀθηνᾶς ἦσαν ἐκ πολυτίμου λίθου, καὶ ἡ λάμψις αὐτῶν ἔμενεν ἀκίνητος ἐν τῷ ἀβληχρῷ φωτὶ τοῦ πεποικιλμένου ναοῦ. Ὅτε ὁ Φειδίας ἐφαντάσθη τὴν ὑψηλὴν καὶ ἰσάραν ἔκφρασιν τῆς θεᾶς ἐκείνης, προστίθησιν ὁ γάλλος φιλόσοφος, βεβαίως συνέλαβε δαιμόνιον τι ὑπεράνθρωπον, μίαν τῶν παγκοσμίων ἐκείνων δυνάμεων, τῶν ῥυθμιζουσῶν τὸν ῥοῦν τῶν ὄντων· συνέλαβε δῆλον ὅτι τὴν ἐνεργὸν ἐκείνην διάνοιαν, ἣτις παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εἰκονίζεν αὐτὴν τὴν πατρίδα¹.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΜΟΣΤΡΑΤΟΣ

Καθηγητὴς ἐν τῇ Μ. τοῦ Γένους Σχολῇ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΣΑΚΧΑΡΕΩΣ

Πρῶτος συγγραφεὺς, ἀναφέρων περὶ σακχάρους εἶναι ὁ Πλίνιος πρὸ 1800 ἐτῶν, ὅστις λέγει, ὅτι εἰς τὴν Ἀραβίαν καὶ εἰς τὰς Ἰνδίας ὑπάρχει «μέλι ἐντὸς καλάμων».

Ὁ συγγραφεὺς Στάτιος περιγράφων τὰ Σατουρνάλια (Ρωμαϊκὰς Ἀπόκρεω), λέγει ὅτι μεταξὺ τῶν τροφῶν, τὰς ὁποίας ὁ αὐτοκράτωρ Δομετιανὸς παρέθετεν εἰς τοὺς δαιτυμόνας του, ἦτο καὶ γλυκεῖα τις οὐσία κατασκευαζομένη ἀπὸ ἀραβικοὺς καλάμους. Ἔτεροι πάλιν κλασικοὶ συγγραφεῖς, τῆς αὐτῆς περιπτου περιόδου, περιγράφουν τὴν οὐσίαν ταύτην γλυκεῖαν, ὡς τὸ μέλι. Ὁ Στράβων προσθέτει ὅτι αὕτη ἐν στερεᾷ καταστάσει ὁμοιάζει πρὸς τὸ ἄλας.

Ὁ σακχαροκάλαμος εἰσήχθη εἰς τὴν Σικελίαν τῷ 1148, κατόπιν δὲ εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Ἐκείθεν δὲ μετὰ ἐξήκοντα ἔτη μετεφέρθη εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας καὶ κατὰ τὸ τέλος τῆς δεκάτης ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος ἡ Ζαμαΐκα μόνον παρήγαγε 1500 τόννους κατ' ἔτος.

— ι ς —

1. H. Taine, Philosophie de l'art.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΔΙΑΘΗΚΑΙ

Τῷ λαμπρῷ φίλῳ κ. Σπύρῳ Νικοπούλῳ

Εἰς Ταταῦλα.

Φίλε μου Σπύρο,

Δὲν εἶναι μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες εὐρίσκουν εὐχάριστον ἀσχολίαν εἰς τὴν συλλογὴν γραμματισήμων καὶ ταχυδρομικῶν δελταρίων, ἢ εἰσιτηρίων τῶν τραμ καὶ σιδηροδρόμων, ἢ οἱ ἰδιοτροπώτεροι τούτων, οἵτινες ἀσχολοῦνται εἰς τὴν συλλογὴν διαφόρων ἀντικειμένων π. χ. πύλων, λαίμοδετῶν, περικνημίδων, παντουφλῶν (!!!) καὶ ἄλλων ἀνηκόντων εἰς μεγάλους ἄνδρας, ἀλλ' εὐρέθη καὶ κάποιος ἰδιόρρυθμος τεμπέλης, ὅστις μὴ ἔχων, φαίνεται, ἄλλην μᾶλλον εὐχάριστον ἀσχολίαν, ἐσκέφθη νὰ κάμῃ συλλογὴν τῶν περιεγοτέρων διαθηκῶν, ὅσαι ἐδημοσιεύθησαν. Τοῦτο μὲ ὤθησε νὰ συλλέξω καὶ ἐμὸ μερικὸς τοιοῦτους μαργαρίτας, ἐκ τῶν ὁποίων ἀσφαλὲς συμπέρασμα ἐξάγεται, ὅτι οἱ ἰδιότροποι καὶ ἐκκεντρικοὶ καὶ πρὸ τοῦ τάφου τῶν εὐρισκόμενοι καὶ ὅταν ἀκόμη πρόκειται «νὰ τινάξουν τὰ πέταλα» δὲν ἐννοοῦν νὰ ἐγκαταλείψουν τὰς πρώην ἰδέας καὶ τὰ ἐσχωριασμένα φρονήματά των.

Κατὰ τὸ 1888 ἀπέθανεν ἐν Châlons-sur-Marne τῆς Γαλλίας ἀγροφύλαξ τις, ὅστις, ὡς μόνην του περιουσίαν, εἶχε μερικὰ βαρέλια οἴνου καὶ πολλὴν ἰδιοτροπίαν. Ἡ διαθήκη του ἦτο σύντομος καὶ ἀπλουστάτη :

«Κληροδοτῶ εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ συνοδεύσωσι τὸν νεκρόν μου ἀνὰ μίαν ὁκτὼ οἴνου εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ ἀνὰ δώδεκα (12!) εἰς τὰς γυναῖκας. Ἐπίσης προσφέρω ἀνὰ τρεῖς ὁκάδας οἴνου εἰς

ἐκείνους, οἵτινες θὰ ψάλλωσιν, οὐχὶ ὅμως πένθημα ἄσματα, ἀλλὰ τὴν Μασσαλιώτιδα».

Κωδίκελλος. — Τὰ δάκρυα, κατὰ τὴν κηδεῖαν μου, δὲν εἶναι ὑποχρεωτικά, οὐδ' αὐτὰ τὰ κροκοδείλεια. Ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπω νὰ κλαύσουν θερμῶς καὶ νὰ χύσουν πικρὰ δάκρυα ὁ ὑποδηματοποιός μου X . . . . καὶ ὁ γειτονικός μου φουρνάρης, εἰς τοὺς ὁποίους χρεωστῶ τὰ μαλλοκέφαλά μου.

*

Κληρονόμοι καὶ ἐπιτηρηταί. — Εἷς ἄλλος, ἀγνώστου ἐθνικότητος, καὶ ἀνηλεέστερος αὐτὸς διὰ τοὺς ἀτυχεῖς κληρονόμους τῆς ἐκ 250 χιλιάδων φράγκων περιουσίας του, κατέλιπε διαθήκην ἐνσφράγιστον ἐντὸς φακέλου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον γεγραμμέναί αἱ λέξεις: «Νὰ ἀνοιχθῆ μετὰ δύο ἔτη». Ὁ φάκελος ἠνοίχθη τῷ 1883 καὶ ἐντὸς αὐτοῦ εὗρέθη ἕτερος φάκελλος μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν: «Νὰ ἀποσφραγισθῆ τὸ ἐπόμενορον ἔτος». Τὸ ἐπόμενορον ἔτος ἀνοιχθέντος τοῦ φακέλου, ἐπανελήφθη τὸ αὐτὸ παιγνίδιον. Ἐξ ἀκόμῃ φακέλοι εὗρέθησαν μετὰ τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν. Ἐπὶ τέλους τῷ 1890 ἠνοίχθη ἡ πραγματικὴ διαθήκη καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πάθουν ἀπὸ κεραυνοβόλον ἀποπληξίαν οἱ δυστυχεῖς κληρονόμοι. Ἰδοὺ τί περιεῖχεν: «Καταλείπω εἰς τοὺς κληρονόμους ὀλόκληρον τὴν ἐκ 250,000 φράγκων περιουσίαν μου, ἣτις θὰ διανεμηθῆ εἰς αὐτοὺς μετὰ εἴκοσιν ἔτη, δηλαδὴ τῷ 1910! . . . «Τὰ ἐν τῷ μεταξὺ εἰσοδήματα τῆς περιουσίας μου θὰ περιέχωνται κατ' ἀναλογίαν εἰς τοὺς κληρονόμους μου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ σεβασθῶσιν οὗτοι τὰς ἐξῆς ἐπιθυμίας μου:

«Ὁ ἀδελφός μου Π. θὰ φέρῃ διαρκῶς καθ' ὄλην τὴν εἰκοσαετιάν τὸ σκληρὸ μου καπέλο, τὸ ὁποῖον ἐπὶ δέκα (!) συνεχῆ ἔτη ὑπῆρξε τὸ προσφιλέ μου κάλυμμα. Ὁ ἀνεψιός μου Μ. κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἄλλας ἐπισήμους ἑορτὰς θὰ φέρῃ τὴν ρεδιγκόταν μου, ἐκείνην τὴν μπλέ, ἣτις πρὸ μιᾶς ἑξαετίας με ἐβοήθησεν εἰς τὸν πρῶτόν μου ἔρωτα! Ὁ ἀνεψιός μου Κ. ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰς συνηθείας μου θὰ ἀφήσῃ γένειον καὶ δὲν θὰ κόπη τὴν κόμην του, εἰ μὴ ἅπαξ κατὰ ὀκταμηνίαν, ὅπως ἔκαμνον καὶ ἐγώ.

«Ἐν περιπτώσει ἀθετήσεως τῶν ὄρων τούτων, οἱ κληρονό-

μοι μου ἀποξενοῦνται παντὸς δικαιώματος, ἡ δὲ περιουσία μου καὶ ἡ ἐπικαρπία της θὰ περιέρχονται εἰς τοὺς φίλους μου τὸν δικηγόρον Π. καὶ τοὺς ἰατροὺς Κ. καὶ Ψ., οὓς καὶ διορίζω ἐπιτηρητὰς καὶ ἐκτελεστὰς τῆς διαθήκης μου. . . .

✱

Ὁ Φ. Δ. . . , ἄλλοτε ἰδιοκτῆτης ἐστιατορίου παρὰ τὸ Palais Royal ἐν Παρισίοις, ἀφῆκε 300,000 φράγκα εἰς τὰς δύο ἀνεψιάς του ὑπὸ τὸν ὄρον, ἵνα μεταξὺ ἄλλων ἐκτελέσουν καὶ τὴν ἐξῆς ἐπιθυμίαν του :

«Ἐπιθυμῶν νὰ φανῶ χρήσιμος εἰς τοὺς συμπολίτας μου καὶ φρονῶν, ὅτι τὰ ἐπιτύμβια, ἐν οἷς ἐξυμνεῖται ἡ τῶν νεκρῶν ἀρετή, εἶναι ἀνωφελῆ, διατάσσω, ἵνα ἐπὶ τοῦ τάφου μου στηθῇ στήλη καὶ ἐπ' αὐτῆς πίναξ μετάλλινος, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁποίου θὰ γραφῇ μόνον τὸ ὄνομά μου, κάτωθεν δὲ καθ' ἡμέραν θὰ γράφηται διὰ κωωλίας καθαρὰ καὶ καλλιγραφημένα ἀνὰ μία συνταγὴ μαγειρικῆς· καταλείπω δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον 366 συνταγὰς, εὐρισκομένας εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν μου· καθ' ἡμέραν θ' ἀντιγράφεται ἀνὰ μία ἐξ αὐτῶν μέχρις ἐξαντλήσεως καὶ πάλιν θ' ἀρχίσῃ ἡ ἀντιγραφή ἀπὸ τὴν πρώτην καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς. Τοιουτοτρόπως προσερχόμενοι νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς νεκρούς των οἱ συμπολίται θ' ἀποκομίζωσι καὶ ἐν ὠφέλιμον δίδαγμα. «Ἐὰν τὴν θέλησίν μου ταύτην δὲν ἐκτελέσουν κατὰ γράμμα αἱ ἀνεψιαί μου, τότε διατάσσω νὰ περιέλθῃ ὀλόκληρος ἡ περιουσία μου εἰς τὸ «Φίλανθρωπικὸν ταμεῖον».

✱

Δὲν ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον ἰδιόρρυθμος καὶ ἡ διαθήκη ἐνὸς ὀδοντοῦτροῦ, ὅστις ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τεθῶσιν εἰς τὸν τάφον του ὅλοι οἱ ὀδόντες, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐκρίζωσει κατὰ τὸ μακρὸν αὐτοῦ στάδιον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν συνταφέντων ὀδόντων ἀνήρχετο εἰς . . . 300,000 ! . . .

✱

Πρὸ δύο ἐτῶν ἐδημοσιεύθη ἐν Πιτσβούργῳ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν μία ἔτι περιεργότερα διαθήκη. Τῷ 1891 ἐν Πιτσβούργῳ

ἔζη νεανίας ὀνόματι Κάρολος Μύλλερ, τὸ ἐπάγγελμα δικηγόρος. Ὁ νεανίας οὗτος, ὅστις, ἄλλως τε, καὶ ἄρκετὰ εὐειδῆς ἦτο, ἐσχέτισθη μετὰ τῆς ὠραίας δεσποινίδος Κούμιγκ, ἥτις νεαρὰ καὶ ἀπειρος τῶν κοσμικῶν πανουργιῶν καὶ κακιῶν, τὸν ἠγάπησεν ἀσυγκρίτως περισσότερον. Ὁ ἔρωσ των προώδευεν ἡμέρα τῇ ἡμέρα καὶ οἱ δύο νέοι ἐθεωροῦντο εὐτυχεῖς· πρὸ πάντων δὲ ἡ νεαρὰ Κούμιγκ, τῆς ὁποίας ὁ ἔρωσ, ἀληθῆς καὶ ἀγνός, ἐφθανε μέχοι παραφροσύνης.

Ἡμέραν τινὰ ὅμως λαμβάνει ἐπιστολὴν τοῦ ἀγαπητοῦ της, δι' ἧς την ἀπήλλασε τῶν ὄρκων καὶ ὑποσχέσεών της καὶ την παρεκάλει νά τον λησμονήσῃ. Χίλιοι κερανοὶ ἐὰν ἔπιπτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της δὲν θά τη προυξένουν τόσον ἄλγος, ὅσον πόνον ἦσθάνθη ἐκ τῶν ἀθῶων ἀλλὰ καὶ τρομερῶν ἐκείνων τεσσάρων λέξεων «λησμονεῖ με καὶ ζῆθι!»...

Ἐξαίφνης καὶ καιρίως τρωθεῖσα ἡ δυστυχὴς ἔκλαυσεν, ἐθρήνησεν, ἀπηλίπισθη, ἀπελειράθη δις ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀλλὰ ταῦτα πάντα δὲν ἴσχυσαν νά τη ἐπαναφέρωσι τὸν ἀπατεῶνα ἔραστήν.

Κατόπιν ὅμως, ὅτε παρῆλθεν ἡ πρώτη ἔξαψις τοῦ προσβληθέντος ἔρωτός της καὶ λογικώτερον σκεφθεῖσα, ὡς ἀμερικανὶς, ἀπεφάσισεν ὄχι μόνον νά τον λησμονήσῃ, ἀλλὰ καὶ νά τον μισήσῃ καὶ νά τον ἐκδικηθῇ, ὄχι διότι την ἐγκατέλειπεν, ἀλλὰ διότι τοῦτο τὸ ἔπραξεν ἀναιτίως καὶ ἀναρμόστως εἰς ἐπιστήμονα.

Μετὰ τινὰ καιρὸν ἀποθνήσκει μία θεία της ἐγκαταλιποῦσα αὐτῇ δλόκληρον τὴν περιουσίαν της συμποσουμένην εἰς 2,500,00 φράγκα μετροητά.

Ἀφοῦ ἐπ' ἄρκετον χρόνον οὐδὲν περὶ τοῦ Καρόλου ἠδυνήθη νά μάθῃ, τέλος ἐπληροφορήθη, ὅτι ἐραστὴς τῆς θυγατρὸς τραπεζίτου ἐν Νέα Ὑόρκῃ ἐνυμφεύθη αὐτήν. Τότε δὴ τότε ἐξηγριώθη καὶ μένεα πνέουσα κατὰ τοῦ ἀτίμου ἐραστοῦ, ἐν τῇ προσβληθείσῃ φιλανθία της, ὡς γυναικός, ὤρχισθη νά τον ἐκδικηθῇ.

Πρὸ δύο λοιπὸν ἐτῶν ἀπέθανεν ἡ δεσποινὶς Κούμιγκ καὶ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξὶς ὄλων καὶ δὴ τοῦ Καρόλου, ὅταν ἀποσφραγίσαντες τὴν διαθήκην παρετήρησαν, ὅτι γενικὸν κληρονόμον τῆς ἐκ 2,500,000 φράγκων περιουσίας της καθιστᾷ τὸν πρῶην ἐραστήν της Κάρολον Μύλλερ!

Ἄλλ' ἐν τῷ κληροδοτήματι τούτῳ ὑπῆρχε καὶ μικρός τις ὄρος κατέλειπε μὲν τὴν περιουσίαν τῆς εἰς τὸν Κάρολον, ἐπὶ τῷ ὄρῳ ὅμως νὰ διαζευχθῆ οὗτος τὴν σύζυγόν του!... Ἐν ἐναντία περιπτώσει θὰ διετίθετο πρὸς ὄφελος τῶν πτωχῶν.

Ἄποια πρωτότυπος καὶ σκληρὰ ἐκδίκησις!

Ὁμολογουμένως ἡ ἀπατηθεῖσα Ἀμερικανὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκδικηθῆ καλλίτερον. Διότι ὁ Μύλλερ, ὅστις εἶχεν ἀποκτήσει καὶ δύο τέκνα ἐκ τῆς συζύγου του, εὕρισκετο μεταξὺ σφύρας καὶ ἄκμονος, μεταξὺ ὑλικῆς ἱκανοποιήσεως καὶ ἠθικῆς κατασχύνης.

Ἄλλ' ἔτι περιοριστοτέρα καὶ πρωτοτυπωτέρα ὑπῆρξεν ἡ λύσις τοῦ ζητήματος. Συνεφώνησαν δηλαδὴ μετὰ τῆς συζύγου του, ὅπως ἀλληλοδιαζευχθῶσι μοιραζόμενοι τὴν ἐκ 2,500,000 φράγκων περιουσίαν τῆς ἐκκεντρικῆς ἀμερικανίδος.

Νὰ Σολομώντειος σοφία μὰ φορὰ!...

Σὲ συμβουλευῶ λοιπὸν καὶ ἐγώ, φίλε μου Σπύρο, ὅπως μήποτε ἀφῆσης τὴν ἐξ ἑκατομμυρίων (!; !; !) περιουσίαν σου νὰ τὴν ξεκοκαλίσωσιν ἀκόπως, ἀναιμῶτως καὶ ἐν μακαρίᾳ εὐτυχίᾳ οἱ κληρονόμοι σου· ἀλλὰ νὰ ἐπιβῶλης εἰς αὐτοὺς προηγουμένως ἢ «νὰ φάγουν ἓνα μαγκάλι ἀναμμένα κάρβουνα» ἢ «νὰ πέσουν εἰς τὴν θάλασσαν»!...

Φερίξοι τῆ 29 Ἀπριλίου 1907.

ΑΛΕΞ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΑἸΝΑΛΗΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

★ Ἡ περιφρόνησις εἶναι καταπότιον, ὅπερ ἠμπορεῖ τις νὰ καταπῆ, ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ το μασήσῃ χωρὶς νὰ μορφάσῃ.

★ Δοκιμάζομεν τὸν χρυσὸν διὰ τοῦ πυρός, τὴν γυναῖκα διὰ τοῦ χρυσοῦ, τὸν ἄνδρα διὰ τῆς γυναίκος· ὁ χρυσὸς εἶναι ἡ λυδία λίθος τοῦ ἀνθρώπου.

★ Ἡ μέθη δὲν παράγει τὰ ἐλαττώματα, τὰ ἀποκαλύπτει· ἡ τύχη δὲν ἀλλάσσει τὰ ἦθη, τὰ δεικνύει.

ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ ΕΦΕΝΤΗΣ ΟΧΑΝΗΣ

Ὁ Γεωργάκης ἐφέντης Ὁχάνης, υἱὸς τοῦ μακαρίτου Ἀντωνάκη ἐφέντη Ὁχάνη, Καποῦ Κεχαγιά τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει ὀθωμανικῷ τῆς Ἑγείρας 1260.

Ἐσπούδασεν ἐν τῇ ἐν Φαναρίῳ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ, εἶτα δ' ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς τουρκικῆς, γαλλικῆς καὶ ἰταλικῆς γλώσσης, ἃς ὀμιλεῖ καὶ γράφει.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως ἐν ἡλικίᾳ 17 ἐτῶν, διορίσθη ἐν πρώτοις τῷ 1277 εἰς τὴν γραμματεῖαν τῆς ἐξωτερικῆς ἀλληλογραφίας ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν.

Μετατεθεὶς τὴν 18ην Ἀπριλίου 1280 εἰς τὴν δημαρχίαν τοῦ ΣΤ' Τμήματος, κατέλαβε τὴν θέσιν γραμματέως-διερμηνέως τῆς ρηθείσης Δημαρχίας.

Τὴν 1ην Σεπτεμβρίου 1296 διορίσθη καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῷ Αὐτοκρατορικῷ Λυκείῳ τοῦ Γαλατᾶ Σερραγίου, βραδύτερον δέ, τὴν 17ην Ἰανουαρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, γραμματεὺς τῆς γαλλικῆς τοῦ ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς Παιδείας.

Πρὸς τούτοις, τὴν 22αν Νοεμβρίου 1302, ἀνέλαβε τὴν διδασκαλίαν τῆς γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῷ γυμνασίῳ «Βεφά» Πόλεως, ἀναλαβὼν βραδύτερον, τὴν 25ην Ὀκτωβρίου 1304, καὶ τὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῷ αὐτῷ Γυμνασίῳ.

Κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1306, ἀπετέλεσε μέλος τῆς ἐπὶ τῶν θεάτρων Λογοκριτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἔδρουσούσης ἐν τῇ Δημαρχίᾳ τοῦ ΣΤ' Τμήματος, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας.

Διορισθείς ἀκολούθως τὴν 25ην Ἀπριλίου τοῦ 1307, δι' Αὐτοκρατορικῆς διατάγματος, εἰς τὸ συντακτικὸν καὶ μεταφραστικὸν Γραφεῖον τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, διετέλεσεν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ μέχρι τῆς 8ης Δεκεμβρίου τοῦ 1318, ὁπότε διορίσθη, δι' Αὐτοκρατορικῆς ἐπίσης διατάγματος, μέλος τοῦ Ἐποπτικῆς καὶ Λογοκριτικῆς Συμβουλίου ἐν τῷ αὐτῷ Ὑπουργείῳ εἰς τὴν θέσιν, ἣν κατέχει μέχρι σήμερον, διατηρῶν ἅμα καὶ τὰς ἔδρας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὰς ἄνω μνημονευθείσας σχολάς.

Πρὸς διευκόλυνσιν τῆς σπουδῆς τῆς γλώσσης ταύτης ἐξέδωκεν Ἀναγνωστικόν, Μέθοδον διδασκαλίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης πρὸς χρῆσιν τῶν Ὀθωμανῶν σπουδαστῶν, ἅτινα ἐνεκρίθησαν καὶ ἐπίσημως εἰσήχθησαν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὰς μωαμεθανικὰς σχολάς.

Προαχθεὶς τὴν 27ην Σεπτεμβρίου τοῦ 1304 εἰς τὸν β' βαθμὸν β' τάξεως, ἔλαβε τὴν 23ην Σεβάλ τοῦ αὐτοῦ ἔτους τὸ παράσημον τοῦ Μεδζιτιέ, εἶτα δέ, τὴν 17ην Ρεβίουλ Ἀχῆρ τοῦ 1306 ἔξουσιοδοτήθη δι' Αὐτοκρατορικῆς φερμανίου, ὅπως φέρῃ τὸ παράσημον «Νισάνι—Ἰφτιχάρ», τοῦ μακαρίτου πατρὸς του, μεταβιβασθὲν εἰς αὐτόν, τὴν δέ 3ην Μουχαρέμ τοῦ 1317 προήχθη εἰς τὸν β' βαθμὸν α' τάξεως καὶ τὴν 13ην Νοεμβρίου τοῦ 1319 διορίσθη, λόγφ συμπληρωματικῆς ὑπηρεσίας, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τῶν σχολῶν ἐργῶν.

Ἡ δὲ Α. Θ. Μακαριότης, ἐκτιμῶσα τὰ σπάνια προσόντα, καθὼς καὶ τὰς πολυτίμους πρὸς τὸν Ἅγιον Τάφον ὑπηρεσίας τοῦ Γεωργάκη ἐφένητ' Ὁχάνη, ἐσχάτως ἀπένευμεν αὐτῷ τὸν Χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ Παναγίου Τάφου.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

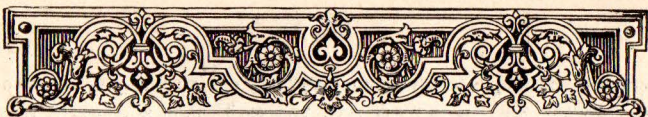
★ Μία σταγὼν μελάνης ἐμβάλλει πολλάκις εἰς θλιβερὰς σκέψεις τὸν ἄνθρωπον, ὡσάκις δηλ. πέση ἐπάνω εἰς τὸ πανταλόνι του.

★ Ἄν εἰπῆτε εἰς δύο γυναῖκας πῶς ὁμοιάζουν, νὰ ἦσθε βέβαιοι, ὅτι καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη ἐνδομύχως ἔχουν δυσαρσστηθῆ.

★ Αἱ γυναῖκες πολλὰς φορὰς χύνουν δάκρυα—λέγει ἓνας θαλασσινοῦ—γιατὶ νομίζουν· ὅτι ὁ ἔρωτας εἶναι ὅπως τὸ σαλάδο καὶ διατηρεῖται καλλίτερα μὲ νερὸ ἀλατισμένο.

★ Ὁσάκις ἓνας νέος κόψη τὰ μυαλά του—τὰ μαλλιά του ἤθελα νὰ εἴτω—αἰσθάνεται κάποιαν ἀπογοήτευσιν, ἂν ἀντιληφθῆ, ὅτι ἡ δεσποινὶς τῶν διαλογισμῶν του δὲν εἶδε πῶς εἶναι κομμένα . . .

Η ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ

ΩΣ ΔΕΝΔΡΟΝ ΚΑΙ ΩΣ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΠΕΝΘΟΥΣ

[Ὁ δεινὸς τῆς φιλολογίας μύστης, ὁ ἐν τῇ τάξει τῶν ἡμετέρων λογίων σπουδαῖαν καὶ διατρεπῆ κατέχων θέσιν, ὁ ἐκ τῶν ἀρχαίων τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς καθηγητῶν κ. Δημοσθ. Οἰκονομίδης ἐγεννήθη ἐν Ἀργυρουπόλει τῆς ἐπαρχίας Χαλδίας. Ἀπόφοιτος τῆς Σχολῆς, ἐν ἣ εὐδοκίμως νῦν διδάσκει, ἀπεστάλη δασκάναις τοῦ ἀειμνήστου Στεφάνοβικ εἰς Γερμανίαν, ἔνθα ἐπὶ ἕξ κατὰ συνέχειαν ἔτη ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλολογίας ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις τοῦ Μονάχου καὶ τῆς Λιψίας. Ἐπανελθὼν ἐκεῖθεν μὲ πτυχίον ἐπὶ διδακτορίᾳ τῷ 1888, διωρίσθη εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀποθανόντος ἀοιδίμου καθηγητοῦ Αἰμ. Νοννότη καθηγητῆς τῶν Λατινικῶν, ἀνατεθέντων αὐτῷ βραδύτερον καὶ τῶν Ἑλληνικῶν.

Ὁ κ. Δ. Οἰκονομίδης διακρίνεται καὶ ὡς ἑλληνιστῆς καὶ ὡς γερμανιστῆς (συντακτικὸν τῆς γερμανικῆς γλώσσης) καὶ ὡς λατινιστῆς, ἐκδούς μάλιστα καὶ πόνημα πρὸς ἐκμάθησιν τῆς λατινικῆς γλώσσης (μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς λατινικῆς γλώσσης ὑπὸ Δ. Οἰκονομίδου). Τὰ ἔργα δὲ αὐτοῦ συνταχθέντα μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιμελείας καὶ κατόπιν μακρᾶς καὶ κοπιώδους

Δημοσθένης Η. Οἰκονομίδης

Καθηγητῆς ἐν τῇ Μ. τοῦ Γένους Σχολῇ.

ἐργασίας καὶ μελέτης ἐξυπηρετοῦσι μεγάλως τὴν τε μάθησιν τῆς σπουδαζούσης νεολαίας καὶ τὰ συμφέροντα τῆς καθ' ὅλου κοινωνικῆς ἀναπτύξεως καὶ προόδου.

Καταχωρίζοντες ἐν τέλει τὴν παρὰ πόδας ἐπαγωγὸν «περὶ τῆς κυπαρίσσου ὡς δένδρου καὶ ὡς συμβόλου πένθους» πραγματείαν αὐτοῦ ἐλάχιστον παρέχομεν δείγμα τῆς τοῦ ἀνδρὸς συγγραφικῆς καὶ φιλολογικῆς ἰκανότητος].

Εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν κωνοφόρων δένδρων, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀειθαλῆ, ὑπάγεται καὶ ἡ κυπάρισσος, γνωστὴ ἤδη ἐκ τῆς ἀρχαιότητος. Ὑπερήφανον, εὐθυτενὲς καὶ κατηφές ὑψοῦται τὸ δένδρον τοῦτο εἰς τὰς χώρας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι φέρουσι θεριμὸν κλίμα. Εἰς τὸ εὐθυτενὲς δὲ ὕψος αὐτοῦ ἀκριβῶς ἀποβλέποντες λέγομεν καὶ σήμερον κοινῶς, προκειμένου περὶ ἀνθρώπου ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ὅτι «ἔχει ἀνάστημα κυπαρισσένιο». Ἐνδεκα εἶδη αὐτοῦ ἀριθμοῦνται ἐν ταῖς θερμαῖς χώραις τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Περσίας, ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἰνδίᾳ, τῇ Κίνᾳ, τῷ Μεξικῷ καὶ τῇ Καλιφορνίᾳ. Ἡ γνωστοτάτη καὶ διασημοτάτη κυπάρισσος φέρεται ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἐν τῇ Βορείῳ Ἀφρικῇ καὶ ἐν τῇ νοτίῳ Εὐρώπῃ, μὴ ἀντέχουσα εἰς τὸν γερμανικὸν χειμῶνα. Τὸ ὕψος τῆς κυπαρίσσου ἀνέρχεται εἰς 30 μέτρα καὶ ἐπειδὴ τὸ χρῶμα τῶν φύλλων αὐτῆς εἶνε βαθὺ πράσινον κλῖνον πρὸς τὸ μέλαν καὶ σκοτεινόν, παρέχον δ' οὕτως ὄψιν κατηφῆ, ἕξ ἀρχαιοτάτων χρόνων θεωρήθη αὕτη σύμβολον πένθους καὶ ὡς τοιαύτη ἀφιερῶθη εἰς τὸν θεὸν τοῦ ἄδου, τὸν Πλούτωνα. Τοὺς κλάδους αὐτῆς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐπέθετον εἰς τὰς λάρνακας τῶν νεκρῶν καὶ τὰ φύλλα τῆς διεσκορπίζον ἐν ταῖς κηδείαις. Ἀλλὰ καὶ τοὺς πενθοῦντας οἶκους περιέβαλλον διὰ κλάδων κυπαρίσσων. Γενικῶς δὲ κυπαρίσσους ἐφύτευον, ὡς καὶ σήμερον ἔτι συμβαίνει, ἐπὶ τάφων ἐν τοῖς νεκροταφείοις. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην περιώνυμα εἶνε τὰ ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τῆς Κωνσταντινουπόλεως διὰ κυπαρίσσων κεκοσμημένα νεκροταφεία τῶν Ὁθωμανῶν. Ἡ κυπάρισσος εἰσήχθη ἐκ τῶν θερμοτέρων μερῶν τῆς Περσίας, ἴσως δὲ καὶ ἐκ τῶν Ἰμαλαίων, ἀπὸ χρόνων λίαν ἀρχαίων εἰς τὴν νότιον Εὐρώπην, τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὴν

βόρειον Ἀφροαίην. Ἐκ τῆς πατρίδος¹ αὐτῆς μετεφυτεύθη πρὸς δυσμὰς διὰ τῆς ἱρανικῆς πυρολατρείας. Εἰς τὴν εὐμύκη καὶ ὀβελίσκου σχῆμα ἔχουσαν μορφήν τῆς κυπαρίσσου ἐνέβλεπεν ἡ ζενδικὴ θρησκεία τὴν εἰκόνα τῆς φλογὸς τοῦ ἱεροῦ πυρὸς καὶ ἐν ἀπάσῃ τῇ ἱρανικῇ χώρᾳ ὑψοῦτο αὕτη μεγαλοπρεπὴς πρὸ τῶν ναῶν τοῦ πυρὸς καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν ἀνακτόρων. Διὰ τῶν ἀρχαιοτάτων δ' ἐκστρατειῶν τῶν Ἀσσυρίων καὶ Βαβυλωνίων μετεφυτεύθη αὕτη εἰς τὰς χώρας τῆς ἀραμαϊκῆς καὶ χανααντικῆς φυλῆς, εἰς τὴν Κύπρον, ὅπου ὠσαύτως ἐθεωρεῖτο ἱερὸν δένδρον. Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς θρησκευτικῆς σημασίας ἡ κυπαρίσσοσ ἔλαβε διὰ τῶν Φοινίκων καὶ τεχνικὴν πρακτικὴν ἀξίαν, ἡ ὁποία καὶ διετηρήθη καθ' ὅλην τὴν ἑλληνικὴν καὶ ρωμαϊκὴν ἀρχαιότητα. Τὸ μεγάλην ἀντοχὴν δεκνύον σκληρὸν καὶ εὐῶδες αὐτῆς ξύλον, τὸ μετὰ τερψιθύμου ὀσμῆς καιόμενον καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰς τὸ ὕδωρ ἀντέχον ἐθεωρεῖτο ἀφθαρτον καὶ αἰώνιον², ἐφ' ᾧ καὶ ἐκ κορμῶν τοῦ δένδρου τούτου κατεσκευάζον οἱ Φοῖνικες τὰ ἐμπορικὰ αὐτῶν πλοῖα. Ἐν ἀρχαιολογικαῖς δὲ συλλογαῖς περισφύζονται ἀντικείμενα ἐκ κυπαρίσσινου ξύλου, τὰ ὁποῖα ἀνάγονται εἰς χιλιάδας ἐτῶν. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὅμως ἐνίοτε ἐξελαμβάνετο κυπαρίσσινον ξύλον τὸ τῆς κέδρου. Ἐπειδὴ δὲ συνήθως ἐκ ξύλου κυπαρίσσου κατεσκευάζον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας καὶ οἱ Ῥωμαῖοι θύρας ναῶν, ἀναμνηστικούς πίνακας, λάρνακας καὶ εἰκόνας θεῶν, ἔνεκα τῆς μεγάλης ταύτης χρήσεως διεδόθη τὸ δένδρον τοῦτο πανταχοῦ καὶ ἐντεῦθεν συχνάκις ἀπαντῶμεν δάση κυπαρίσσω εἰς διαφόρους χώρας.

Πολὺ βραδύτερον μετεβιβάσθη τὸ δένδρον εἰς Ἰταλίαν καὶ κατὰ τρόπον ἀνατολικὸν ἐθεωρεῖτο τοῦτο καὶ ἐνταῦθα σύμβολον πένθους. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου κλάδοι κυπαρίσσου ἐπετίθεντο γενικῶς εἰς τὸν βωμὸν καὶ εἰς τὴν πυρὰν τῶν νεκρῶν

1. Ὁ Πλίνιος πατρίδα τῆς κυπαρίσσου ἀναφέρει τὴν νῆσον Κρήτην.

2. Πιθανόν, ὅτι ἡ περὶ τῆς ἀφθαρείας καὶ αἰωνιότητος τοῦ ξύλου τῆς κυπαρίσσου ἰδέα συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ συμβολίσῃ τὸ δένδρον τοῦτο καὶ τὴν ἀφθαρείαν καὶ αἰωνιότητα τῆς ψυχῆς τοῦ τεθνεῶτος φυτευόμενον ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ, εἰ καὶ τοιοῦτον συμβολισμόν οὐδαμοῦ ἀποκαλύπτομεν οὔτε παρὰ τοῖς Ἕλλησιν οὔτε παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις.

καὶ διὰ τοῦτο βεβαίως ὁ Ὅρατιος ἐν τῷ 23ῳ στίχῳ τῆς XIV Ὁδῆς τοῦ II βιβλίου τὰς κυπαρίσσους ὡς δένδρα τῶν νεκρῶν ἀφιερωμένα εἰς τὸν Πλούτωνα ἀναφέρει μετὰ τοῦ ἐπιθέτου *invisas*¹ ἦτοι μισητάς, ἀλλαγῶ δὲ (ἐν ἐπωδ. V, 18) ὀνομάζει τὸ δένδρον μετὰ τοῦ ἐπιθέτου *funeris* ὡς ἐπὶ τάφων φυτευόμενον. Ἀλλὰ καὶ ἔξ ἄλλων Ρωμαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων καταφαίνεται, ὅτι ἡ κυπάρισσος ἦτο δένδρον τῶν νεκρῶν. Οὕτω π. χ. ὁ Οὐεργίλιος ἀποκαλεῖ αὐτὴν *feralis* ἐν τῷ 216 στίχῳ τοῦ VI βιβλίου τῆς Αἰνείιδος. Καὶ μεθ' ὅλην ὅμως τὴν καλλιερσίαν αὐτῆς δὲν ἠδδοκίμησεν ἡ κυπάρισσος ἐν Ἰταλίᾳ τόσον, ὅσον ἐν Ἀνατολῇ καὶ διὰ τοῦτο οὐδαμοῦ τῆς χώρας ἐκείνης μεθ' ὅλην τὴν θεορότητα τοῦ κλίματός της εὐρίσκονται δάση κυπαρίσσων. Εἰς τὰς Ἄλπεις δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνέλθῃ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δένδρον καὶ ἐν τῇ νοτιοδυτικῇ Γερμανίᾳ δὲν εὐδοκιμοῦσι μικραὶ κυπάρισσοι. Ἐν Μεξικῷ δὲ ὑπάρχει εἶδος κυπαρίσσου παρεχούσης ρητίνην εὐώδη χρησιμοποιουμένην ἐκεῖ ὡς θυμίαμα. Τελευταῖον ἀξιοσημείωτον εἶνε καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ καρπὸς καὶ τὸ ξύλον τοῦ δένδρου ἔθεωροῦντο ἄλλοτε ἱαματικά εἰς τὴν φθίσιν καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ εὐώδη ἐκ κυπαρίσσων δάση ἔπεμπον οἱ Ἄραβες ἰατροὶ τοὺς φθισιῶντας.

Ἐν Πρυγκίπῳ τῇ 28 Ἰουλίου 1907.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Η. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ
Καθηγητῆς τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς.

1. Ἡ ὅλη στροφή τῆς φῆδης ταύτης τῆς ἀφιερωμένης εἰς τὸν Πόστουμον ἔχει οὕτω :

linquenda tellus et domus et placens
uxor, neque harum, quas colis, arborum
te praeter invisas cupressos
ulla brevem dominum sequetur.

Ἐν μεταγλωττίσει δέ :

Ὅφείλεις νὰ καταλιπῆς τὴν γῆν καὶ τὸν οἶκον καὶ τὴν προσφιλῆ σοὶ σύζυγον, οὐδὲν δὲ ἄλλο ἐκ τούτων τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα καλλιεργεῖς, πλὴν τῶν μισητῶν κυπαρίσσων, θὰ ἀκολουθήσῃ σὲ τὸν βραχύβιον κύριον.

ΕΔΩ ΝΑ Μ' ΑΓΑΠΑΣ

Δὲν θέλω νά με ἀγαπᾶς ὡς ἀγαποῦν οἱ ἄλλοι
μ' ἀγάπην ὁμοιάζουσαν τῆς αὔρας τὰς ριπᾶς·
τὸ αἶσθημα τοῦ ἔρωτος στιγμᾶς ὡς ἄνθος θάλλει·
ἐδῶ ὑπάρχει θάνατος, ἀλλοῦ νά μ' ἀγαπᾶς.

✱

— Ἄλλοῦ; καὶ ποῦ νά σ' ἀγαπῶ; καὶ ποῦ δὲν εἶναι μνημια;
Ἐπάνω κάτω, εἰς τὴν γῆν, τὰς σφαίρας τὰς λοιπᾶς;
Παντοῦ εὐρίσκειται, τὸ πᾶν εἶναι θανάτου κτῆμα.
Παντοῦ ὑπάρχει θάνατος· ἐδῶ νά μ' ἀγαπᾶς.

✱

Ἐδῶ, ἐδῶ, πρὶν τὴν ζωὴν ὁ θάνατος μαρᾶνη
πρὶν ἴδης φθινοπωρινᾶς ἡμέρας σκυθρωπᾶς·
ταχύτερον ὁ ἔρωσ σου ὁ μέγας θ' ἀποθάνη·
πολὸν πρὶν παύσῃ ἡ ζωὴ θὰ παύσῃς ν' ἀγαπᾶς.

✱

— Ὅταν ἡ νύξ τὸν ἥλιον καλύπτῃ τῆς ἡμέρας
κ' ὑπὸ νεφέλας θάπτεται τὸ φῶς ἀγρωπᾶς·
μυρίους βλέπει σχίζοντας τὰ σκότη τῆς ἀστέρας....
Ἐρωσ καὶ φῶς εἶναι παντοῦ· παντοῦ νά μ' ἀγαπᾶς.

✱

— Κόρον καὶ λήθην ἡ ψυχὴ πρὶν ἢ ἐκπνεύσῃ πνέει
καὶ τῆς ἀγάπης ἡ στιγμὴ πολλὰς ἔχει τροπᾶς·
τοῦ μακροτέρου ἔρωτος βραδύτερον ἐκπνέει
κ' ἡ βραχυτέρα ὑπαρξίς· ἐδῶ νά μ' ἀγαπᾶς.

— *Κ' ἐδῶ, κ' ἐδῶ θά σ' ἀγαπῶ κί' ὑπὸ τὴν γῆν ἐπάνω
καὶ εἰς θανάτου ἔρεβος κ' εἰς βίον ἀστραπῆς·
δὲν εἶναι χῶμα ἢ ψυχὴ ποτὲ δὲν θ' ἀποθάνω·
εἶναι ζωὴ κί' ὁ θάνατος δρόταν ἀγαπᾷς !!!*

ΑΧΙΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΟΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΩΝ

Ἀγάπη ἢ *συμπάθεια* = Ἐπιθυμία τινὸς παραδεδεγμένη ὑπὸ τῆς βουλήσεως.

Μίσος ἢ *ἀντιπάθεια* = Ἀποστροφὴ τινος παραδεδεγμένη ὑπὸ τῆς βουλήσεως.

Ὀργή = Ἐπιθυμία ἐκδικήσεως ἀντί τινος θλίψεως.

Πραότης ἢ *ὑπομονή* = Ἡ ἔλλειψις τοιαύτης ἐπιθυμίας.

Εἰρήνη = Συνδυασμὸς ἀγάπης καὶ πραότητος.

Φιλονικία = Συνδυασμὸς μίσους καὶ ὀργῆς.

Αἰσχύνη = Μεταμέλεια εἴτε θλίψις ἐπὶ τινι ἁμαρτήματι ἰδίῳ.

Ἀναίδεια = Ἐλλειψις τοιαύτης θλίψεως καὶ λύπης.

Υπερηφάνεια = Ἐπιθυμία τῆς ὑψώσεως μὲν ἑαυτοῦ, ταπεινώσεως δὲ τῶν ἄλλων.

Ταπεινοφροσύνη = Ἐπιθυμία τῆς ταπεινώσεως μὲν ἑαυτοῦ, ὑψώσεως δὲ τῶν ἄλλων.

Φόβος = Λύπη καὶ θλίψις ἐπὶ τοῖς προσδοκωμένοις κακοῖς.

Θάρρος = Χαρὰ ἐπὶ τῇ συναισθήσει τῆς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ὑπεροχῆς.

Ἐλπίς = Χαρὰ ἐπὶ τοῖς προσδοκωμένοις ἀγαθοῖς.

Περιέργεια = Ἐπιθυμία τοῦ εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν.

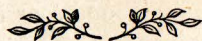
Θαυμασμὸς = Ἐξαφίς ἔρωτος τοῦ εἰδέναι τὴν ἀληθῆ αἰτίαν φαινομένου τινός.

Πίστις = Χαρὰ ἐπὶ τῇ ἱκανοποίησει τῆς ἐπιθυμίας τοῦ εἰδέναι.

Ἀπιστία = Ἀποστροφὴ τοῦ ψεύδους μετὰ τὴν ἀντίληψιν αὐτοῦ.

Ἀμφιβολία = Ἡ μεταξὺ πίστεως καὶ ἀπιστίας νοητικὴ κατάστασις.

Ἀπάθεια = Κατάστασις ἀπηλλαγμένη παντὸς εἶδους αἰσθημάτων.

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΝΑΠΝΟΗΣ

Ὁ κυριώτατος σκοπὸς τῆς γυμναστικῆς ἐν γένει εἶναι ἡ στερέωσις τῆς υγείας διὰ τῆς ἀσκήσεως τῶν διαφόρων δυνάμεων τοῦ σώματος καὶ διὰ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ ὀργανισμοῦ. Τοιαύτην ἐνόουν τὴν γυμναστικὴν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες καὶ δι' αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς μύθους τῶν ἀκόμη μᾶς παρουσιάζεται φανερὰ ἡ στενὴ σχέσηις μεταξὺ υγείας καὶ γυμναστικῆς, ἀφ' οὗ λέγεται, ὅτι ὁ Κένταυρος Χείρων ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀνέτρεφε πλῆθος ἡρώων διὰ τῶν ἀσκήσεων τοῦ κυνηγίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐθεωρεῖτο καὶ ἐτιμᾶτο ὡς πανάρχαιος καὶ φημισμένος ἰατρός.

Μετὰ τὴν κατάλυσιν ὅμως τῶν ἐλληνικῶν ἀγώνων καὶ τὴν πτώσιν τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους ἔπαυσε πλέον καὶ ἡ γυμναστικὴ καλλιεργούμενη παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς καὶ κατήντησε ν' ἀσκήται μόνον ὡς τέχνη ἀθλητικὴ, νὰ ἐπιδιώκη δηλαδὴ τὴν μονομεροῦ μόνον ἐνίσχυσιν τοῦ σώματος διὰ νὰ ἀποβαίνει τοῦτο ἐπιτήδειον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὀρισμένων μόνον ἐκτάκτων κατορθωμάτων.

Εἰς τὰς ἡμέρας μας ἡ γυμναστικὴ ἔλαβε νέαν ἐπίδοσιν καὶ καλλιεργεῖται ἀποτελεσματικῶς εἰς τὰ διάφορα πολιτισμένα ἔθνη, ἀλλὰ μεταξὺ αὐτῶν προτεοῦν τὸ γερμανικὸν καὶ τὸ σουηδικόν, ὅπου καὶ ἀνεπτύχθησαν δύο διάφορα γυμναστικά συστήματα, τὸ γερμανικὸν καὶ τὸ σουηδικόν σύστημα, ἐκ τῶν ὁποίων πάλιν, κατὰ τὴν γνώμην ὄχι μόνον τοῦ ἰδικοῦ μας Χρυσάφη¹, ἀλλὰ καὶ

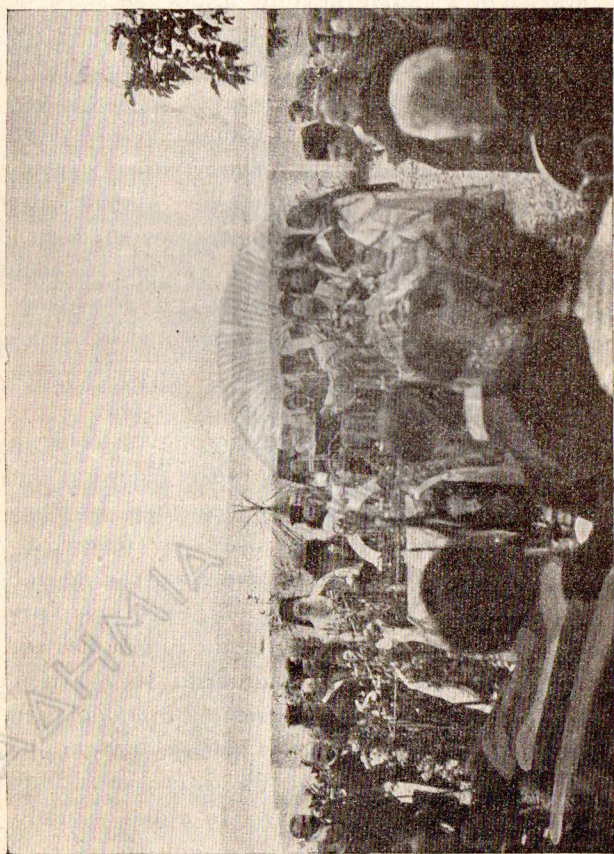
1. Βλέπε καὶ Γυμναστικὴν τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὀφελίμων βιβλίων. Σελ. 23.

αὐτῶν τῶν γερμανῶν, ὡς π. χ. τοῦ ἱατροῦ Λεβαντόβσκη, τὸ σουηδικὸν σύστημα εἶναι σημαντικῶς ὑπέρτερον τοῦ γερμανικοῦ. Κυριώτερον μειονέκτημα τοῦ τελευταίου τούτου θεωρεῖται καὶ τὸ ὅτι δὲν ἀπονέμει τὴν πρέπουσαν προσοχὴν εἰς τὴν ἁρμονικὴν ἀνάπτυξιν ὀλοκλήρου τοῦ σώματος καὶ παραμελεῖ τὴν καλλιέργειαν τῶν ζωτικῶν λειτουργιῶν τοῦ ὄργανισμοῦ. Μέμφονται δὲ τὸ σύστημα τοῦτο ὅτι καμμίαν φροντίδα δὲν λαμβάνει περὶ τῆς ἀσκήσεως τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων καὶ δι' αὐτὸ εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους οἱ πλείστοι καὶ αὐτῶν τῶν γερμανῶν ἤρχισαν νὰ το παραμελοῦν καὶ ἀσκῶνται μᾶλλον κατὰ τὸ σουηδικὸν σύστημα. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος, ὁ ὁποῖος τόσον ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς εὐεξίας καὶ τῆς προαγωγῆς τοῦ λαοῦ του, ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν καὶ διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργείου του ἔπεμψεν εἰς Σουηδίαν τὸν λοχαγὸν Sucowitz, γυμναστήν εἰς τὸ στρατιωτικὸν γυμναστήριον, διὰ νὰ μελετήσῃ ἐπὶ τόπου καὶ νὰ παρακολουθήσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ σουηδικοῦ συστήματος.

Τελικὸς σκοπὸς τῆς σουηδικῆς γυμναστικῆς εἶναι ἡ ἀπόκτησις τοῦ ὑψίστου ἐφικτοῦ βαθμοῦ ὑγείας, κάλλους καὶ ῥώμης, ἐν ᾧ διὰ τῆς γερμανικῆς γυμναστικῆς ἐπιδιώκεται πρὸ πάντων ἡ ἐκμάθησις μερικῶν ὀρισμένων καί, ὡς, ἐπὶ τὸ πολὺ, καθαρῶς ἀθλητικῶν ἐπιτηδειοτήτων. Ἐκτὸς τούτου ἡ σουηδικὴ γυμναστικὴ πλεονεκτεῖ τῆς γερμανικῆς καὶ κατὰ τοῦτο, ὅτι δὲν παραμελεῖ τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα, ἀλλὰ τείνει καὶ εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς λειτουργίας τῶν ἐντοσθίων. Αἱ δὲ ἀσκήσεις τῆς ἐκτελοῦνται μὲ τόσῃν εὐκολίαν καὶ μὲ τόσῃν ἀπλότητά, ὥστε ἑκατοντάδες παιδιῶν ἠμποροῦν ταυτοχρόνως νὰ παρακολουθοῦν τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς χωρὶς νὰ κοπιᾶζουσι καὶ νὰ ἐξαντλῶνται, διότι εἰς τὸ σύστημα τοῦτο δὲν ἐπικρατεῖ, ὅπως εἰς τὴν γερμανικὴν μέθοδον, ἡ τάσις ν' αὐξάνονται βαθμηδὸν τὰ ἐμπόδια καὶ αἱ δυσκολίαι, διὰ ν' ἀναγκάζηται ὁ μαθητὴς βαθμηδὸν ἀσκούμενος νὰ τὰς ὑπερνικήσῃ.

Ἄλλὰ πόθεν ἄρα γε νὰ προέκυψεν ἡ οὐσιώδης αὐτὴ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ σουηδικοῦ καὶ τοῦ γερμανικοῦ συστήματος; Δίδοντες βάσιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἱατροῦ Λεβαντόβσκη πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ διαφορὰ αὕτη ἐπήγαγεν ἀπὸ λόγους ἱστορι-

κούς. Ἡ γερμανικὴ γυμναστικὴ ἐγεννήθη εὐθύς ὡς ἀφυπνίσθη τὸ ἔθνικόν αἶσθημα, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς γυμναστικῆς ἐκαλλιεργήθη εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν καὶ συνετέλεσεν οὐ μικρὸν εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὸν γερμανικὸν λαὸν τὸ κατ' ἐξοχίην ἔνοπλον ἔθνος, ἐν ᾧ ἡ

Ἀγριαμὸς κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ὀρφανοτροφείου θηλέων Σ. Σινιάσογλου.

σουηδικὴ γυμναστικὴ προῆλθεν ἀπὸ τὴν θεραπευτικὴν γυμναστικὴν, ὅπως πρῶτος ἐδίδαξεν αὐτὴν καὶ τὴν ἐφήρμοσεν εἰς τὴν Στοκχόλμην ὁ Λίγγ. Τῆς θεραπευτικῆς αὐτῆς γυμναστικῆς σπουδαῖον μέρος ἀποτελεῖ καὶ ἡ γυμναστικὴ τῆς ἀναπνοῆς καὶ περὶ

αὐτῆς θὰ εἴπωμεν ὀλίγα τινά, ἕως ἄξια προσοχῆς δι' ὅλους τοὺς φροντίζοντας περὶ τῆς υγείας των.

Καὶ αὐτοὶ οἱ παλαιοὶ Κινέζοι λέγεται ὅτι ἐκαλλιέργουν ἐν ἀρκετὰ περίπλοκον σύστημα ἀναπνευστικῆς γυμναστικῆς. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι πάντοτε ἠξίουσαν πολλῆς προσοχῆς τὴν γυμναστικὴν τῶν πνευμόνων, ἐν ᾧ εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους ἐν τῇ γερμανικῇ γυμναστικῇ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σρέμπερ¹ ἤμπορει κανεῖς νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ἐπετελέσθη καμμία πρόοδος ὑπὸ τὴν ἔσποιν ταύτην. Κατὰ τὴν ἀναπνοὴν βλέπομεν διενεργούμενα ὅλα τὰ εἶδη τῶν κινήσεων. Κατὰ φύσιν ἡ ἀναπνευστικὴ κίνησις εἶναι φαινόμενον ἀνατανακλαστικόν, ἐπιτελούμενον αὐτομάτως χωρὶς ἡμεῖς νὰ το συναισθανώμεθα. Ἀλλὰ συμβαίνουν καὶ ἄλλα ἰδιαιτέραι πράξεις ἀναπνευστικαί, ὡς ὁ βῆξ, ὁ παρμῶς, τὸ χάσιμμα, αἱ ὁποῖαι εἶναι μὲν ἀκούσαι, ὑποκίπτουν ὅμως εἰς τὴν γνῶσίν μας. Χρεὸς λοιπὸν τῆς ἀναπνευστικῆς γυμναστικῆς εἶναι νὰ μας διδάξῃ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἡ ἐλευθέρωσις μας βούλησις θὰ χαλιναγωγῆσθαι σκοπίμως τὰς διαφόρους πράξεις τῆς ἀναπνοῆς.

Διὰ τὴν καλὴν ἀναπνοὴν ἀπαιτεῖται πρὸ παντὸς ὀρθὴ καὶ εὐθυτενὴ στάσις τοῦ σώματος, αὕτη δὲ πάλιν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν στάσιν τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ τοῦ θωρακικοῦ καλάθου.

Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐλευθέρωσιν καὶ καλὴν ἀναπνοὴν ἀπαιτεῖται προσέτι νὰ ἦναι διαβατοὶ καὶ οἱ ἀνώτεροι ἀναπνευστικοὶ πόροι, ἰδίως δὲ ἡ ρις καὶ ὁ λάρυγξ. Ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως ἔχουν μεγάλην σπουδαιότητα ὅλα τὰ περιστατικὰ τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουν τὴν διὰ τῆς ρινὸς ἀναπνοὴν καὶ δι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται νὰ γυμναζώμεθα, ν' ἀναπνέωμεν μὲ τὴν μύτην, ἔχοντες ἀνοικτὸν τὸ στόμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσον εὐκόλον διὰ τὸν καθένα, δύναται ὅμως νὰ ἐπιτευχθῇ μὲ τὴν ἀσκήσιν. Καθ' ὅλας τὰς ἀναπνευστικὰς ἀσκήσεις ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν εἰσπνοὴν νὰ μένῃ τὸ στόμα κλειστὸν, ἐνῶ δὲν πειράζει, ἐὰν ἡ ἔκπνοη γίνεται ἐνίοτε καὶ διὰ τοῦ στόματος.

Αἱ καθἑαυτὸ ἀναπνευστικαὶ κινήσεις ἠμποροῦν νὰ διακριθῶν πρῶτον εἰς ἀμφιμερῆ ἀναπνοὴν καὶ δεύτερον εἰς ἡμιμερῆ ἀνα-

---

1. Ἰδρυτοῦ θεραπευτικοῦ γυμναστηρίου ἐν Λιψία, γνωστοῦ εἰς τὸν γράφοντα καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

πνοήν. Ἡ ἀμφιμερὴς ἀναπνοὴ διακρίνεται συνήθως εἰς τὴν κανονικὴν ἀναπνοήν, εἰς τὴν ἀσθμαίνουσαν ἀναπνοήν καὶ εἰς τὴν θωρακικὴν καὶ κοιλιακὴν ἀναπνοήν. Ἡ μόνη προαιρετικὴ κίνησις ἢ ὁποία ἠμπορεῖ νὰ ἐξασκήσῃ κάποιαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων μας εἶναι ἡ ἀναπνοή. Αἱ λειτουργίαι τῆς καρδίας, τοῦ στομάχου, τῶν ἐντέρων, τοῦ ἥπατος, τοῦ παγκρέατος δὲν ὑποτάσσονται εἰς τὰς ἐντολὰς τῆς θελήσεώς μας, κανονίζονται ἄρα μόνον ἀντανακλαστικῶς καὶ αὐτομάτως καὶ ἐξαφῶνται συνεπῶς ἀπὸ ἀσυνειδήτους ἐπιδράσεις. Ἀλλὰ μὲ τὰς διαφοροὺς συνθλίψεις καὶ μὲ τὰς μεταβολὰς τῆς πίεσεως ἐντὸς τῆς κοιλίας διὰ τῶν κινήσεων τοῦ διαφράγματος πρὸς τὰ κάτω καὶ πρὸς τὰ ἄνω, ἡ ἀναπνοὴ ἐξασκεῖ ὅπωςδήποτε κάποιαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας τῶν χυμῶν καὶ τοῦ αἵματος ἐντὸς τῶν σπλάγχχνων τῆς κοιλίας.

Ἡ θωρακικὴ ἀναπνοή, ὅτε κινουῦμεν μόνον τοὺς πλευρικοὺς μῦς, δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ καὶ διὰ τῶν χειρῶν, ἐὰν π. γ. τὰς ἐπιθέσωμεν ἐπὶ τῆς κοιλίας, καθὼς το κάμνομεν πολλάκις ὀρμεμφύτως κατὰ τοὺς κωλικοὺς καὶ τὰς ἄλλας ἀλγηδόνας τῆς κοιλίας. Ἀφ' ἐτέρου πάλιν τὴν κοιλιακὴν καὶ τὴν διαφραγματικὴν ἀναπνοὴν ἐπιβλέπομεν διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ στήθους, ὅτε καὶ ἠμποροῦμεν νὰ ἀντιληφθῶμεν ἐὰν τοῦτο μὲν ἔντελῶς ἤρημον καὶ ἀκίνητον. Ὅλοι αὐταὶ αἱ ἀσκήσεις πρέπει νὰ γίνωνται ἐν κατακλίσει.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν θωρακικὴν καθὼς καὶ εἰς τὴν κοιλιακὴν ἀναπνοὴν διακρίνονται καὶ ἄλλα ἀκόμη εἶδη ἀναπνοῆς, ὡς ἡ προσθία θωρακικὴ, παρατηρουμένη ἰδίως εἰς τὰς γυναῖκας, καὶ ἡ πλαγία ἀναπνοὴ ἰδιάζουσα μᾶλλον εἰς τοὺς ἄνδρας. Πόσον δὲ ἡ ἀσκήσις καὶ ἡ συνήθεια ἠμπορεῖ ν' ἀναπτύξῃ τὰ διάφορα ταῦτα εἶδη τῆς ἀναπνοῆς καὶ μάλιστα διὰ τῶν μυῶν τῆς κοιλίας, τὸ βλέπομεν εἰς μερικὰ ἄτομα, ἐμφανιζόμενα πολλάκις καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν θεάτρων, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ κυλίουν ἐν εἰδει ἡμισφαιρίου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γαστροῦ των ὀλόκληρον τὸ σύστημα τῶν κοιλιακῶν των μυῶν. Ἀλλὰ καὶ θεραπευτικῶς ἠμπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ ἱκανότης αὕτη, ἀφ' οὗ εἰς τὰ 1904 εἰς τὸ λουτρολογικὸν συνέδριον τοῦ Ἀκυσγράνου ἐπαρουσιάσθη ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος κατόπιν περιτυφλίτιδος, ἐξ ἧς ἰάθη, μόνος του ἔμαθε

πολλὰς τοιαύτας ἀσκήσεις ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐνισχύσῃ τὰς περισταλτικὰς κινήσεις τῶν ἐντέρων του. Καὶ διὰ τοὺς ἀοιδούς καὶ τοὺς ψάλτας ἢ διακιυβέρνησις τῆς κοιλιακῆς ἀναπνοῆς ἔχει πολλὴν σημασίαν, εἰς δὲ τὰς προσφάτους πνευμονικὰς αἰμορραγίας οἱ ἰατροὶ συμβουλεύουν τὴν κοιλιακὴν ἀναπνοήν, ἐφαρμόζοντες δὲ πάγον ἐπὶ τοῦ στήθους, ἀποβλέπουν ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐπίσχεσιν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν καταστολὴν τῶν κινήσεων τῶν θωρακικῶν μυῶν.

Κατὰ τὴν ἡμιμερῆ ἀναπνοὴν ἐπαναλαμβάνονται φυσικὰ αἱ αὐταὶ κινήσεις τοῦ κορμοῦ, τῶν ὤμων καὶ τοῦ δακτυλίου τῆς λεκάνης, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν μίαν πλευράν, ἐὰν ὑφίστανται στηθικὰ νοσήματα. Οἱ πλευριτικοὶ συνήθως θέλουν νὰ κατακλίνωνται ἐπὶ τῆς νοσοῦσης πλευρᾶς διὰ νὰ ἀναπνεύουν ἐλευθέρως μετὰ τὴν ὑγιῶς ἔχουσαν.

Ἄλλὰ κατὰ τὴν γυμναστικὴν τῆς ἀναπνοῆς πρέπει νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν καὶ ἄλλα ἀκόμη σημεῖα, ὡς ἡ διάρκεια, ἡ δύναμις, αἱ διακοπαὶ τῆς ἀναπνοῆς καὶ ἄλλα. Ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ ἀναπνοὴ ἀπαιτεῖται νὰ γίνηται βραδέως, δωδεκάκις εἰς τὸ λεπτόν. Καὶ εἰς τὸν γέλωτα καθὼς καὶ ὅταν κλαίωμεν ἡ ἀναπνοὴ μας παραλλάσσει ἀπὸ τὸν συνήθη τύπον. Εἰς τὸν γέλωτα τὸ σῶμα προσλαμβάνει στάσιν εἰσπνοῆς, ἀφήνομεν δὲ τότε τὸν ἀέρα νὰ ἐκφεύγῃ ὀρμητικῶς κατὰ μικρὰ διαλείμματα καὶ μάλιστα διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν κοιλιακῶν μυῶν. Τὴν παυσόδυνον ἐνέργειαν τοῦ *ξεκαρδίσματος* ὁ καθείς μας ἔτυχε βεβαίως μίαν τοῦλάχιστον φορὰν εἰς τὸν βίον του νὰ τὴν δοκιμάσῃ καὶ δι' αὐτὸ ὁ γέλως θεωρεῖται ὡς μία εὐεργετικὴ ἀσκήσις τοῦ ἄλλως ὀκνηροῦ διαφράγματος καὶ ἀποτελεῖ μέρος ἀναπόσπαστον τῆς ἀναπνευστικῆς γυμναστικῆς. — Καὶ ἡ διακοπὴ τῆς ἀναπνοῆς ἔχει σημασίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ παγκόσμιον ρεκόρ τῆς διαρκείας τῆς ἀναστολῆς εἶναι 5 λεπτὰ καὶ 5 δευτερόλεπτα!

Εἶναι ἀδύνατον βέβαια εἰς τὸ σύντομον αὐτὸ σημείωμα περὶ τῆς ἀναπνευστικῆς γυμναστικῆς νὰ ἐκταθῶμεν περισσότερον ἐπὶ ὅλων τούτων τῶν σημείων καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀκόμη, μὴ ἀναφερομένων ἐνταῦθα, καὶ νὰ πραγματευθῶμεν τὸν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς τῆς γυμναστικῆς ταύτης, ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ ὅπωςδήποτε καταλη-

πτή ή σημασία της υπό υγιεινήν ἔποψιν, καλόν θά ἦναι ν' ἀναφέρωμεν μερικῶς τῶν ἐνδείξεων καί τῶν ἀποδείξεων αὐτῆς, ἀφ' οὗ ἀκριβῶς εἰς τήν διὰ τήν γυμναστικήν τῆς ἀναπνοῆς σπουδαιότεραν ἀσθένειαν, τήν φυματίωσιν, δὲν εἶναι δυνατὸν κατὰ τήν νεανικήν ἡλικίαν νὰ χωρισθῇ ἡ προφύλαξις ἀπὸ τῆς θεραπείας.

Αἱ ἀναπνευστικαὶ ἀσκήσεις ἀπαγορεύονται εἰς ὅλας τὰς πυρετικὰς ἀσθενείας, εἰς τὰς ὀξείας φλεγμονὰς τῶν πνευμόνων, εἰς τὸν βῆχα καὶ μάλιστα, ὅταν ἐπικηται κίνδυνος πνευμονικῆς αἱμορραγίας. Ἀπαγορεύονται προσέτι εἰς ὅλας τὰς ἀσθενείας, τὰς ὀξείας καὶ ὑποξείας, τοῦ ἐνδοκαρδίου, τοῦ μυοκαρδίου, καὶ τοῦ περικαρδίου, καθὼς καὶ εἰς τήν ἀθρωματώδη ἐκφύλισιν, ἐπειδὴ αὐξάνει τότε ὁ κίνδυνος νέας αἱμορραγίας, ἀνευρύσματος, ἀποπληξίας. Καὶ τέλος ἀπαγορεύονται εἰς ὅλας τὰς ὀξείας παθήσεις τῶν ὀργάνων τῆς κοιλίας.

Αἱ ἐνδείξεις ὅμως εἶναι πολλαὶ καὶ ποικίλαι. Ἡ γυμναστικὴ τῆς ἀναπνοῆς εἶναι ὠφελιμοτάτη εἰς τὴν ἐπίσταξιν καὶ λέγουσιν οἱ ἰατροί, ὅτι πολλαὶ διαταραχαὶ τοῦ ἐνάρθρου λόγου ἐθεραπεύθησαν ριζικῶς μὲ μόνην τὴν μεθοδικὴν ἀσκήσιν τῆς ἀναπνοῆς. Τὸ καλλίτερον ἔδαφος, ὅπου ἡ γυμναστικὴ τῆς ἀναπνοῆς δύναται ν' ἀποδώσῃ τοὺς ὠραιότερους καρπούς, εἶναι ἡ φυματίωσις. Ἡ ἐλαττωματικὴ ἀνάπτυξις τοῦ θώρακος καὶ αἱ στρεβλώσεις του καθὼς καὶ ἡ φυματικὴ προδιάθεσις ἐπηρεάζονται εὐνοϊκώτατα ὑπὸ τῶν ἀναπνευστικῶν ἀσκήσεων, βελτιοῦνται δὲ ὅλαι αἱ ἐμφυσηματικαὶ καὶ ἀσθματικαὶ καταστάσεις καὶ ἄλλαι ἀσθένειαι τῆς τραχείας ἀρτηρίας καὶ τῶν βρόγχων. Ὅσοι δὲ ὑποφέρουσιν ἀπὸ χρονίας παθήσεις τῆς καρδίας καὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, οἱ ἀναιμικοὶ καὶ μάλιστα οἱ πάσχοντες ἀσθενείας τῆς πέψεως, ἀτονίαν τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων, ταραχὰς τῆς κυκλοφορίας τῆς πυλαίας φλεβός, χολολιθίασιν, προσφύσεις τοῦ περιτοναίου, θὰ εὔρουσιν μεγάλην ἀνακούφισιν, ἐὰν μὴ ἐντελῆ θεραπείαν, διὰ τῶν μεθοδικῶν ἀναπνευστικῶν ἀσκήσεων κατὰ τὸ σουηδικὸν σύστημα.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους τί ἐξάγεται τόρα ἀπὸ τὰ ὀλίγα ταῦτα; Ἐξάγεται ὅτι ἡ γυμναστικὴ τῆς ἀναπνοῆς πρόπει νὰ διδάσκηται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τῶν θρανίων τοῦ σχολείου· δὲν φθάνει μόνον νὰ ἔχωμεν καλὴν θέλησιν καὶ ν' ἀκολουθῶμεν τὰς ὑποδείξεις τοῦ

ἐνστίκτου τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Θεωροῦμεν ἀπαραίτητον ἀνάγκην νὰ διδαχθοῦν αὐτὴν μεθοδικῶς πρῶτοι οἱ διδάσκοντες καὶ κατόπιν νὰ προσπαθήσουν συστηματικῶς νὰ τὴν μεταδώσουν καὶ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτῶν διδασκομένους.

Ἐν Χαλκηδόνι.

Θ. Χ. ΦΛΩΡΑΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Ἄσθενής τις προσεκάλεσε τὸν διάσημον ἰατρὸν Τρουσσώ διὰ νὰ τὸν συμβουλευθῆ περὶ τῆς ἀσθενείας του ἐκ τῆς ὁποίας ὑπέφερε πολύ.

— Μία μικρὰ ἐγχείρησις, εἶπεν ὁ Τρουσσώ.

— ὦ! δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ὑποστῶ ἐγχείρησιν.

— Εἶσαι δειλός· τῷ ἀπήντησεν ὁ Τρουσσώ.

— Βέβαια, εἶναι εὐκόλον νὰ ἐνθαρρύνῃς ἄλλους, ἀφοῦ σὺ τίποτε δὲν ἔχεις νὰ πάθῃς.

— Ἀπατάσαι, κύριε, εἶπεν ὁ διάσημος ἰατρὸς μὲ γλυκύτητα· ἐγὼ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀποθνήσκω ἀπὸ καρκίνου, ἐκ τοῦ ὁποίου προσεβλήθην πρὸ καιροῦ. Εἰς τρεῖς μῆνας σεῖς μὲν θὰ ἦσθε θεραπευμένος, ἐν ᾧ ἐγὼ νεκρός.

Καὶ πράγματι ὁ Τρουσσώ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε χωρὶς οὐδὲ εἰς τὰς τελευταίας του στιγμὰς νὰ ἐγκαταλείρῃ τοὺς ἀσθενεῖς.

★

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον :

— Ὁ ὑπηρέτης ἀνοίγων τὴν θύραν τῆς ἀμάξης εἰς ἕνα ἀπερχόμενον πελάτην, τῷ ὑπενθυμίζει τὸ φιλοδώρημά του.

— Μὴ λησμονεῖτε, κύριε, τὸ γκαρσόν!

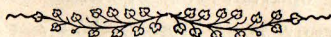
— Ἐννοια σου, θὰ σου γράψω ἀπὸ τὸν Βόλον! . . .

★

— Τί θὰ πῆ φίλε μου χειραφέτησις;

— Χειραφέτησις θὰ εἴπῃ νὰ γίνῃς ἐσὺ γυναῖκα καὶ ἡ γυναῖκά σου ἄνδρας.

— Ἔτσι; Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀδελφέ μου· τοῦλάχιστον θὰ γλυτώσω ἀπὸ τὰ καπέλλα τῆς!

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΡΩΤΟΣ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ RICHELIEU

Ἡ κυρία δὲ Ποπιλιανὴ ἦτο τόσοσιν εὐτυχῆς, διότι ἠγαπᾶτο παρὰ τοῦ δεινοῦ Richelieu, ὥστε ἐξυμνεῖ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ τὴν εὐτυχίαν τῆς διὰ τῆς ἀκολούθου φλογεροῦς ἐπιστολῆς τῆς:

Ἡ κυρία δὲ Ποπιλιανὴ πρὸς τὸν Richelieu.

«Καρδιά μου, μὲ ἀγαπᾶτε ἄρᾳ γε περισσότερον ἅφ' ὅ τι ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ; Εἶναι τοῦτο ἀληθές; Φοβοῦμαι μήπως ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας σας ὑπαγορεύει τοιαύτας φιλοφρονήσεις διὰ νά με παρηγορήτε καὶ νά λαμβάνω ὑπομονήν. Ἄλλ' ἡ καρδιά μου εἶναι ἀθεράπευτος. Ἐλησμόνησα νά σας εἶπω χθές, ὅτι ἔκαμον τὴν εἰκόνα μου, ἀλλά, καρδιά μου, δὲν δύναμαι νά σᾶς τὴν ἀποστείλω, διότι ὁ ζωγράφος, ὅστις ὀνομάζεται Μαρόλι, διαμένει ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν μου.

» Ἄλλως τε, νομίζω, ὅτι δὲν μου ὀμοιάζει. Ἔχετε δίκαιον, ἡ φυσιογνωμία μου ἔχει πολλὰς ἀλλοιώσεις. Αἰτία τούτου εἶναι ὁ πατήρ μου. Ἄν ἐν τούτοις σοῦ ἀρέσῃ, ὅταν τὴν ἴδῃτε κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν σας, δὲν εἶναι δύσκολον νά σᾶς τὴν δώσῃ ὁ πατήρ μου.

» Πόσον σᾶς ἐπιθυμῶ ἡ καρδιά μου! Θὰ ἔδιδον τὸν βραχιονά μου, ἐὰν ἐπρόκειτο νά σᾶς ἔχω ἀμέσως τὴν στιγμὴν ταύτην. Naί, θὰ τον ἐθυσίαζον, σᾶς ὀρκίζομαι, διότι σᾶς ἐπιθυμῶ μετὰ τῆς ζωηροτέρας ἐπιθυμίας, ἡ ὁποία ἀνῆλθε καθ' ἑκάστην. Δὲν βλέπω πότε νά περάσῃ ἡ ἡμέρα, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ νύξ, δὲν βλέπω πότε νά ἔλθῃ

ἡ ἡμέρα μέχρις οὗτου περάσῃ ἢ ἑβδομάς καὶ κατόπιν ὁ μὴν. Ἄγ, καρδία μου! ποία βάσανος! Ἡ ζωὴ μου εἶναι φρικώδης! Δὲν δύνασθε νὰ το φαντασθῆτε. Οὐδέποτε θὰ το ἐπίστευον. Δι' ἐμὲ δὲν ὑπάρχει οὐδεμία μεταμέλεια καὶ ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου, διότι τοῦτο σᾶς λυπεῖ, χωρὶς νὰ με παρηγορῇ καὶ οὐδὲν τούτων θὰ σᾶς φέρῃ πλησίον μου.

»Κολακεύομαι νὰ πιστεύσω, καρδία μου, ὅτι ἐὰν σας παρήγγελον νὰ ἔλθητε, θὰ ἤρχεσθε ἀμέσως πάσῃ θυσίᾳ. Ἄλλὰ θὰ ἤμην πολὺ ἀσθενής, διὰ νὰ σᾶς εἶπω ὅτι τὸ πᾶν ἐγκατελείψατε. Τοῦναντίον σᾶς ἐξορκίζω νὰ μείνητε, ἀλλά, καρδία μου, ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, σᾶς παρακαλῶ».

DE LA POPILLINIÉ

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπηύθυνε καὶ τὸ ἐξῆς μυλιέτο πρὸς τὸν Richelieu :

«Καρδία μου, θνήσκω μὴ δυναμένη νὰ ἦμαι μακρὰν ὑμῶν! Ἀγαπητέ μοι φίλε, ἡ ἀπουσία σου θὰ μοι στοιχίσῃ τὴν ζωὴν. Ἀπηλίσθην! Οὐδὲν ἠγάπησα ἐκτὸς σοῦ. Εἶμαι ἢ δυστυχεστέρα ὑπαρξίς εἰς τὸν κόσμον. Φεῦ, ἀγάπη μου, μὲ ἀγαπᾶς μετὰ τῆς αὐτῆς δίψης καὶ σύ; Νὰ δώσω πίστιν εἰς τοῦτο; ὦ ἀγαπητέ μου, ἀγαπητέ μου, ἀγάπα με ὅσον δύνασαι περισσότερον».

DE LA POPILLINIÉ

Ἄλλ' ἐὰν ὁ Richelieu ἐπλήρου χαρᾶς τὴν κυρίαν Popillinié, ἐβασάνιζε μίαν μικρὰν δυστυχήν εἰς τὸ προάστειον τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, τὴν κυρίαν Michelin. Οὐδεὶς θ' ἀναγνώσῃ, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ, τὰς γραμμὰς ταύτας, ἔνθα ὁ ἔρωσ καὶ ἡ ὀδύνη δίδουσι τὴν χεῖρα ἀμοιβαίως καὶ ἀδελφοῦνται ἠδονικώτατα.

Ἐπιστολὴ πόνου

Ἡ κυρία Michelin πρὸς τὸν δοῦκα Richelieu.

«Κύριε δούξ, σᾶς ἀγαπῶ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς πὸν σᾶς εἶδον. Ἦμην εὐτυχὴς μὲ τὸν σύζυγόν μου, ὅστις μὲ περιεποιεῖτο διὰ μυρίων φροντίδων, τὰς ὁποίας μία ἔντιμος γυνὴ δὲν δύναται

νά δεχθῆ ἄνευ εὐγνωμοσύνης. Αὐτὸς μὲ ἠγάπα, ἀλλὰ φεῦ! ἐγὼ δὲν τον ἠγάπων. Ἐπεδιδόμην εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν μου καθηκόντων μετὰ ζωηροτέρου ζήλου, ὅπως ἀναπληρώσω τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὴν καρδίαν μου. Γνωρίζετε κάλλιον ἐμοῦ πῶς σὰς ἐγνώρισα. Μετέβαινον καθ' ἐκάστην εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπως ἱκετεύσω τὸν Θεόν, κατὰ τὴν συνήθειάν μου, καὶ δὲν ἀντελαμβανόμην, ὅτι μετέβαινον ἐκεῖ ὀδηγουμένη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ σὰς συναντήσω.

Δὲν παρέλειπα τὰ ἱερὰ καθήκοντά μου εἰμὴ διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ ἰδικόν σας διαμέρισμα, ἀφοῦ ὅμως μὲ ἐπλανήσατε. Δὲν σὰς κρύπτω ὅτι ὑπέκυψα εἰς τὸν ἔνοχον ἔρωτά μου, καθ' ἣν στιγμὴν δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω τὸ σφάλμα μου. Ὅταν ἡ ἐνθύμησις τῆς πρώτης μου συμπεριφορᾶς ἤρχετο εἰς τὴν μνήμην μου, ἡ ἐνθύμησίς σας, ἰσχυροτέρα τῆς μεταμελείας, ἀπεμάκρυνε ταύτην.

Ἄλλὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπέισθην, ὅτι ἀπιστεῖτε πρὸς ἐμέ, τὸ λογικόν μου μοὶ ἐπαρουσίασε κάτοπτρον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶδον ὅλα τὰ σφάλματά μου. Ἐπίστευσα ὅτι ριπτομένη ἐκ νέου εἰς τὴν πλάνην θὰ ἀπεμάκρυνα τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς μου, ἀλλ' ἔσχον τὴν ὁδὴν νὰ ἴδω, ὅτι ἤμην περισσότερο ἢ πρὶν ἔνοχος, χωρὶς νὰ ἦμαι περισσότερο εὐτυχής. Ἐχω ἀνάγκην τοῦ ἔρωτός σας, ὅπως συνέλθω εἰς αὐτήν, ἀλλὰ σεῖς φέρεσθε πρὸς ἐμὲ μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀδιαφορίας».

MICHELIN . . .

Ἐπιστολὴ θηησκούσης

Ἡ πριγκίπισσα Perney πρὸς τὸν δούκα de Laujine.

«ὦ φίλε μου, ὦ ἀγαπητέ μου! Σὺ, τὸν ὁποῖον λατρεύω, σὺ ὅστις ἐνώνεις ὅλους τοὺς πόθους τῆς καρδίας μου, σὺ δὲν εἶσαι πλησίον μου. Ἀνεχώρησες τῆι θελήσει μου, ἀλλὰ διὰ τί νὰ με θπασκούσης; Μήπως πάσχω, διότι, ἐνῶ ὄφειλον νὰ πράξω τι ἐκ τῶν καθηκόντων μου, δὲν τὸ ἔπραξα!

Οὐδὲν ἐκ τῶν κακῶν, τὰ ὁποῖα μὲ περικυκλοῦσιν, οὐδ' αὐτὸς ὁ θάνατος εἶναι δι' ἐμὲ περισσότερο τούτου φρικώδης. Ἐὰν ἐγνώ-

ρίζες ποῖον μέλλον ἀνοίγεται ἔμπροσθέν μου! Ἀπόλεσα πᾶσαν ἐλπίδα εὐτυχίας. Τὸ πᾶν ἀπόλεσα, ἐπρόδωσα τοὺς ὄρκους μου, ἀλλ' ἄς ἀναπληρώσῃ πάντα ταῦτα ὁ ἔρωσ σας καὶ ἡ ἰδική σας εὐτυχία. Ἀλλὰ φεῦ! ὀμιλῶ περὶ μέλλοντος, καθ' ἣν στιγμὴν ἀποθνήσκω. Δὲν δύναμαι νὰ ἔχω τὸ βάρβαρον θάρρος νὰ σᾶς διατάξω νὰ ζήσητε ὑμεῖς ἐνῶ ἐγὼ ἀποθνήσκω. Δὲν γνωρίζω τί συμβαίνει ἐντός μου. Αἰσθάνομαι τοὺς τελευταίους στεναγμοὺς σθηνομένους εἰς τὰ χεῖλη, τὰ ὁποῖα καίουσιν ἀκόμη ἐκ τῶν φιλημάτων σου. Ἔλα μὴ χάνης οὐδὲ μίαν στιγμὴν. Ἄς ἀποθάνωμεν ὁ εἷς εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἄλλου καὶ ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ἠδονὴ ἃς ἦναι τὸ τελευταῖον ἡμῶν συναίσθημα! Ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ ἀκούσητε πόθους παράφρονος. Τοῦλάχιστον οἱ ἔλεγχοι τῆς συνειδήσεώς μου ἄς με ἐξιλεώσωσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ σφάλμα μου. Ἵσως τότε τὸ θάρρος, ὅτι δὲν εἶμαι ἔνοχος, μοὶ δώσῃ ἀντὶ τῆς ζωῆς μου, τὴν ὁποῖαν ἀπόλεσα, καὶ τῆς εὐτυχίας μου, τὴν συνείδησιν, ὅτι εἶμαι ἀξία κάποιος ἐκτιμήσεως.

PRINCESSE DE PERNEY

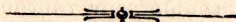
Δικαιοσύνη εἰς τὴν γυναῖκα

Καὶ ἤδη ἄς ἀποδώσωμεν εἰς τὴν γυναῖκα τὸ δίκαιον, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς δύναται νὰ τῆς τὸ ἀρνηθῇ. Μόνῃ αὐτῇ κατέχει τὸ μυστικὸν τοῦ ὕφους, τὸ ὁποῖον ἀπαιτοῦσιν αἱ ἔρωτικά ἐπιστολαί, ἀπλοῦν, εὐγενές, καὶ τρυφερόν. Οὐδεὶς ἔγραψεν, οὔτε θὰ γράψῃ τὴν γλῶσσαν τῆς καρδίας μετὰ τόσης ποιήσεως, τρυφερότητος, ἀπλότητος.

Ὁ ἀνὴρ δύναται νὰ ἐπιδείξῃ πνεῦμα, ἀλλ' οὐδέποτε, ὅσον καὶ ἂν προσπαθῆσῃ, ὅσον ἰσχυρόν καὶ ἂν ἦναι τὸ αἰσθημά του, δὲν θὰ φθάσῃ τὴν τρυφερότητα τοῦ αἰσθήματος, τὴν χάριν, τὸ θέλητρον, τὴν αὐτοθυσίαν, τὴν ὁποῖαν διερμηνεύει ἡ ἐπιστολὴ τῆς γυναϊκός.

Εὐτυχὴς λοιπὸν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀξιούται νὰ λάβῃ τοιαύτας ἐπιστολάς! Πλὴν τοῦ ἔρωτος θὰ ἔχη ν' ἀπολαύσῃ τὸν γλυκύτερον καρπὸν τῆς φιλολογίας.

*
* *

ΑΓΝΩΣΤΑ ΚΡΑΤΗ

ΛΙΧΤΕΝΣΤΑΪΝ

Τὸ Λίχτενστάϊν εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ μικροσκοπικὰ κρατίδια τὰ προνομιακῶς διατηρούμενα ἀκόμη ἐν Εὐρώπῃ, κεῖται δὲ δυτικῶς τῆς Αὐστρίας, μεταξὺ Τυρόλου καὶ Ἑλβετίας καὶ πρὸς νότον τῆς λίμνης Κωνσταντίας, παρὰ τὴν ὁποίαν, καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ρήνου, κεῖται ἡ πρωτεύουσα αὐτοῦ Βαδούζη, ἐγκλείουσα πολυάριθμα ἱστορικὰ λείψανα, κατοίκους δὲ ἀριθμοῦσα μόλις 1650.

Τὸ Λίχτενστάϊν εἶναι μᾶλλον γερμανικὴ τοπαρχία, ἀποτελοῦσα αὐτόνομον πριγκιπικὴν ἡγεμονίαν· εἶναι χώρα βουνώδης, τμήμα τυρολικῆς γῆς, ἣ δὲ ἔκτασίς της ἰσοῦται περίπου μὲ τὴν νῆσον Πάρον τοῦ Αἰγαίου.

Τὸ Λίχτενστάϊν εἶναι ἐν τῶν σημαντικωτέρων θηρευτικῶν ἐντεκτηρίων τῶν Ἄλπεων, μοναδικὴ δ' ἐν αὐτῷ τυγχάνει ἡ τοποθεσία τοῦ ἀρχαίου τῶν πριγκίπων τοῦ πύργου. Ὑψοῦται οὗτος ἐπὶ ἀποτόμου βράχου, 800 ποδῶν ὕψους, ὡς ἀπλῆ τούτου συνέχεια διὰ τῶν ἐπάλλξεων καὶ τῶν πυργωμάτων του, συγκοινωνεῖ δὲ πρὸς τὸν κύριον κορμὸν τῶν πελωρίων Ἄλπεων, ἀφ' ὧν φαίνεται οἰοῦναι ἕξ ἡφαιστειωδῶν ἐπενεργειῶν ἀποσπασθεῖς, δι' αἰωρητικῆς γεφύρας ὑπερκειμένης τῆς ἀβύσσου. Καὶ ἡ ποίησις διὰ τοῦ Σχοῦαβ καὶ ἡ μυθιστοριογραφία διὰ τοῦ Χάουφ ἔψαλλον τὴν ἐπιβλητικὴν μεγαλοπρέθειαν τοῦ πύργου τούτου, ἀνοικοδομηθέντος τῷ 1825 ἐπὶ τῇ βάσει σχεδιαγράμματος τοῦ Χάϊδελοφ καὶ περιέχοντος πολῦτιμον πινακοθήκην, ἔργον τῆς παλαιογερμανικῆς σχο-

λῆς, πλουσίαν ὄπλοθήκην, πλείστα ἀντικείμενα ἐκ τῆς φυσικῆς ἱστορίας, ἀφρικανικὰ ἰδίως, προσωπίδας νεκρῶν κ. τ. ὅ.

Εἰς ἀπόστασιν ὥρας ὡς ἔγγιστα ἀπὸ τοῦ Ὁβερχάουζεν, εὐρηται προσέτι τὸ περιώνυμον σπήλαιον τοῦ Νεβελόελ, βάθους 680 ποδῶν καὶ διαιρούμενον εἰς πολλὰ διαμερίσματα 75 ποδῶν ὕψους καὶ 70 πλάτους. Τὸ Νεβελόελ πληροῦται σταλακτιτῶν, οἷτινες χάνουσιν ὁσημέραι τὴν λαμπρότητα των, ἔνεκα τῆς συχνῆς ἐπιδράσεως τοῦ καπνοῦ τῶν δάδων.

Ἐντὸς αὐτοῦ διατηρεῖται τὸ διαμέρισμα, ὅπου ὁ δούξ Οὐλρικ Βύρττεμβεργ ἐκρατεῖτο κεκρυμμένος διαρκοῦντος τοῦ κατὰ τῶν Πολιτειῶν τῆς αὐτοκρατορίας πολέμου, ἀπὸ τοῦ 1519 μέχρι τοῦ 1534, ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ Ε΄ καὶ ὁπόθεν τὴν νύκτα δραπετεύσας λάθρα ὁ δούξ κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πύργον τοῦ Λίχτενστάιν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ κρατιδίου τούτου, γερμανοὶ καθολικοὶ ὄντες, ἀνέρχονται εἰς 11,000. Τὸ δὲ πολίτευμά του θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ ὀνομασθῇ «Συνταγματικὴ Μοναρχία».

Η ΝΕΟΤΗΣ

*Τὴν ἄχαρι νεότη
ὦ νέοι, χαρῆτε
ἐν ὅσῳ εἶν' ἔαρ
κι' ἀνθοῦν μαργαρίται.*

*

*Χειμῶν θὰ πλακώσῃ
μὲ πάγους μὲ χιόνια
καρδιῆς θὰ παγώσῃ
καὶ βάρος, τὰ χιόνια,
ἴστην ράχι θ' ἀφήσῃ
ἡ νεότη σ' ἂν δύσῃ.*

ΑΛΕΞ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΑἴΝΑΛΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΓΚΟΣ

Τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶναι πρόσφατος ἡ ἀπώλεια τοῦ μεγάλου ἀνδρός, τοῦ ἀειμνήστου Ἀντωνίου Μάγκου, ἀλλ' εἶναι ἐπαισθητὴ εἰς τὴν κοινωνίαν ἡ ἔλλειψις αὐτοῦ. Ἡ κοινωνία ἡμῶν τέλεον ἀποφρανίσθη καὶ διὰ τοῦτο πολὺ βαρεῖαν ἠσθάνθη τὴν ἀπώλειαν ἐκείνου, καὶ ἔτι μείζονα ὑπελόγησε τὴν συμφορὰν! Ἡ ἀπαίσια ἡμέρα τῆς 14 7/βρίου 1903 ὑπῆρξεν ἡμέρα γενικοῦ πένθους καὶ ἰδίᾳ τῶν πτωχῶν, τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν ὑπὸ τῆς τύχης ἐγκαταλελειμμένων, ὧν τὸ μόνον στήριγμα καὶ ὁ μόνος προστάτης ὑπῆρξεν.

Βραχὺς πλὴν μεστὸς διδαγμάτων ὑπῆρξεν ὁ βίος τοῦ Ἀντωνίου Μάγκου. Φυσιογνωμία συμπαθῆς, γνωριμωπάτη, εὐγενής, τύπος φιλανθρωπίας καὶ γενναιοφοροσύνης, ἄξιος σκιαγραφίας διὰ νὰ καταστῇ παράδειγμα εἰς ἡμᾶς, τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τοιοῦτων παραδειγμάτων.

Σκιαγραφίαν ἀπλὴν ποιούμενοι ᾧδε τοῦ ἐκλείψαντος μεγάλου ἀνδρός, δὲν προτιθέμεθα, ἀλλ' οὐδὲ δυνάμεθα νὰ ἀνελιξωμεν ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ, ἐξετάζοντες τοῦτον ἐν τοῖς καθέκαστα καὶ ἀναηλαφῶντες πάσας τὰς πράξεις καὶ πάντα τὰ ἔργα, ἅτινα ἐκείνος, ἄλλα μὲν ἐν ἄκρᾳ μυστικότητι καὶ ἐχεμυθίᾳ, ἄλλα δὲ ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ἀνωθυμίας ἐτέλει. Ὅλίγα, ἀλλὰ καὶ μόνᾳ δυνάμενα νὰ μαρτυρήσωσι τὴν ἀκραίωτην καὶ ἀνεπιτήδευτον φιλογένειαν καὶ φιλομουσίαν αὐτοῦ, τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀγα-

θότητα, ἣν ἐνέκλειεν ἡ μεγάλη ἐκείνη καρδιά· ὀλίγα δὲν ἴσχυσεν, ὡς ἐκ τοῦ χαρακτηρῶς αὐτῶν, ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἄκρα ταπεινοφροσύνη τοῦ ἀληθοῦς τούτου τοῦ Χριστοῦ μαθητοῦ, ἐπιζητούντων ἐν τῇ πράξει τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἐσωτερικὴν τῆς ἰδίας αὐτοῦ συνειδήσεως ἀγαλλίασιν καὶ οὐχὶ τοὺς ματαιοδόξους ἐπαίνοους καὶ τὰ ἐγκώμια τῶν ἀνθρώπων.

Βλαστός τῆς εὐάνδρου Σύρου, ἐγεννήθη τῇ 27ῃ Σεπτεμβρίου 1845 ἐκ γονέων ἐπιφανῶν, τοῦ Δημητρίου Μάγκου καὶ τῆς Μαρ. Καλαβίαση, ἐλκόντων τὸ γένος ἀμφοτέρων ἐκ Σύρου. Ἦτο κάτοχος ἐπιμελοῦς μορφώσεως, πεπρωτισμένος ὑπὸ ἀνεκτιμήτων προσόντων, τὰ ὁποῖα ἀνέπτυξε τάχιστα μόλις ἀτιθύη εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς βιοπάλης, δηλαδὴ τὸν ἀπέραντον θησαυρὸν τῶν γνώσεων καὶ τὴν θαυμαστὴν αὐτοῦ γλωσσομάθειαν. Φύσει δὲ μεγαλεπήβολος καὶ δραστήριος ὢν, ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι, ἐπιφανῆ κατέλαβε θέσιν ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ναυτιλίας, ἥς τὴν σπουδαιότητα καὶ τὸ μέλλον ἐν Ἀνατολῇ καιιδῶν, ἀνέκαθεν πρὸς αὐτὴν πλήρη τὴν προσοχὴν καὶ τὰς ἐνεργείας του ἔστρεφεν. Πρὶν ὅμως ἀφιερῶθῃ εἰς τὸν κοινωφελῆ καὶ γόνιμον τοῦτον κλάδον, ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν γαιανθράκων, μεγίστης ἀπολαύων φήμης παρὰ τῶν ναυτιλομένων καὶ ἐφοπλιστῶν, ὅτε περὶ τὸ 1877—78 προσεκλήθη ὡς συνέταιρος τοῦ οἴκου Φωσκόλου, τὰς ἐργασίας τοῦ ὁποῖου ἀνέπτυξεν εἰς εὐρυτάτην κλίμακα, καὶ κατέστησε τὴν φήμην αὐτοῦ παγκόσμιον.

Κυρίως δ' εἰπεῖν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἄρχεται τὸ μέγα καὶ εὐρὸν τοῦ ἀνδρὸς στάδιον καὶ ἡ εὐγενὴς αὐτοῦ δρασία καὶ ὡς παράγοντος ἰσχυροῦ ἐν τε τῷ ἐμπορίῳ καὶ τῇ ναυτιλίᾳ, καὶ ὡς μοχλοῦ κοινωνικοῦ καὶ ὡς φιλανθρωποῦ, διότι οὐδέποτε ἐφείσθη καὶ τοῦ ἰδίου του χρήματος, πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἐνδεῶν, πρὸς ὑποστήριξιν σχολῶν καὶ ναῶν, εἰς προστασίαν ἀναξιοπαθόντων καὶ ἐκπαίδευσιν ἀπόρων φιλομαθῶν.

Μέγα ἤδη καὶ περιφανὲς κεκτημένος ὄνομα, ὄρμος δὲ ὢν καὶ τὴν ἡλικίαν, ἔλαβε σύντροφον τοῦ βίου αὐτοῦ γυναῖκα ἀντάξια τῶν τε ἀρετῶν καὶ τῆς περιφανείας τοῦ οἴκου αὐτοῦ, τὴν εὐγενεστάτην κυρίαν Εὐαγγελίαν Μαργαρίτου, εἰς διάσημον τῆς Κωνσταντινουπόλεως οἶκον ἀνήκουσαν καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμένουσαν. Καρποὶ τοῦ εὐκλεοῦς τούτου γάμου ὑπῆρξαν πέντε θαλαροὶ βλαστοί, οἱ ἑξῆς: Ἰωάννης, Δημήτριος, Γεώργιος, Πέτρος καὶ Ἀλέξανδρος, γόνοι ἀντάξιοι τοῦ γενναϊοφρονος αὐτῶν πατρὸς.

Ὁ αἰδιμος ἀνὴρ κατετρώχετο ἐκ χρονίας νόσου, καὶ ἐνῶ, κατὰ τὸ σύνηθες, μετέβη εἰς Εὐρώπην χάριν ἀναψυχῆς, ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ἐν Βιέννῃ, μακρὰν τῆς φιλιτάτης πατρίδος, μακρὰν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, μακρὰν τέλος ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους πολλαχῶς καὶ πολυτρόπως εὐηργέτησεν. Ὁ νεκρὸς αὐτοῦ μετηνέχθη ἐκεῖθεν εἰς βασιλεύουσαν τῇ 29ῃ Σεπτεμβρίου τοῦ 1903 καὶ ἐτάφη ἐν μέσῳ γενικοῦ πένθους ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τοῦ ἐν Πριγκίπῳ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὸν ὁποῖον ἀπὸ κοινῆ μετὰ τοῦ

ἀειμνήστου Παύλου Στεφάνοβιχ ἀνήγειρεν. Καὶ τοιουτοτρόπως ἀνεπαύθη ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὁ εὐγενής, ὁ καλοκάγαθος, ὁ εὐεργέτης, Ἀντώνιος ὁ Μάγκος, μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἐξετέλεσε τὸ ἑαυτοῦ καθήκον, ὡς ἀνθρώπος κοινωνικός, ὡς πολίτης χρηστός, καὶ ὡς χριστιανὸς ἐνάρετος.

Τοιοῦτος ἐν σκιαγραφίᾳ ὁ βίος τοῦ ἀοιδίμου Ἀντωνίου Μάγκου, οὗ τὴν ἀπόλειαν τοσοῦτον ἐθρήνησε καὶ ἐπένησε καὶ θρηνησε ἔτι ἐπὶ μακρὸν ἡ ἡμετέρα κοινωνία, βίος ἀρετῆς, δικαιοσύνης, ταπεινοφροσύνης, εὐσεβείας, φιλανθρωπίας καὶ, συνελόντι εἰπεῖν, χριστιανικωτάτης καὶ ἐθνοπρεπεστάτης πολιτείας.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

★ Ὁ γάμος εἶναι σύνδεσμος, ὃν ἡ ἐλπίς καθωραΐζει, ἡ εὐδαιμονία διατηρεῖ καὶ ἡ δυστυχία ἐνισχύει. *Albert.*

★ Οὐδὲν φορτίον βαρύτερον γυναικὸς προῖκα πολλὴν φερούσης.

Ἀντιφάνης.

★ Αἱ ἀναμνήσεις εἶναι βάντρον τοῦ γήρατος, ὡς αἱ ἐλπίδες πτέρυξ τῆς νεότητος. *Βερναρδάκης.*

★ Ὑπάρχουσι γυναῖκες, αἵτινες καὶ τὸν διάβολον θὰ ὑπανδρεύοντο ἂν ἦτο πλούσιος. *Victor Hugo.*

★ Ὁ ἔρως εἶναι τύραννος οὐδενὸς φειδόμενος. *Corneille.*

★ Ἐξοχόν τι βιβλίον ἐν μεταφράσει ὁμοιάζει μέγαν ἄνδρα ἐν ἐξορίᾳ.

★ Ἡ ἐπὶ τῆς γῆς θέσις μας εἶναι ὡς μία ἐμβρυώδης κατάσταση, μία προπαρασκευὴ εἰς τὸ ζῆν καὶ ἡ γέννησις συμπληροῦται κατὰ τὸν θάνατον.

Franclin

★ Ἡ καλλονὴ εἶναι μία συστατικὴ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἡ φύσις δίδει εἰς τοὺς εὐνοουμένους τῆς. *Voltaire.*

★ Ἐκάστη δοκιμασία, ἣν ὑπερέβη τις κατὰ τὸν ροῦν τοῦ βίου του, εἶναι ὡς ὁ λόφος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ κεκοπιακῶς ταξιδιώτης ἤλιξε νὰ ἴδῃ τὸ τέρμα τῆς ὁδοιπορίας του καὶ ὁπόθεν ἀνακαλύπτει νέους λόφους — ἐὰν μὴ ὄρη δυσανάβατα — οὓς τῷ ὑπολείπεται ἀκόμη νὰ ὑπερβῇ. *Grossi.*

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

A'

Οἱ πετεινοὶ φωνάζουσι μεσάνυχτα σημαίνει,
ἢ φύσις ἀναπαύεται κ' ὁ ὕπνος μᾶς εὐφραίνει,
κανένα φῶς δὲν φαίνεται κ' εἰς σκότος βυθισμένον
τὸ σύμπαν βανακίζεται ἔς ἐλπίδας βουτηγμένον.
Πλὴν εἰς τὸ σκότος τὸ βαθὺ πλησιφαῆς σελήνη
αἴφνης ἀνέτειλε καὶ φῶς γλυκὺ τὸ σύμπαν καθηδύνει.

B'

Μία σκιά ἀγνώριστος ἔς τὰ μαῦρα φορεμένη
μὲ βῆμα κοῦφον καὶ ταχὺ ἐπὶ τοῦ δρόμου βαίνει.
Οἱ πόδες τῆς ἐπὶ τῆς γῆς, νομίζεις, δὲν ἐγγίζουσι
ἢ αὔρα καὶ ὁ ζέφυρος τὸ βῆμα τῆς ρυθμίζουσι.
Κ' ἐνῶ βαδίζει ἴσταται καὶ στρέφουσι ἀναμένει.
— Ἐἶναι νεάνις θελκτικὴ, ὠχρὰ καὶ τεθλιμμένη. —
Τὸ πρόσωπόν τῆς τὸ γλυκὺ ὀδύνην ζωγραφίζει,
τὴν θλίψιν καὶ τοὺς στεναγμοὺς ἔς τὰ πέριξ τῆς σκορπίζει.
Ποῖον μυστήριον βαθὺ καὶ σκοτεινὸν καλύπτει
τὸν βίον τῆς νεάνιδος κ' εἰς τὰς ὁδοὺς τὴν ὁρᾷ;
Τί εἰς τῆς νυκτὸς τὴν σιωπῆν καὶ ἐρημιᾶν γυροῦει
κ' εἰς κάθε βῆμα τῆς νυκτὸς τὰ σκότῃ ἀνιχνεύει;
Εἰπέ, ὦ θλιβερά σκιά, εἰπέ τί σε ἐλκύει
ἔς τὴν ἐρημίαν, ἔς τὴν σιγὴν;
Ἡ ἐρημία θάνατον, καταστροφὴν
δεικνύει.

Ποῦ, ὦ νεᾶνις, προχωρεῖς εἰς τῆς νυκτὸς τὰ σκότη;
Κάθε σου βῆμα εἶν' ἐχθρὸς καὶ ἡ σκιά σου πρώτη!

᾽Ω! στήθι καὶ μὴ προχωρῆς, νεᾶνις τεθλιμμένη
ἴσως παρήγορος ἔλλπις ἔς τὸν πόνον σου νὰ μένη...
— ᾽Ω! δὲν ὑπάρχει δι' ἐμὲ ἔλλπις παρηγορίας
εἰ μὴ δδύναι διαρκεῖς στργνῆς ἀπελπισίας.

᾽Ω! ἔφυγεν ὁ φίλος μου!... ὦ! δὲν ὑπάρχει πλέον
κοιμᾶται εἰς τὸν τάφον του τὸν ὕπνον τὸν μοιραῖον...
Ἄν ἔρχεται τὴν φίλην του ὡς ἄλλοτε νὰ βλέπη
καὶ δι' αὐτὴν ἄνθη ρωπὰ καὶ εὔοσμα νὰ δορέη.

Οὔτε τὰ χεῖλη νὰ κολλᾷ ἔς τὰ χεῖλη της ἡδέως.
Τὸ χῶμα κατεκάλυψε τὸν φίλον μου βαρέως...

Καθὼς δὲ θήλεια τραγῶν
μετὰ σπαρακτικῶν κραυγῶν
ἀπολεσθέντα σύντροφον θρηγῆ ἀναζητοῦσα
μετ' ἄλλους θρηγοδοῦσα,
οὕτως ἡ τάλαινα κ' ἐγὼ στενάζουσα βαθέως
ἄχ! τὸν χαμένον φίλον μου ἀναζητῶ θρηγοῦσα
ἀπὸ ψυχῆς ἀλγοῦσα
πλήν φεῦ! ματαίως...

᾽Ω! εἶν' ἀδύνατον, ποτέ! ἐγὼ νὰ ζήσω μόνη;
Νὰ μὴ τον θλίβω θελκτικά; ὦ! τοῦτο μὲ πληγώνει...
Ναί· θὰ ὑπάγω μὲ αὐτὸν μαζί νὰ κατοικήσω
ἔς τὰ παγωμένα στήθι του τὴν θέρμην μου νὰ χύσω.
Τὸ αἷμα, τὴν καρδίαν μου, τὸ φῶς μου θὰ του δώσω
ἀπὸ τὸν ὕπνον τὸν βαθὴν ἴσως καὶ τον λυτρώσω.

Καὶ τὴν ὑστάτην μου προὴν ἔς τὰ χεῖλη του θ' ἀφήσω
ἴσως καὶ τον ἔξυπνήσω...

Ἐημέρωσε· ὁ ἥλιος γλυκὰ τὸ φῶς του χύνει.

Πλήν ἡ νεᾶνις δὲν ἔξυπνᾷ
ἔς τὸν πεφιλμένον της κοντὰ
κοιμήθηκε κ' ἐκεῖνη.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΪΑΣ

Ἡ παρ' ἡμῶν φαιδροτάτη εορτὴ τῆς Πρωτομαΐας ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀπὸ τινος Βυζαντινῆς εορτῆς ὀνομαζομένης «Μαΐουμᾶς».

Ἡ λέξις «μαΐουμᾶς» παραγομένη ἐκ τοῦ φοινικικοῦ «μαΐμ» (ὔδατα), σημαίνει, κατὰ τὴν τῶν Φοινίκων διάλεκτον, ἐν γένει εορτὰς καὶ παίγνια καὶ ἰδιαιτέρως τὰς τελουμένας ἐν τοῖς παραλίοις εὐθυμίας ὑπὸ τῶν ἀλιέων, ἀγωνιζομένων ἐπιδεξίως, ἵνα πίπτωσιν ἀλλεπάλληλοι ἐν τῷ ὕδατι πρὸς παιδιὰν καὶ τέρψιν τῶν θεατῶν, (τοιούτων τι παραξενον ἔθιμον διειρηθήη καὶ παρὰ τοῖς χυδαίοις τῶν ἡμετέρων, προσπαθούντων νὰ ρίψωσιν ἀλλήλους εἰς τὸ ὕδωρ κατὰ τὴν ἐβδόμην τοῦ Ἰανουαρίου, καὶ μετ' αὐτοῦ ἴσως ἔχει τινὰ σχέσιν καὶ τὸ ρίψιμον τοῦ σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ τὴν εορτὴν τῶν Θεοφανίων). Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου κατέστη κανονικὴ εορτὴ, τεταγμένη ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐν ἡμέραις ρηταῖς πρὸς διάχυσιν τοῦ λαοῦ. Οἱ Αἰγύπτιοι πρὸς ἀπόλαυσιν αὐτῆς κατέβαινον εἰς τὸ Κάνωβον, ὅπου ἐτελοῦντο τὰ σκανδαλωδέστερα ὄργια (Στράβων. Βιβλ. ΙΖ' α').

Ἐν δὲ τῇ παλαιᾷ Ρώμῃ κατὰ τὸν Μαΐον μῆνα, εἰς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Διονύσου, «ὅτε τὴν παράλιον καταλαβόντες πόλιν τὴν λεγομένην Ὠστίαν, οἱ τὰ πρῶτα τῆς πόλεως τελοῦντες, ἠδυπαθεῖν ἠνείχοντο, ἐν τοῖς θαλασσίοις ὕδασι ἀλλήλους ἐμβάλλοντες, ὅθεν καὶ Μαΐουμᾶς, ὃ τῆς τοιαύτης εορτῆς καιρὸς ἀνομάσθη (Σουΐδας)».

Διήρκει δὲ 30 ἡμέρας καὶ ἐδαπάνων πάμπολλα εἰς τὴν θέαν ταύτην. Ὅθεν ὁ Ἰουλιανὸς (ἐν Μισοπώγωνι σελ. 362) καταχρίνει τοὺς Ἀντιοχεῖς, οἵτινες ἦσαν κατ' ἐξοχὴν ἐπισημενοὶ πρὸς τὴν

φορτὴν ταύτην λέγων, «ὑμῶν δ' ἕκαστος εἰς τὰ δεῖπνα καὶ τὰς φορτὰς τοῦ Μαΐουμᾶ χρήματα ἀπολέσαντες, ὑπὲρ δ' ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως οὐδεὶς θύει, οὔτε ἰδία τῶν πολιτῶν, οὔτε ἡ πόλις κοινῇ». Καὶ φαίνεται ὅτι τῷ ὄντι αἱ ἐν Κανώβῳ ἀκολασίαι ἀνευοῦντο κατὰ τὴν πανήγυριν ταύτην, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἡ πολιτεία καὶ ἡ ἐκκλησία τὴν ἀπηγόρευσαν ἢ ἐν Τρούλλῳ μάλιστα σύνοδος ἐν τῷ ΜΒ' αὐτῆς κανόνι περὶ αὐτὴν παντελῶς ἐκ τῆς τῶν πιστῶν πολιτείας.

Ἄλλ' ἢ λαμπροτέρα καὶ πολυτελεστέρα δοχὴ καὶ ἐστίασις ἐγένετο κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος περὶ τὰς καλάνδας τοῦ Ἰανουαρίου δηλαδὴ κατὰ τὸ δωδεκαήμερον τὸ μετὰ τὴν φορτὴν τῆς Χριστοῦ γεννήσεως ἢ καὶ μετὰ τὰ Φῶτα. Ἡ δημοθονία αὕτη ἐκαλεῖτο Βρομάλια καὶ Βοτὰ καὶ Καλάνδα καὶ διήρκει ἡμέρας, ἀναλογοῦσα πρὸς τὰ τοῖς ἔθνοις Κρόνια καὶ Σατουρνάλια καὶ τὰ παρ' ἡμῖν Καρναβάλια, ἐτελοῦντο δὲ ὑπὸ τοῦ ὄχλου ἐν κόμοις καὶ μέθαις καὶ ἀσελείαις (ἴδε Ἀγ. Μαξίμου ὁμολ. περὶ Καλανδῶν Ἰανουαρίων καὶ ἱεροῦ Ἀγούστίνου Ἐπιστολ. ΜΔ'): ὅθεν καὶ ὁ ΕΒ' κανὼν τῆς ἐν Τρούλλῳ Συνόδου τὰ ἀπαγορεύει. «Τὰς οὕτω λεγομένας Καλάνδας καὶ τὰ λεγόμενα Βοτὰ καὶ τὰ λεγόμενα Βρομάλια καὶ τὴν ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ Μαρτίου (ἀναντιρροῦτως φαίνεται ἐσφαλμένον ἀντὶ Μαΐου) μηνὸς ἐπιτελουμένην πανήγυριν, καθάπαξ ἐκ τῆς τῶν πιστῶν πολιτείας περὶ αὐτὴν βουλόμεθα». Ἐπειδὴ ὁμοῦ πάσα κακὴ συνήθεια θεραπεύουσα τὰς ὀρέξεις τοῦ ὄχλου εἶναι δυσέκριτος, καὶ ἀπόδειξις τούτου, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ ἢ ἀπὸ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑπτάνησον κἀκείθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα παρεισφρήσασα δυστυχῶς κοκκόρρεκτος φορτὴ τῆς πρώτης τῶν νηστεϊῶν ἡμέρας (τῆς καθαρᾶς παρ' ἡμῖν Δευτέρας) οἱ Αὐτοκράτορες Ἀρχάδιος καὶ Ὀνώριος τὴν ἐπανήγαγον, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς αὐτοκρατορίας αὐτῶν, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως τῆς εὐσχημοσύνης καὶ τοῦ πρὸς τὴν δημοσίαν ἠθικὴν σεβασμοῦ.

«Clementiae Nostrae placuit, λέγει τὸ ΙΑ' Βιβλ. τοῦ Κώδικος, ud Maīumae provinciali lus laetitiae reddatur. Ita tamen, ut servatur honestas, et verecundia castis moribus perseverat». Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀδύνατον ἦτο νὰ τηρηθῇ ἡ παραγγελλομένη εὐταξία, ἀπηγορεύθη πάλιν μετὰ τέσσαρα ἔτη διὰ τοῦ πρὸς τὸν

Αὐρηλιανόν, τὸν Ἐπαρχον τοῦ Πραιτωρίου, ἐγγράφου τῶν Αὐτοκρατόρων. «Ludrigas astes concedimus agitari, ne ex nimia harum restrictione tristitia generetur. Illud vero quod sibi nomen procax licentia vindicavit, Maïumam, foedum ad que indecorum spectaculum, denegamus». (Κώδ. Θεοδος. Βιβλ. ΙΕ΄ Τίτλ. Στ΄. Ἀλλὰ περὶ τῆς πανηγύρεως ταύτης ἴδε πλείονα ἐν Τακίῳ, καθὼς καὶ τὴν περὶ αὐτῆς διατριβὴν τοῦ Ἀνδρέου Ρεβίννου καταχωρισθεῖσαν ἐν τῷ πονήματι τοῦ Γραιβίου σελ. 537).

Σημειώτεον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἐνταῦθα, ὅτι Μαΐουμᾶς ἰδίως ἐκαλεῖτο καὶ παρὰ τὸς πόλεις τῆς Παλαιστίνης, ἐπίνειον τῆς Γάζης, ἔχουσα καὶ ἐπίσκοπον ἴδιον, ἣτις μετονομασθεῖσα ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντίου Κωνσταντία καὶ ἀποσπασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἰδίας μητροπόλεως, ἀποκατεστάθη πάλιν ὑπὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς δικαιοδοσίαν. Καὶ τέλος ὅτι ἡ λέξις κατήντησε νὰ σημαίῃ καὶ ἀπλῶς εὐωχίαν ἢ φιλοδώρημα πρὸς τοιαύτην. «Καὶ ἐδίδου (ὁ αυτοκράτωρ) τοῖς ἄρχουσιν ἐπικόμβιον, καὶ μαΐουμᾶν τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας ἐχορήγει ὁ πρωτονοτάριος τοῦ θέματος ἐκ τῶν σιγηῶν κτλ.» (Πορφυρογέν. περὶ Ἀπληκτ.).

*
*
*

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Μεταξὺ ξενοδόχου καὶ ὑπηρέτου.

— Γιατί νὰ μὴ δώσης τὸν λογαριασμὸ τοῦ Δημητράκη; Ἄν λησμονήσῃ νὰ πληρώσῃ τόρα πού θὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ ταξίδι, πρέπει νὰ τοῦ το θυμίσης.

— Μὴ φοβᾶσαι, κύρ Γεώργη, νὰ το λησμονήσῃ, γιατί τὸ φαγὶ πού του ἔδωσα θὰ καθήσῃ πολλὰς ἡμέρας ἔς τὸ στομάχι του.

★

Εἰς νιάνιδα σκοπὸν ἔχουσαν νὰ νυμφευθῇ.

— Ἐάν νυμφευθῆτε θὰ κάμητε καλά, ἐάν ὅμως δὲν νυμφευθῆτε θὰ κάμητε καλλίτερα.

— Πρῶτον ἂς κάμωμεν καλά, ἀπήντησεν ἐκείνη, καὶ ἔπειτα βλέπομεν διὰ καλλίτερα.

1859/9 68

4.9

Ο ΑΜΙΑΝΤΟΣ

[Ο κ. Βασίλειος Α. Μυστακίδης, ό τής Μεγάλης του Γένους Σχολής καθηγητής, μεγίστην περιτομεί τιμήν τή «Νεότητι» διά τής πολυλού λόγου άξίας διατριβής του, ήτις κοσμεϊ αυτήν.

Ό σοβαρός και δεινός τής επιστήμης καλλιεργητής και του καλάμου γλαφυρός χειριστής, έγεννήθη έν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1859. Είσαχθείς εις τήν Μεγάλην του Γένους Σχολήν άπεφοίτησε τῷ 1876 και μετέβη εις Αθήνας και Γερμανίαν, ὅπως τελειοποιήση τās σπουδάς του, έπανελθών έκειθεν τῷ 1890 με διδακτορικόν τής φιλοσοφίας δίπλωμα. Αφοῦ έν τῷ μεταξῦ έγυμνασιάρχισεν ευδοκίμως έν τε Καισαρεια και Θεσσαλονίκη, προσεκληθή τῷ 1896 έπιμελητής του Αὐτοκρατορικού Μουσείου και ειτα βιοβλιοφύλαξ. Ότε δέ διά του θανάτου του άειμνήστου καθηγητου τής ιστορίας έν τῇ Μ. του Γένους Σχολῆ έχέρευσεν ή έδρα τών ιστορικῶν, προσελήφθη ὡς τουοῦτος, ὡς μόνος κατάλληλος διάδοχος αυτου.

Ό κ. Β. Μυστακίδης είναι εις εκ τών σπουδαιων παραγόντων τής φιλολογίας, τής ιστορίας, τής αρχαιολογίας και τής γεωγραφίας, πολλās μέχρι

Βασίλειος Α Μυστακίδης

Καθηγητής τής Μεγάλης του Γένους Σχολής.

τοῦδε ποιησάμενος περιηγήσεις ἐν τε Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ. καὶ ἐν ἀρχαιο-
λογικαῖς ἀνασκαφαῖς σπουδαίαις παρενρθεῖς.

Τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας αὐτοῦ γνώσεις, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἀπέραντον αὐτοῦ
μνήμην, ὅσον ἀφορᾷ τὰς χρονολογίας τῶν κατὰ καιροὺς συμβάντων διαφο-
ρων γεγονότων συμπάσης τῆς ἱστορίας μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, μαρ-
τυρεῖ καὶ ἡ συγγραφή δοκίμιων αὐτοῦ ἔργων (ἐγχειριδίου γεωγραφίας, ρω-
μαϊκῆς ἱστορίας κτλ.), ἐν οἷς ὁ συγγραφεὺς ἀπετύπωσε μετὰ τῆς μεγαλειτέ-
ρας ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας τὴν ἀλήθειαν τῶν διαφορῶν γεγονότων
συναρμόσας τὸ ἅπλοῦν μετὰ τοῦ εὐλήπτου.

Τεκμήριον πάντων τῶν ἀνωτέρω ἐστὶ καὶ ἡ ἀνακήρυξις αὐτοῦ ὡς ἐπιτί-
μου καὶ ἐνεργοῦ μέλους διαφορῶν μεγάλων ἐπιστημονικῶν σωματείων καὶ
συλλόγων, ὧν ἡ ἀπαρίθμησις καὶ ἐκτενὴς θὰ ἦτο καὶ ἄσχοπος ἐν τῇ προ-
κειμένῃ περιστάσει, ἀντιτιθεμένη ἄλλως τε καὶ πρὸς τὴν μεγάλην τοῦ δια-
κεκριμένου ἐπιστήμονος μετριοφροσύνην.

Τὰς μεγάλας δὲ πρὸς τὸ Κράτος ὑπηρεσίας τοῦ ἀνδρὸς ἐκτιμῶσα ἡ
σεβαστὴ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις, περιέβαλεν αὐτὸν δι' ἰδιαιτέρας εὐ-
νοίας καὶ διώρισεν ὑποδιευθυντὴν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Μουσείου].

Ἐν τῷ «Ταχυδρόμῳ» τῆς 3 Ἰουλίου ἔ. ἔτους ἀνέγνωμεν :

Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΜΙΑΝΤΟΥ

Ἡ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος φθινοπώρου διακοπεῖσα ἐπὶ τῆς ὀροσειρᾶς
τοῦ *Τροόδου*¹ ἔκσκαφὴ ἀμιάντου ὑπὸ ἰταλικῆς ἐταιρείας, ἐπανελήφθη. Ἡ
ἐργασία διεξάγεται ἤδη μετὰ δραστηριότητος, κατὰ τὸ διάστημα δὲ τῶν 20
τελευταίων ἡμερῶν ἐξήχθησαν περὶ τοὺς 12 τόννους ἀμιάντου, οὗ ἡ ποιότης
καὶ τὸ μέγεθος δίδουσι πολλὰς ἐλπίδας εἰς τοὺς ἐκμεταλλευτάς. Εἰς τὴν ἐκ-
σκαφὴν τοῦ ἀμιάντου καταγίνονται νῦν πολλοὶ ἐργάται, λίαν δὲ προσεσχῶς
ἡ ἐργασία αὕτη θ' ἀπασχολήσῃ περὶ τοὺς 500 τοιούτους, οὔτινες θὰ γίνων-
ται δεκτοὶ ὑπὸ τῆς ἐταιρείας ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς νήσου. Καθὰ δὲ ἀγ-
γέλλεται, ἀφικνεῖται ὁσονούπω εἰς τὴν νήσον ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῆς ἀνα-
λαβούσης τὴν ἐκμετάλλευσιν ἰταλικῆς ἐταιρείας, καθὼς καὶ εἰς μηχανικὸς
καὶ εἰς γεωλόγος, ὧν προορισμὸς εἶναι νὰ ἐπισκεφθῶσι καὶ μελετήσωσιν
ἐπισταμένως τὸ ἔδαφος, ἐν ᾧ γίνεται ἡ ἐκσκαφὴ τοῦ ἀμιάντου.

Ἡ ἄνω περιοκτῆ ἔδωκεν ἡμῖν ἀφορμὴν ἵνα ἐρευνήσωμεν περὶ
τοῦ ἀμιάντου, περὶ τοῦ ὁποίου ἠκούομεν πολλὰ. Καὶ λοιπὸν κατὰ

---

1. *Τροόδος* εἶναι τὸ ἐν Κύπρῳ ὄρος, ὃ Ὀλυμπος ἐντεῦθεν καὶ ἡ μονὴ
Παναγία ἢ *Τροοδιτισσα*. Εἶναι τὸ ὑψηλότερον τῶν ὄρων τῆς νήσου (7000 π.).
Ὅρα *Σακελλαρίον* Κυπριακά, τόμ. Α' σ. 20—21.

τὰς ἡμέρας ταύτας συνηγάγομεν πληροφορίας τινάς, ἃς καὶ παρὰ πόδας ἐν τῇ «Νεότητι» κατατιθέμεθα ἀρομοδιωτέροις ἕτερα ἀφιέντες.

Ὁ ἀμίαντος (καὶ ἡ...) εἶναι τὸ γνωστὸν ἐπίθετον τὸ διορίζον τοὺς μὴ μιανθέντας ἢ μολυνθέντας, εἶναι ἢ καὶ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ εὐχρηστοτάτη λέξις, ἣτις εὐρηται καὶ ὡς οὐσιαστικὸν παρὰ τῷ μεγαλοφωνοτάτῳ Αἰσχύλῳ:

γναμπτόμενοι δ' ἄλι δεινᾶ, φεῦ
σὺλλονται πρὸς ἀναύδων, ἠὲ
παίδων τὰς ἀμιάντου.

ἔνθα ἐννοητέον τὴν θάλασσαν, τὴν ἀμίαντον, τὴν ἀμόλυντον, τὴν ἱεράν, ὡς φέρεται καὶ παρὰ τῷ Σχολιαστῇ¹. Ἄλλ' ὁ ἀμίαντος εἶναι καὶ προϊὸν ἐκ τῶν παραδοξότερων τοῦ ὀρυκτοῦ βασιλείου, εἶναι ὀρυκτὸν ἀνῆκον εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἀκτινωτοῦ, τοῦ γένους τοῦ ἀμφιβολίου. Ὁ ἀμίαντος εἶναι χρώματος λευκοῦ, ὑποπρασίνου ἢ πρασινοφαίου, εἶναι ἐλαφρὸς, μαλακός, εὐκαμπτος, ἰνώδης ὡς μέταξα², καίτοι συνίσταται ἐκ τῶν αὐτῶν στοιχείων, ἐξ ὧν καὶ οἱ σκληρότατοι τῶν λίθων.

Ὁ ἀμίαντος (λίθος) ἔνεκα τῆς ἰδιαίτερας αὐτῷ ιδιότητος τῆς ἰνώδους ἢ νηματώδους, τῆς μεταξοειδοῦς καὶ διὴ ἔνεκα τοῦ ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀδιαφθόρου ἐχρησιμοποιήθη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εἰς συνύφανσιν ὑφασμάτων. Ἐβρέχετο ἐν θερμοῦ ὕδατι, ἐξεπλύνετο, μετέπειτα ἐκοπανίζετο, καὶ ἐχρησίμευεν εἰς κατασκευὴν ἐπιτραπέζιων ὀθονῶν, χιτῶνων, χειρομάκτρων καὶ τοιοῦτων. Ἐφ' ᾧ καὶ ὁ Διοσκορίδης περιγράφων τὰ κατὰ τὸν ἀμίαντον, λέγει ἐπὶ λέξει. «Λίθος ἀμίαντος γεννᾶται μὲν ἐν Κύπρῳ, στυπητριὰ σχιστῆ εὐκίως, » ὃν ἐργαζόμενοι ὑφάσματα ποιοῦσιν ἐξ αὐτοῦ ὄντος ἱμαντώδους » πρὸς θεάν' ἃ βληθέντα εἰς πῦρ, φλογοῦνται μὲν, λαμπρότερα δὲ » ἐξέρχονται μὴ κατακαίόμενα»³. Διὰ τοῦτο λέγεται καὶ ἄσβεστος,

1. Πέρο. 578 ἐκδ. Dindorf. 1832 ἐν Ὁξωνίᾳ, αὐτόθι δὲ Annotationes σ. 281, «δηλαδὴ θαλάσσης, οὗ γὰρ μιαίνεται πώποτε, καὶ πολλῶν μολυσμάτων » ἐπιχυθέντων αὐτῇ». Sed mare ἀμιάντων dictum videtur, quia omnem impuritatem abluebat, nam θάλασσα κλύζει πάντα τάνθρωπων κακά.

2. Ἔχει σκληρότητα 4,5 καὶ εἶδ. βάρους 2,3—2,4.

3. Κεφ. ρνς' (ἢ σ. 387) κατὰ τὴν ἐκδοσιν ἣν ἔχομεν τοῦ I. A. Saraceni 1598 εἰς μέγα σχῆμα. Ὅρα καὶ τὰ αὐτόθι σχόλια εἰς σελ. 122 β'.

εἰς τὴν λέξιν δὲ ταύτην παραπέμπονται οἱ τὴν λέξιν «ἀμιάντος» ζητοῦντες ἐν τοῖς λέξικοῖς.

Ὁ ἀμιάντος πυρακτοῦται, φαίνεται ὅτι καίεται, ἀλλ' οὐδεμίαν ὑφίσταται μεταβολήν, δὲν ἀλλοιοῦται, δὲν καταστρέφεται¹. Ἐπειδὴ τὰ ἐξ αὐτοῦ κατασκευάσματα ἔμενον ἀδιάφθορα καὶ ἀμετάβλητα, ἦσαν δῆλα δὴ τῷ πυρὶ οὐχὶ ἀλώσιμα, διὰ τοῦτο ὅτε ἐρρυπαίνοντο ἐρρίπτοντο εἰς τὸ πῦρ, τοιοῦτῳ δὲ τῷ τρόπῳ ἀπελυμαίνοντο, ἐκαθαρίζοντο καὶ ἀνεκαινίζοντο Ὁ Στραβῶν ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Καρύστου σημειουμένοις ὑπ' αὐτοῦ ἱστορεῖ ὅτι ἐν Καρύστῳ καὶ «ἡ λίθος φύεται ἢ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τὰ
» ὕφη χειρόμακτρα γίνεσθαι, ρυπωθέντα δὲ εἰς φλόγα βάλλεσθαι
» καὶ ἀποκαθαίρεσθαι, τῇ πλύσει τῶν λίνων παραπλησίως»² ἦτοι τὰ ἐξ ἀμιάντου ὑφάσματα ἐπλύνοντο ὡς τὰ λινᾶ. Ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Γαζῆ (ἐν λέξει) φέρεται «εἶδος πέτρας, ἢ ὁποία εἶναι ἀσπροπράσινη, γνέθεται καὶ τὸ πανὶ ὅπου κατασκευάζουν ἀπὸ τὸ στημόνι
» τῆς δὲν φθείρεται ἀπὸ τὴν φωτιάν».

Ἡ ἐκμετάλλευσις ἐκ τῆς εὐβοϊκῆς Καρύστου ἐξηκολούθει μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Πλουτάρχου. Ὁ Πλούταρχος³ ὁμιλῶν καὶ περὶ ἐξαμαυρώσεως μετάλλων, ὡς τῶν περὶ τὴν Ἀττικὴν ἀργυρείων, περὶ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ χαλκίτιδος, ἐξ ἧς ἐδημιουργοῦντο τὰ Εὐβοϊκὰ ξίφη, λέγει «τῇ δ' ἐν Καρύστῳ πέτρα χρόνος οὐ πολὺς ἀφ' οὗ
» πέπανται μηρύματα λίθων μαλακὰ νηματοδῆ συνεκφέρουσα
» καὶ γὰρ ὑμῶν ἑωρακένας τινὰς οἶομαι χειρόμακτρα καὶ δίκτυα
» καὶ κεκρυφάλους ἐκεῖθεν οὔτι περικαομένους· ἀλλ' ὅσ' ἂν ρυπανθῶν
» θῆ χρωμένων, ἐμβαλόντες εἰς φλόγα λαμπρὰ καὶ διαφανῆ κομί-

Τὸν ἀμιάντον ἐν Κύπρῳ καλοῦσι σήμερον οἱ Κύπριοι βαμβακόπετραν, ὡς λέγει ὁ Σακελλάριος (Τόμ. Α', 224) ὡς ἐκπληροῦντά ποτε τὰς αὐτὰς τῷ βάμβακι χρήσεις.

1. Ὁ Πλίνιος Ν. Η. XXXVI, 31,1 ἐπαναλαμβάνει περὶ τῆς ἰδιαζούσης ταύτης ιδιότητος τοῦ ἀμιάντου «*amianthus alumini simi is, nihil igni deperdit*» ἦτοι ὁ ἀμιάντος ὁμοιος τῇ στυπτηρίᾳ οὐδὲν ἐν τῷ πυρὶ χάνει.

2. I. 446. «Κάρυστος δὲ ἐστὶν ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Ὀχη, πλησίον δὲ τὰ Στύρα καὶ τὸ Μαρμαρίον, ἐν ᾧ τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κόνων». Ὀχη, ἢ, καὶ Ὀχης ὁ, παρὰ Στεφ. τῷ Βυζαντίῳ νῦν ἄγος Ἡλίας (1600 μ. ἕρκος).

3. Περὶ τῶν Ἐκλελοιπ. χρηστηρίων § 43. Ἐκδ. Βεργαδάκη, Ἡθικῶν τ. Γ'.

» ζονται νῦν δὲ ἠφάνισται καὶ μόλις οἶον ἴνες ἢ τρίχες ἀραιαὶ
» διατρέχουσιν ἐν τοῖς μετάλλοις».

Ἡ ἐκμετάλλευσις ἐξηκολούθει, ὡς εἵπομεν, κατὰ τὴν ἄνω μαρ-
τυρίαν, μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Πλουτάρχου (130 μ. Χ.), τί ἐγένετο
μετὰ ταῦτα ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν. Ἐὰν δὲ κατὰ τὸν Πλουτάρχον πάν-
των τούτων οἱ περὶ τὸν Ἀριστοτέλη δημιουργὸν ἐν τῇ γῇ τὴν
ἀναθυμίασιν ἀποφαίνουσι, τῇ ὁποία καὶ *συνεκλείπειν καὶ συνεξα-
θεῖν πάλιν τὰς τοιαύτας φύσεις ἀναγκαῖόν ἐστιν*, οὕτω καὶ ἐν Εὐβοίᾳ¹.

Μετὰ τοσοῦτους αἰῶνας ὁ Τουρνεφορτ, ὅστις ἔχει πολλὰς παρα-
τηρήσεις ἀναγομένας εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν τῶν μερῶν, ἅτινα
περιῆλθεν, ἐν τῇ Δ' ἐπιστολῇ τῆς Ἐκθέσεως αὐτοῦ ἐν Μήλῳ δια-
τριβῶν λέγει ταδε :

« καὶ ἡ περωειδὴς αὕτη στυπτηρία (alum de plumes) εἶναι
» ἐκ τῶν καλλίστων ἐν τῇ Ἀνατολῇ πραγμάτων μ' ὅλα ταῦτα οὐ-
» δεῖς τῶν γνωστῶν μοι περιηγητῶν περιέγραφεν αὐτήν. Παρά-
» γεται κατὰ μεγάλας δέσμας ἐκ νημάτων ὀλίγιστα πρὸς ἄλληλα
» συνεχομένων, ὡς ἡ λεπτοτάτη μέταξυ, ἀργυροχρόων καὶ σιλπῶν,
» μήκους 1,50 – 2 δακτύλων... Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συγγέωμεν
» τὴν περωώδη στυπτηρίαν πρὸς τὸν ἀμίαντον ἢ τὸν ἀδιάφλεκτον
» λίθον. Πανταχοῦ ὅπου ἐξήτησα περωώδη στυπτηρίαν ἔν τε τῇ
» Γαλλίᾳ, τῇ Ὀλλανδίᾳ καὶ τῇ Ἀγγλίᾳ, προσέφερόν μοι εἰδός τι
» εὐτελοῦς ἀμιάντου προερχομένου ἐκ τῶν περιχώρων τῆς ἐν Εὐ-
» βοίᾳ Καρύστου. Ὁ ἀμίαντος οὗτος εἶναι θρυμματώδης καὶ ὁ
» μᾶλλον εὐτελής τοῦ εἶδους², ὅμως οὔτε ἐν τῷ ὕδατι τήκεται, οὔτε
» ἐν τῷ πυρὶ, ὡς καὶ ὁ ἀμίαντος τῆς Σμύρνης, τῆς Γενούης καὶ ὁ
» τῶν Πυρηγαίων. Ἐνὶ λόγῳ εἶναι περωώδης τις καὶ ἄνευ γεύσεως
» ὕλη, ἥτις γίνεται μαλακὴ ἐν τῷ ἐλαίῳ καὶ εὐκαμπτος, οὕτως
» ὥστε δυνατὸν νὰ περικλωσθῇ εἰς βαμβακερὸν νῆμα. Ἐξ αὐτοῦ
» κατασκευάζουσι βαλλάντια, ρινόμακτρα, ἅτινα λευκαίνουσι ἐν
» τῷ πυρὶ».

Ἡ περωώδης στυπτηρία τὸνναντίον εἶναι ἄλλας ἀληθές, διαφέ-

1. Αὐτόθι 44.

2. Relation d' un voyage du Levant, τόμ. Α', 197. ἔκδ. Lyon, 1717, 80.

Περὶ τῶν εἰδῶν τῆς στυπτηρίας, (πρότερον τῆς Αἰγύπτου εἶτα τῆς Μή-
λου) τῆς χρήσεως αὐτῆς, ὄρα Πλωτῶν XXXV, 52.

ρουσα τῆς συνήθους στυπτηρίας μόνον διότι διαιρείται εἰς λεπτά νήματα. Οἱ λίθοι, ἐξ ὧν ἡ στυπτηρία αὕτη προέρχεται, εἶναι λίαν κοῦφοι καὶ εὔθροπτοι¹.

Ὁ ρωμαῖος φυσιοδίφης Πλίνιος² ἀφ' ἐτέρου λέγει περὶ τοῦ ἀμιάντου: «Ἐφευρέθη ἐπίσης λινόν, ὅπερ δὲν διαφθείρεται ὑπὸ τῶν φλογῶν ὀνομάζεται λινὸν ζῶν³. εἶδομεν, λέγει, καὶ ἐπιτραπέζιους ὀθόνας ριπτομένας εἰς διακαιομένας ἐστίας τῆς διὰ τὰς ἐστιάσεις προωρισμένης αἰθούσης πρὸς καθαρισμόν, ἐκ τοῦ πυρὸς δ' ἐκβαλλομένας μᾶλλον ζωηρὰς καὶ ἀπαστραπτούσας, ἢ ἂν ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ ὕδατος. Κατασκευάζουσιν ἐκ τούτου καὶ βασιλικὰ σάβανα, δι' ὧν χωρῖζεται ἡ κόνις τοῦ σώματος. . . Τὸ ὑλικὸν τοῦτο συνάγεται ἐν ταῖς ἐρήμοις τῆς Ἰνδικῆς ταῖς διαπλεγόμεναις ὑπὸ τοῦ Ἥλιου, ἐν αἷς οὐδέποτε βροχὴ πίπτει ἐν τοῖς μέρεσι τούτοις ἀκριβῶς ἐθίζεται εἰς τὴν πρὸς τὸ πῦρ ἀντίστασιν· σπανίως εὐρίσκεται, δυσκόλως νήθεται ἕνεκα τῆς βραχύτητος, ἥτοι τοῦ ὀλίγου μήκους, ἐνταῦθα εἶναι πυρρόχρους, γίνεται δὲ ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀπαστραπτῶν λευκός, οὕτως ὥστε οἱ εὐρίσκοντες αὐτὸ πωλοῦσι τόσον ἀκριβῶς, ὅσον καὶ τοὺς ὠραιότερους μαργαρίτας. Ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων *ἀσβέστινον*⁴».

Ὁ Ἀναξίλαος δισχυρίζεται ὅτι ὕψασμα τοιοῦτο λινόκλωστον τυλισσόμενον περὶ τὸν κορμὸν δένδρου τινὸς ἐξουδετεροῖ τὸν κρότον τὸν ἐκ τῶν κτυπημάτων, οὕτως ὥστε ὁ ἐκ τῆς ἀξίνης θόρυβος νὰ μὴ γίνηται ἀκουστός. Ὁ ἄσβεστος λοιπὸν οὗτος κατέχει μεταξὺ τῶν λίνων τὴν πρώτην θέσιν⁵, μετ' αὐτὸν δ' ἔρχεται τὴν σειρὰν ἡ βύσσος τὴν ὁποίαν αἱ γυναῖκες μετὰ πάθους ἀναζητοῦσι. . .

1. Ὁ ὀρυκτολογικὸς πλοῦτος τῆς Μήλου κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τε τῶν κυβερνώντων ἐν Ἑλλάδι καὶ τῶν βιομηχάνων. Πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν (1887) ὁ μακαρίτης καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βόννης Rath ἐδημοσίευσεν ἀρίστην περιγραφὴν τῶν ἐν τῇ νήσῳ ἡφραστειογενῶν πετρωμάτων, περὶ ἧς ὁ κ. Κορδέλλας ἐξέφραξε τὴν εὐχὴν ἵν' ἀξιοθῆ ἢ μεταφράσεως. Ἄγνοοῦμεν ἂν ἠξιώθη ἢ οὔ.

2. Πλίν. Ν. Η XIX, 4.

3. «*Vivom id vocant*», *viva calx* λέγεται ἡ ἄσβεστος, *vivum argentum* ὁ ὑδράργυρος κλ.

4. Ὅρα καὶ XXXVII, 54· τοῦτον τὸν λίθον ἀναφέρει ἐν τοῖς *genuinis*· λέγει ὅτι εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἀρχαδίας εὐρίσκεται καὶ ἔχει χρῶμα σιδήρου.

5. «*Ergo huic lino principatus in toto orbe*».

Οὕτως ἐκ τοῦ Πλινίου διδασκόμεθα ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐξ ἀμιάντου κατεσκεύαζον καὶ σάβανα διὰ τοὺς νεκρούς, ὧν ἕκαιον τὰ σώματα καὶ συνήθροιζον τὴν τέφραν, διότι ἡ τέφρα διὰ τὸ ἄκαυστον τοῦ ὑφάσματος δὲν ἀνεμιγνύετο μετὰ τῆς τέφρας τῆς πυρᾶς. Εὐρέθησαν δὲ σάβανα ἐκ τοιαύτης ὕλης ἐν ρωμαϊκοῖς τάφοις, ὡς ἀναφέρεται καὶ ἐν τῷ ἀρχαιολ. Λεξικῷ τοῦ Daremberg et Saglio¹. Ἡ ἰδιότης αὕτη τοῦ ἀμιάντου ἔπεισε τοὺς ἀρχαίους ἵνα μεταχειρισθῶσιν αὐτὸν καὶ διὰ τὰς θρυαλλίδας, ἀπαραλλάτως ὡς καὶ σήμερον, διότι αἱ ἐκ τοῦ ἀμιάντου θρυαλλίδες οὔτε ἀλλάσσουν φύσιν οὔτε καίονται. Ἄξιον παρατηρήσεως τί λέγεται παρὰ τῷ Πανσανίμ² περὶ τοῦ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῇ Ἀθηνᾶ ἀνηρτημένου χρυσοῦ λύχνου: «ἐμπλήσαντες ἔλαιον τὸν λύχνον τὴν αὐτὴν τοῦ μέλλοντος» ἔτους ἀναμένουσιν ἡμέραν ἔλαιον δὲ ἐκεῖνο τὸν μεταξὺ ἐπαρκεῖ» χρόνον τῷ λύχνῳ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐν ἡμέρα καὶ νυκτὶ φαίνοντι. » Καὶ οἱ λίνου Καρπασίου θρυαλλίς ἐνεστίν, ὃ δὴ πυρὶ λίνων μόνον οὐκ ἔστιν ἀλώσιμον». Τί ἦτο τὸ Καρπασίον τοῦτο λίνον τὸ ἐκ τῆς ὁμωνύμου κυπριακῆς πόλεως δὲν ἐξετάζομεν³.

Εἶδος ἀμιάντου ἐχρησίμευεν ὡς ἀποκρουστικὸν τοῖς δηλητηρίοις τῶν μάγων καὶ ταῖς μαγείαις αὐτῶν⁴, εἶχε λοιπὸν καὶ τὴν ἰδιότητα ταύτην.

Ὁ φίλος καθηγητῆς τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου κ. Μητσόπουλος ὄν εἶχον ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ ἀμιάντου ἐν Εὐβοίᾳ ἠγαθύνθη νά μοι ἀπαντήσῃ τάδε: «ἐπὶ πολλῶν θέσεων τῆς Εὐβοίας εὐρέθησαν ἴχνη» ἀμιάντου ἰδίως παρὰ τὰ Στύρα καὶ τὸν δῆμον Μαρμαρίων, » ἀλλ' οὐχὶ καλῆς ποιότητος καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐχὶ ἐκμεταλλεύσιμος. Ἐπίσης ἐπὶ τοῦ Πηλίου. Ἐσχάτως εὐρέθη ἀμιάντος ἀρί-

---

1. Ἐν λ. ἄσβεστον.

2. 683. Α', 26,7.

3. Καρπασία πόλις ἔχουσα λιμένα... ἐκ δὲ τῆς Καρπασίας ὑπέρβασις ἔστιν ἰσθμοῦ πρὸς τὰς νήσους Καρπασίας καὶ τὸ νότιον πέλαγος. Πρβλ. καὶ καρπασίδας ἐφραπίδας, τὰς ὁποίας ἐφόρουσαν παρακολουθοῦσαι τὸν στρατὸν τῶν Κίμβρων καὶ ταῖς συστρατευομένας αὐτῶν γυναῖξιν αἱ ἱέρειαι».

4. Πλίν. XXXVII, 54. «XXXVI, 31. Hic veneficiis resistit omnibus, privatim Magorum».

» στις ποιότητες ἐν Κύπρῳ καὶ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Λεμησσοῦ, ἀλλ' ἢ
» ἐκμετάλλευσις ἔτι δὲν γίνεται»¹.

Τὸ φυσιολογικὸν Μουσεῖον τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς
ἔχει κατὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς ὑπόδειξιν τοῦ συναδέλφου κ. Ν. Βούρου
ἀμιάντου συλλογὴν τήνδε :

- 1) ἀμιάντον κοινόν, ἰνώδη ἐκ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας,
χρῶμα λευκόν, ἑλαφρῶς ὑπόφαιον.
- 2) ἀμιάντον ὄλοσηρικόν, ἐκ τοῦ Dauphiné.
- 3) ἀμιάντον ὄστεώδη, ὑπόσκληρον, ἐκ τοῦ αὐστριακοῦ Τυρόλου.
- 4) ἀμιάντον λιθώδη, ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους, κτρινόφαιον.
- 5) ἀμιάντον ἀπολελιθωμένον, ἐκ Τυρόλου, ἐνέχοντα καὶ πυριτι-
κὸν ὄξύ, μελιτόφαιον.
- 6) ἀμιάντον κισσηροειδῆ, ἦτοι βυσσόλιθον², κοῦφον καὶ σκλη-
ρόν, ἐκ Πάρμας τῆς Ἰταλίας.
- 7) ἀμιάντον γραφικόν, σκληρόν ἐκ Σιλεσίας.
- 8) ἀμιάντον κουφότατον λευκόν, ἦτοι χάρτην ὄρειον.
- 9) ἀμιάντον κοκκινωτόν, ἐκ Τυρόλου.
- 10) ἀμιάντον ρηστόν, ἐκ Τυρόλου πάλιν, χρώματος φαιοῦ.

¹ Ἐν Φαναρίῳ, τῇ 27 Ἰουλίῳ 1907.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Α. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

Καθηγητὴς ἐν τῇ Μ. τοῦ Γένους Σχολῆ.

---

1. Δελτάριον τῆς 17 Ἰουλίῳ ἐ. ἔ.

2. Ἐν τῇ Ὀρυκτολογίᾳ τοῦ σοφοῦ συναδέλφου κ. Κ. Μητσοπούλου τόμ.
Β' σ. 328, ἀπαντῶμεν: ἀμιάντος βυσσόλιθος: «εἶναι παραλλαγή τοῦ ἀκτινω-
» τοῦ καὶ γραμμώδους, ἔχων λεπτότατον ἰνοπαγῆ ἢ τριχοπαγῆ ἰστὸν καὶ
» χρῶμα συνήθως λευκὸν ἢ πράσινον». Ἐν Ἑλλάδι (Καισαριανή, Στύρα).

ΠΩΣ ΚΑΤΟΡΘΟΥΤΑΙ

Η ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ἡ οἰκοκυροσύνη, ἡ ἐργασία τοῦ οἴκου, ἡ τόσον περιφρονητικῶς ἀνатиθεμένη ὑπὸ τῶν οἰκοδεσποινῶν εἰς τὰς ὑπηρετίας, εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον καὶ θαυμασιώτερον μέσον πρὸς ἐξωραϊσμὸν τοῦ γυναικείου σώματος. Ἀπλούστερον τεκμήριον δὲν χρειάζεται ἀπὸ τὴν ὑπὸ καλαισθητικὴν ἔποψιν σύγκρισιν κυριῶν καὶ ὑπηρετιῶν. Αἱ τελευταῖαι, κατὰ γενικὸν κανόνα, καίπερ λιτότερον τρεφόμεναι, καίπερ εἰς ἐπιπλωτέρας ἐργασίας ὑποβαλλόμεναι, καίτοι δὲν ἔχουν τὸ καλλωπιστήριόν των φορτωμένον μὲ μυροφόρα φιαλίδια, ἐν τούτοις εἶναι εὐρωστότεραι, ὠραιότεραι ἀπὸ τὰς πρώτας. Αἰτία τούτου οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ ἡ ἐργασία.

Ἡ ἐργασία τοῦ οἴκου ὑπὸ διαφόρους τύπους καὶ τρόπους ἐτελουμένη, χρησιμεύει ὡς πρώτης τάξεως γυμναστικὴ διὰ τὸ γυναικεῖον σῶμα.

★

Ἄγγλος ὑγειονόμος, ἐπὶ μακρὸν σπουδάσας τὸ ζήτημα, ἀποφαίνεται, ὅτι αἱ κυρίαι δὲν πρέπει νὰ ἀναζητῶσι τὴν καλλονὴν εἰς τὰς ἐξωραϊστικὰς σκευασίας καὶ εἰς τὰ ἀρώματα, ἀλλ' εἰς τὸ . . . **σκούπισμα** καὶ εἰς τὸ **ξεσκόνισμα**. Μὴ ἐκπλήττεσθε καὶ μὴ γελᾶτε διὰ τοῦτο, κυρίαι. Ἡ **σκούπα** καὶ τὸ **ξεσκονιστήρι** ἀξίζουν τόσα, ὅσα δὲν ἀξίζουν ὅλα τὰ βαρῦτιμα ἀρώματα καὶ αἱ πάσται καὶ τὰ μυστικὰ μίγματα τῶν διαφόρων ἐξωραϊστικῶν τοῦ σώματος φαρμάκων.

Ἐκαστον οἰκιακὸν ἔργον ἀποτελεῖ καὶ ἓνα τύπον ὠφελιμωτάτης

γυμναστικῆς διὰ τὸ γυναικεῖον σῶμα. Τὸ σκούπισμα, τὸ ξεσκόνισμα καὶ ἡ διευθέτησις τῶν κλινῶν εἶναι ἡ ἰδίᾳ ἐξάσκησις μὲ τὴν ἀνάτασιν τῶν χειρῶν τὴν ἐκτελουμένην εἰς τὰ γυμναστήρια πρὸς ἐγκύμνασιν τῶν πνευμόνων. Τὸ κύψιμον, τὸ σήκωμα, αἱ διάφοροι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κλίσεις τοῦ σώματος, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαφόρων οἰκιακῶν ἐργασιῶν, εἶναι ὅλαι γυμναστικαὶ ἀσκήσεις, ὄντως ἀνεκτίμητοι. Συντελοῦν εἰς τὴν συνήθειαν τῆς καλῆς ἀναπνοῆς, τῆς εὐθυκορμίας, τοῦ καλοῦ βαδίσματος καὶ ἐν γένει εἰς τὴν κανονικὴν καὶ εὐμελῆ διάπλασιν ὅλων τῶν μελῶν τοῦ σώματος.

★

Ἡ ἐργασία τοῦ οἴκου πρέπει νὰ ἐκτελῆται μὲ ἐνδυμασίαν εὐρύχωρον καὶ χωρὶς στηθόδεσμον (κορσέν). Αἱ ἐργαζόμεναι κυραὶ ὀφείλουν μετὰ **ξήλου** καὶ **προθυμίας** ν' ἀναλαμβάνουν τὴν ἐργασίαν καὶ μετὰ ψυχικῆς τρόπον τινὰ ἀγαλλιᾶσεως διὰ νὰ ᾔναι τὰ εὐεργετήματά της ὀφελιμώτερα.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας ἀπαραίτητον εἶναι ἐν γενικὸν δι' ὕδατος λουτρόν μὲ βόρακα, διότι οὕτω καθαρίζεται ἀντισηπτικῶς καὶ τονώνεται τὸ δέρμα, καθιστάμενον ἀπαλὸν καὶ λευκόν.

Τὸ εἶδος τοῦ λουτροῦ τούτου ὡς ἐξωραϊστικὸν μέσον εἶναι ἀνεκτίμητον μετὰ τὸ πέρας τῆς οἰκιακῆς ἐργασίας. Ἐργασία τοῦ οἴκου καὶ λουτρόν εἶναι τὰ μόνα ἀσφαλῆ μέσα, τὰ ὑποσχόμενα αἰωνίαν ὑγίαν καὶ ὠραιότητα.

Ὅστε δὲν σπαταλᾶτε μόνον τὸ χρημῖά σας, κυραὶ, ἀλλὰ καὶ τὴν καλλονὴν σας χάριν τῶν... ὑπηρετριῶν σας, καθὼς εὐφυῶς παρατηρεῖ ὁ κήρυξ τῆς αὐτῆς ὑγιεινῆς τῶν κυριῶν.

Ο ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

• **Ποιητής.** Ἀνέγνωσας τὸ ποίημά μου, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται «Ὑπνος»
Πεζός. Μάλιστα, καὶ με ἔκαμε ν' ἀποκοιμηθῶ ἀμέσως...

—φ—

ΤΟ ΡΥΣΙΟΝ

(ΑΡΕΤΣΟΥ)

Τὸ *Ρύσιον*, Τράλλιον κατὰ Στράβωνα καὶ Ταράριον κατὰ Μελέτιον, κοινῶς δὲ Ἀρετσοῦ καὶ Λάριτσα ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, ἦτο τὸ πάλαι κόμη ἔχουσα φρούριον ὄχυρόν κυριευθὲν ὑπὸ Ὀρχίνου τοῦ Σουλτάνου πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ κόμη αὕτη, νῦν δὲ κομιόπολις, ἐκ τοῦ Ρύσιον μετονομασθεῖσα Ἀρούσιον, Ρύτιον δὲ κατὰ τοὺς Ἑνετοὺς, κεῖται ἐν Βιθυνίᾳ εἰς τὸν Ἀστακηγὸν κόλπον ἤτοι κόλπον τῆς Νικομηδείας, καὶ ἀπέχει ἀπὸ τὴν βασιλεύουσαν τέσσαρας περίπου ὥρας δι' ἀτμοπλοῖον καὶ δύο σιδηροδρομικῶς, εἶναι δὲ ὡς ἔγγιστα τὸ ἡμισυ διάστημα ἀπὸ Κων/πόλεως μέχρι Νικομηδείας. Οἱ κάτοικοι τοῦ Ρυσίου φιλοπάτριδες, φιλόμουσοι, ζωηροί, εὐθυμοὶ καὶ λίαν φιλόπονοι ὑπερβαίνουνσι σήμερον τὰς ἑξ χιλιάδας, τὰ δὲ ἦθη, ἔθιμα καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν ἀναμιγνυόντων εἰς τὴν συνδιάλεξιν αὐτῶν καὶ πολλὰς ἀρχαίας λέξεις ἑλληνικάς, μαρτυροῦσιν ὅτι κατάγονται ἑξ ἑλλήνων ἀποίκων καὶ διὴ Μεγαρέων.

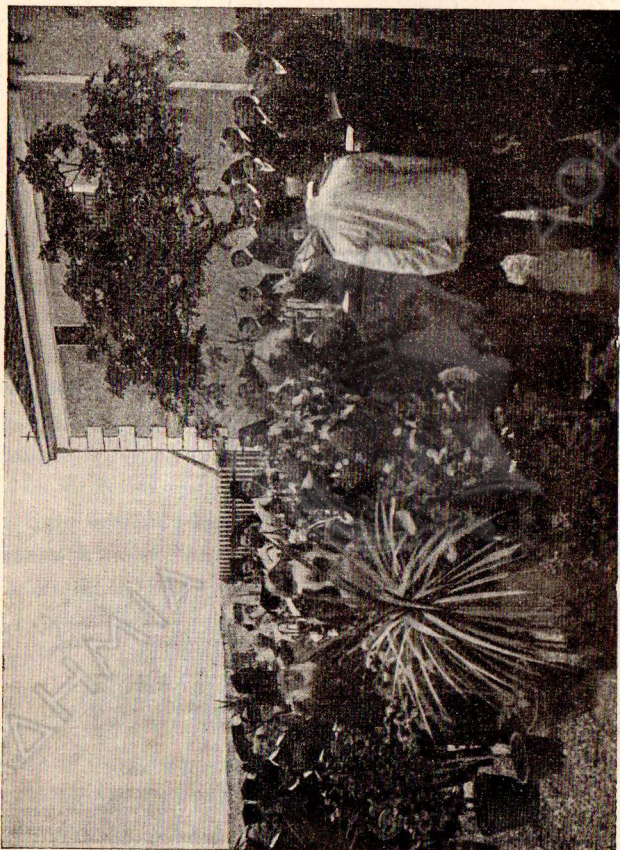
Τὸ Ρύσιον ἀριθμεῖ περὶ τὰς 1200 οἰκίας, ἔχει τέσσαρας ἐκκλησίας, ἦτοι τῆς θείας Ἀναλήψεως, τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐπιλεγομένης Καθολικός, τοῦ ἁγίου Νικολάου καὶ τοῦ ἁγίου Νικῆτα, παρὰ δὲ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Καθολικοῦ σφύζεται καὶ ἕτερος ναὸς ἀρχαῖος ἐπ' ὀνόματι τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, ὑπὸ τὸν ὁποῖον κρύπτονται μεγάλα ὑπόγεια. Ὁ ναὸς οὗτος κλειστὸς ἀπὸ πολλοῦ κατεκρημνίσθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου σεισμοῦ τῷ 1894, τὴν δὲ ἀρχαιότητα αὐτοῦ μαρτυροῦσι τὰ σφζόμενα λείψανα τῶν ἀρχαίων αὐτοῦ τοί-

χων. Τὸ Ρύσιον ἐκκλησιαστικῶς μὲν ὑπάγεται ὑπὸ τὴν πνευματικὴν διοίκησιν τῆς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος, ἣς ἀποτελεῖ καὶ τὸ τελευταῖον ὄριον, πολιτικῶς δὲ ὑπὸ τὴν Νομαρχίαν τῆς Πρωτευούσης, διοικητικῶς δὲ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν Μουδίου, ὑπαγομένου εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν τῆς Κέβζε, ἀρχαίας Λιβύσης, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ὁποίας, ἐν μέσῳ δύο κυπαρίσσω, ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ κεῖται καὶ ὁ τάφος Ἀννίβου τοῦ Καρχηδονίου, κατὰ τὸν χρησμόν «**Λίβυσσα κρύψει βῶλος Ἀννίβου**». Τὸ κλίμα τοῦ τόπου εἶναι εὐκραές καὶ εὐάερον, πολλοὶ δὲ ξένοι παραθερίζουσι κατ' ἔτος αὐτόθι· μεγαλειτέρα δὲ συρροὴ ξένων θὰ ἀνεφαίνετο, ἐὰν α' εἰς τὸν ἅπαξ τῆς ἡμέρας σιδηρόδρομον προσετίθετο μία ἔτι ἀμαξοστοιχία, πρῶι καὶ ἐσπέρας, διευκολύνουσα τὴν συγκοινωνίαν, καὶ β' ἐὰν μικρὸν ἐφρόντιζον οἱ ἐπαίοντες περὶ τῶν ἀναγκῶν καὶ τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῆς χώρας, ἥτις ἀκόμη διατηρεῖ τὸν ἀρχέγονον τύπον.

Ἐν τῇ κωμοπόλει ταύτῃ φημιζομένη διὰ τὴν φιλομουσίαν αὐτῆς ἐκαλλιεργοῦντο ἀνεκάθευ τὰ γράμματα, ἣ δὲ ἀνωτέρα αὐτῆς σχολὴ κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ἐθεωρεῖτο ἰσοβάθμιος τῆς ἐν Ξηροκρήνῃ τότε Μεγάλῃς τοῦ Γένους Σχολῆς, ἐξ ἧς καὶ μαθηταὶ καὶ διδάσκαλοι αὐτῆς ἐπίσημοι ἀνεδείχθησαν, οἳοι Γεώργιος ὁ Χρυσοβέργης, Νικόλαος ὁ Λογάδης καὶ ἄλλοι πατριῶται καὶ μὴ, μαρτυρεῖ δὲ τὴν ἀκμάζουσαν τὸ πάλαι σχολὴν καὶ ἡ μέχρι σήμερον διατηρουμένη, ἀλλὰ κολοβωμένη ἀρχαία βιβλιοθήκη. Ἐκ τοῦ Ρυσίου κατήγοντο καὶ ἄνδρες ἐπιφανεῖς, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων, οἳοι Δανὴλ ὁ Λήμιου, Δωρόθεος ὁ Κορυτσᾶς ὁ Εὐελπίδης, καὶ Ἀδαμάντιος ὁ ἰατροφιλόσοφος, ὅστις νυμφευθεὶς εἰς Σμύρνην χήραν τινὰ Ἀγκυροῦ, ἔσχε τέσσαρας θυγατέρας, Θωμαΐδα, Ἀναστασίαν, Θεοδώραν καὶ Εὐδοκίαν. Ἐκ τούτων φημιζομένων διὰ τὴν καλὴν ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν, τὴν πρωτότοκον Θωμαΐδα συνέξευξε μετὰ τοῦ ἐκ Χίου Ἰωάννου Κοραΐ, οὗ γάμου καρπὸς ὑπῆρξεν ὁ μέγας τοῦ Γένους ἀνὴρ ὁ **Ἀδαμάντιος Κοραΐς**, σὺν τὸ ὄνομα τοῦ πάππου του Ἀδαμαντίου τοῦ Ρυσίου καὶ τὸ ἐπίθετον τοῦ πατρός του Κοραΐ.

Τὸ Ρύσιον καὶ ὡς χώρα εὐκαρπος ἔχει πολλὰ προϊόντα, μεταξὺ δὲ αὐτῶν τὴν πρώτην θέσιν κατέχουσιν αἱ περιφημοὶ σταφυλαί, τὰ λεγόμενα τσαούσια, καὶ τῶν ὁποίων δυστυχῶς ἐγγὺς τὸ τέλος, ἔνεκα

τῆς καταστροφῆς τῶν ἀμπέλων ὑπὸ τῆς φυλλοξήρας, καὶ οἱ ἀνά τὴν ὑφήλιον πεφημισμένοι σκόμβροι (τσίροι), ἐσχάτως δὲ οἱ κάτωικοι ἐπιμελῶς ἐπεδόθησαν εἰς τὴν σηροτροφίαν, ἕξ ἧς οὐ μικρὰ

Μνημόσυνον ἐπὶ τοῦ τάφου Σ. Σινιόσγλου
κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἑγκαινίων τοῦ φερωνύμου Ὁρφανοτροφείου θηλέων.

προσδοκῶσιν ἀποτελέσματα. Εἰς τὰ περὶ τὸ Ρύσιον δὲν εὐρίσκει τις πολλὰ σπουδαιοφανῆ· διότι ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ἐξηράνισε τὰ πάντα· κατὰ τὴν παραθαλασσίαν μόνον μένει τὸ ὄνομα Ἀρετῆ ἔνθα ὑπῆρχε μοναστήριον, ἡμίσειαν δὲ ὥραν μακρὰν τῆς κωμοπόλεως σφύζεται εἰσέτι βυζαντινὴ τις εἰρκτῆ, ἔνθα ὡς λέγεται ἐφυλα-

κίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἔξορίαν καὶ παρέχει ἀγίασμα ἐπ' ὀνόματι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Εἰς τὸ ἀγίασμα τοῦτο θολοειδῶς κατεσκευασμένον καὶ ὑπὸ τὴν βάσιν πύργου ρεεῖ ἄφθονον ὕδωρ, καὶ πολλοὶ κατ' ἔτος ἐντόπιοί τε καὶ ξένοι προσέρχονται πρὸς προσκύνησιν. Εἰς τὰ πέριξ τούτου, ἔκειτο τὸ πάλαι ὀχυρὸν φρούριον, ἡ **Φιλοκρήνη**, ὑποστὰν τὴν αὐτὴν τύχην τοῦ Ρυσίου· καὶ ἐνθάδε ὑποκρύπτονται ἀρχαιότητες, ὡς ἐκ τῆς ἀκαμάζουσης τότε πόλεως *Φιλοκρήνης*, καὶ τὰς ὁποίας ὁ χρόνος θὰ δείξῃ ὡς καὶ ἐκάλυψε· τὸ ἀγίασμα τοῦτο λέγουσι καὶ κρήνην τῶν φίλων, ἀναφέρουσι δὲ ὅτι ἐντεῦθεν ἠρδεύθησαν ὕδωρ ὁ Ἰάσων καὶ οἱ Ἀργοναῦται παλινδρομήσαντες κατὰ τὴν εἰς Κολχίδα ἐκδρομὴν αὐτῶν.

Ἐγγραφον ἐν Ρυσίῳ, τῇ 26 Αὐγούστου 1907.

Π. Α. ΒΑΦΕΙΑΛΗΣ

ΜΗΤΡΙΚΟΣ ΣΤΟΝΟΣ ΛΕΧΟΥΣ

*Ἡ μητρικὴ καρδιά μου, παιδί μου, σὲ γυρεῖει
μέσα στὰ σπλάγχνα σ' ἔθρεψεν ἐννέα βλοῦς μῆνας,
ἓνα γλυκὸ χαμόγελο δὲν πρόφθασα ἢ καϊμένη
γὰ ἰδῶ ἀπ' τὸ χεῖλάκι σου καὶ ἡ καρδιά μου κλαίει.*

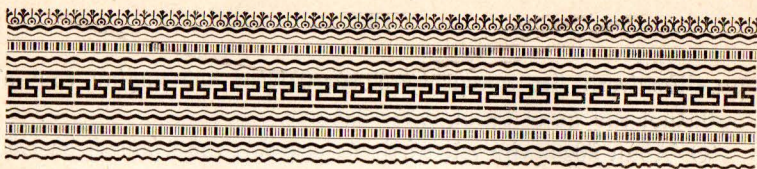
*Κοιμοῦ, κοιμήσου ἤσυχο, ἀγαπητὸ παιδί μου,
κοιμοῦ ᾗς τῆς γῆς τὴν ἀγκαλιὰ ποῦνε ξερὴ γὰρ σένα
ἀντὶ τὰ στήθη τῆς μητρὸς πέτρα γὰρ προσκεφάλι
ἂν ἔχῃς σὲ θερμαίνουνε οἱ τόσοι στεναγμοὶ μου.*

27 Φεβρουαρίου 1906.

Ρ. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΦΙΛΟΣ

(ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ)

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἐξεδιώχθησαν τοῦ παραδείσου, ὅλα τὰ ζῶα διεσκορπίσθησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Ὁ ὄφις διωλίσθησεν ὑπὸ τὴν βάτον καὶ ἐξηφανίσθη.

Οἱ κριοί, αἱ ἀμνάδες, ἡ ἔλαφος, ἀπεμακρύνοντο μετὰ τρόμου.

Ὁ ἀτίθασος ταῦρος, ὡσεὶ προησθάνθη τὸν ζυγόν, ἀντιπαρῆλθε μυκώμενος.

Ὁ ἵππος δειλότερος ἔφυγεν ὡς ἀστροπή.

Ὁ λέων ἐστράφη, ἵνα περιφρονήσῃ διὰ τοῦ βλέμματός τὸν ἔκπτωτον ἀνθρώπον.

Ἡ τίγρις, ὁ λύκος, ὅλα τὰ ἄγρια θηρία, ἔστησαν ὡσαύτως, ἔτριξαν τοὺς ὀδόντας των, ἐξήγαγον φοβερὰς κραυγὰς μίσους, δηλούσας, ὅτι ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦδε πᾶσα μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀλληλεγγύη καὶ ἔπειτα ὄρμησαν πρὸς ἄγρην θηραμάτων.

Ἦδη ὁ αἰετὸς καὶ ὁ γυψ ἐπέπιπτον κατὰ τῶν περισσεῶν, ρανίς δὲ αἵματος πεσοῦσα ἐκ τῶν νεφελῶν ἀνemiχθη μετὰ τὰ δάκρυα τῆς Εὐας.

Εἶπε τότε ὁ Ἄδὰμ μετὰ πικρίας: «Χθὲς τὰ ζῶα ταῦτα μᾶς ἦσαν ὑποτεταγμένα καὶ μᾶς ἠγάπων· τώρα, τὰ μὲν μᾶς ἀποφεύγουσι μετὰ τρόμου, τὰ δὲ τολμοῦν νὰ μᾶς ἀπειλώσιν. Ὅλα λοιπὸν τὰ ὄντα τῆς δημιουργίας εἶναι ἐχθροὶ μας;» . . . .

Ἐν ᾧ ἀκόμη ὁ Ἄδὰμ ὠμίλει, ἠσθάνθη κάτι τι νὰ λείψῃ τὴν χεῖρά του καὶ στρέψας τὸ βλέμμα παρετήρησε τὸν κύνα παρὰ τοὺς πόδας του. Τὸ δυστυχῆς ζῶον τὸν ἠκολούθει βῆμα πρὸς βῆ-

μα. Ἐφάνετο ὅτι συνεμερίζετο τὰς θλίψεις τοῦ κυρίου του· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ὑγροί, ὡσάν ἔκλαιεν.

Ὁ Ἀδὰμ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ζῦου· ἡ δὲ Εὐὰ ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της διὰ νὰ τον θωπεύσῃ, ἐν ᾧ ἐκεῖνος διὰ τῶν ἐπιχαρίτων κινήσεών του ἐξεδήλου τὴν ὑποταγὴν καὶ εὐγνωμοσύνην του. Εἶτα ἠγέρθη, ἐσκίρτησεν, ὑλάκτησε, κατεκυλίσθη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐὰς καὶ ἐπὶ τέλους ἐστήριξεν ἐπ' αὐτῶν τὸ πιστὸν καὶ σταθερὸν βλέμμα του.

Τότε ὁ Ἀδὰμ εἶπε μὲ φωνὴν συγκεκινημένην:

«Ὁ Πανεύσπλαγχνος δὲν μας ἀφήρησε τὰ πάντα, ἀφοῦ μᾶς ἄφησεν ἓνα φίλον».

Τοιοτοτρόπως λοιπόν, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ὁ κύων ὠνομάσθη φίλος τοῦ ἀνθρώπου.

*

Παρῆλθεν ἀρκετὸς καιρὸς. Ὁ Κάϊν καὶ ὁ Ἄβελ, τὰ πρῶτα τῶν πρωτοπλάστων τέκνα, ἦσαν ἀκόμη μειράκια.

Ἡμέραν τινὰ ὑπὸ τὴν σκιὰν παχυφύλλου δένδρου ὁ Ἀδὰμ ἀνεπαύετο ἐκ τῶν κόπων τῆς ἐργασίας· ἡ Εὐὰ πρὸ αὐτοῦ καθημένη ἔηνθεν ἐν σιωπῇ· ὁ δὲ κύων ἦτο ἐξηπλωμένος παρὰ τοὺς πόδας των.

Αἴφνης τὸ ζῶον ἀνορθοῦται, ὀσφραίνεται τὸν ἀέρα καὶ ἐξάγει θρηνώδη ὠρυγμόν. Ὁ Ἀδὰμ ἀνετινάχθη ἀφρυπνισθεὶς οὐδέποτε ὁ πιστὸς του κύων ὑλάκτησε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

«Περίεργον, ἐσκέφθη, δὲν φαίνεται νὰ ὑλακτῇ ἐπὶ τῇ προσεγγίσει ἀγρίων θηρίων· δὲν φαίνεται νὰ ὑλακτῇ, καθὼς, ὅταν ἄγῃ εἰς βοσκήν τὰ ποίμνια, οὔτε ἐπίσης, ὅταν διώκῃ θήραμά τι ἐν τῷ δάσει».

Ὁ κύων ἐστέναξεν ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν οὐρανόν· οἱ ἀσυνήθεις οὗτοι ὠρυγμοὶ του ἐπάγωνον τὴν καρδίαν τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐὰς.

Παρητήρει αὐτοὺς μὲ βλέμμα περιίλυτον, ἔλειχε τοὺς πόδας των, ὀσφραίνεται τὸ ἔδαφος καὶ ἐφάνετο, ὡς νὰ ἐζήτηι κανὲν ἔχνος· διαρκῶς δὲ οἰμῶζων προυχῶρει.

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ τὸν ἠκολούθουν φρίσσοντες. Τοιοτοτρόπως δὲ ἔφθασαν μέχρι τοῦ μέρους, ὅπου ἀνεπαύετο τὸ αἰμόφυρτον

τοῦ Ἄβελ πτώμα· αἱ πένθιμοι τοῦ κυνὸς οἰμωγαὶ ἐξηκολούθουν, καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἐξεργάγησαν εἰς σπαρακτικὸν λυγμούς, ἐκ τῶν ὁποίων ἀντήχουν τὰ πένθη μονοτόνως.

Ἡ πεδιάς, εἰς ἣν εὐρίσκετο τὸ πτώμα τοῦ ἀτυχοῦς Ἄβελ, ἦτο πανέρημος, διότι τὰ ποίμνια μετὰ τὸ ἔγκλημα διεσκορπίσθησαν· οὔτε ἐν ζῶον ἔμεινε παρὰ τὸ ἄψυχον τοῦ νεκροῦ ποιμένος σῶμα· μόνον ὁ ὄφις διολισθήσας ὑπὸ τὰς ἀκάνθας ἐξέβαλεν ὄξυν καὶ διαπεραστικὸν συριγμὸν . . .

Μακράν, ἐντὸς τῶν σκοτεινῶν νεφελῶν, ἡ φωνὴ τοῦ Ὑψίστου, κατηρᾶτο τὸν Κάϊν, τὸν ἀδελφοκτόνον.

Εἶπε τότε ὁ Ἄδὰμ μετὰ πικρίας:

«Ἐἴχομεν δύο υἱούς, δύο υἱούς, τοὺς ὁποίους ἐξ Ἰσοῦ ἠγαπῶμεν· ἀλλ' οὗτος ἐδῶ εἶναι νεκρός· ὁ δὲ ἄλλος κατηραμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, δὲν ὑπάρχει πλέον δι' ἡμᾶς!» . . .

Ὁ κύων ἐν τῷ μεταξὺ παύσας νὰ ὠρύηται, ἔλειγε δειλῶς τὰς χεῖρας τοῦ Ἄδὰμ καὶ τῆς Εὐᾶς . . .

Ἀφοῦ ἐκάλυψεν ἡ γῆ τὸ λείψανον τοῦ Ἄβελ, οἱ δυστυχεῖς γονεῖς ἔλαβον βραδέως τὴν πρὸς τὴν κατοικίαν αὐτῶν ἄγουσαν· ὁ κύων τοὺς ἠκολούθει κατὰ πόδας· συνεμερίζετο καὶ αὐτὸς τὴν θλίψιν τῶν κυρίων του, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ὑγροὶ ὡσὰν καὶ αὐτὸς νὰ ἔκλαιεν.

Τοῦτο παρατηρήσας ὁ Ἄδὰμ ἔστη ἐπὶ τῆς φλοιᾶς τῆς κατοικίας του καὶ εἶπε συγκεινημένος πρὸς τὴν Εὐᾶν:

«Ὁ Αἰώνιος δὲν μᾶς ἀφήρεσε τὸ πᾶν, ἀφοῦ μᾶς ἀφήνει ἓνα φίλον».

Τοιοῦτοτρόπως, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ πένθους, ὁ κύων ὀνομάσθη καὶ πάλιν φίλος τοῦ ἀνθρώπου.

*

Ὅταν ἡ Εὐὰ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον τρίτον τέκνον, ὁ Ἄδὰμ τὸ ὀνόμασε Σὴθ καὶ κρατῶν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας του ἠδαιόνησε τὸν Θεόν. Φρενίτις χαρᾶς καὶ εὐδαιμονίας ἐβασίλευσε τότε ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ πρώτου ἀνθρώπου. Ἄλλ' ὁ πιστός του κύων ἦτο ἤδη γέρον. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ κυνήγια, οὔτε νὰ φυλάττῃ τὰ ποίμνια. Τὰ μέλη του ἀπώλεσαν πλέον τὰς δυνάμεις.

Ἐν τούτοις ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξέβαλεν ἀσθενῆ ὕλακην.

Συνημερίζετο τὴν εὐτυχίαν τοῦ κυρίου του, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ὑγροί, ὡσὰν ἐπίσης νὰ ἔκλαιεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

Ἐκαμε τελευταίαν προσπάθειαν, ἐσύρθη μέχρι τοῦ Ἀδάμ καὶ ἔλειχε τοὺς πόδας του.

Ὁ Ἀδάμ τοῦ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἡ δὲ Εὐά, διὰ νὰ τον θωπεύσῃ, ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της.

Ὁ δυστυχῆς ὑλάκτησεν ἐκ νέου καὶ ἠθέλησε νὰ ἐγερθῆ, ἀλλ' ἐπανέπεσεν ἄπνους.

Ὁ Ἀδάμ εἶπε τότε μὲ συγκεινημένην φωνήν :

«Ὁ Δίκαιος ἔσχε πάντοτε οἶκτον δι' ἡμᾶς· μέχρι τῆς ὥρας τῆς παρηγορίας μᾶς ἄφησε τὸν φίλον μας».

Τοιοτοτρόπως ἀπέθανεν ὁ *πρῶτος φίλος* τοῦ ἀνθρώπου.

*
* *

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ ;

Εἰς τὴν νῆσον Σουμάτραν ὑπάρχουν ἀνθρωποφάγοι καλούμενοι *Βάττας*. Οἱ ἀνθρώποι οὗτοι ἔχουν καὶ ταχυδρομεῖα.

Ταῦτα συνίστανται ἀπὸ κοιλώματα δένδρων διὰ μέσου τῶν στενῶν τῶν δασῶν, καὶ τὰ κοιλώματα ταῦτα εἶναι τὰ γραμματοκιβώτιά των.

Ἐντὸς τούτων ρίπτονται αἱ ἐπιστολαί, αἱ ὁποῖαι γράφονται κατὰ τὸ ἀλφάβητον καὶ τὸ ἰδίωμά των ἐπὶ φύλλων φοινίκων.

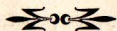
Γράφουν καὶ οὗτοι, ὡς οἱ Ἰάπωνες, ἀπὸ ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω.

Ἄν καὶ ἀνθρωποφάγοι οἱ κάτοικοι οὗτοι τῆς Σουμάτρας, εἶναι ἐπιτήδειοι γεωργοὶ καὶ καλοὶ κτηνοτρόφοι.

Ἀποτελοῦν μεγάλας συμπολιτείας, ἔχουν ὀργανωμένην κυβέρνησιν, διαδοχικοὺς ἀρχηγούς, συνελύσεις λαϊκάς, καὶ ἐγγράφους ποινικοὺς καὶ πολιτικοὺς νόμους.

Αἱ γραφικαὶ τούτων κατοικίαι ἔχουν δύο πατώματα. Εἰς τὸ ἄνω κατοικοῦν οἱ ἴδιοι, καὶ εἰς τὸ κάτω θέτουν τὰ ζῳά των.

Πιστεύουν εἰς τρισυπόστατον θεότητα, τὸν *Δημιουργόν*, τὸν *Φύλακα* καὶ τὸν *Καταστροφέα*.

ΓΙΑΤΙ ΣΤΕΝΑΖΩ

Ἐστὴν θάλασσα τρέχω γὰρ νά την ἔρωτήσω
τί ἔχω πὸν τόσο στενάζω, πονῶ·
καὶ ἐκεῖνη μοῦ σέβρει τὸ κῦμά της ἔπίσω
καὶ μοῦ λέγει: «στενάζω γιατί ἀγαπῶ».

✱

Ἐρωτῶ τὰ λουλούδια ἔστων δρόμο ἔπ' ἀνθοῦνε
μὲ μάτι γεμῆτο ἀπὸ δάκρον πιερό,
καὶ ἐκεῖνα τὰ θῶρα μικρά μ' ἀπαρτοῦνε
καὶ μοῦ λέγουν: «στενάζω γιατί ἀγαπῶ».

✱

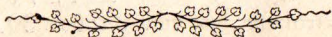
Ἐρωτῶ τὰ πουλάκια ἔπὸν ξένησια τρέχουν
καθ' ἕνα μὲ ταῖρι καὶ ἀγάπη κρυφή,
καὶ ἐκεῖνα πὸν γινῶσιν τοῦ ἔρωτος ἔχουν
μοῦ λέγουν: «στενάζω γὰρ μαύρη πληγή».

✱

Ἐρωτῶ τὴν καρδιά μου γιατί νὰ σπαράζη,
γιατί νά μου λυώνη, ὁπότεν σ' ἰδῶ·
καὶ ἐκεῖνη ἡ καϊμένη πιερά μου φωνάζει
καὶ μου λέγει: «στενάζω γιατί σ' ἀγαπῶ».

Βερολῖνον, 1907.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

Τ' ΑΛΑΤΣΑΤΑ

Ἀπέναντι τῆς Α. παραλίας τῆς νήσου Χίου παραλλήλως πρὸς αὐτὴν ἐκτείνεται ἡ *χερσόνησος τῶν Ἐρυθραίων* κληθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς πόλεως *Ἐρυθρῶν* τῆς θεμελιωθείσης ὑπὸ τινος Ἐρυθροῦ ὀνομαζομένου, μετοικήσαντος ἐνταῦθα μετ' ἄλλον ἀποίκιον ἐκ τῆς Βοιωτικῆς πόλεως Ἐρυθρῶν.

Ἡ πόλις αὕτη εἶναι ὀνομαστὴ διὰ τὴν Ἐρυθραίαν Σίβιλλαν τὴν προειποῦσαν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Βραδύτερον συμπεριληφθεῖσα καὶ αὕτη μεταξὺ τῶν δώδεκα Ἴωνικῶν πόλεων ὑπέστη τὴν αὐτὴν τύχην, ἦν καὶ αἱ λοιπαὶ ἀποικίαι τῆς Δ. παραλίας τῆς Μ. Ἀσίας, ἐπὶ δὲ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου βλέπομεν τὴν πόλιν ταύτην μετὰ τῆς Χίου πρῶτην ἐπαναστάσαν τῇ ὑποκινήσει τοῦ Ἀλκιβιάδου κατὰ τῶν Ἀθηναίων.

Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῶν Ἐρυθρῶν κεῖται σήμερον ἡ κώμη Λυθρὶ ἀριθμοῦσα περὶ τὰς 300 οἰκίας καὶ διατηροῦσα ἐκ τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου αὐτῆς λείψανα μόνον ἀμφιθεάτρου καὶ ἀρχαίου τείχους. Οἱ δὲ ἀνευρεθέντες καὶ ἀνευρισκόμενοι ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ κ. *Veber* κίονες καὶ πλάκες καὶ ἄλλα ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα κοσμοῦσι σήμερον διάφορα Εὐρωπαϊκὰ μουσεῖα καὶ πρὸ πάντων Γερμανικά. Εὐτυχῶς ἰκανὰ τῶν εὐρημάτων τούτων εὐρίσκονται καὶ ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς ἐν Σμύρνῃ Ἐδαγγελικῆς Σχολῆς. Ἐπὶ τῆς Ἐρυθραίας χερσονήσου ὑπάρχουσι σήμερον πόλεις καὶ χῶραι ἀκμάζουσαι διὰ τὴν εὐφορίαν τοῦ ἐδάφους καὶ τὴν φιλοπονίαν τῶν κατοίκων. Τούτων μεγαλειτέρα εἶναι ἡ *Κρήνη* (Τσεσμέξ) ἀριθμοῦσα περὶ τὰς 20000 κατοίκους, ἐκ τῶν ὁποίων 3000 εἶναι Ὄθωμανοὶ

καί τινες Ἰουδαῖοι καὶ Ἀρμένιοι. Ἡ πόλις αὕτη εἶναι ἔδρα ὁμωνύμου ὑποδιοικήσεως καὶ μητροπόλεως καὶ συντηρεῖ λαμπροὺς ναοὺς, πλήρη ἀστικὴν σχολὴν μετὰ Α΄ γυμνασιακῆς τάξεως.

Δευτέρα πόλις ἀξία λόγου εἶναι τ' *Ἀλάτσατα*.

Τ' *Ἀλάτσατα* κεῖνται ἐν τῷ μέσῳ ἰσθμοῦ ὅστις ἐνώνει μικρὰν χερσονήσον μετὰ τοῦ κορμοῦ τῆς ὅλης Ἐρυθραίας χερσονήσου. Ἀπὸ λοφίσκου τινὸς κειμένου πρὸς Δ. τῆς πόλεως καλουμένου Μπαλαμπάκα δύναται τις κάλλιστα νὰ περιλάβῃ διὰ τοῦ βλέμματος αὐτοῦ τὴν τε πόλιν καὶ τὰ πέριξ. Πρὸς Β. τῶν Ἀλατσάτων βλέπομεν τὰς θερμὰς πηγὰς τῶν Χαλκιδέων (τὰ νῦν Λύτζια), τὰς ὁποίας ἀναφέρει καὶ ὁ Στράβων. Ἡ θέσις αὕτη διὰ τε τὰ ἱαματικά της ὕδατα καὶ τὸ εὐάερον κλίμα προσελκύει κατὰ τὸ θέ-

Ἡ Α. Π. ὁ Σάρδεων Μιχαήλ

Σχολάρχης τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς.

ρος πολλοὺς εὐπόρους κατοίκους Σμύρνης, Κωνσταντινουπόλεως, Χίου καὶ Ἀλεξανδρείας. Βορειότερον τῶν θερμῶν πηγῶν ὑφοῦται τὸ ὄρος *Μίμος*, ὑπὸ τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν μυθολογίαν στενάξει ὁ ὁμώνυμος Γίγας καλυφθεὶς διὰ τοῦ ὄρους τούτου ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς κατὰ τὴν Γίγαντομαχίαν ἐνῶ ἔφευγε· τὰ θερμὰ ὕδατα οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τὰ δάκρυά του, οἱ δὲ κατὰ καιροὺς σεισμοί, αἱ προσπάθειαι, αἷς καταβάλλει, ἵνα ἐλευθερωθῇ. Ὁ Στράβων ὀνομάζει τὸ ὄρος «εὐθηρον καὶ πολύδενδρον». Δυστυχῶς ὁμοῦ σήμερον οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο ὑπάρχει. Τὸ ὄρος τοῦτο τελευτᾷ εἰς τὴν Μέλαιναν ἄκραν (Καρὰ Μπουρνοῦ).

Ἐὰν στρέψωμεν τὸ βλέμμα πρὸς Ν. βλέπομεν ὄρμον ἀσφαλῆ

καὶ τὸ κωμίδιον Ἀγριλιάν, ὅπερ χρησιμεύει ὡς ἐμπορικὸς λιμὴν τῶν Ἀλατσάτων. Ἀντιπέραν δὲ διακρίνομεν τὰς νεφελοσκεπεῖς κορυφὰς τοῦ ὄρους τῆς Σάμου τῆς Κίρκης ἢ Κερκετέας. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀγριλιᾶς ὡς καὶ τοῦ Λυθροῦ εἶναι ἄποικοι ἐξ Ἀλατσάτων εὐρισκόμενοι ἐν ζωηροῦ ἐπικοινωνία μετ' αὐτῶν. Ἐν τῷ δαπέδῳ τοῦ ναῖσκου τῆς Ἀγριλιᾶς εὐρίσκεται πλᾶξ μετενεχθεῖσα ἐκ Λυθροῦ καὶ φέρουσα τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν (ὁ Δῆμος εὐθυμιάτρια γυμνασιαρχήσασα καὶ ἀλέξασα ἐκ Αἰνῶν παρ' ὄλον τὸν ἐνιαυτὸν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας πρώτην καὶ μόνην ἀρετῆς ἔνεκα καὶ εὐνοίας τῆς εἰς ἑαυτήν). Δεξιὰ τῷ εἰσερχομένῳ εἰς τὸν ναῖσκον ἐπὶ τοῦ καταφλίου τοῦ παραθύρου εὐρηται ἐτέρα στήλη ἀναμφιβόλως Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, φέρουσα ἐγγεγλυμμένους δέκα καὶ ἐξ στεφάνους ἐκ μύρτου, ἐντὸς ἐκάστου τῶν ὁποίων ὑπάρχει τὸ ὄνομα μιᾶς Ἰωνικῆς πόλεως, καὶ κεῖνται ὀκτὼ ἐξ ἐνὸς καὶ ὀκτὼ ἐξ ἑτέρου, εἰς δὲ τὸ μέσον ὑπάρχει ἐπιγραφὴ Λατινιστὶ καὶ Ἑλληνιστὶ ἔχουσα οὕτως. Ὁ Δῆμος, οἱ Ρωμαῖοι, ἡ Γερουσία, Σμυρναίων, Κολοφονίων, Ἐφεσίων, Μαγνήτων ἀπὸ Σιπύλου, Κυμαίων, Κλαζομενίων, Τητῶν, Λεβεδίων, Μυρσειαίων.

L. ΜΑΡΙΝΣ. Μ. F. ΑΕΜ. CALATA

ΛΟΥΚΙΟΣ ΜΑΡΙΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΟΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΓΑΛΑΤΗΣ

Τ' Ἀλάτσατα ἀπὸ μὲν τῶν θερμοῶν ἀπέχουσιν ἡμίωρον, ἀπὸ δὲ τοῦ Λυθροῦ 20 λεπτον. Εὐθὺς ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ λοφίσκου, ἀφ' οὗ κατεσκοπεύσαμεν τὰ πέριξ, κεῖνται τ' Ἀλάτσατα, ἐκτεινόμενα ἀπὸ τοῦ ΒΑ πρὸς τὰ ΒΔ καὶ ἔχοντα σχῆμα ἐπίμηκες.

Ἡ πόλις αὕτη ἔχει κλίμα γλυκύτερον, ἔδαφος εὐφορον καὶ περὶ τὰς 20000 κατοίκους ὀρθοδόξους πλὴν εἰκοσάδος οἰκογενειῶν Ὄθωμανικῶν. Οἱ ὀρθόδοξοι διατηροῦσι τρεῖς περικαλλεῖς ναοὺς καὶ πλήρη ἀστικὴν σχολὴν μετὰ Α' γυμνασιακῆς τάξεως. Εἰς δεκάλεπτον ἀπόστασιν πρὸς Α. τῆς πόλεως ἕδρυνται ὑπὸ τινος ἱερέως Ἀγαπίου μονὴ καλογραιῶν ἀριθμοῦσα περὶ τὰς 100 μοναχάς, ἀποζώσας ἐκ τῆς καλλιεργίας μικρῶν κτημάτων περὶ τὴν μονὴν κειμένων, ἐκ διαφόρων χειροτεχνημάτων καὶ ἐκ τῶν ταπήτων, οὓς αὐταὶ κατασκευάζουσιν.

Οἱ κάτοικοι τῶν Ἀλατσάτων τὸ πλεῖστον γεωργοὶ καλλιεργουσι τὸ ἱερὸν τοῦ Διονύσου φυτόν, εἶναι δὲ εἰς ἄκρον φιλόξενοι, φιλόμουσοι καὶ φιλόδοξοι. Ἡ δὲ φιλοδοξία ἐκάστης οἰκογενείας τείνει κυρίως εἰς τὸ νὰ ἀναδείξῃ ἐν τέκνον της παπᾶ ἢ μᾶλλον *Λεσπότη*. Παραδόξως δὲ πολλῶν τὰ ὄνειρα ἐπραγματοποιήθησαν, διότι σήμερον πολλὰ τέκνα τῶν Ἀλατσάτων κρατοῦσιν ἐπαξίως ποιμαντορικὴν ράβδον (ὁ ἅγ. Βάρνης Πολύκαρπος Κοτζαμανίδης, ὁ ἅγ. Ἐλασσῶνος Πολύκαρπος Βαρβάκης, ὁ ἅγ. Φιλαδελφείας Σωφρόνιος Καραγεώργης, ὁ ἅγ. Μυριοφύτου Σμάραγδος, ὁ πολὺς Γερμανὸς Βασιλάκης προϊστάμενος τῆς ἐν Παρισίοις Ἑλλ. Ὁρθ. Ἐκκλησίας καὶ ὁ Δευτερευῶν τῶν Πατριαρχείων Ἀθηναγόρας εἰσι τέκνα τῶν Ἀλατσάτων), πλεῖστοι δὲ ἄλλοι τελειόφοιτοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς εὐδοκимоῦσιν ἐν διαφόροις πόλεσιν εἴτε ὡς ἱερεῖς, εἴτε ὡς ἱεροκλήρικες καὶ μέλλουσι νὰ καθέξωσιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ θέσιν ἐπιφανῆ. Οὐχ ἦττον καὶ ἰατροὺς ἐπιστήμονας καὶ ἐμπόρους ἐν Ρωσίᾳ οὐκ ὀλίγους καὶ διδασκάλους εὐπαιδευτοὺς παρήγαγε καὶ παράγει ὁσημέραι ἢ μικρὰ πλὴν δικαίως δυναμένη νὰ κληθῆ εὐανδρος αὕτη πόλις.

Κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1907.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΚΩΣΤΑΡΙΑΗΣ

Ἱεροδιάκονος

Ὁ τάφος εἶναι ἀτερπῆς θυρὶς τῶν δύο κόσμων,
σκληρὸν κλωβίον βόμβυκος, ἐνθα τὸ σῶμα μένει
καὶ ἡ ψυχὴ ἐξέρχεται χροσῆ μεταλλαγμένη
πετώσα ἄστρα, χροσαλλίς μέσῳ ἀνθῶν ἐδόσμων.
Ἔρρε δυσάμμορε θνητέ! ἀφοῦ γενᾶσαι ὄπως
δεινῶν γευθέντα σὲ δεχθῆ ὁ τῶν μηνιμάτων τόπος.

Τιμ. Ἀμπελᾶς.

Η ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΚΑΡΠΩΝ

Οί καρποί θεωρούνται ως μη έχοντες θρεπτικήν αξίαν πολύ σημαντικήν. Πρέπει εν τούτοις νά γίνη διάκρισις μεταξύ τών διαφόρων ειδών, διότι τινά περιέχουσι λιπαράς και άζωτούχους άκομη ούσιαις εις άξιοσημείωτον αναλογίαν και τὸ σάκχαρον, τόνον ώφέλιμον εις τήν διατροφήν, εύρίσκειται έντός αὐτῶν εις ποσότητα λίαν ποικίλλουσαν.

Ὁ κ. Balland έπεχειρήσεν, έν τῷ ζητήματι τούτῳ, σειράν έρευνῶν έπί τῶν σταφυλῶν, τῶν πορτοκαλίων, τῶν λεπτοκαρύων, τῶν ροδίων, τῶν φραγκοσταφύλων, τῶν κυρῶν, τῶν σύκων, τῶν βανανῶν, τῶν έλατῶν, τῶν φοινίκων, τῶν βερικόκκων, τῶν άμυγδάλων, τῶν κερασίων, τῶν κυδωνίων, τῶν χαμαικεράσων, τῶν σμεούρων, τῶν μεσπίλων, τῶν ροδακίνων, τῶν μήλων και τῶν δαμασκήνων.

Πάντες οὗτοι οί καρποί, κατά τήν ώρίμανσίν των, περιέχουσιν 72—92 % ὕδωρ.

Εἰς τούς μάλλον ἤ ἥττον άπεξηραμμένους καρπούς τοῦ έμπορίου ἡ άναλογία αὐτῆ κατέρχεται εις 30 % και εις 10 % εις τὰ άμύγδαλα, τὰ κάρυα και τὰ λεπτοκάρυα.

Ἡ άζωτοῦχος ούσία (φυτικόν λεύκωμα), έξ ἧς εύρίσκονται μόνον 0,25 εις τὸ άπιον, φθάνει 46 % εις τήν βανάναν και 15—20 % εις τὰ άμύγδαλα, τὰ κάρυα και τὰ λεπτοκάρυα, αναλογίαν, ἧτις άπέχει τοῦ νά ἦναι παραμελητέα.

Εἰς τούς τελευταίους τούτους καρπούς και εις τὰς έλαίαις εύρίσκονται έκτός τούτου λιπαραι ούσιαι, αίτινες μετά τῶν αἰθερίων έλαίων και τῶν ρητινωδῶν ούσιῶν φθάνουσι μέχρι 58—68 %. Ἡ δέξυτης άνωτάτη εἶναι εις τὰ σμέουρα και τὰ φραγκοστάφυλα (1,25 %). Ὡς πρὸς τὸ σάκχαρον, εἶναι άφθονώτερον εις τούς σαρκώδεις λεγομένους καρπούς, οἱοί εἰσιν αἱ βανάναι, οἱ φοινίκες και τὰ σύκα, οἵτινες άποτελοῦσιν άληθῶς ὕδατανθρακούσας τροφάς. Ἐάν λοιπόν οἱ καρποί, οἵτινες εύφραίνουσι κατά τὸ μάλλον ἤ ἥττον τὰς αισθήσεις μας διά τῆς όσμῆς, τῆς γεύσεως των και τῆς δέξυτης των, παίξουσι τὸν ρόλον άρτυμάτων και άναπληροῦσι ποτόν, τινές έν τούτοις μεταξύ αὐτῶν άνταποκρίνονται εις τινὰς ειδικούς ὄρους τῆς διατροφῆς.

Η ΤΗΛΕΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

[Ὁ κύριος Ν. Βούρος γεννηθεὶς ἐν Κων πόλει τὸ πλείστον τοῦ βίου του διήλθεν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ καὶ δὴ ἐν Βιέννῃ, ἔνθα ἠσχολήθη μετ' ἀποραμίλλου ζήλου εἰς τὴν σπουδὴν τῶν φυσικομαθηματικῶν, ἀναδειχθεὶς εἰς τῶν δοκιμωτέρων ἐπιστημόνων τῆς ὁμογενοῦς κοινωνίας. Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς ταύτης ἀπολαύει πλείστων συμπαθειῶν καὶ μεγίστης ἐκτιμήσεως, ὡς τοῦτο συνάγομεν ἐκ τοῦ ὅτι αὐτός, καθὼς ὀλίγοι, ἠξιώθη τῆς τιμῆς τοῦ διδάσκειν τὴν τῶν φυσικομαθηματικῶν ἐπιστήμην εἰς ὅλας τὰς σχολὰς τῆς Αὐστρίας, γεγονός ἐξαίρων τὴν τοῦ ἀνδρὸς πολυμάθειαν.

Πρὸ πάντων δὲ χαρακτηρίζει αὐτὸν τὸ ἤπιον καὶ γλυκὺ τοῦ χαρακτῆρος, οὗ ἕνεκα προσεῖλκυσε τὴν ἀγάπην καὶ συμπάθειαν σύμπαντος τοῦ λογίου κόσμου. Ἀπόδειξις δὲ τούτου τρανοτάτη εἶναι καὶ τὸ ὅτι διετέλεσε καθηγητὴς εἰς πλείστα παρ' ἡμῖν ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια, τὴν Ἱερατικὴν σχολήν, τὴν Παλλάδα, τὸ Ζωγράφειον. Νῦν δὲ εὐδοκιμώτατα διδάσκει ἔν τε τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῆ καὶ τῇ Ἰωακείμειῳ Παρθεναγωγείῳ.

Ὡς κατακλείδα καταχωρίζομεν τὴν πολλοῦ λόγου ἀξίαν πραγματείαν αὐτοῦ περὶ «*Τηλεφωτογραφίας*» ἀπόρροιαν τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αὐτοῦ γνώσεων].

Νικόλαος Γ. Βούρος

Καθηγητὴς ἐν τῇ Μ. τοῦ Γένους Σχολῆ.

Τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, δυνάμενον ὡς γνωστὸν νὰ μεταφέρει εἰς μεγάλην ἀπόστασιν τὰς μᾶλλον πολυπλόκους ἠχητικὰς δονήσεις, δύναται βεβαίως νὰ μεταφέρει εἰς τὰς αὐτὰς ἀποστάσεις καὶ τὰς κυμάνσεις τοῦ φωτός. Οὕτω ἀπὸ πολλοῦ πολυαριθμοὶ ἐρευνηταὶ ἀπεπειράθησαν νὰ λύσωσι τὸ πρόβλημα τῆς μεταδόσεως τῶν φωτεινῶν εἰδώλων εἰς μακρινὰ μέρη.

Ὁ Σανλέκ πρῶτος ἀπὸ τοῦ 1877 φαίνεται ὅτι κατέγινεν ἐπὶ τῆς «εἰς μακρὰς ἀποστάσεις δράσεως» καὶ περιέγραψε τῷ 1878 τὸ «Τηλεηλεκτροσκόπιον». Μετ' αὐτὸν πολλαὶ λύσεις ἐδόθησαν, ἅπασαι ὅμως θεωρητικαὶ τοῦ σπουδαίου τούτου προβλήματος κατὰ σειρὰν ὑπὸ τῶν κ.κ. de Ραίνα, G. Bell, Carey Sawger, Perosino, Αγγ-τον καὶ Perry. Ἄπασαι ἐβασίζοντο ἐπὶ τῆς ιδιότητος, ἣν κέκτηται τὸ στοιχεῖον Σελήμιον, ὅπερ διὰ τοῦ φωτός καθίσταται λίαν εὐηλεκτραγωγόν. Κατ' ἀρχὰς θεωρεῖτο ἀπίθανον ὅτι ἐκ τῆς θεωρίας θὰ μετεδίδοτο εἰς τὸν πρακτικὸν βίον ἡ ἀνακάλυψις αὕτη. Καὶ ὁ μὲν πολὺς Paul Bert, ἔγραφε κατὰ τὸ 1881 ἔν τινι γαλλικῇ ἐπιθεωρήσει ὅτι «μεγάλον χάσμα ἐπιστημονικὸν ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ Φωτοφάνου καὶ τοῦ Τηλεφώτου (οὕτως ἀπεκαλεῖτο τότε τὸ ἐργαλεῖον). Ἐν ᾧ τὸ πρῶτον εἶναι ἐκ τῶν σπουδαιότερων ἔργων πρακτικῶς ἤδη ἐφαρμοσθέντων, τὸ τηλεφῶτον τοῦναντίον εἶναι τολμηρὰ τις ἀντίληψις, ὀλίγον τι ἀμερικανικῆ. Δὲν ἐπαρκοῦσιν ὀλίγα μόνον ἀμφίβολοι ἰδέαι, ὅπως καταστῆ τις ἐφευρετής. Δέον νὰ χρησιμοποιοῦν τις αὐτὰς εἰς τὸν πρακτικὸν βίον, ἢ νὰ ὑποδείξῃ τὸν τρόπον δι' οὗ δύναται ν' ἀποβῆ τοῦτο δυνατόν.» Ἀλλὰ μελέτη ἐμβριθεστέρα τοῦ πρὸς λύσιν προβλήματος τούτου, ἀπέδειξεν ὅτι αἱ πλεῖστα τῶν ὑφισταμένων δυσχερειῶν ἦτο δυνατὸν ν' ἀρθῶσιν ἀπὸ τοῦ μέσου. Ἡ μελέτη αὕτη ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Γενικῇ ἐπιθεωρήσει τῶν ἐπιστημῶν τῆς 30 Ἰανουαρίου 1891 ὑπὸ τοῦ κ. Brillouin. Ἴνα ἡ μεταδιδόμενη εἰκὼν καταστῆ εὐκρινῆς τῷ γυμνῷ ὀφθαλμῷ εἰς ἀπόστασιν 30—40 ὑφεκατοστομέτρων δὲν πρέπει νὰ γίνῃ σκέψις, ὡς τοῦτο κατ' ἀρχὰς ἐγένετο, περὶ στιγμιαίας μεταδόσεως αὐτῆς. Πρέπει, ἔλεγε, νὰ δοθῆ ἅπας ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος πρὸς περιγραφὴν ὁλοκλήρου εἰδώλου καὶ πρὸς τοῦτο ὁ ὀφθαλμὸς ν' ἀντικατασταθῆ διὰ φωτογραφικῆς πλακός. Ἴδου λοιπὸν τὸ πρόβλημα, ὅπερ μοι φαίνεται ἐντελῶς κατορθω-

τὸν καὶ τοῦ ὁποῖοῦ ἡ λύσις ἐπιτευχθήσεται μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τινων: **Ἀντικείμενόν** τι, **τοπίον**, **προσωπογραφία** ἢ ἄλλη τις εἰκόων, ζωηρῶς φωτιζομένη καὶ τιθεμένη πρό τινος διόπτρας προβαλλούσης θετικὸν εἶδωλον ἐπὶ τινος ἀρμοδίου **πομποῦ**. Ὁ τελευταῖος συνδέεται δι' εὐηλεκτροαγωγῶν συρμάτων μετὰ τινος ἀπομεμακρυσμένου **δέκτου**, δι' οὗ εἶδωλον παρεμφερές πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ πομποῦ παραγόμενον, περιγράφεται ἐντὸς λεπτῶν τινων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πλακὸς φωτογραφικῆς, ἣν **ἀποκαλύπτωμεν** κατόπιν διὰ τῶν συνήθων μέσων».

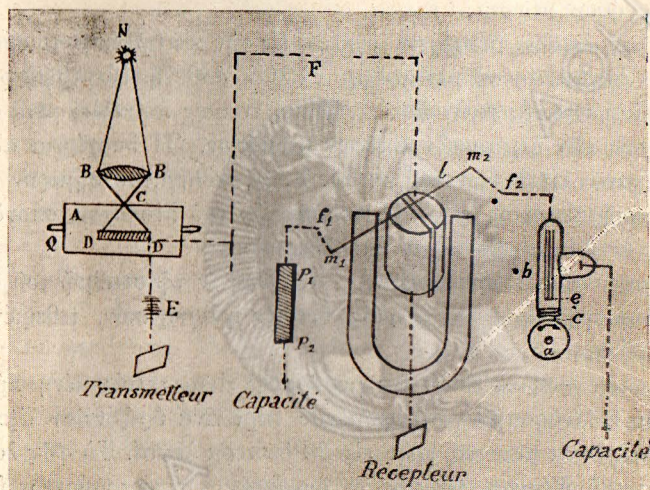
Ἡ μεγαλειτέρα δυσχέρεια ἔγκειτο εἰς τὴν κατασκευὴν τοιοῦτου **δέκτου**, δυναμένου νὰ μετατρέψῃ τὰ λίαν ἀσθενῆ ἠλεκτρικὰ ρεύματα εἰς φωτεινὰς ἀκτινοβολίας, ὧν ἡ ἔντασις ποικίλλει μετὰ τῆς δυνάμεως τῶν ἠλεκτρικῶν ἐκείνων ρευμάτων. Ἡ δυσχέρεια αὕτη ἤρθη κατὰ 1903 ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Κόρν, καθηγητοῦ σήμερον τῆς θεωρητικῆς Φυσικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου, σπουδασαντος ἐν Λιψία, Βερολίνῳ καὶ Παρισίοις.

Τὸ μηχανήμα Κόρν δύναται ν' ἀποδώσῃ ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ **δέκτου** φωτογράφημα ἐπὶ πλακός, θετικὸν ἢ ἀρνητικόν, θεμιμένον παρὰ τῷ πομπῷ.

Ἡ φωτογραφικὴ εἰκὼν ἐπὶ μεμβράνης εἶναι τετυλιγμένη πέριξ ὑαλίνου κυλίνδρου (A), στρεφομένου περὶ τινὰ ὀριζόντιον ἄξονα, καὶ ἐκτελοῦντα μίαν στροφὴν εἰς 20 δευτέρα λεπτά. Τὸ φῶς λαμπτήρος τοῦ **Νέρονστ**, 64 κηρῶν δυνάμεως, συγκεντρούμενον ὑπὸ φακοῦ (B) εἰς τι σημεῖον τῆς ἐπιφανείας τοῦ κυλίνδρου, διέρχεται τὴν μεμβράνην καὶ τὸ διαφανὲς τοίχωμα τοῦ κυλίνδρου καὶ φωτίζει στοιχείον ἐκ **Σελήνιου** (DD) εὐρισκόμενον ἐντὸς τοῦ κυλίνδρου. Ἀναλόγως τῶν διαφορῶν βαθμῶν τῆς σκιερότητος τῆς φωτογραφίας, ἣν πρόκειται ν' ἀποστείλωμεν, τὸ **Σελήνιον** δέχεται πλείοτερον ἢ ὀλιγώτερον φῶς. Ρεῦμα ἠλεκτρικὸν παραγόμενον ὑπὸ τινος σταθερᾶς ἠλεκτροκινητικῆς δυνάμεως (c), διερχόμενον τὸ **Σελήνιον** (DD) ὑφίσταται μεταβολὰς τῆς ἠλεκτρικῆς ἀποστάσεως παραγομένης ἐπὶ τοῦ **Σεληνίου** ἐκ τῶν μεταβολῶν τῆς ἐντάσεως τῆς φωτοβόλου δέσμης. τῆς φωτιζούσης τὸ **Σελήνιον**.

Αἱ μεταβολαὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος χρησιμοποιοῦνται εἰς τὸν **δέκτην**: εὐαίσθητος μεμβράνη (a) στρέφεται πρό τινος μικροῦ

παραθύρου (b) σωλήνος κενού (b) ὡς κύλινδρος φωνογράφου πρὸ τῆς δονουμένης μεμβράνης. Δι' ἰσχυρῶν ρευμάτων τοῦ *Tesla* δυνάμεθα νὰ ἀναπαραγάγωμεν εἰς τὸ ἔσωτερικόν τοῦ σωλήνος φωτεινὰς ἀκτινοβολίας, αἵτινες ἀφ' οὗ διέλθωσι τὸ μικρὸν παράθυρον, ἐπιρραῖζουσι τὴν εὐαίσθητον μεμβράνην. Αὕτη συνδέεται συγχρόνως μετὰ τοῦ φορέως τοῦ εἰδώλου (A) ἐν τῷ πομπῶ. Τὸ μεταβλητὸν ρεῦμα τῆς γραμμῆς ρυθμίζει τὴν ἔντασιν τῶν φωτεινῶν ἀκτινοβολιῶν τοῦ δέκτου σωλήνος κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ἐνώ-

Διάγραμμα τοῦ μηχανήματος Κόν.

νομεν τὸ ἐνεργὸν ἠλεκτροδίων τοῦ σωλήνος μετὰ τοῦ ἐνὸς τῶν πόλων τοῦ δευτερεύοντος πηνίου τοῦ Τέσλα εἰσάγοντες τὸ σπινθηροβόλον μηχανήμα οὗτινος οἱ σπινθήρες παράγονται διὰ τῶν ἀκίδων βελόνης γαλβανομέτρου καὶ δύο σταθερῶν σημείων. Ἀναλόγως τῶν ἀποστάσεων μεταβαλλομένων ἐκ τῶν ἀποστελλομένων ρευμάτων, τῶν διερχομένων διὰ τοῦ γαλβανομέτρου ἢ ἔντασιν τῶν ἀκτινοβολιῶν τοῦ σωλήνος εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μεγάλη. Διὰ τοῦ μηχανήματος τούτου δυνάμεθα νὰ σπουδάσωμεν τὴν ἔντασιν τῶν ἀκτίνων τοῦ δέκτου σωλήνος μετὰ τῆς ἐντάσεως τοῦ προσβάλλοντος τὸ Σελήνιον τοῦ πομποῦ φωτὸς καὶ ν' ἀποδώ-

σωμεν, γραμμὴν πρὸς γραμμὴν, τὴν πρωτότυπον φωτογραφίαν, ὡς ἐν τῇ παρατιθεμένῃ εἰκόνι καταφαίνεται.

Ὁ δέκτης τοῦ Κόρν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς δέκτης τοῦ **ηλεκτρογράφου**, μετ' ἐλαφρῶν τινῶν τροποποιήσεων καὶ χρησιμοποιοιμένου τότε πομποῦ τοῦ *Balseuell-Caselli*, πρὸς μεταβίβασιν γραφῆς, σχεδίων κ.τ.λ. Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ταύτην ἐπιτρέπει ταχύτητα ἀρκούντως ἀξιωματικῶν. 20-40 λέξεις μετεδόθησαν ἐντὸς **τριῶν λεπτῶν** ἐν τῇ πρωτότυπῳ αὐτῶν γραφῇ. Χρησιμοποιοῦντες τὴν στενογραφίαν δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς πενταπλασίαν ταχύτητα. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν φαίνεται ὅτι δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ ἀνώτατον ὄριον τῆς ταχύτητος. Πειράματα ὄντως ἀπέδειξαν, ὅτι αἱ διὰ τοῦ παραθύρου διερχόμεναι ἀκτινοβολαὶ ἀποδίδουσιν εὐκρινῆ ἀνατύπωσιν ἐπὶ τῆς εὐαισθητοῦ μεμβράνης εἰς $\frac{1}{5}$ τοῦ δευτέρου λεπτοῦ.

Εἰκὼν διαβιβασθεῖσα διὰ τοῦ μηχανήματος Κόρν.

Ἡ μεταβίβασις τῶν φωτογραφιῶν κατ' ἀρχὰς ἦτο λίαν βραδεῖα: ἡμίσεια ὥρα διὰ μίαν εἰκόνα 12×16 ἐτμ. εἰς τὸν πομπὸν καὶ 3×4 ἐτμ. εἰς τὸν δέκτην. Ἡ βραδύτης αὕτη ὠφείλετο κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ιδιότητα τοῦ Σεληνίου νάπορροφᾶ μέρος τοῦ φωτός. Μόλις κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ Κόρν κατώρθωσε νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀδράνειαν ταύτην τοῦ Σεληνίου, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς δευτέρου στοιχείου ἐκ Σεληνίου, δεχομένου παρὰ τῷ δέκτηι τὰς αὐτὰς ἀκτι-

νοβολίας, ἃς δέχεται τὸ στοιχεῖον τοῦ Σεληνίου παρὰ τῷ πομπῶ. Χάρις εἰς τὴν βελτίωσιν ταύτην, 6 λεπτὰ εἶναι ἐπαρκῆ πρὸς **μεταβίθασιν** εἰκόνας ἐκ Μονάχου εἰς Πετρούπολιν. Ἐὰν καὶ ἡ μεταβίθασις εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς ἀποστάσεως, ὑπελόγησαν, ὅτι τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἀπαιτοῦνται, ἵνα μεταβιθάσωμεν τὴν αὐτὴν εἰκόνα ἐκ Μονάχου εἰς Νέαν Ὑόρκην, ἕνεκα τῆς ὀλίγης ἠλεκτρικῆς ἀγωγῆς τῶν ὑποβρυχίων κάλω.

Ὁ καθηγητὴς Κόρν, ἐλπίζει διὰ νέων βελτιώσεων νὰ κατορθώσῃ καὶ ἐκεῖ μεγαλειτέραν ταχύτητα κατὰ τὴν μετάδοσιν. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου βαινομεν πρὸς τὴν λύσιν προβλήματος πολλῶ πολυπλοκοτέρου: **τῆς εἰς μεγάλας ἀποστάσεις δράσεως**, οὗτινος ἴσως ἐπίκειται ἡ λύσις.

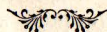
Ἔγγραφον ἐν τῷ Πέραν μεσοῦντος Ἰουνίου 1907.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΒΟΥΡΟΣ

Καθηγητὴς ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

- Τί εἶναι διακεκαυμένη ζώνη; — Ὁραία νέα 18-20 ἐτῶν.
- Τί εἶναι μετρία ζώνη; — Ὁ ἔρωσ ἀνθρώπων 30-40 ἐτῶν ἡλικίας.
- Τί εἶναι παγωμένη ζώνη; — Ὁ ἔρωσ δύο γερόντων.
- Ποῖα εἶναι τὰ καλλίτερα πράγματα; — Ὑγεία καὶ χρῆμα.
- Ποῖοι ὀνομάζονται ἀστέρες πλανώμενοι; — Αἱ ἐρωτευμένοι.
- Ποῖοι ἀστέρες ἀκίνητοι; — Αἱ σύζυγοι.
- Ποῖοι ἀστέρες νεφελώδεις; — Αἱ πενθεραί.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

— Ἄν σοῦ ἔλεγα, φίλε μου, ὅτι ἡ Ἑλένη μ' ἀγαπᾷ μανιωδῶς τί θὰ ἔλεγες;

— Ὅτι . . . . δὲν ἔχει καθόλου γούστο!

— !!!!! . . . .

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΟΥ ΑΝΑΤΕΛΛΟΝΤΟΣ ΗΛΙΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

ΟΓΙΑΜΑ Ο ΜΕΓΑΣ

Ύψηλός και ρωμαλέος, ὁ μέγας Ἰάπων στρατάρχης διασκεδάζει τοὺς γνωρίμους του, ἄλλοτε ἀφήνων γένεια καὶ μύστακας, καὶ ἄλλοτε ξυρίζων αὐτά.

Εἴτε μετὰ τριχῶν, εἴτε ἄνευ τούτων ὁ Ὅγιαμα δὲν φαίνεται Ἰάπων.

Τὸ πρόσωπόν του εἶναι στρογγυλόν, οἱ ὀφθαλμοὶ του κανονικοί. Εἶναι ὡσαύτως ὑψηλός, καὶ διὰ τοὺς Ἰάπωνας ἔχει τὸ ἀνάστημα γίγαντος. Ἄλλως τε καὶ μεταξὺ Εὐρωπαίων εὐρισκόμενος θὰ θεωρηθῆ μάλλον ὑψηλός.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὁ Ὅγιαμα ὑπῆρξε μέλος τῆς λέσχης «Σατσούμα», ἥτοι πολεμιστῶν καὶ εἶναι περίεργον ὅτι ὅλοι οἱ ἐξασηθέντες εἰς τὰ γυμναστήρια τοῦ συλλόγου τούτου Ἰάπωνες εἶναι ὑψηλοί.

Τὰ κατορθώματα τοῦ Ὅγιαμα κατὰ τὸν προχθесινὸν ἀκόμη πόλεμον ἐξέπληξαν ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους κριτικούς, οἵτινες συγκρίνουν τούτον μὲ τὸν Ἄννιβαν, τὸν Καίσαρα, τὸν Οὐέλλιγκτον καὶ τὸν Ναπολέοντα.

Σήμερον ὁ Ὅγιαμα ἀριθμεῖ ἐξήκοντα ἔτη. Κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν τῷ 1868, ὅτε ἐγένετο ἡ ἐπανάστασις, ἣτις ἐπανεφέρει τὸν Μικάδον ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν προγόνων του.

Εἰσήλθεν εἰς τὸν στρατὸν ὡς ἀνθυπολοχαγὸς καὶ ἀπεχώρησε μὲ τὸν βαθμὸν ἀντιστρατήγου.

Τῷ 1870 ὁ αὐτοκράτωρ ἀπέστειλε τὸν Ὅγιαμα εἰς τὴν Εὐρώπην, ἵνα παρακολουθήσῃ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον.

Παρηκολούθησε τούτον πράγματι, ἐμελέτησε πάσας αὐτοῦ τὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας ἐνθυμεῖται ἀκριβέστατα.

Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν διωρίσθη ὑφυπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἀνέλαβε τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ Ἰαπωνικοῦ στρατοῦ. Τῷ 1880 ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν καὶ τῷ 1890 ὠνομάσθη στρατηγός. Μόνος αὐτὸς καὶ ὁ Γιαμαγάτας ἔφερον τὸν τίτλον τούτον. Οἱ δύο οὗτοι στρατηγοὶ ἀνέλαβον τὸν κατὰ τῆς Κίνας πόλεμον, ὅταν δὲ ὁ Γιαμαγάτας νοσήσας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὁ Ὅγιαμα ἀνέλαβε μόνος τὴν ἀνωτάτην ἀρχηγίαν καὶ ἐντὸς τεσσάρων ὥρῶν ἐξεπόρθησε τὸ Πόρτ-Ἀρθούρ, τὸ ὁποῖον οἱ Κινέζοι ὠχύρωνον ἐπὶ *εἴκοσιν ἔτη* καὶ τὸ ὁποῖον οἱ Εὐρωπαῖοι ἐκήρυσσον ἀπόρθητον.

Ἐκτοτε ὁ μέγας στρατηγὸς διοικεῖ τὰς στρατιωτικὰς δυνάμεις τῆς πατρίδος του. Γνωρίζει νὰ ἐκλέγῃ περὶ αὐτὸν ἄνδρας ἱκανούς, εἰς τοὺς ὁποίους μεταδίδει τὰς γνώσεις καὶ τὴν πρακτικὴν του.

Ὁ Νόζη, ὁ Κουρόκι, ὁ Νοδζοῦ εἶναι ἄνθρωποι τῆς ἐκλογῆς του, καὶ οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ καλλιτέρους τούτων.

Ὁ Ὅγιαμα γνωρίζει τοὺς ἀξιωματικούς του, καὶ γνωρίζει τὸ καλλίτερον μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἕκαστος τούτων δύναται νὰ κάμῃ ἀποτελεσματικὴν ὑπηρεσίαν. Ὑπ' αὐτὸν ὁ στρατὸς εἶναι ὡς μία πυραμίς, τῆς ὁποίας ὁ Ὅγιαμα ἀποτελεῖ τὴν κορυφήν, τὰς πλευρὰς οἱ λοιποὶ ἀξιωματικοὶ κατὰ βαθμούς, καὶ τὰς βάσεις οἱ στρατιῶται.

Τὰ προστάγματά του εἶναι νόμοι. Εἰς τοὺς τοίχους ἐκάστου στρατιῶνος ἔχουν ἀναρτηθῆ τῇ διαταγῇ του, τὰ ἐπτὰ ἠθικὰ παραγγέλματα τῆς θρησκείας τῶν Ἰαπῶνων καὶ ἐκάστην πρωίαν οἱ ἀξιωματικοὶ ἀναγινώσκουν εἰς τοὺς στρατιώτας των ταῦτα. Ἐπίσης οἱ ἀξιωματικοὶ ἔχουν καθήκον, καθημερινῶς, νὰ κάμνωσι λόγον εἰς τοὺς ὑφισταμένους των περὶ ὅλων τῶν βίων τῶν μεγάλων τοῦ κόσμου στρατηγῶν καὶ τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν. Ὁ Ὅγιαμα εἰς τὸ Τόκιο εὐρισκόμενος κατοικεῖ πάντοτε εἰς τὴν ἔσοχὴν μετὰ τῆς συζύγου του, ἣτις εἶναι μικρόσωμος καὶ ὀμιλεῖ διαφόρους γλώσσας, ἐν αἷς καὶ τὴν ρωσικὴν.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ὅγιαμα ἀνετράφη εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἐν τῇ οἰκίᾳ ἱερέως, συνελπῶς εἶναι χριστιανή.

ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΦΕΡΟΥ

Πρὸ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιβραλτάρ, ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ ὠκεανῷ κεῖνται αἱ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐξυμνηθεῖσαι *Νῆσοι τῶν Μακάρων*, σήμερον δὲ ὀνομαζόμεναι *Κανάριοι*, ἐπτά τὸν ἀριθμόν. Ἐπὶ μίας τούτων, τῆς Φέρου, ὑπάρχει δένδρον θαυμασίον. Τὰ φύλλα αὐτοῦ, κατὰ τινα περιηγητήν, εἶναι πυκνότατα, στερεά, στίλβοντα καὶ οὐδέποτε καταπίπτοντα. Ἐξ αὐτῶν δὲ πίπτουσιν ἀκαταπαύστως σταγόνες ὕδατος, τὸ ὅποιον συνάγεται εἰς δύο δεξαμενάς, ἑσκαμμένας παρὰ τὰς ρίζας τοῦ δένδρου καὶ προμηθευούσας εἰς τοὺς κατοίκους τὸ ἀναγκαῖον ὕδωρ.

Ὅταν οἱ Εὐρωπαῖοι ἀπεβιβάσθησαν ἐκεῖ, οἱ ἰθαγενεῖς συνήθρουν περιτὸ ἱερὸν δένδρον μεγάλην ποσότητα ξύλων καὶ κλάδων ὅπως τὸ κρύψωσιν ἀπὸ τοὺς ξένους, οἱ ὅποιοι μὴ εὐρίσκοντες ὕδωρ, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν νῆσον. Ἀλλ' ἐγχορῖα τις νέα, ἐρασθεῖσα Γάλλου στρατιώτου καὶ μὴ δυναμένη νὰ τον βλέπῃ τυραννούμενον ὑπὸ τῆς δίψης, ἐφάνερωσεν εἰς αὐτὸν τὴν θαυμασίαν πηγὴν καὶ οὕτως ἐγνώσθη αὕτη εἰς τοὺς ξένους καὶ κατεκτήθη ἡ νῆσος. Ἀλλὰ πῶς τὸ δένδρον ἐκεῖνο μετεβάλλετο εἰς κρήνην; Ἐπιστήμων τις ἐξηγῶν τὸ φαινόμενον, λέγει ὅτι οὐχὶ μακρὰν τῆς κοιλάδος ὅπου κεῖται καὶ σήμερον ἔτι τὸ δένδρον, καθ' ἑκάστην πρωΐαν ὑψοῦνται ἄτμοι καὶ νέφη, τὰ ὅποια ὑπὸ τῶν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα πνεόντων ἀνατολικῶν ἀνέμων ὠθοῦνται πρὸς τὸ δένδρον, ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ ὁποίου ψυχόμενα μεταβάλλονται εἰς σταγόνας ὕδατος· αἱ γειννιάζουσαι πρὸς τὸ δένδρον βᾶτοι, τὰ χόρτα καὶ αἱ ἄκανθαι τὸ αὐτὸ ποιοῦσιν, ἀλλ' ἦττον ἐπιτυχῶς. Ὅσον οἱ ἀνατολικοὶ ἄνεμοι ἐπικρατοῦσι τόσον καὶ αἱ μεγάλαι ὑπὸ τὸ δένδρον δεξαμεναὶ πληροῦνται εὐκολώτερον. Ἐν μῇ δὲ ἡμέρᾳ πληροῦνται ἄρκετοι ἄσκοι τῶν πέριξ κατοίκων!

Ἡ χαρά, ἦν ποθοῦμεν ἀπειρώς
εἶναι μόνον τῆς ρέμβης καρπός.
Εἶναι καὶ πολὺν θλιβερός
τῆς ζωῆς μας ὁ κληρός.

Ζωγλοπίτης.

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

“Ολοι βεβαίως οἱ συμπολιταί μας καὶ ὅσοι παρέμειναν διαρκῶς ἢ ἐπὶ μικρὸν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ μας κατὰ τὸ θέρος, ὅσοι δὲν εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀποφύγουν τὰ βουνὰ τῆς σκόνης καὶ τὴν ἀπελπιστικὴν ζέστην παρηκολουθοῦντο πανταχοῦ καὶ ἀπὸ ἓνα φωνογράφον. Εἰς τὸ σπίτι, εἰς τὸ καφενεῖον, εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου τέλος ἠδύνατό τις νὰ καταφύγῃ, ὑπῆρχε καὶ τὸ μαρτύριον αὐτό.

Τοιουτοτρόπως τὸν ἐγνώρισαν ὅλοι τὸν φωνογράφον.

Εἶναι λαμπρὰ ἐφευρέσεις, ἢ ὁποῖα ὅμως ἐρρίφθη εἰς τοὺς δρόμους ἀφθόνως μέχρι ἀηδίας.

Ἄξιζει ὅμως νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τὸν μηχανισμόν του.

Πῶς παράγεται ὁ ἦχος; “Ολοι γνωρίζομεν ὅτι διὰ νὰ παραχθῇ ἦχος πρέπει νὰ κτυπήσωμεν σῶμά τι διὰ νὰ κάμωμεν αὐτὸ νὰ τρέμῃ. Δηλαδή πᾶν ὅ,τι παράγει ἦχον συγχρόνως τρέμει

Τοῦτο δυνάμεθα νὰ το ἐννοήσωμεν, ἐὰν πλησιάσωμεν τὸν δάκτυλόν μας εἰς χορδὴν κρουομένην, τύμπανον, κώδωνα ἢ ἄλλο τι.

Τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον παράγει ἦχον, ἀναγκάζει τὸν ἀέρα νὰ σχηματίσῃ κύματα, ὅπως σχηματίζονται τοιαῦτα ἐπὶ τοῦ ὕδατος λίμνης, εἰς ἣν ἐρρίφθη λίθος. Τὰ κύματα τοῦ ἀέρος φθάνουν εἰς τὸ οὖς μας καὶ δι’ αὐτῶν ἀκούομεν τὸν ἦχον. Τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὰ οὐράνια σώματα. Ἄλλ’ οἱ κρότοι τῶν ἐκρήξεων τοῦ Ἡλίου δὲν θὰ ἀκουσθοῦν ποτὲ ἀπὸ ἡμᾶς, διότι τὸ μεταξὺ Ἡλίου καὶ γῆς διάστημα δὲν εἶναι πλήρες ἀέρος, ὁ ὁποῖος νὰ τοὺς μεταδώσῃ μέχρι τῆς γῆς.

Συμβαίνει ὅμως εἰς τὸν ἦχον κάτι περίεργον.

Ἐὰν ἐπὶ λίμνης ὑπάρχη τεμάχιον ξύλου, τὰ κύματά της ὅταν φθάσουν εἰς αὐτὸ θὰ το ἀναγκάσουν νὰ κινηθῇ ὁμοίως. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἀέρα. Ὅταν π.χ. κτυπῶμεν κώδωνα, οὗτος τρέμει καὶ ἀναγκάζει τὸν ἀέρα νὰ σχηματίσῃ κύματα. Ἐὰν ὑπάρχη εἰς ἄλλο μέρος καὶ ἄλλος κώδων, ὅμοιος μὲ τὸν πρῶτον, τὰ κύματα τοῦ ἀέρος, ὅταν φθάσουν εἰς αὐτὸν θὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ τρέμῃ, ὅπως καὶ ὁ πρῶτος. Δηλαδὴ καὶ ὁ δεῦτερος κώδων, ἂν καὶ δὲν ἐκτυπήθῃ, ἐν τούτοις τρέμει καὶ τοιουτοτρόπως παράγει καὶ αὐτὸς τὸν ἴδιον ἦχον, τὸν ὁποῖον παρῆγεν ὁ πρῶτος κώδων.

Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ἄνευ σύρματος τηλεγράφου. Διὰ καταλλήλων ὀργάνων σχηματίζουσι κύματα εἰς τὸν αἰθέρα, τὰ ὁποῖα ἀναγκάζουν ἄλλα ὄργανα, ὅμοια πρὸς τὰ πρῶτα καὶ κείμενα μακρὰν, νὰ ἐνεργοῦν. Αὕτη εἶναι ἡ βᾶσις τοῦ ἄνευ σύρματος τηλεγράφου.

Ἀρχὴ τοῦ φωνογράφου. Ἄς ἴδωμεν τώρα, πῶς διὰ τῶν προηγουμένων ἰδιοτήτων κατεσκευάσθη ὁ φωνογράφος.

Ἐὰν στερεώσωμεν ἐπὶ σώματός τινος, τὸ ὁποῖον παράγει ἦχον, μίαν βελόνην καὶ κάτωθεν ταύτης θέσωμεν φύλλον χάρτου ἢ κασιτέρου θὰ ἴδωμεν ὅτι ἡ βελόνη θὰ χαράξῃ μίαν ἀνώμαλον γραμμὴν, διότι τὸ σῶμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει στερεωθῆ, τρέμει.

Ἡμεῖς ὅμως δυνάμεθα νὰ κατορθώσωμεν τὸ ἀντίστροφον δηλαδὴ ἐὰν ἀναγκάσωμεν τὴν βελόνην νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τῆς παραχθείσης ἀνωμάλου γραμμῆς, θὰ κινηθῇ τότε, ὅπως ἐκνεῖτο τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐχάραξε τὴν γραμμὴν ταύτην. Τοιουτοτρόπως θὰ παράγῃ τὸν ἦχον, τὸν ὁποῖον παρῆγε προηγουμένως, ὅτε αὐτὸ ἠνάγκασε τὴν βελόνην νὰ τρέμῃ. Τώρα δὲ συνέβη τὸ ἀντίθετον· ἡ βελόνη ἠνάγκασε τὸ σῶμα νὰ τρέμῃ καὶ παράγῃ ἦχον.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστήριον τοῦ φωνογράφου. Δηλαδὴ συνίσταται ἀπὸ μίαν μεταλλίνην πλάκα, ἣτις κάτωθεν ἔχει μίαν μικρὰν βελόνην. Ἐμπροσθεν τῆς πλακὸς τίθεται μέγα χωνίον. Ἐὰν ἔμπροσθεν τοῦ χωνίου τούτου παραγάγωμεν ἦχόν τινα, τότε ἡ μεταλλικὴ πλάξ, ἡ ὁποία εὗρίζεται εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ, ἀναγκάζεται νὰ τρέμῃ καὶ μετ' αὐτῆς τρέμει καὶ ἡ βελόνη της. Κάτωθεν τῆς βελόνης θέτομεν κύλινδρον ἢ δίσκον ἀπὸ σκληρὸν καουτσούκ, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ βελόνη χαράσσει γραμμὴν ἀνώμαλον.

*

Μία γραμμὴ! Αὐτὴ ἢ ἀνώματος γραμμὴ εἶναι τὸ πᾶν. Αὐτὴ περικλείει καὶ διακονίζει τὰ γλυκύτερα ἄσματα τῶν μεγαλειτέρων τοῦ κόσμου αἰοιδῶν. Αὐτὴ εἶναι ἢ ἀναπαράγουσα τὴν φωνὴν τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν, τῶν μεγαλειτέρων πνευμάτων. Δι' αὐτῆς θ' ἀκούσῃ μετὰ αἰῶνας οἱ ἀπόγονοι ἡμῶν τὴν φωνὴν τῶν σημερινῶν ἐπισημοτήτων, τῶν σημερινῶν αἰοιδῶν, τῶν γελώτων μας καὶ τόσα ἄλλα. Καὶ ἰδοὺ πῶς:

Λαμβάνομεν τὸν κύλινδρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἡ γραμμὴ καὶ τὸν στρέφομεν διὰ μηχανήματος κάτωθεν τῆς βελόνης, ἡ ὁποία τὴν ἐχαράξε προηγουμένως. Τότε ἡ βελὸνὴ τρέμει καὶ ἀναγκάζει καὶ τὴν μεταλλικὴν πλάκα νὰ τρέμῃ καὶ νὰ παράγῃ οὕτω τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς ἦχον, τὸν ὁποῖον παρῆγεν, ὅτε ἐχαράχθη ἡ γραμμὴ.

Τὸ χωνίον τοῦ φωνογράφου χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ μὴ σκορπίζηται ὁ ἦχος καὶ ἐξασθενίζει τοιοῦτοτρόπως.

Τὸν φωνογράφον ἐτελειοποίησεν ὁ Ἑδισσων. Πρὸ αὐτοῦ ὁμοῦ ἄλλος γάλλος ἐπιστήμων ἔκαμε τὰς πρώτας δοκιμὰς.

Τὸ γραμμόφωνον εἶναι καθαρῶς αὐτὸς ὁ φωνογράφος, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἀντὶ νὰ ὑπάρχῃ ἡ γραμμὴ ἐπὶ κυλίνδρου, ἐχαράχθη ἐπὶ δίσκου ἐπιπέδου.

*
* *

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι παίγιον τῆς φύσεως.

Καὶ ἂν ἡ γῆ σκεπᾶσθαι τὰς κακουργίας πάλιν θὰ ἀποκαλυφθοῦν.

Τὸν ζῆλον ἀποδεικνύει ἡ ταχύτης.

Ἡ σιγὴ ἔχει τὴν στομυλίαν της.

Δὲν ὑπάρχει καλλίτερον τῆς μοναξίας εἰς δύο καρδίας ἀγαπωμένας.

Πολλάκις ὠραῖον πρόσωπον κρύπτει *εἰδεχθῆ* καὶ *ἀποτροπᾶιον* ψυχὴν.

Τὸ πτηνὸν γνωρίζεται ἐκ τοῦ ἄσματος, ὁ ὄνος ἐκ τῶν ὠτων καὶ ὁ βλάξ ἐκ τῶν λόγων.

ΑΝΟΙΞΙΣ

Θὰ κόψω ρόδα μυρωμένα,
κρίνα κι' ἄνθους καὶ πασχαλιά,
νά τα σκορπίσω ἕνα ἕνα
᾽στὰ μακριά σου τὰ μαλλιά.

*

Κι' ἄλλα λουλούδια ᾽πὸν ἄνθοῦνε
καὶ χύνουν τόση μυρωδιά,
θὲ νά τα ρίξω ν' ἀπλωθοῦνε
᾽στὴ μεταξέμά σου ποδιά.

*

Κ' ἐγὼ χωρὶς νά σε ζηλεύω
μὰ πεταλούδα θὰ γενῶ,
νά σε φιλῶ, νά σε χαϊδεύω,
ὥσ᾽ ἂν λουλούδι ζωντανό.

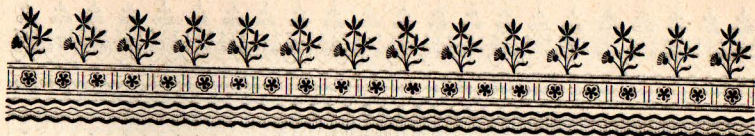
*

Καὶ θὲ νά λέγω τότε πάλι:
«Κι' ἂν ὄλα τ᾽ ἄνθη μαρανθοῦν,
τὰ δροσερά σου ὄμως κάλλη
πάντα γὰ ᾽μένα θὲ νᾶνθοῦν».

³ Αθήναι, 1907.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ Χ. ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΣ

Ἡ Α. Ε. ὁ ἐκ τῶν διαρρηπῶν τῆς πόλεώς μας ἱατρῶν κ. Κλ. Κοκκολᾶτος ἐγενήθη ἐν Θερατείοις τοῦ Βοσπόρου τῇ 30 Νοεμβρίου 1865.

Τὰ πρῶτα μαθήματα διήκουσεν ἐν τῇ αὐτόθι Σχολῇ τῇ ἐπονομαζομένῃ «Σχολῇ τοῦ λαοῦ», τὰ δὲ γυμνασιακὰ ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ, ἐξ ἧς τῷ 1885 ἀπεφοίτησεν ἀριστοῦχος. Τὸ αὐτὸ ἔτος μεταβάς εἰς Ἀθήνας ἐνεγράφη ἐν τῇ ἱατρικῇ τοῦ ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου Σχολῇ, ἀναγορευθεὶς τῷ 1890 διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς.

Ἐπιστρέψας ἐκεῖθεν ἀμέσως εἰς Κων/πολιν καὶ ὑποστὰς τὴν νενομισμένην δοκιμασίαν ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ ἱατρικῇ Σχολῇ ἔλαβε τὴν ἄδειαν τοῦ ἔξασκεῖν τὴν ἱατρικὴν ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ.

Τῷ 1893 μεταβάς εἰς Παρισίους συνεπλήρωσε τὰς ἱατρικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν τῇ αὐτόθι ἱατρικῇ Σχολῇ καὶ τοῖς νοσοκομείοις, ἐργασθεὶς παρὰ τῷ διασήμεῳ καθηγητῇ Potain ἐν τῷ νοσοκομείῳ «Charité» ἐπὶ διαιτῶν.

Τῷ 1901 δι' ὑψηλοῦ Αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος διορίσθη μέλος τοῦ ἀνωτάτου ὑγειονομικοῦ συμβουλίου τῆς Νομαρχίας πρωτευούσης. Τῷ 1899 ἀπενεμήθη αὐτῷ τὸ παράσημον Μετζίδιε τρίτης τάξεως διὰ τὰς πρὸς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολὴν πολυτίμους ὑπηρεσίας αὐτοῦ. Πρὸ ἔτους δὲ ἐτιμήθη διὰ τοῦ μεταλλίου τῶν ὁραίων τεχνῶν διὰ τὰς πρὸς τοὺς πάσχοντας λαμπρὰς αὐτοῦ ὑπηρεσίας.

Ὁ ἱατρὸς Κλ. Κοκκολᾶτος διατελεῖ μέλος διαφόρων σπουδαίων ἐπιστημονικῶν σωματείων ἔν τε τῇ πρωτευούσῃ καὶ τῷ ἔξωτερικῷ, τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλλην. Φιλολογ. Συλλόγου, τῆς ἐν Παρισίοις «Διεθνοῦς ἑταιρείας κατὰ τῆς φυματιώσεως», ὡσαύτως τῆς ἐν Παρισίοις «Ἀνατομικῆς ἑταιρείας», ἀπὸ διαιτίας δὲ ἀρχαιοφύλαξ καὶ ἔφορος τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἐνταῦθα Αὐτοκρατορικῆς ἱατρικῆς ἑταιρείας, ἣτις τὸ παρελθὸν ἔτος ἐβράβευσε τὴν εἰς τὸ διαγνώσιμα *Ἀπέρη* ὑποβληθεῖσαν μελέτην αὐτοῦ «περὶ τῆς θεραπείας τῶν καρδιακῶν παθήσεων».

Ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ τμήματι τῆς ὑγιεινῆς τῆς τελευταίας διεθνοῦς ἐκθέσεως τῶν Ἀθηνῶν ὑποβληθεῖσα «πραγματεία περὶ τοῦ κατὰ τῆς φθίσεως ἀγῶνος» ἐβραβεύθη διὰ χρυσοῦ μεταλλίου, ἰδιαίτερος δὲ ἡ ἑλλανδοκίος

ἐπιτροπή ἀπένευμεν αὐτῷ τὸν **Σταυρὸν τῆς τιμῆς**, διὰ τὰς πρὸς αὐτὴν σπουδαίας αὐτοῦ ἐνεργείας, ὡς τὸ δίπλωμα ἀναφέρει.

Ὁ ἰατρός Κλ. Κοκκολᾶτος εἶναι καὶ ἐφευρετὴς ἱατρικοῦ ἐργαλείου, ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐκχυζητήρ «*aspirateur*», ὅπερ παρουσιασθὲν ἐν τῇ ἱατρικῇ τῶν Παρισίων ἀκαδημίᾳ ὑπὸ τοῦ ἀ' αὐτῆς προέδρου τοῦ διασήμου *Lancereaux* ἐνθουσιωδῶς ἐπεδοκιμάσθη ὑπ' αὐτῆς καὶ ἀπενεμήθησαν αὐτῷ διπλώματα τιμῆς καὶ χρυσᾶ μετάλλια.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ παραλείψωμεν, ὅτι ἡ ἴδρυσις τοῦ ἐνταῦθα «*συνδέσμου κατὰ τῆς φυματιώσεως*» ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἱατροῦ Κλ. Κοκκολᾶτου.

Τοιοῦτος ἐν συντόμῳ ὁ ἰατρός Κλ. Κοκκολᾶτος, ὅστις ὁμολογουμένως εἶναι ἐκ τῶν σπανίων ἐκείνων ἐπιστημόνων, οἵτινες καὶ τὴν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ θέσιν αὐτῶν ἀντιλαμβάνονται, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ σπουδαίαν αὐτῶν ἀποστολὴν δὲν παραμελοῦσι.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

★ Καθὼς αἱ μακροὶ ἀσθένειαι ἀμβλύνουσι τὸν πόνον οὕτω καὶ αἱ μακροὶ ἐλπιδες ἀμβλύνουσι πᾶσαν τῆς χαρᾶς ἀπόλαυσιν. *Mme de Sevigné.*

★ Τὰ πάντα λήγουσιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν ἀλάνθαστον νόμον τῶν ἀποζημιώσεων. *Φερνάνδος Καμπαρέλο.*

★ Λέγουσιν ὅτι οἱ τελειότεροι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἶναι οἱ μορφωθέντες ἐκ τῶν ἰδίων των σφαλμάτων, καὶ ὅτι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπειδὴ ἔσφαλον δι' αὐτὸ κατέστησαν καλλίτεροι. *Σαίξπηρ.*

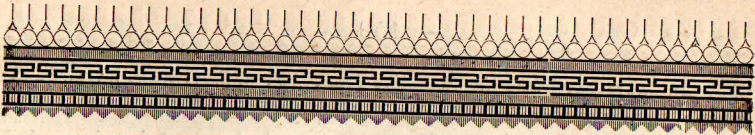
★ Νὰ κάμῃ τις γάμον ἐξ ἔρωτος εἶναι ὡς νὰ ἐκθέσῃ ἑαυτὸν διαρκῶς ὑπὸ θερμοκρασίαν 40 βαθμῶν, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι δύναται αἰφνης αὕτη νὰ καταπέσῃ ὑπὸ τὸ μηδενικόν. *Paul de Coq.*

★ *Mendacem oportet esse memorem* = ὁ ψεύστης πρέπει νὰ ἔχῃ μνήμην. *Ἀπουλαῖος.*

★ Παρὰ ταῖς γυναῖξιν ἡ κεφαλὴ ἐπηρεάζεται πάντοτε ὑπὸ τῆς καρδίας, ἐνῶ εἰς τοὺς ἄνδρας συμβαίνει πάντοτε τὸ ἐναντίον. *Λαίδη Μπλέσιγτον.*

★ Αἱ γυναῖκες διαμορφώνουσι τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα ἐνὸς ἔθνους. Καταστήσατε δι' ὑγιῶν ἀρχῶν τὰς γυναῖκας καλὰς, ὅπως τὸ ἔθνος ἔχῃ ἄνδρας ἐναρέτους.

ΥΓΙΕΙΝΑ

ΔΙΑΤΙ Ο ΠΕΡΙΩΡΙΣΜΕΝΟΣ ΑΗΡ ΤΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ ΤΟΥ ΑΣΘΕΝΟΥΣ
ΚΑΙ ΙΔΙΑΙ ΤΟΥ ΦΘΙΣΙΚΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΒΛΑΒΗΣ, ΝΟΣΗΡΟΣ;

Ἐξητάσθη διατί ὁ περιορισμένος ἀήρ τῶν δωματίων τῶν ἀσθενῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῶν φθισικῶν δὲν εἶναι ἀναπνεύσιμος, μήπως ἐπειδὴ περιέχει ἐλαχίστην ποσότητα ὀξυγόνου; Ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἀήρ αἰθούσης διαλέξεων ἐμπερικλειούσης 1,000 κυβικὰ μέτρα ἀέρος καὶ περιλαμβανούσης 1000 ἀκροατὰς ἐπὶ μίαν ὥραν χάνει 1 % ὀξυγόνον· ἐπειδὴ δὲ ἀπ' ἑτέρου ὁ Paul Bert ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἀναπνεόμενος ἀήρ ἠδύνατο νὰ χάσῃ 15 % ὀξυγόνον χωρὶς νὰ καταστῇ ἀκατάλληλος πρὸς εἰσπνοήν, τὸ νοσηρὸν καὶ ἐπιβλαβὲς αὐτοῦ δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν ἐλάττωσιν τοῦ αερίου τούτου.

Τότε λοιπὸν ἐξητάσθη μήτοι τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα ὀφείλονται εἰς τὴν συσσώρευσιν τοῦ κατὰ τὴν ἐκπνοήν ἐκ τῶν πνευμόνων ἐκπνευσθέντος ἀνθρακικοῦ ὀξέος. Αἱ τοῦ Reiset ἐπίμονοι παρατηρήσεις ἀπέδειξαν ὅτι ὁ ἐξωτερικὸς ἀνήρ περιέχει 0,3 % ἀνθρακικὸν ὀξύ.

Ὁ Oertel ἐξετάσας τὸν ἀέρα ζυθοπωλείου ἐν Μονάχῳ καὶ αἰθούσης διαλέξεων ἀνεῦρεν 0,8 % ἀνθρακικὸν ὀξύ· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Petter-Kofer ἠδυνήθη ν' ἀναπνεύσῃ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀδιαθεσίας ἐπὶ ὥραν ἐν ἀτμοσφαίρᾳ περιεχοῦσῃ 10 % ἀνθρακικὸν ὀξύ καὶ ἐπειδὴ ὁ Brown-Séguard καὶ ὁ d' Arsonval ἠδυνήθησαν ν' ἀναπνεύσωσι, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῶσι, μίγμα αερίου περιέχοντος 20 μέρη ἀνθρακικοῦ ὀξέος καὶ 60 μέρη ἀέρος, ἐκ τούτων ἐξάγεται ὡς βέβαιον συμπέρασμα, ὅτι τὸ κακὸν ἀποτέλεσμα τοῦ περιορι-

σμένου αέρος ἐπὶ τῶν φθισικῶν δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν συσσώρευ-
σιν τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος.

Ἀρχαῖον καὶ ἀκριβέστατον πείραμα τοῦ Gavarrret μεγάλως
διεφώτισε τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ὁ σοφὸς οὗτος φυσικὸς ἔθεσε διάφορα ζῶα ὑπὸ κώδωνα καὶ
μολονότι ἀντικαθίστα τὸ ὀξυγόνον μόλις ἀπορροφώμενον καὶ
ἀπερρόφα τὸ ἀνθρακικὸν ὄξυ ἅμα ἀναφαινόμενον, τὰ ζῶα ταῦτα
ἀπέθνησκον. Ἀναεῶν δὲ τὸ πείραμα τοῦτο ὁ ἐκ Νέας Ὑόρκης
Hammoud ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἀήρ οὗτος, ἀποκαθιστάμενος ἀκατά-
λληλος πρὸς ἀναπνοήν, ὅταν διέρχεται διὰ διαλύσεως ὑπερμαγγα-
νικοῦ κάλεως, ἀποχρωματίζει αὐτήν, ὡς ἐμπερικλείων μεγάλην
ποσότητα ὀργανικῶν οὐσιῶν. Πολλοὶ φυσιολόγοι Γερμανοὶ ὡσαύ-
τως παρετήρησαν ὅτι ὁ ἀσφυκτικὸς ἀήρ περικλείει ἀξιοσημείωτον
ποσότητα ὀργανικῶν οὐσιῶν, ἐπειδὴ δίδει χροῖμα κίτρινον μὲν εἰς
τὸ θεικὸν ὄξυ καὶ ἐρυθρὸν εἰς πετυκνωμένην διάλυσιν νιτρικοῦ
ἀργύρου.

Ὁ Brown-Séguard καὶ ὁ d' Arsonval ἀπὸ κοινοῦ ἀπέδειξαν
ὅτι τὸ δηλητηριῶδες τοῦ περιορισμένου αέρος ὀφείλεται εἰς ὀρ-
γανικὰς ἀναθυμιάσεις· συνέλεξαν ἐν συσκευῇ ἀποψυχούσῃ τὰς ἐν
τῷ ἐκπνευσθέντι ἀέρι περιεχομένας ἀναθυμιάσεις, εἶτα ἔκαμον ἔνε-
σιν τοῦ οὗτω συλληχθέντος ὑγροῦ ὑπὸ τὸ δέρμα κονίκλων ἢ Ἰνδο-
χοίρων, οἵτινες πάντες ἀπέθανον. Τὰ πειράματα δὲ ταῦτα, ὡς
βλέπομεν, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ πνεύμων ἐκβάλλει **ὕδρατμόν
πλήρη δηλητηριῶν.**

Ἡ ἀφομοίωσις τῶν τροφῶν πληροῖ τὸ ἡμέτερον σῶμα στοι-
χείων δηλητηριωδῶν δι' ἡμᾶς αὐτούς. Ἀποβάλλομεν δὲ αὐτὰ διὰ
τῶν ἀποχωρημάτων, τῶν οὔρων, τοῦ ἰδρώτος καὶ τῆς πνευμονι-
κῆς ἐκπνοῆς. Οὐδεὶς ὅμως συλλαμβάνει τὴν ἰδέαν ν' ἀναρροφήσῃ
τὰ διὰ τοῦ δέρματος καὶ τῶν νεφρῶν ἐκκριθέντα ὑγρά· διατὶ λοι-
πὸν ὁ πάσχων ν' ἀναρροφήσῃ τὰ διὰ τῆς πνευμονικῆς ἐπιφανείας
ἐκπνευσθέντα δηλητήρια, ἀναπνέων ἀέρα ἤδη ἀναπνευσθέντα;

Ἀύγουστος 1907.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ Χ. ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΣ

Ἴατρός.

Σ Ε ΜΙΑ ΙΔΕΟΛΟΓΟΝ

Ἄνοικτὴ ἐπιστολὴ

᾽Ω κόρη! χαλίνωσον τὰς ὀρμὰς τῆς ἀπτέρου φαντασίας σου. Μὴ φέρεσαι ἔξω τῆς ἀτμοσφαιρας, διότι πέραν κατοικεῖ ὁ ἔξ ἀσφυξίας θάνατος! Μὴ ἀνέρχεσαι εἰς ἕψη ιδεώδη, διότι ἀφευκτος ὁ κατακρημνισμὸς καὶ σκληρὸς ὁ ἐκ πτώσεως θάνατος. Μὴ κολυμβᾶς εἰς πελάγη ὀνειρώων, διότι θά σε πνίξωσι τὰ ἀδηφάγα τῆς τρικυμίας κύματα. Ἀπόβαλε τὰς ἰδέας τῆς ἰδανικότητος καὶ ἐναγκαλίσου τὴν πραγματικότητα. Μὴ φαντάζεσαι κρυστάλλινα παλάτια καὶ εὐμορφα βασιλόπουλα καὶ ὠραίους ἱπποτικούς τῶν μυθιστορημάτων ἥρωας.

᾽Ω κόρη! Δὲν ὑπάρχουν πλέον ὠραῖα ἰδανικά, ὑψηλὰ φρονήματα, εὐγενῆ ἔνστικτα, αἰθέρια σκέψεις, ἀλλὰ κυριαρχοῦν τὰ κτηνώδη ἔνστικτα, τὰ αἰσχρὰ ἰδανικά, τὰ ποταπὰ αἰσθήματα, αἱ κακοῦργοι σκέψεις.

Πρόσεχε! Ἄνὰ πᾶσαν στιγμὴν σὲ ἀπειλεῖ τὸ ὄνειδος, τὸ αἶσχος καὶ κατόπιν ἡ φρίκη, ἡ τύψις, ἡ ἀπελπισία, ὁ ἐκμηδενισμὸς!....

Τὸ πᾶν συνωμοτεῖ ἐναντίον σου, τὸ πᾶν σὲ ἐνεδρεύει, σὲ κατασκοπεύει ἐπιδιῶκον πάση θυσίᾳ τὸν ὄλεθρόν σου. Ἡ καταστροφὴ αἰείποτε σὲ παρακολουθεῖ μεταμορφουμένη εἰς τὴν σκιάν σου! Φοβοῦ τὸ πᾶν!

Ἐν βῆμα καὶ μετ' αὐτὸ τὸ βάραθρον, ἡ πῶσις... ἡ ἀπώλεια!....

Εἶθε αἱ συμβουλαὶ καὶ οἱ ὑπαινιγμοὶ οὗτοι νὰ φέρουν τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα, νὰ σε συγκινήσουν, νὰ μαλάξουν τὴν σκληρὰν σου καρδίαν. Νὰ ἀπορρίψῃς τὴν προτέραν σου ζωὴν τῆς ἐρημίας, τῆς μοναξίας, τῆς μονοτονίας καὶ νὰ βαπτισθῆς εἰς νέαν

ζωὴν ἀγάπης, ἁρμονίας τρυφερῶν καὶ ἀγνῶν αἰσθημάτων ἀφοσιώσεως.

Λησμόνησον τὰ φαντασιώδη σου ὄνειρα, τὰς ἀπραγματοποιήτους ἐλπίδας σου, τὰ κρυστάλλινα σου παλάτια, τὰ εὐμορφά σου βασιλόπουλα ... Διότι θὰ ἔλθῃ καιρός, ὅτε σκληρὰ θὰ μετανοήσης, ἀλλὰ φεῦ! θὰ ἦναι πλέον ἀργά.

Διώξον τὴν ὑπερηφάνειάν σου, ὦ κόρη! Ἐγκατάλειψον τὰ αἰθέρια ὕψη, εἰς τὰ ὁποῖα φέρεσαι, καὶ πλησίασον εἰς τὴν γῆν, τὴν μητέρα σου.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

★ Ἡ νέα κόρη εἶναι ἄνθος, ἡ γυνὴ καρπός. Ἐὰν ὁ καρπός εὐρεθῇ κακός, ποῖα ἀνάμνησις θὰ μείνῃ διὰ τὸ ἄνθος;

★ Γυνὴ στερουμένη αἰδοῦς εἶναι καθὼς φαγητὸν ἀνευ ἄλατος.

★ Ἡ γυνὴ εἶναι ἓν θελκτικὸν πλάσμα, ὅπερ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας ἀποσύρει τὴν καρδίαν του μεθ' ὅσης ἀφαιρεῖ καὶ τὰ χειρόκτιά του.

Balzac.

★ Τὸ εὐεργετεῖν ἀπαιδευτὸν ἢ ἀχρεῖον εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ φυτεύῃ τις ἄνθη ἐντὸς κοπρίας.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Κατὰ τὸν Αὐγουστον μῆνα καθ' ὃν οἱ διδάσκαλοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων περιέρχονται τὰ βιβλιοπωλεῖα ζητοῦντες θέσιν τινά, διδασκάλισά τις εἰσέρχεται εἰς τι βιβλιοπωλεῖον καὶ ἀποτεινούσα τὸν λόγον τῷ βιβλιοπώλῃ. — Κύριε, μήπως ἔχετε καμμίαν θέσιν κενήν; — Δυστυχῶς ὄχι, κυρία, ἀπαντᾷ ὁ βιβλιοπώλης, στρέφων τὰ βλέμματα περίξ, ὅλας τὰς ἔχω γεμάτας βιβλίων· ὅταν κενωθῇ καμμία, σὰς εἰδοποιῶ.

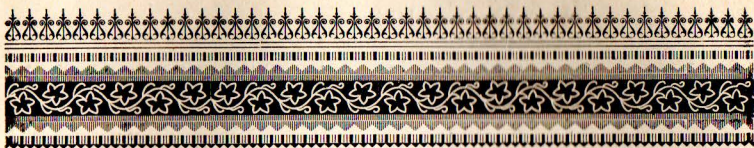
★

— Ἐγώ, πού λέγω ὅτι ... εἶναι ἓνας ἐλεεινός, ἓνας πρόστυχος, ἓνας τιποτένιος!

— Ὅχι δά! Αὐτὸ εἶναι ἄλλο ὑπερβολικό. Τὸν γνωρίζεις καλά;

— Ἄν τὸν γνωρίζω! Ἄμμὲ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους φίλους μου!

ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ Η ΛΕΞΙΣ... ΑΓΑΠΩ...

Διατί είμαι τοσοῦτον τεταραγμένος; Διατί, ἐνῶ συναισθάνομαι, ὅτι διατελῶ ἐν ψυχικῇ διαχύσει, δὲν κατορθώνω νὰ συναρμολογήσω μίαν ἰδέαν; Διατί, ἐνῶ ἐν τῇ ἀτενίσει τοῦ στερεώματος θαυμάζω τὸ ἄπειρον, ἐν τῷ ἀχανεῖ τοῦ ὀρίζοντος τὸ μεγαλεῖον, ἐν ταῖς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνυψουμέναις κορυφαῖς τῶν ὀρέων τὸ ὑψιπετές, ἐν τοῖς ἀνθεσι τοῦ λειμῶνος τὴν ἠδυπάθειαν, ἀδυνατῶ νὰ ἐκφράσω τὴν κατέχουσάν με ἀθυμίαν καὶ ἡ φαντασία μου διατελεῖ ὡς δέσμιος, ματαίως ἐπιδιώκουσα τὴν ἐλευθερίαν της; . . . Ἄλλ' ἀφοῦ ἡ ποίησίς μ' ἐγκαταλείπει, διατί ὁ πεζὸς λόγος δὲν κινεῖ τὰ χεῖλή μου; Ὁρμητικὸς χεῖμαρρος συγκεχυμένων ἰδεῶν κατακλύζει τὸν νοῦν μου, τὸ ρεῦμα τοῦ ὁποίου εἰς μάτην ἐπιδιώκω ν' ἀναχαιτίσω! Βασανίζομαι . . . ποθῶ . . . ἀγαπῶ! . . . Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ λέξει, ἣτις ἀκουσίως ἐξέφυγε τῶν χειλέων μου, ὁ σάλος τῆς διανοίης μου μετριάζεται, αἱ ὁρμαὶ τῆς φαντασίας καταστέλλονται καὶ τὸ διανγές ἤδη βλέμμα τῆς ψυχῆς ἀποκαλύπτει τὸ μυστήριον! Ἄγαπῶ! Ἐν τῷ φθόγγῳ τούτῳ ἐκπληττομαι, θαυμάζω τὴν δημιουργικὴν δύναμιν ἐκείνου, ὅστις τὸ πρῶτον τὸν ἐπρόφερον . . ., ὅστις κατώρθωσε ν' ἀποκλείσῃ ἐν αὐτῇ τοσοῦτον ἐντέχνως τὸ πάθος τῆς ψυχῆς του! . . .

Ἐκπληκτος ὁ πρῶτος οὗτος ἄνθρωπος ἐπὶ τῷ ἀκρατήτῳ αἰσθήματι, ὑπὸ τὸ κράτος ὀργώσης ψυχῆς, αὐτομάτως ἤνοιξε τὸ στόμα . . . ἔμεινεν ἐπὶ πολὺν θαυμάζων δι' ἐνὸς **α** . . . **α** . . . παρατεταμένου καὶ τέλος ἐξηγητημένος ὑπὸ τοῦ πάθους ἐπιζητεῖ τὴν ἀποτύπωσιν τῆς ἐντυπώσεώς του ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ θαυ-

μασμοῦ του . . . και ληληθότως συστέλλων τὰ κεκημηκότα χεῖλη του δι' ἐνὸς πῶ, ἀποθέτει τὸ γλυκὺ φίλημα τῆς ἡδονῆς, ἦν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ αἰσθάνεται. Πόσον σύντομος φαινομενικῶς ἡ λέξις αὕτη! . . . και μ' ὅλα ταῦτα, ὅποια ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὴν πρώτην εἰς τὴν τελευταίαν συλλαβὴν τῆς. Ποσάκις ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν προσκόπτομεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου, τοῦ ἄγοντος ἀπὸ τῆς ψυχικῆς ἐντυπώσεως εἰς τὴν ὀλικὴν ἀποτύπωσιν, ἐνῶ ἔκφεύγει ἀφ' ἡμῶν ὁ κόσμος τῆς πραγματικότητος!

Κατὰ τὸ μεταίχιμον τοῦτο διατελοῦμεν ἐν ὀνειρῳ, ἐν ἀτελεῖ φαντασιοπληξίᾳ, μὲ τὴν καρδίαν συντεταραγμένην και τὸν νοῦν κλυδωνιζόμενον ἐν καταιγίδι, ἡ δὲ διάνοια ἡμῶν ἀδυνατοῦσα νὰ περιλάβῃ τὸ μέγεθος τῆς θείας ἐμπνεύσεως, παρασύρεται ἄνευ ἔρματος ἐν τῇ δίνη τοῦ ἰδανικοῦ πελάγους...

Ἐπιδιώκομεν διὰ τῆς πεπερασμένης φαντασίας νὰ δημιουργήσωμεν ὁδὸν προσπελάσεως πρὸς τὸ θεῖον, ἐκπροσωπούμενον ἐν τῷ ἀντικειμένῳ τῆς ἀγάπης μας και τὴν ὁδὸν ταύτην, ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τῆς ἐμπνεύσεως και τῶν ψυχικῶν ὁρμῶν μας, ἐπιζητοῦμεν νὰ ράνωμεν διὰ τῶν λεπτοτέρων ἀνθέων,—ν' ἀρδεύσωμεν διὰ τοῦ ἀργυρίζοντος ὕδατος κελαρυσζόντων ρυακίων—νὰ φωτίσωμεν διὰ τῶν χρυσιζουσῶν ἀκτίνων ἡδυπαθοῦς σεληνόφωτος—νὰ μέλψωμεν διὰ τῶν ἁρμονικῶν κελαδημάτων αἰθερίων πτηνῶν—ἐνῶ εἰς τὸ τέρμα αὐτῆς διαβλέπομεν, περιβεβλημένοι ὑπὸ τῆς αἴγλης ἀνεσπέρου φωτός, ὡς θερμορρογὸν ἥλιον, τὸ ἀντικείμενον τῶν λογισμῶν μας.

*Ἡ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης Νικομηδείας
Φιλόθεος Βρυέννιος*

Ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ ἡ ψυχὴ ἀγωνίζεται πρὸς τὸ σῶμα!... Ἐκείνη μὲν ἐπιδιώκει τὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνάβασιν, τοῦτο δὲ μετὰ πείσματος ἀμφισβητεῖ τὸν δεσμώτην, ὅστις πειρᾶται νὰ διαφύγῃ, καὶ ἐκ τῆς πάλης ταύτης, ἐν ἣ σφαδάζει δυστυχήσας καρδίαν, ἡ ὀργανικὴ αὕτη συνοχὴ τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα, ἐξέρχεται ἐξηνητλημένη, αἰμόφυρτος ὡς κατάπληκτος, ἡ ὄντοτης ἡμῶν, ἥτις ἐστὶν ἡ συνολικὴ παράστασις τοῦ συνδέσμου τούτου, τοῦ πνευματικοῦ πρὸς τὸν ὕλικὸν κόσμον.

Τοιαῦται αἱ σκέψεις, ἃς κατώρθωσα νὰ συναρτήσω, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐπέισθην ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ διάνοια παλαίει ἐν τοιοῦτῳ ἀγῶνι—ἐφ' ὅσον ἐμπνέεται ἐκ τοῦ ἔρωτος πρὸς τὸ θεῖον,—ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγάπης μας διαχέονται ἀκτῖνες οὐρανοῦ φωτὸς ἐκθαμβοῦσαι τὴν ὄρασιν, εἶναι ἀδύνατον ν' ἀναπαραστήσωμεν διὰ λόγων τὰ ἐν ἡμῖν συμβαίνοντα—καὶ διὰ τοῦτο ἐκπληκτὸς ἀνομολογῶ, ὅτι ἡ μέση ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημά μου—ἡ λύσις τῶν ἀποριῶν μου,—ἡ κλεῖς τοῦ μυστηρίου ἔγκειται εἰς τὸν μελωδικὸν φθόγγον τῆς ἀρμονικῆς λέξεως «ἀγαπῶ».

Τὸ γάμα τῆς λέξεως «ἀγαπῶ».—Ἐν στιγμῇ αἰσθητικῆς διαχύσεως, ὁπότε διὰ τῆς καρδίας διωχeteύθη ἐν ἐμοὶ δύναμις ψυχικῆς διορατικότητος, ἀπεκαλύφθη πρὸ τῆς ὑψηλῆς ἐννοίας τῆς λέξεως «ἀγαπῶ» καὶ παραφερεθεὶς ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἀπεικόνισα ἀτελῶς τὴν ἐπικρατήσασαν ἐν ἐμοὶ κατάστασιν, ἐκθαμβος ἐκ τῆς ἀρμονίας τῆς λέξεως ὡς ἐκ τούτου περιορίσθην, ἐν μὲν τῷ ἤχῳ τῶν πρώτων συλλαβῶν **α α**, νὰ ἐξάρω τὴν δύναμιν τῆς ἐκφράσεως τοῦ καταλαμβάνοντος ἡμᾶς αἰσθήματος, ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ **πῶ**, τὴν ὀρμὴν τῆς ἡμετέρας ψυχῆς πρὸς ἀποτύπωσιν τῆς ἐντυπώσεώς των, παραλείψας νὰ κάμω λόγον περὶ τοῦ παρεμβαλλομένου στοιχείου **γ**, καθ' ὅσον τοῦτο ἐθεώρησα μολῦνον τὴν πνευματικὴν ἐκείνην ἔρευναν· ἐπειδὴ δὲ ἡ παρέκβασίς μου δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ οὐσιώδης ὑπὸ τῆς αὐστηραῆς κριτικῆς, ἠσθάνθην τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκθέσω τὰ πρὸς τοῦτο ὠθήσαντά με αἷτια.

Ἴσως, ἐν στιγμῇ παραφορᾶς αἰσθήματος, ἦτο εὐκόλον νὰ μοι διαφύγῃ ἐν ἀπλούστατον στοιχείον τοῦ ἀλφαβήτου, ἂν ἡ φυσικὴ προφορὰ τῆς λέξεως κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ φθόγγου, δὲν συνήντα τοῦτο, ὡς φραγαμὸν ἐξαναγκάζοντά με νὰ ἐπιζητήσω τὸ ποιητικὸν

αίτιον τῆς παρεμβολῆς του. Καὶ ἐσκέφθην ὅτι ἐβασάνισα τὸ ζήτημα ἐν τῇ πεπερασμένῃ διανοίᾳ μου, ἀνεπαισθήτως δὲ ἀπὸ τῶν αἰθερίων ὀπτασιῶν, ἀπὸ τῆς ἐλευθέρως στάσεως, ἀπὸ τῆς μεταφυσικῆς ἐμπνεύσεως, κατέπεσον ἀποτόμως πρὸ πεζοῦ γραμματοδιδασκάλου, ὅστις ἀδιάφορος πρὸς πᾶσαν πνευματικὴν ἔρευναν, φρονεῖ ὅτι διὰ τῆς προσθήκης ἐνὸς **γ** καθιστᾶ εὐφρονότεραν τὴν λέξιν.

Τοιαύτη ἡ πρώτη ἐντύπωσίς μου, πλὴν μεταγενεστέρα σκέψις, βασίζομένη ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, ὅτι οὐδὲν τυχαῖον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐν ᾧ ὄφειλον πλέον νὰ περιορισθῶ,—μοῦ ἐπέβαλε τὴν μαθηματικὴν ἔρευναν τοῦ λόγου τῆς προτιμήσεως τοῦ στοιχείου **γ**, κατέναντι τοσοῦτων ἄλλων συναδέλφων του.

Ἐν τῇ βασάνῳ ταύτῃ κατὰ τὴν σύγκρισιν τῆς αὐτομάτου ἐκφράσεως **α... α... πῶ** πρὸς τὴν γραμματοποίησιν τῆς λέξεως **ἀγαπῶ**, τὸ πνεῦμά μου κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης, αἱ φωτειναὶ ἀκτῖνες τῆς ψυχῆς ἐσθέσθησαν, ἡ φαντασία μου παρεσύρθη καὶ μεγαλοποιηθὲν τὸ **Γ**, παρέστη ὡς ἀπειλητικὸς δαίμων, ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς ἀναπηδήσας, ὅστις ἐξηγρωμένος ἐπὶ τῇ τόλμῃ τῆς ἐκτὸς τοῦ βασιλείου τῆς πτήσεώς μου, μοὶ ἐπιβάλλει δι' ἐπιτακτικῆς φωνῆς νὰ προσηλωθῶ εἰς τὸν ὕλισμόν μου· καὶ τὸ **Γ** τοῦτο μοὶ ὑποδεικνύει, ὡς τιμωρὸν δράκοντα, ὑπομιμνήσκοντα τὴν ἀτέλειάν μας εἰς πάντα, ὅστις ἤθελεν ἀποπειραθῆ ν' ἀνέλθῃ εἰς ἀνωτέρας σφαίρας καὶ θελήσῃ νὰ περιβάλλῃ δι' οὐρανίας χλαμύδος τὴν ὕλικὴν γυμνότητά του καὶ ἔτοιμον ἐν πάσῃ παραβάσει τοῦ θελήματός του νὰ παρασύρῃ αὐτὸν διὰ τῶν ὀνύχων του, ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ αἰθέρος εἰς αὐτὴν τὴν Γῆν, ἐξ ἧς ἐγεννήθημεν.

Πρὸ τῶν ἀποτροπαίων τούτων φασμάτων εἶδον παρελαύνοντα τὸν δυστυχεῖ ἠθητόν, κεκυφῶτα καὶ καταβεβλημένον, ὅστις ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ ἐξιλασμοῦ τῆς μήνιος αὐτοῦ, ἀναγκάζεται νὰ προλάβῃ τὸ φοβερὸν **Γ**, ὡς σπονδὴν τῆς συμμαχίας τοῦ πνεύματος πρὸς τὴν ὕλην, παρεμβάλλων αὐτὸ φρουρὸν ἄγρυπνον μεταξὺ τῆς ψυχικῆς διαχύσεως πρὸς τὴν ὕλικὴν ἀπόλαυσιν· καὶ τότε ὁ φρουρὸς οὗτος μεταβαλλόμενος εἰς ἄλλον Χάρωνα, ἀπαιτεῖ ἀδρὰ τὰ πορθμεῖα τῆς μεταπηδήσεως διὰ τῆς θυσίας τοῦ θύματος εἰς τὸν βωμόν «**Υμεναίου**», ὅπου καταρτίζεται ὁ ἀνθρώπινος δεσμός τοῦ **Γάμου**,

τιμωρὸς παντός, ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ ὑπερβῇ τὰ ταχθέντα ὄρια τῆς ψυχικῆς διαχύσεως.

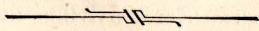
Μ' ὄλην δὲ τὴν ἐπιτηδευθεῖσαν πομπὴν τῆς τελέσεως αὐτοῦ, μ' ὄλον τὸ στεφάνωμα τῶν **πεπληγμένων ἀγωνιστῶν** διὰ τῶν ἐσπεριδοειδῶν ἀνθέων τῆς ἀγνότητος, μ' ὄλην τὴν περιβολὴν τῆς μυστηριώδους καλύπτρας ἐπὶ τῆς **κεφαλῆς τῶν θυμάτων**, ὀλίγον χρόνον μετέπειτα ἡ πομπὴ μεταβάλλεται συνηθέστατα εἰς **πένθιμον δρᾶμα**, τὰ ἄνθη τῆς καρδίας μαραίνονται καὶ ἡ λεπτὴ καλύπτρα ἐξατμιζομένη ἀνυψοῦται εἰς ἀπειλητικὸν νέφος, **προάγγελον θυέλλης**. Ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ καταθρύπτονται αἱ ψυχαί, αἵτινες ἠθέλησαν νὰ ὑπερβῶσι τὰ ταχθέντα ὄρια καὶ ἐπιδιώξωσι τὴν ἀπόλαυσιν θείου ἔρωτος, μὴ ἐπιτετραμμένου εἰς τὴν ἀτελῆ ιδιότητά των καὶ τότε ὁ θεσμὸς οὗτος χαίνει, ὡς σκοτεινὸν βάραθρον, ἐν ᾧ παρασύρεται πᾶσα ἰδανικότης, ὡς τὸ πάλαι ἐδίδαξεν ἡ Ἄσπασία πρὸς τὴν Τελεσοσίπην τοῦ Περικλέους «**Ὑμῶν Ὑμέναιος ληστρικὸς πολέμιος τοῦ ἔρωτός ἐστιν**» καὶ ὡς λίαν εὐστόχως ἀνεφώνησεν ὁ σοφὸς Γαλάτης «*Le mariage est le tombeau de l'amour*».

Ὑπὸ τοιαύτας ἀπειλητικὰς μορφάς, ὑπὸ οἰωνοὺς ἀπογοητευτικῆς ἐκβάσεως, δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ εἰσακούσω τῆς φωνῆς τῆς ψυχῆς μου, ἣτις μοι ἐπέβαλε τὴν ἀποχὴν ἀπὸ τοῦ ἀποτροπαίου Γ καὶ διὰ τοῦτο κατώρθωσα νὰ διαρρηξῶ πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὸν πεζὸν γραμματοδιδάσκαλον — πρὸς τὸν φοβερὸν δαίμονα, — πρὸς τὸν **ἀπατηλὸν θεσμὸν τοῦ γάμου**, καὶ χειροαφετηθεὶς ἀφῆκα τὸ πνεῦμα μου νὰ πλεύσῃ ἐλεύθερον εἰς τὸ φαντασιώδες πέλαγος, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἀπόλαυσις αὕτη ἦτο ἀπλῆ ὀπτασία ἢ ἀποκύημα διασαλευθείσης διανοίας.

Δι' ἐμὲ ἀρκεῖ ὅτι κατώρθωσα ἐπὶ στιγμὴν ν' ἀτενίσω τὸ φῶς τῆς θείας αἴγλης, — νὰ ὀσφρανθῶ τὸ ἄρωμα τῆς οὐρανίας ἀμβροσίας καὶ ν' ἀκούσω τὴν ἁρμονίαν τῆς λέξεως «*ἀγαπῶ*», ἄνευ ὕλικῆς τινος ὑποχρεώσεως.

Ἀθῆναι, κατὰ Μάρτιον τοῦ 1907.

Εἰς ἐχθρὸς τοῦ γάμου

ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑΣ

Ἔρχονται στιγμαί, καθ' ἃς βυθιζόμενος εἰς πικροὺς καὶ ἀπαισίους ρεμβασμούς, εἰς σκέψεις θλιβεράς, ἀναλογίζομαι, σκέπτομαι τὴν κακίαν, τὴν ἀδικίαν, τὰς προλήψεις τοῦ κόσμου.

Ὡ! αὐτὸς ὁ κόσμος, ὁ ἀμείλικτος καὶ φοβερὸς ἐχθρὸς παντὸς μεγάλου!... ὁ ἄδικος καὶ σκληρὸς πρὸς πᾶν εὐγενὲς καὶ ὠραῖον αἴσθημα!...

Μετὰ τόσους αἰῶνας, μετὰ τόσας προόδους ἐπιστημονικὰς καὶ ἐκπολιτιστικὰς, μετὰ τόσας ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις, μετὰ τόσα θαύματα, μετὰ τόσους σοφοὺς, εὐγενεῖς καὶ μεγάλους ὑμνητὰς τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας τῆς τε πνευματικῆς καὶ τῆς σωματικῆς, μετὰ τὸν Kant, τὸν Hugo, τὸν Chateaubriand, τὴν Sand καὶ τόσους ἄλλους τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ τηλαυγεῖς ἀστέρας, ἡ κοινω-νία, ὁ κόσμος εὐρίσκεται βεβυθισμένος εἰς σκότη παχυλῆς ἀμαθίας, βαρβαρότητος, σκληρότητος καὶ τοῦ εἰδεχθοῦς συμφέροντος.

Οἱ νόμοι δείκνυνται ἀμείλικτοι πρὸς τοὺς φονεῖς, τοὺς κλέπτας, τοὺς ἐμπρηστάς, ἀδιαφοροῦσιν ὅμως καὶ κωφεύουσιν εἰς τὰ βάσανα καὶ τὴν ἀπελπισίαν δυστυχῶς ὑπάρξεως καταβασανιζομένης καὶ σκληρῶς δοκιμαζομένης ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ συγγενῶν αὐτῆς, τῶν ἠθικῶν τούτων καταστροφῶν...

Νεαρὰ κόρη ὄρφανὴ ἔκ τε πατρὸς καὶ μητρὸς, λεπτοφυῆς, μελάγχολος, νεφελώδης, συμπαθεστάτη, βαδίζουσα ἀδιαφόρως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἦν τὸ ἄχαρι τῆ ἐχάραξε πεπρωμένον, συναντᾷ αἴφνης καὶ ἀπροσδοκῆτως ἐτέραν εὐγενῆ πλὴν ἀτυχῆ ὑπαρξιν, ἀσκόπως ἐπίσης πρὸς τὸ ἄπειρον φερομένην. Ἀμφοτέραι ἐντὸς μικροῦ αἰ-

σθάνονται ἔλξιν ἀκαταμάχητον, συμπάθειαν ἀμοιβαίαν καὶ αἰ ψυχαί των εἰς ἓν ἐνοῦνται, ὁ εἷς ζῆ καὶ ἀναπνέει διὰ τὸν ἄλλον, ὁ χωρισμὸς τοῦ ἐνὸς ἐπιφέρει τὸν μαρασμὸν τοῦ ἄλλου.

Κ' ἐνῶ οὕτω ζῶσιν ἐντὸς τοῦ ἰδίου πνευματικοῦ περιβάλλοντος, ἀναπνέουσι τὸν αὐτὸν ἀρωματώδη τῶν ὑψηλῶν αἰσθημάτων ἀέρα, ἔχουσι τὰς αὐτὰς θυμηδίας καὶ λύπας, τὰ αὐτὰ ὄνειρα, αἴφνης τὸ συμφέρον, ἢ φαγέδαινα αὕτη τῆς κοινωνίας, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ θεοῦ τῆς κόρης, ἐπισκῆπτον δίκην κεραυνοῦ, ἀποχωρῶν τὰς δύο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος συνδεθείσας ὑπάρξεις καὶ καταδικάζει αὐτὰς εἰς τὸν ἐκμηδενισμόν, τὸν μαρασμόν, τὸν θάνατον...

Ἴδου ὁ κόσμος! ὁ κόσμος τοῦ συμφέροντος, τῆς αὐθαιρεσίας, τῆς βίας, τῶν κοινωνικῶν προλήψεων, ὁ σημερινὸς κόσμος!

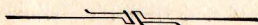
Τὸ ἀσθενές, πλὴν συμπαθὲς φῦλον, διὰ τὸ ὅποῖον πρέπει νὰ καυχᾶται, νὰ ἐναβρύνηται τὸ ἀγροῖικον ἔτερον φῦλον, νὰ περιβάλλῃ αὐτὸ διὰ τῆς συμπαθείας, τῆς ἀγάπης, τῆς ἐκτιμήσεως, τῆς ἀφοσιώσεως, νὰ θυσιάξῃ ἐν ἀνάγκῃ τὸ πᾶν δι' αὐτό, καταβασανίζεται, ταλαιπωρεῖται, ἐξευτελίζεται, ἀτιμάζεται καὶ καταδικάζεται νὰ κυλίηται εἰς τὸν βόρβορον, ἀντὶ νὰ ἵπταται αἰθέριον ὡς ἄλλη νύμφη, ὡς ἄλλη θεάϊνα τῆς θείας ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος πρὸς αἶσχος τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος...

Μία πλάνη, μία κακὴ τῶν πραγμάτων καὶ τοῦ συμφέροντος ἐκτίμησις καταστρέφει δύο ψυχὰς ἀγαπωμένας, δύο ψυχὰς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐνωθείσας.

Οἱ μεγάλοι Ἀπόστολοι τῆς χριστιανικῆς ἰδέας ἐκήρυξαν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην σύμπασαν, ὅτι «οὓς ὁ Θεὸς συνέξευξεν ἄνθρωπος μὴ χωρίζετω», τῆς δὲ ἐκπολιτιστικῆς καὶ κοσμοπολιτικῆς «ὅ,τι ἀρχίζει ὁ ἔρωσ, οὐδεὶς δύναται νὰ τελειώσῃ, εἰμὴ μόνος ὁ Θεός... Ἄλλ' ἡμεῖς, οἱ σοφώτεροι καὶ αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων (!), ἐμάθομεν νὰ περιφρονῶμεν τὰ τοιαῦτα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν κηρύγματα, μωρὰ φληναφήματα ἀποκαλοῦντες ταῦτα, καὶ τὸ συμφέρον, τὸ ἄτιμον τοῦτο ἰδανικόν, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο κήρυγμα θέτοντες.

Γέννησις συμφέρον, γάμος συμφέρον, φιλία συμφέρον, θάνατος συμφέρον, θρησκεία συμφέρον, τὸ πᾶν συμφέρον.

Ζήτω λοιπὸν τὸ **συμφέρον!** ...

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

“Οχι με κρύο νερό

Εἶχαν γεμίσει ἀπὸ σκόνη καὶ χῶμα τὰ ὄρατα ἴμια τῆς μικρῆς μου γειτονοπούλας. Καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος πού ἐβούτηξε τὸ μανδηλάκι τῆς εἰς τὸ ποτήρι τοῦ νεροῦ καὶ τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὰ βλέφαρά τῆς διὰ νὰ τὰ σκουπίσῃ. Μόλις ἐπρόφθασα νὰ τῆς κρατήσω τὸ χέρι:

— “Οχι με κρύο νερό!

Μὲ ἐκύτταξεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σκονισμένα ματόκλαδά τῆς με ἀπορίαν·

— Δὲν εἶστε καλά, γιατρέ μου! Καὶ τί θὰ βλάβῃ ἐν κρύο νερό πού εἶναι καθαρώτατο;

— Μὰ καὶ τὸ ἀρσενικὸ εἶναι καθαρώτατον καὶ ἀγνότατον φυσικὸν προϊόν καὶ τὸ προσωρικὸν ὀξὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ κουκούτσια τῶν ροδακινῶν καὶ μία σταγὼν ἀπὸ λάδι πού βγάζει ὁ εὐωδέστατος κωνὸς ἀρκεῖ νὰ ξεκάμῃ τὴν γατίτσα σου ἐντὸς πέντε λεπτῶν.

— Τὸ κρύο νερό ὁμως δὲν εἶναι φαρμάκι!

— Πῶς δὲν εἶναι; Σ’ ἀφήνει ἡ μαμμάκα σου ποτὲ νὰ πλύνῃς τὰ χεράκια σου με κρύο νερό, τώρα τὸν χειμῶνα; “Οχι! λοιπὸν νομίζεις πῶς τὰ ἴμια σου εἶναι ὀλιγότερον εὐαίσθητα ἀπὸ τὰ χέρια!

“Ἄν τὰ ὠφελοῦσε τὸ κρύο νερό, θὰ ἦσαν κρύα καὶ τὰ δάκρυα, ὡς φυσικὸν καθαρῆριον ὑγρὸν τῶν ἴματιν. Ἄλλὰ τὰ δάκρυα εἶναι ζεστά, διότι ξεύρει ἡ Φύσις τί ἀπαιτεῖται διὰ νὰ συντηρηθοῦν εἰς καλὴν κατάστασιν τὰ ἴμια...

— Μὰ ὅταν εἶναι φλογισμένα τὰ ἴμια καὶ τσοῦζουν;

— Τότε ἀκριβῶς ἐπιβάλλεται τὸ ζεστὸ νερό· ὄχι πολὺ ζεστὸ, ἐννοεῖται. Κλείεις τὰ βλέφαρά σου καὶ ἀλείφεις τὸ ζεστὸ νερό με τὰ δακτυλάκια σου ἐπάνω ἔς αὐτά, με ἑλαφρὰ κτυπήματα. Καθαρίζονται καὶ δροσίζονται τὰ ἴμια σου χωρὶς κανένα κίνδυνον. Με τὴν κατάχρησιν ὁμως τοῦ κρύου νεροῦ ἐπάνω ἔς τὰ ἴμια κινδυνεύεις νὰ πάθῃς πολλὰ, καὶ καταρράκτην ἀκόμη...

— Ἄφου εἶναι ἔτσι... —καὶ ἔτρεξε εἰς τὴν κουζίαν νὰ ζητήσῃ ζεστὸ νερό.

Ἀθήναι, Αὔγουστος 1907.

ΙΑΤΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΦΥΣΙΚΗ

Σχέσις ἠλεκτρισμοῦ καὶ φωτός

Φυσικὴν ἀνακάλυψιν πρώτης τάξεως ἐπέτυχεν ὁ Γερμανὸς φυσιοδίφης Λέναρδ. (Ὁ Φίλιππος Λέναρδ εἶναι καθηγητὴς τῆς φυσικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Κιέλ). Ἦδη ἐν ἔτει 1895 ἐξηκρίβωσεν ὁ Λέναρδ εἰς τὰς καθοδικὰς ἀκτῖνας τὴν ιδιότητα διαπεραστικῆς δυνάμεως καὶ φωτογραφικῆς ἐνεργείας, ἣ δὲ παρατήρησις αὕτη ἦτο ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς ἀνακάλυψεως τῶν ἀκτίνων τοῦ Ραϊντκεν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀπέδειξεν, ὅτι αἱ ἀκτῖνες δὲν εἶναι μόνον ὄραται ἐντὸς τοῦ γνωστοῦ σωλῆνος τοῦ Χίττορφ, ἀλλ' ὅτι δύνανται νὰ διαπεράσωσι τὸ ὑάλινον τοίχωμα αὐτῶν καὶ νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὸν ἐλεύθερον χῶρον. Ἡ σημερινὴ ἀνακάλυψις ἐν τούτοις εἶναι πολὺ σπουδαιότερα, καθότι ὑποδεικνύει περιεργότητα σχεσίῳ μεταξὺ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τῶν καθοδικῶν ἀκτίνων καὶ τοῦ φωτός. Γνωστὴ εἶναι ἡ ιδιότης τῶν εἰς τὸ ἀπώτατον ἄκρον τῶν χρωμάτων τῆς ἴριδος κειμένων φωτεινῶν ἀκτίνων (τῶν ὑπεριώδων ἀκτίνων) νὰ ἐκκενῶσιν ἠλεκτρικῶς πεπληρωμένα σώματα. Ἠγεῖροτο ὁμοῦ τὸ ζήτημα, τί ἀπεγίνετο ὁ ἠλεκτρισμὸς τῶν σωμάτων τούτων μετὰ τὴν ἀκτινοβολίαν. Τὸ πρόβλημα τοῦτο ἔχει λυθῆ τὸρα ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ὑπεριώδους φωτός μεταβάλλεται ἡ ἠλεκτρικὴ πλήρωσις σώματός τινος εἰς καθοδικὰς ἀκτῖνας, αἵτινες ἐκφεύγουσιν εἰς τὸν ἐλεύθερον χῶρον. Ἰδιαίτερος περιεργα εἶναι τὰ δύο

γεγονότα· πρῶτον ὅτι μόνον μία ἀρνητικὴ ἠλεκτρικὴ πλήρωσις μεταβάλλεται εἰς καθοδικὰς ἀκτῖνας ὑπὸ τῶν φωτεινῶν ἐκείνων, καὶ δεύτερον, ὅτι τοιοιτοτρόπως δύνανται νὰ γεννηθῶσι καὶ νὰ μεταβιασθῶσι καθοδικαὶ ἀκτῖνες καὶ εἰς χώρους ἐντελῶς κενοὺς ἀέρος, τοῦλάχιστον ἐφ' ὅσον ἐπιτυγχάνεται τοῦτο διὰ τῶν σημερινῶν ἀεραντιῶν· μέχρι τοῦδε ἐθεώρουν ἀδύνατον τὴν ἠλεκτρικὴν ἐκκένωσιν ἐντὸς χώρου κενοῦ ἀέρος. Ὁ Λέναρδ ἐξηκριβώσε πρὸς τοῦτοις, ὅτι αἱ οὕτω παραχθεῖσαι καθοδικαὶ ἀκτῖνες μετακινοῦνται μὲ ταχύτητα, ἥτις ἀνέρχεται μόλις εἰς τὸ $\frac{1}{30}$ τῆς τοῦ φωτός, ἐπομένως εἶναι αἱ βραδύταται ἀκτῖνες, αἵτινες ἀνεκαλύφθησάν ποτε, καθότι ἡ ταχύτης τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὴν τοῦ φωτός. Ὅλος ὁ εἰδικὸς ἐπιστημονικὸς τύπος ἐξάγει τὸ βαρυσήμαντον τῶν νέων πειραμάτων τοῦ Λέναρδ, ἐξ αὐτῶν δὲ ἀναμένεται ὅτι θὰ ἐκπέμψωσιν «ἀφθονίαν φωτός» ἐπὶ πολλῶν φωτοηλεκτρικῶν φαινομένων. Ὅπως καὶ ἡ προηγουμένη ἀνακάλυψις τοῦ Λέναρδ, οὕτω καὶ αὕτη δὲν εἶναι διὰ τὸν τυχόντα, διὰ τὸν ἠλεκτρολόγον ὅμως εἶναι μεγίστης σπουδαιότητος. Ἡ σχέσις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ πρὸς τὸ φῶς ἀνοίγει ἀπεράντους πιθανότητας, οὐδέποτε δὲ ἡ πραγματοποιήσις αὐτῶν ἐφαίνετο ἐγγυτέρα ἢ σήμερον.

Ἀθῆναι, 1907.

N. O.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἡ ὑπομονὴ εἶναι τὸ στήριγμα τῆς ἀδυναμίας, ἡ ἀνυπομονησία ἡ καταστροφὴ τῆς δυνάμεως.

Αἱ γυναῖκες παρέχουσι τὴν εὐνοίαν τῶν οὐχὶ εἰς τοὺς μᾶλλον ἀξίους αὐτῆς, ἀλλ' εἰς τοὺς μᾶλλον ἐπιζητοῦντας αὐτήν· ἐντεῦθεν αἱ συχναὶ ἀπάται, εἰς ἃς αὐταὶ ἐμπίπτουσι.

Ἡ γλῶσσα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος πῆχυς τῆς ποιότητός του καὶ μάλιστα, ὅταν ἐκτείνηται νὰ μετρήσῃ τὴν ποιότητα τοῦ ἄλλου.

Ἐὰν οὐδεὶς ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον ἐρῶν, θὰ ἐσβήνετο ὁ ἥλιος.

Τόπος ἄνευ ἐρωτος εἶναι πτώμα εὐμορφον ἄνευ ζωῆς.

ΙΚΕΣΙΑ

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ ΤΩΙ ΑΓΑΠΗΤΩΙ ΜΟΙ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΒΟΥΤΤΡΑ,

«Τόσος χρόνος παρηλθεν ἀφ' οὔτου
τὸν γλυκὴν προσδοκῶ ἐρχομὸν του.
Πλὴν ἐκεῖνος ἀργεῖ, δὲν ἐφάνη,
δὲν ἐφάνη κ' ἡ μοῖρά μου φθάνει
δὲν ἐφάν' ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς.

ὦ Θεέ! Ἐάν δίκαιος ἦσαι
καὶ πατήρ τοῦ ἐλέους καλῆσαι,
κάμε ὥστε νὰ ἔλθῃ ἐγκαίρως
ὁ γλυκὸς καὶ ἀθῶρος μου ἔρωσ,
κάμε ὥστε νὰ ἔλθῃ ταχύς.

Πλὴν ἂν πάλιν δὲν θέλῃς νὰ ἔλθῃ
κ' ἡ ψυχὴ μου αὐτὴ ὡς ἀπέλθῃ.
Ἴσως ὅταν γι' αὐτὸν ἀποθάνω,
ὅς τοὺς αἰθέρας ἐπάνω
νά τον ἴδῶ εὐδοκῆς».

Ταῦτα ἔλεγε κόρη δειλαία
πλὴν ὡς ἄνθος Μαῖου ὥραία.
Πόνου ἔκφρασιν εἶχ' ἡ μορφή της
κ' ἦσαν κάθυγρ' οἱ γλυκεῖς ὀφθαλμοὶ της
κ' ἡ φωνὴ της, φωνὴ προσευχῆς.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐν τάφῳ κοιμᾶται
κ' ἡ ψυχὴ του θλιμμένη πλανᾶται.
Τὸν ἐπῆρε τῆς μάχης τὸ κῆμα
τοῦ ἐχθροῦ τὸν ἐπέτυχε βλήμα
καὶ κατέπεσεν ὄγκος βαρῆς!...

✱

Ἐβδομάς ἐντελῶς δὲν παρῆλθε
καὶ τῆς κόρης τὸ τέμα ἐπῆλθεν.
Αἱ ψυχαὶ των ταχέως ἐνοῦνται,
οὔτε θάνατον πλέον φοβοῦνται
οὔτε μάχας πολέμων
ἢ ἐνότης των εἶναι ἀτέμον
καὶ ὁ βίος των εἶναι γλυκὺς
ἅμα δὲ διαρκίς.

3/3/907.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΑΪΝΑΛΗΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

★ Ὁ ἔρως καλλωπίζει τὴν ζωὴν: ὅταν ἀγαπᾷ τις, ὁ οὐρανὸς φαίνεται ὠραιότερος, τὸ κῆμα δροσερότερον, ὁ ἥλιος λαμπρότερος καὶ τὰ πτηνὰ κελαδοῦσι γλυκύτερον.

★ Οὐδέποτε ἔχει τις ἀνάγκην τοῦ πνεύματός του, παρ' ὅταν ὁμιλῇ πρὸς μωρόν.

★ Τέσσαρά τινα εἶναι τὰ πλέον ἀνωφελῆ εἰς τὸν κόσμον: λαμπὰς ἀνημμένη ἐν πλήρει μεσημβρία, τὸ ὠραῖον πρόσωπον ἐνώπιον τοῦ τυφλοῦ, ἡ περισσὴ βροχὴ ἐν ἐρήμῳ καὶ ἡ ἐπιστημονικῶς ἀναπτυσσομένη ἀλήθεια εἰς τὸν ἀμαθῆ.

★ Ἡ καλλονὴ ἔχει τὴν κρυφίαν, ὅπως ὁ μαγνήτης δύναμιν, νὰ προσελκύῃ τὸν θαυμασμόν τῶν θνητῶν,—καὶ μάλιστα ἡ γυναικεία καλλονὴ—οἱτινες σπανίως ἐξετάζουσι τὸ περιεχόμενον τοῦ δοχείου, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἐκ καλῆς πορσελάνης.

Ἄξενστιέρν.

Η ΠΛΑΓΓΩΝ

(GEORGES MAUREVERT)

Μέχρι τοῦ 28ου τῆς ἡλικίας μου ἔτους, τῆς καλοκαγαθίας πρὸ πάντων δὲ τῆς μεγάλης τοῦ πατρός μου περιουσίας ἐπιτροπούσης, διῆγον βίον τερπνόν, εὐθυμον καὶ ἀπηλλαγμένον πάσης βιοποριστικῆς μερίμνης καὶ ἀσχολίας.

Εἶχον ὄνομα ἐπίζηλον καὶ ἔπαιζον σπουδαῖον ρόλον ἐν τῇ νεολαίᾳ τῆς ἐποχῆς. Ἐνὶ λόγῳ ἐχάρην τὸν κόσμον, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐκφάνσεις.

Ἡμέραν ὅμως τινά, ὁπότε πλέον ὁ πατήρ μου ἠννόησε, φαίνεται, ὅτι τὴν νεότητά μου εἶχον ἀρχίσει μὲ τρέλλας καὶ ἀνοησίας καὶ ὅτι αἱ συνέπειαι τοιοῦτου βίου εἶναι πάντοτε ὀδυνηραὶ καὶ ὀλέθρια, μὲ προσεκάλεσε καὶ μὲ συνεβούλευσε μελιχίως, ἄνευ θυμοῦ καὶ μομφῆς, ν' ἀσπασθῶ βίον καλλίτερον, ἄλλον τοῦ τῶν ζυθοπωλείων, τῶν καφωδείων καὶ τῶν νυκτερινῶν ἀκολασιῶν.

— Σὲ βεβαῖω, τέκνον μου, μὲ εἶπε, πρέπει ν' ἀλλάξῃς ὀλίγον ὀρῖζοντα . . . Τί θὰ ἔλεγες, δι' ἐν μικρὸν ἀνὰ τὸν κόσμον ταξίδιον; Ἄ! πονηρέ· οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἀστράπτουν!

— Μάρτυς μου ὁ Θεός, πάτερ μου, μὲ προκατελάβατε χωρὶς ποσῶς νά το περιέμενον.

— Γνωρίζω, Ἰάκωβέ μου, νά σε προκαταλαμβάνω πάντοτε εἰς τὰς ἐπιθυμίας σου . . . Ἴδου λοιπὸν τί ἐσκέφθη· ἐν ταξίδιον, μία περιήγησις, μία τοῦ κλίματος καὶ τῶν φίλων σου ἀλλαγὴ, θὰ σε ὠφελήσουν πολὺ . . .

Μετὰ παρέλευσιν ὀκτῶ ἡμερῶν ὁ πατήρ μου μὲ συνώδευεν εἰς Μασσαλίαν· καὶ ἀφοῦ μὲ ἐφόρτωσε δεόντως μὲ τὰς εὐχὰς καὶ εὐ-

λογίας του, ὅπερ δὲ καὶ σπουδαιότερον μὲ τραπεζογραμμᾶτια ὄλων τῶν Τραπεζῶν τῆς γῆς, μὲ ἐπεβίβασεν ὀλίγον συγκεκνημένον ἐφ' ἐνὸς δι' Ἀλεξάνδρειαν ἀναχωροῦντος ἀτμοπλοίου.

— Χαῖρε, τέκνον μου, νὰ με γράφης συχνά... ἦσαν αἱ ἀποχαιρετιστήριοι λέξεις του.

Αἶ! ὅταν ἀποφασίσῃ τις νὰ κάμῃ κάτι τι ὀφείλει νὰ το κάμῃ ἐξάπαντος, διότι, ἐν ἐναντία περιπτώσει, εἶναι ἀσταθῆς καὶ δειλός...

Ἐπὶ δύο ἔτη περιεφερόμην ἀνά τὴν ὑδρόγειον ὡς περιπλανώμενος Ἰουδαῖος. Ἐπεσκέφθην τὴν Αἴγυπτον, τὴν Μ. Ἀσίαν, τὸ Ἰνδοστάν, τὰς ἀκτὰς τῆς Κίνας, τὴν Ἰαπωνίαν, τὴν Αὐστραλίαν, μένων ἐκεῖ, ὅπου μοι ἐφαίνετο εὐχάριστος ὁ βίος, περιφρονῶν τὰ μέρη, ἅτινα οὐδεμίαν μοι παρεῖχον ἡδονὴν καὶ πληρῶν τὸ πνευμά μου ὀραμάτων καὶ ἐντυπώσεων. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς ἐκάστην μιν ἐπιστολὴν κατηχαρίστουν τὸν πατέρα μου διὰ τὴν πρωτοβουλίαν του.

*

Ὁραίαν τινὰ πρωίαν ἀνεχώρησα ἐκ Μελβούρνης τῆς Αὐστραλίας δι' Ἅγιον Φραγκίσκον, ἐπιβιβάσθεις μεγάλου αὐστριακοῦ ὑπερωκεανείου καλουμένου «Iron Duke».

Εἰς τὰ περίξ τῶν νήσων τοῦ Μαρκησίου, νύκτα τινὰ γλυκεῖαν καὶ ἤρεμον, τὸ σκάφος ὀλοταχῶς πλέον προσέκρουσεν ἐπὶ ἀγνώστου ὑφάλου — προεχοῦσῃ τινὸς μεγάλου θαλασσίου κοραλλίου ἀναμφιβόλως — καὶ κατεβυθίσθη διὰ μιᾶς σκάφος καὶ πλήρωμα εἰς τρία λεπτά.

Ὅταν συνέβη ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη καταστροφὴ, ἐγὼ εὐρισκόμην εἰς τὴν πρόραν μόνον μετὰ τοῦ πηδαλιούχου καὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς φυλακῆς.

Σημειώτεον μάλιστα, ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην κατειχόμεν ὑπὸ ἐλαφροῦ πυρετοῦ, ὅστις, μὴ ἐπιτρέπων με νὰ κοιμηθῶ, μὲ ἠνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψω τὴν κλίνην μου.

Τὸ τυχαῖον τοῦτο συμβάν με ἔσωσε!

Μετά τινά λεπτά τὸ «Iron Duke» κατεκαλύφθη ὑπὸ τῶν ὑδάτων.

Κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμὴν ὡς ἔξ ἐνστίκτου φερόμενος ἐρρίφθην πρὸς μικρὰν ἐλαφροτάτην λέμβον εὐρισκομένην εἰς τὴν πρόραν καὶ ἀτελῆς προσεκολλήθην ἐπὶ τῶν πλευρῶν της. . .

Ἐὰν ἡ λέμβος ἦτο δεδεμένη ἤμην κατεστραμμένος.

Εὐτυχῶς ἦτο ἀπλῶς τεθειμένη ἐπὶ ἐπικλινῶν ἐκ χαλκοῦ ἐρεισμάτων. Ἄλλ' ἐκ τῆς σφοδροτάτης δίνης, τῆς σχηματισθείσης ἐκ τῆς καταβυθίσεως τοῦ πλοίου, παρεσύρθην μετὰ τῆς λέμβου, ἐφ' ἧς ἤμην προσκεκολλημένος, εἰς τὰ βάθη τοῦ ἀχανοῦς Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ...

Μετ' ὀλίγον ἠσθάνθην, ὅτι ἀνηρόμινη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ μερικὰ ἰσχυρὰ λακτίσματα ἤρκεσαν, ὅπως ἐπανίδω τὸν οὐρανὸν τῆς Αὐστραλίας...

Ἡ λέμβος ἔπλεε πλησίον μου μὲ τὴν τροπίδα πρὸς τὰ ἄνω· ἀλλ' ἔνεκα τοῦ κινδύνου, τοῦ νὰ ταφῶ ὑπὸ τὰ γαλανὰ τῆς θαλάσσης κύματα, συγκεντρώσας ἅπαν τὸ θάρρος καὶ δεκαπλασιάζων τὴν ἐνεργητικότητά μου κατώρθωσα νὰ τὴν ἐπαναστρέψω, νὰ τὴν κενώσω, ὅπωςδήποτε, καὶ νὰ ἀνέλθω ἐπ' αὐτῆς...

Μία κόπη τῆς πρύμνης καὶ μία τροχαλία εὐρίσκοντο ὑπὸ τὰ θρονία... Προτίμησα τὸ ὡς ἀλλίστον δυνατὸν... καὶ ἀπεκοιμήθην καταβεβλημένος ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς συγκινήσεως. Περὶ τὰ ἑξημερώματα διέκρινα ξηράν, πρὸς τὴν ὁποίαν μὲ ἔφερε τὸ κύμα καὶ ἑλαφρὸς ΒΔ. ἄνεμος ὑπεβοήθουν δὲ τὸν πλοῦν μου καὶ διὰ τῆς πρὸς τὴν πρύμνην κόπης, ἦν καταλλήλως πρὸς τοῦτο ἐχειριζόμενος· καὶ μετὰ τρίωρον κοπιώδη πλοῦν ἐπλησίασα πρὸς ἄγνωστον νῆσον τοῦ Ἀρχιπελάγους *Τουαμοτού*, ἣτις, κατόπιν ἔμαθον, ὅτι ὠνομάζετο *Φοματὸν-χίβα*.

Μόλις ὅμως ἀπεβιβάσθην ἐπὶ τῆς παραλίας καὶ ἤμην ἔτοιμος νὰ ἀνελεύσω τὴν λέμβον μου, στίφος ἀγρίων ἐνεδρευόντων ὄπισθεν τῶν βράχων, ὤρμησεν ἐναντίον μου καὶ με περιεκύκλωσε.

Τὸ νὰ ἐδοκίμαζον νὰ ἀμυνθῶ ἐναντίον πενήκοντα ἀγρίων ὄπλισμένων ἦτο αὐτόχημα παραφροσύνη. Συνεπῶς ἀφρέθην εἰς τὴν διάκρισιν αὐτῶν, οἵτινες, χωρὶς ν' ἀσκήσωσιν ἐπ' ἐμοῦ τὴν ἐλαχίστην βίαν, μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου.

Κατόπιν ὠριαίας πορείας ἀφίχθημεν εἰς τι χωρίον ἐκ καλυβῶν, κατεσκευασμένων ἐξ ἀχύρου καὶ πηλοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι ἀροκετὰ βραχέα ἐνδύματα φέροντες—τοῦ στιγματισμοῦ, ἐννοεῖται, ἀπαιτήτου ὄντος διὰ τὴν ὄλην ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐνδυμασίαν—ὠρούοντο καὶ ἐχοροπήδων τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν πρὸ αὐτῶν διέβαινον.

Τοιουτοτρόπως μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ παρατάξεως ὠδηγή-
θην πρὸ αὐτόχθονος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐσχημάτισα τὴν ἰδέαν, ὅτι
θὰ ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς· οὗτός μοι ὠμίλησεν εἰς γλῶσσαν πο-
λυνησιακὴν, ἴσως πολὺ καθαράν, ἀλλὰ φεῦ! ἀκατάληπτον εἰς ἐμέ...

Ἐγώ, εἰς ἀπάντησιν ἐδοκίμασα νὰ τῷ δώσω νὰ ἐννοήσῃ διὰ
σημείων, ὅτι ἐλείνων καὶ ἐδίδων. Ἐκεῖνος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν
ὡς σημεῖον ὅτι ἠννόησε, καὶ ἐγεροθεῖς, ἐκ τῆς ἔδρας, ἐφ' ἧς ἐκάθη-
το, ἦλθε νὰ παρατηρήσῃ ὁ ἴδιος, μὲ τρόπον μάλιστα ἀρκετὰ ἀδιά-
κριτον, τὴν κατάστασιν τοῦ σώματός μου.

Ἄρά γε ἀπὸ φιλανθρωπίας κινούμενος ἢ ἀπὸ γαργαλισμὸν τοῦ
στομαχίου προέβη εἰς τοῦτο;... Οἱ αὐτόχθονες τῆς Φοματοῦ-χίβα
ἐξήσκουσαν κίλιστα τὴν φιλανθρωπίαν· καὶ διατί ὄχι, ἀφοῦ ἦσαν
ἀνθρωποφάγοι!

Πολλάκις κατεβρόχθισαν ἀθόφους τινὰς ἱεραποστόλους, οἵτινες
μὲ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὰς χεῖρας, ἠθέλησαν νὰ τους διδάξωσι τὴν
πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην...

Ὁ φύλαρχος ψηλαφῶν τὰ μέλη μου ἐμόρφαζε περιφρονητικῶς·
ἀναμφιβόλως δὲν ἤμην εἰς κατάστασιν ἱκανοποιητικὴν δι' ὠραίων
καὶ ὀρεκτικὸν γεῦμα!...

Ἀφοῦ ἐπὶ βραχὺ συνεσκέφθη μετὰ τῶν συλλαβόντων με, ἐποίησε
σημεῖον... Μὲ ἔσυρον ἔξω... ποῦ με ἔφερον; Εἰς τὸ σφαγεῖον ἢ
πρὸς σιτισμὸν;...

Ἦρξισα τῇ ἀληθείᾳ σπουδαίως νὰ μετανοῶ, διότι δὲν συναπο-
λέσθην καὶ ἐγὼ μετὰ τοῦ Iron-Duke.

Ἐν συνοδείᾳ ἐνόπλων ἐχόντων ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀρχηγὸν ὠδη-
γήθην διὰ μέσου τοῦ χωρίου εἰς τινὰ μεγαλειέτεραν καὶ ὑψηλοτέ-
ραν τῶν ἄλλων καλύβην ὀκοδομημένην ἐκ ξύλων πολυτίμων καὶ
ἀρκετὰ φιλοκάλως ἐπεξεργασμένων. Ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο ὁ ναὸς
τοῦ χωρίου καὶ πράγματι δὲν ἠπατήθην. Εἶχον καὶ ναόν!..

Τὸ ἐσωτερικόν, ὀλίγον σκοτεινόν, ἦτο πλήρες, καθ' ὅσον ἠδυνή-
θην νὰ κρῖνω ἐκ πρώτης ὕψεως, ἀπὸ ξύλινα ξόανα μὲ μεγάλας
κεφαλὰς καὶ ἐξέχουσας κοιλίας, μὲ βραχέα καὶ διὰ ζωνῶν χρωμά-
των βεβαμμένα τὰ μέλη. Οἱ φύλακές μου μὲ ἔθεσαν πρὸ τῶν ξυλίνων
τούτων ἀγαλμάτων, καὶ ἐσχημάτισαν περὶ ἐμέ εἰδός τι ἡμικυκλίου
καὶ ἐν ἄκρᾳ σιωπῇ περιέμενον... Περιέμενον, τὸ ἠννόουν... ἀλλὰ τί; ...

Ἐκπεληγμένος εἰς ὑψιστον βαθμόν, παρετήρουν δεξιὰ ἀριστερὰ ἀπέναντί μου... Ἐξαφνα, στὰς πρὸ τοῦ μέσου τοῦ τέμπλου, παρετήρησα ἀντικείμενόν τι, ὅπερ τὸ σκότος εὐθὺς ἔξ ἀρχῆς μὲ εἶχεν ἐμποδίσει νὰ παρατηρήσω, καὶ μὲ τὸ ὅποιον, καὶ τοῦτο τὸ ἠνόησα ἀμέσως ἐκ τῶν ἀνυπομονητικῶν αὐτῶν κινήσεων, ἤθελον νὰ με φέρωσιν εἰς ἀντιπαράστασιν. Ἐπειδὴ δὲ εἶχον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἐλευθέρους, διότι οἱ ἄγριοι βλέποντες, ὅτι δὲν προέβαλλον καμμίαν ἀντίστασιν, δὲν ἐσκέφθησαν ἐγκαίρως νὰ με δεσμεύωσι, προυχώρησα πρὸς τὸ ἀσύνηθες ἐκεῖνο ἀντικείμενον. Φαντάσθητε πόσον ἐξεπλάγην!

Τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο τί νομίζετε ὅτι ἦτο; Ἀπλούστατα ἐν κομψὸν εὐρωπαϊκὸν πλαγγόνιον μήκους ἐνὸς μέτρου καὶ εἴκοσιν ἑκατοστῶν, ἐξηπλωμένον μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ ροδόχρου ὀλοσηρικῷ ἐντὸς κιωτίου ἐκ λεπτοτάτου καρυξύλου. Εἶχε τὸ ὕφος ὠραίας νεκρᾶς, μὲ τὰ κεκλεισμένα της βλέφαρα καὶ ἐνδεδυμένη μὲ πολυτελέστατα ἐνδύματα, κεκομμένα μὲ περιστῆν ἐπιμέλειαν καὶ φιλοκαλίαν, ὡσὰν νὰ ἦσαν προωρισμένα διὰ φυσικὸν ἄνθρωπον. Τίποτε δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν ὅλην ἐνδυμασίαν της, ἀπὸ τοῦ ὀγκώδους μὲ μεγάλα πτερὰ πῖλου, ὅστις ἦτο τοῦ συρμοῦ τότε ἐν Παρισίοις, μέχρι τῶν ὑψηλῶν ἔξ ἀμαυροῦ δέρματος ἐρίφου ὑποδημάτων της. Ὡς συμπλήρωμα δὲ τῆς ἀριστοκρατικῆς ἐνδυμασίας της ἔφερεν εἰς τὰς χεῖρας χειρόκτια Σουηδίας.

Εἰς τὴν ἀριστεράν της χεῖρα ἦτο δεδεμένον διὰ στενοῦ ροδόχρου μεταξίνου νήματος, ἐν τρυπημένον κλειδίον· καὶ παρὰ τὴν πλαγγόνα εὗρίσκετο τὸ ἐπικάλυμμα τοῦ κιωτίου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀποίου ἀνέγνωσα τὴν ἐξῆς γαλλιστὶ εἰδοποίησιν:

MAISON DU NAIN-ROUGE-PARIS

Διὰ νὰ κάμητε νὰ κινηθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ αἱ χεῖρες τῆς πλαγγόνος καὶ νὰ ψελλίσῃ αὕτη «πάτερ μου», «μήτηρ μου», ἀρκεῖ νὰ τὴν χορδίσητε διὰ τοῦ κλειδίου, τὸ ὅποιον εἶναι δεδεμένον εἰς τὴν ἀριστεράν τῆς χεῖρα. Ἡ ὀπή διὰ τὸ κλειδίον εὗρίσκεται εἰς τὸ στήθος, κάτωθεν τοῦ ἀριστεροῦ μαστοῦ. Ἡ κίνησις διαρκεῖ πέντε λεπτὰ περιίτου.

Μὴ τὸ ἐντείνετε πολὺ.

— Ὡ! δόξα τῷ Θεῷ, ἐσώθην... ναί, ἐσώθην χάρις εἰς τὸ εὐτε-

λὲς ἐκεῖνο ἄθυρμα, εἰς ἓν μικρὸν τῆς παρισινῆς τέχνης θαῦμα, προωρισμένον πιθανώτατα διὰ τὴν κόρην βαθυπλούτου τινὸς Αὐστραλοῦ εὐρεθέντος κατὰ τύχην ἐδῶ, κατόπιν, ἀναμφιβόλως, φοβεροῦ ναυαγίου. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ εἶδον τὸ μέρος, κατενόησα ὅλον τὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ παίξω εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ὅλην τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ φέρω εἰς πέρας, προσέει δὲ καὶ τὴν λύσιν αὐτοῦ.

Ἐγουνπέτησα λοιπὸν πρὸ τῆς πλαγγόνος, ὡσάν νὰ ἦτο θεότης τοῦ τόπου μου. Καὶ ἐκτύπων τὸ μέτωπόν μου κατὰ γῆς προφέρων συνάμα συλλαβὰς μαγικάς, βροντώδεις, παραφώνους, ὁποιασδήποτε. Ἐπρεπε διὰ παντὸς τρόπου καὶ ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ τοὺς ἐνθουσιάσω, νὰ ἀφαρπάσω τὸν νοῦν των, νὰ πλήξω τὴν φαντασίαν τῶν ἀργίων νησιωτῶν, οἵτινες μὲ διεστηκότας ὀφθαλμούς με παρετήρουν.

Εἶτα ἐπλησίασα πρὸς αὐτήν... Μὲ εὐλάβειαν, μὲ γονυκλισίας ἱεροφάντου, μὲ μυρίας, κατὰ τὸ φαινόμενον, προφυλάξεις καὶ μεγάλην προσοχήν, τὴν ἐξήγαγον τοῦ κιβωτίου της καὶ τὴν ἐστήριξα εἰς τοὺς πόδας της. Ἐν γενικῇ δ' ἐκπλήξει περιέφερον τοὺς δακτύλους μου ἐπὶ τοῦ σώματός της ὡς ὑπνωτιστῆς ἢ νεκροκλόπος, συνοδεύων τὰς χειρονομίας μου μὲ μονότονον θρηνηδίαν τῆς τέχνης μου. Μετὰ ταῦτα ἐστράφην πρὸς τοὺς παρευρισκομένους, οἵτινες κεινηνότες, ἔντρομοι, ἐθαύμαζον τὸ τέχνασμα μου... καὶ ἔνευσα ἐπιτακτικῶς τὸν ἀρχηγόν, ὅστις ἔπεσε πρηνῆς, ὅπερ ἐμμήθησαν πάντες οἱ ἐν τῷ ναῷ εὐρισκόμενοι, συνοδεύοντες τὸ ᾄσμα μου...

Ἐν τῷ μεταξύ ἀφήρησα τὴν κλειδα, ἣτις ἦτο δεδεμένη εἰς τὴν ἀριστεράν της χεῖρα καὶ ἐνῶ, φαινομενικῶς, ἐξηκολούθουν τὰς μαγνητιστικὰς τῆς χειρός μου κινήσεις ἐπὶ τῆς πλαγγόνος, ἀνεξήτουν τὴν ὀπὴν ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν μαστόν... καὶ ἀφ' οὗ εὗρον ταύτην ἐχόρδισα τὴν πλαγγόνα ὑψώνων τὴν φωνήν μου, ἐξάγων μάλιστα ἀληθεῖς φωνασίας, ἱκανὰς καὶ ὄνον ἀκόμη νὰ ἐκφοβίσωσι, διὰ νὰ συγκαλύψω τὸ «κρικ-κράκ» τῆς μηχανῆς.

Ἐπὶ τέλους ὥριμησα πρὸς τὸν ἀρχηγόν, τὸν ἔδραξα ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ ἱεροπρεπῶς τὸν ἠνάγκασα νὰ παρατηρήσῃ.

Ὡ τοῦ θαύματος!... χωρὶς κανένα θόρυβον προδίδοντα τὸν δόλον, ἢ λευκὴ θεότης ἐκίνει τὴν κεφαλὴν, ἠνοιγε καὶ ἔκλειε τὰ μὲ

μεγάλας βλεφαρίδας βλέφαρά της, ἐκίνει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς βραχίονάς της καὶ ἀνοίγουσα τὰ χεῖλη ἐφέλλιξε «*Papa!.. Maman!*»..

Οἱ ἄγριοι παρετήρουν ἀπολελιθωμένοι!..

Μετὰ τὴν πάροδον πέντε λεπτῶν κινήων ὅτι ἡ μηχανὴ θὰ ἔπαιεν ἐνεργοῦσα, ἔτεινα εὐλαβῶς τὸν βραχίονα πρὸς τὴν πλαγγόνα προφέρων φράσεις μαγικὰς καὶ τὴν ἔσταμάτησα μὲ τοὺς βραχίονας κρεμαμένους, ὀφθαλμοὺς καὶ στόμα κεκλεισμένα καθὼς πρότερον. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς, ὅστις ἐπίσης ἦτο γόης, ἔκειτο γονυπετὴς πρὸ ἐμοῦ καὶ μοῦ κατεφίλει τοὺς πόδας ὅπερ δὲ καὶ σπουδαιότερον ἐγώ, μὲ ὕψος θριαμβεῦον καὶ βραχίονας ἔσταυρωμένους, ἐδεχόμην τὰ δείγματα ταῦτα τῆς λατρείας... Οἱ νησιῶται ἐπίσης ὄλοι τρέμοντες ἐκ φόβου τὸν ἐμιμήθησαν...

Ἐκτοτε ἤμην *Ταβοῦ*, δηλονότι ἅγιος, σεβαστός, ἀπαραβίαστος!..

✱

Τρία ἔτη ἔζησα ἐν τῷ μέσῳ τῆς πολυνησιακῆς ἐκείνης φυλῆς, τιμώμενος, προσκυνούμενος, ἐμπνέων σέβας καὶ τρόμον.

Πτηνῶν, ἰχθύων ἢ κυνηγίου τὰ καλλίτερα τεμάρια ἦσαν προωρισμένα διὰ τὸν λευκὸν γόητα. Ὡς κατοικίαν ἐφύλαξα τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο, ὅπου ἀνεπαύετο μεταξὺ τῶν θεῶν τῶν ἐκείνη, ἦν ἀπεκάλουν *Τὶ Ταματοῦ Σούβα*, τὸ σωτήριαν ἄθυρμα, ὅπερ ἐκινεῖτο καὶ ὠμίλει.

Δὶς κατὰ μῆνα ἅπασα ἡ φυλὴ συνεκαλεῖτο εἰς τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο, διὰ νὰ ἴδῃ τὸ θαῦμα καὶ ἀκούσῃ τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ, ὁπότε ἐγώ, φέρον λευκὸν ποδιῆρη χιτῶνα, μὲ τὸ πρόσωπον ἐμπνευσμένου, διέτασσον ἱεροπρεπῶς ὡς μάντις...

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἱερατείας μου ἔσχον ὡς σύντροφον τὴν θυγατέρα τοῦ *Καματουφί*, ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς, τὴν *Τιμιλίφα*, μικρὸν πλάσμα μὲ συμπαθεῖς ὀφθαλμοὺς δορκάδος, μὲ λιγυρὰν μέσην, μὲ τὴν χροιάν τοῦ ὄλου σώματός της βαθεῖαν ἐρουθρὰν εὐωδιάζουσαν ὡς εὔσομον ἀμύγδαλον.

Ἡ *Τιμιλίφα* ὑπηρετεῖ τὸν λευκὸν μάγον γονυπετὴς καὶ ἦτο ὄλη χαρὰ, διὰ τὴν τιμὴν, ἣν τὴ ἔκαμον λαβὼν αὐτὴν ὡς σύζυγον. Ἀπὸ αὐτὴν τοῦλάχιστον ἤμην ἱκανοποιημένος...

Ἀλλὰ συχνότατα ἀνεπόλουν τὴν *Γαλλίαν*, τὸν πατέρα μου, τοὺς φίλους μου, τὰ βουλευάρτα... Καὶ τότε ἀπεμάκρυνον καὶ σύντρο-

φον καὶ ὑπηρετάς καὶ διηροχόμην μακρὰς ὥρας εὐχαρίστους, πρὸ τοῦ εἰδώλου, ὅπερ μόνον μὲ ἐνεθύμιζε τὴν πατρίδα καὶ τὴν γυναῖκα... Δι' ἐμὲ καὶ μόνον ἐνεψύχουν τὴν ἄψυχον νύμφην, καὶ παριστανόμην μάρτυς τοῦ θλιβεροῦ ἀλλὰ καὶ θελκτικοῦ θεάματος, τοῦ τερπνοῦ ἀλλὰ καὶ γελοίου, δηλαδὴ νὰ τὴν βλέπω νὰ κινῆται καὶ νὰ ψελλίσῃ τὰς παιδικὰς ἐκείνας λέξεις. Τὴν ἐλάμβανον εἰς τὰς ἀγκάλας μου, καί, ὡσὰν νὰ ἦτο ἔμψυχόν τι ὄν, τῇ ἔξιμυστηρεούμην ὅλας μου τὰς λύπας καὶ τὰς ἐλπίδας, τὴν μόνωσιν καὶ στενοχωρίαν μου...

Κατὰ τὰ τρία ταῦτα ἔτη ὑπῆρξεν ἡ μόνη παρηγορία καὶ ἡ μόνη αἰτία, ἣτις με ἐκράτει εἰς τὴν ζωὴν.

Ἐξαίφνης ὅμως ἡμέραν τινὰ γαλλικόν τι πλοῖον ἐκτελοῦν ἔξερουνητικὰ ταξίδια, ἤραξεν εἰς τὴν νῆσόν μας, καὶ παραλαβὸν με ἔφερεν εἰς τὴν πατρίδα μου.

Σημειωτέον ὅτι πρὶν ἀκόμη ἐγκαταλείψω τὴν Φοματοῦ-χίβα, ἀνεκοίνωσα μυστικῶς εἰς τὸν πενθερόν μου Καματουφί τὸ μυστικὸν τῆς πλαγγόνας, ὃν καὶ διώρισα ἀντικαταστάτην μου ἐνώπιον συμπάσης τῆς φυλῆς.

✱

Τοιουτοτρόπως, μετὰ τόσας περιπετείας, μετὰ τόσους κινδύνους καὶ τόσας ἀπογοητεύσεις, ἐπανεῦρον καὶ πάλιν τὸ ἀγαπητόν μου Παρίσι, ἐκείνας καὶ ἐκείνους, οὓς ἠγάπων.

Ἄλλ' ἔρχονται ἐνίστε στιγμαὶ ἐν τῇ ζωῇ μου, καθ' ὅς ἀναμνησκομαι μετὰ μελαγχολίας τὴν μικρὰν Τιμιλίφα, ἡ ὁποία ἀπέθανεν ἐκ τῆς θλίψεώς της ἡρέμα ἐπὶ τῆς παραλίας, τὴν πρωίαν τῆς ἀναχωρήσεώς μου...

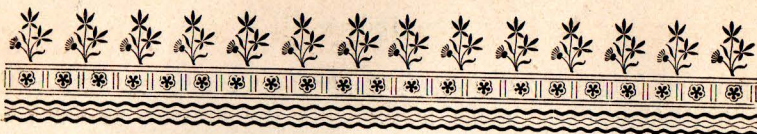

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Διδάσκαλος δημοτικοῦ σχολείου προσεπάθει νὰ διδάξῃ ἓνα μικρὸν ἀμελῆ μαθητὴν τὴν πρόσθεσιν — Ὑπόθες, τῷ λέγει, ὅτι εἰς τὸ θυλάκιόν μου ἔχω 5 μετζίτια καὶ εἰς τὸ ἄλλο 3, πόσα γίνονται ὅλα; — Γιὰ νὰ τα διῶ, ἀπαντᾷ ὁ μαθητής. Ὁ πτωχὸς διδάσκαλος ἀπαντᾷ.

— Ἐὰν περιμένῃς νὰ τα ἰδῆς, οὐδέποτε θὰ μάθῃς πρόσθεσιν!!!...

Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Ἡ ψυχὴ μου εἶν' ὅλη ὀδική σου
μέρα νύκτα ὁ νοῦς μου εἰς ἔσένα,
μίαν μόνην στιγμὴν δι' ἐμένα
ἄγγελέ μου καὶ σὺ συλλογίσου,
μίαν μόνην δι' ἐμένα στιγμὴν.

*

Σ τὸνειρόν μου σὲ βλέπω συνήθως
κ' ἐξυπνῶ τὸνομά σου φωνάζων,
δέν σε βλέπω καὶ πίπτω στενάζων
μὲ παλμούς συνεχεῖς εἰς τὸ σῆθος
καὶ μὲ πόνον δομῶν εἰς τὴν ψυχὴν.

*

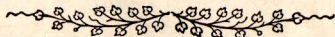
Ἐὰν ἦναι, καθὼς ἡ καρδιά μου
κ' ἡ ὀδική σου καρδιά πληρωμένη,
ἔλα, ἔλα ἀνοικτὴ σ' ἀναμένει
ἡ θεομὴ κα' ἀδειανὴ ἀγκαλιά μου,
ἔλα, ἔλα εἰς ἀγκάλην θεομὴν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Ἐκείνη. Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον θὰ ὑπανδρευθῶ, πρέπει νὰ ἦναι
ὀλίγον χαμηλότερα ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους.

Ἐκεῖνος. (Αἰφνιδίως γονυπετῶν διὰ νὰ φαίνεται χαμηλότερος). Ἴδου
ἐγώ, λέγει, δέν εἶμαι χαμηλότερος ἀπὸ ἓνα ἄγγελον;
Τὸν ἐπῆρε! . . .

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΝΕΑΡΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ

[Ὁ ἰατρός *Νικόλαος Κοκκολᾶτος*, εἰδικὸς τῶν νοσημάτων τῶν παιδίων, ἐγεννήθη τῇ 20 Ἰουλίου 1876 ἐν Θεραπειῶσι Κων. πόλεως, ἔνθα καὶ διήκουσε τὰ πρῶτα ἐγκύκλια μαθήματα. Μετὰ τὰς γυμνασιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν τῷ Ἀθήνησι Βαρβακείῳ Λυκείῳ, ἐνεγράφη κατὰ τὸ 1894 ἐν τῇ Ἱατρικῇ Σχολῇ τοῦ Ἐθνικ. Πανεπιστημίου, ἀναγορευθεὶς *διδάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς* μετὰ τοῦ βαθμοῦ «ἄριστα» κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1898. Ἐπὶ ἔτος ἐργασθεὶς ὡς ἰατρός ἐν τῇ Ἀστυκlinikῇ καὶ τῷ Βρεφοκομείῳ Ἀθηνῶν, μετέβη εἰς Παρισίους, ἔνθα ἐπὶ μακρὸν ἠσχολήθη «περὶ τὰ νοσήματα τῶν βρεφῶν καὶ παιδίων» παρὰ τοῖς διασημοῖς παιδίατροῖς *Marfan, Comby, Méry* καὶ *Variot* ἐν τῷ αὐτόθι μεγάλῳ νοσοκομείῳ «*Hôpital des enfants malades*». Πρὸ τριετίας ἐπιστρέψας, ἐγκατεστάθη ὀριστικῶς ἐν τῇ ἡμετέρῃ πόλει εὐφήμεως καταστάς γνωστός ἐν τῇ εἰδικότητι αὐτοῦ. Τυχάνει ἰατρός τῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Ἐξοχωτάτης Πρεσβείας τῆς Ἑλλάδος κ. *Π. Γουλάρη*, καὶ τῆς ἐν τῷ Πέραν Ἀδελφότητος Ἀγίου Μηνᾶ, προστατευομένων ἀπόρων καὶ ἐπιμελῶν μαθητῶν.

Νικόλαος Χ. Κοκκολᾶτος, ἰατρός
Εἰδικὸς τῶν νοσημάτων τῶν παιδίων.

Πλείστα λόγου ἄξια ἔργα ἐδημοσίευσεν, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται· 1ον τὸ «περὶ Βρογχοπνευμονίας τῶν παιδῶν, φύσεως φυματιώδους», Ἀθήνησι 1899, 2ον τὸ «περὶ θεραπείας τῶν γαστροεντεριτιδῶν τῶν παιδῶν» Ἀθήνησι 1903, 3ον τὸ «περὶ συμβολῆς εἰς τὰ περὶ διατροφῆς τῶν βρεφῶν», Κων/πόλει, 1906, 4ον τὸ «περὶ Ἐντεροκολίτιδος Βλενομεμβρανώδους, καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς παιδίοις», Κων/πόλει, 1907, καὶ 5ον τὸ τελευταίως ἐκδοθὲν ὑπ' αὐτοῦ ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Γαλουχία καὶ διατροφή βρεφῶν καὶ παιδίων», τοῦ ὁποίου ἡ χρησιμότης εἰς τὰς μητέρας τρανῶς ἀπεδείχθη διὰ τῆς πολλῆς ζήτησεως αὐτοῦ].

ΕΚ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ὁ καθαρὸς ἀῆρ εἶναι ἡ προτιόστη καὶ ἀναγκασιότατη διὰ τὸν ἄνθρωπον τροφή.— Πρώτη ἔξοδος τοῦ γενοῦ.— Τακτικοὶ περιπάτοι εἰς τὸ ὕπαιθρον.— Αἱ ἐν Ἐνδόπῃ σχολικαὶ ἀποικίαι τῶν διακοπῶν.— Τὰ τροχοφόρα καὶ χειροκίνητα ἀμάξια τῶν παιδίων εἶναι κακὰ καὶ περιττὰ μηχανὰ.— Σωματικαὶ ἀσκήσεις τοῦ παιδίου.— Διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς συνηθείας τελειοποιῦνται τὰ αἰσθητήρια ὄργανα.— Παραγγέλματα σχετιζὰ πρὸς τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς τοῦ παιδίου.

Παιδίον περιορισμένον ἐντὸς τῆς οἰκίας καὶ φυτὸν διατηρούμενον εἰς ἀνήλιον ὑπόγειον εἶναι δύο πλάσματα καταδικασμένα εἰς μαρασμόν. Ὁ καθαρὸς ἀνοικτὸς ἀῆρ καὶ ὁ ἥλιος ζωογονοῦν τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο ἀνθύλλιον καὶ εἶναι τόσον χρήσιμοι διὰ τὴν εὐεξίαν του ὅσον καὶ διὰ τὴν δροσερότητα ἐνὸς φυτοῦ. Καθὼς ἔχει ἀνάγκην τροφῆς τὸ παιδίον διὰ νὰ συντηρῆται καὶ ἀναπτύσσεται, τοιουτοτρόπως χρειάζονται εἰς αὐτὸ καὶ ζωογόνα στοιχεῖα τοῦ καθαροῦ ἀέρος. Ὁ κανὼν οὗτος δὲν ἔχει ἐξαιρέσειν, διότι εἶναι νόμος τῆς φύσεως καὶ ἡ φύσις, ἣτις πολλὰ ἀνθρώπινα λάθη διορθοῦ, δὲν ἐπιδέχεται καταστρατηγήσεις.

Ἄνθρωπος συνηθίσας ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ν' ἀναπνέη καθαρὸν ἀέρα καὶ μὴ στερηθεῖς ποτε τῆς εὐεργετικῆς θωπείας τοῦ ἡλίου, εἶναι ἐκ τῶν προνομιούχων ἐκείνων εὐνοουμένων τῆς μοίρας, οἱ ὁποῖοι σπανιώτατα ἢ καὶ οὐδέποτε ἠσθένησαν. Καὶ ἀκριβῶς ἐν ἀπὸ τὰ μυστικὰ τῆς μακροβιότητος εἶναι καὶ τοῦτο. Ἄνθρωποι στερούμενοι πολλῶν ἀνέσεων καὶ εὐπορίας, χειρῶνακτες, ἐπαῖται

ένιότε φθάνουν εις βαθύτατον γήρας άκμαίοι και άκατάβλητοι μόνον διότι ήντλουν άνάως ζωήν και ύγειαν από την διπλήν αυτήν πηγήν τής φύσεως. Ἀπόδειξις δέ τής ευεργετικῆς ενεργείας τοῦ καθαροῦ αέρος ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ εἶναι ὅτι ὄχι μόνον φυλάττει τὴν ὑγείαν, ἀλλὰ και ἀπολεσθεῖσαν δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ αυτὴν πολλάκις εις πολλὰ χρόνια και σπουδαῖα νοσήματα.

Ἐο καθαρός αἶρ εἶναι ἡ πρωτίστη και ἀναγκαιοτάτη διὰ τὸν ἄνθρωπον τροφή. -- Ἀνατρέφετε τὰ παιδία σας εις ἀνοικτὸν αέρα ὅσον δύνασθε δὲν πρόκειται πλέον περὶ ἀπλῆς διαιτητικῆς πολυτελείας, ἥτις δύναται ένιότε και νὰ παραμεληθῇ, ἀλλὰ περὶ αυτῆς τής ὑγείας, περὶ αυτῆς τής ζωῆς τοῦ παιδίου. Και ἔχει ἱερὸν, ἀπόλυτον καθῆκον ὁ γονεὺς νὰ μὴ παραλίπη τίποτε, ὅταν πρόκηται νὰ ἐξασφαλίσῃ και στερεώσῃ τὴν ὑγείαν τοῦ τέκνου του, διότι ὁ φιλάσθενος και καχεκτικὸς ἄνθρωπος ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ἔρχεται στιγμῇ, καθ' ἣν βλασφημεῖ και καταρᾶται τὴν πολυστένακτον ζωὴν του και πρῶτον ἐκείνους, οἱ ὁποῖοί τῳ ἐχάρισαν ζωὴν τόσον ἀθλίαν. Τὸ ζῆν δὲν σημαίνει τόσον, τὸ εἶ ζῆν εἶναι τὸ πᾶν.

Ἡ πρώτη ἔξοδος τοῦ νεογνοῦ ἐξαρτᾶται πρῶτον μὲν ἐκ τοῦ καιροῦ και τής θερμότητος τής ἀτμοσφαιρας, δεῦτερον δὲ ἐκ τής εὐρωστίας και καλῆς διαπλάσεως αυτοῦ. Οὕτω π. χ. προκειμένου περὶ βρέφους γεννηθέντος εις τὸ τέρμα τής ἐγκυμοσύνης, ὑγιοῦς και τρεφομένου καλῶς, δυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψωμεν τὴν πρώτην ἔξοδον, καιροῦ ἐπιτρέποντος, εὐθὺς ἀπὸ τής δεκάτης πέμπτῆς ἡμέρας και ἐν ὥρᾳ χειμῶνος ἀκόμη, τὸνναντίον δὲ λεπτοφυεὺς και ἀδύνατον νεογνὸν δὲν θὰ βιασθῶμεν νὰ ἐκθέσωμεν τόσον ἐνωρὶς εις ἀνοικτὴν ἀτμόσφαιραν, ἐκ φόβου ὀλεθρίου κρυολογήματος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ παιδίον πρέπει νὰ ἦναι κεκαλυμμένον και ἐνδεδυμένον καλῶς και διὰ νὰ μετριάζηται ἡ ζωηρὰ ἐντύπωσις τοῦ αέρος και τοῦ φωτὸς θὰ φέρῃ λεπτὸν πέπλον ἐπὶ τοῦ προσώπου.

Ἐο περίπατος τοῦ παιδίου κατὰ τὸν χειμῶνα θὰ γίνηται μεταξὺ μεσημβρίας και τής 2ας μ. μ. ὥρας, ὅτε ὁ ἥλιος εἶναι θερμότερος, ἐνῶ τὸ θέρος θὰ γίνηται τὴν πρωίαν και ἐσπέραν. Τὴν πρώτην ἔξοδον τοῦ βρέφους, ἥτις θὰ διαρκέσῃ ἡμίσειαν ἢ τὸ πολὺ μίαν ὥραν, θὰ ἐπακολουθήσῃ κατὰ τὰς κατόπιν ἡμέρας ἢ εις τὸ ἕται-

θρον διαμονή, παρατεινομένη βαθμηδόν καθ' ὅσον προχωρεῖ ἡ ἀνάπτυξις του.

Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ὅπου ἡ συσσώρευσις καὶ τὸ ὕψος τῶν στενοχώρων οἰκημάτων ἀναγκάζουσι τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα νὰ εἰσέρχονται εἰς τὰ δωμάτια μὲ *πολλὴν φειδὸν καὶ ἐθιμοτυπίαν*, αἱ ἔξοδοι καὶ οἱ τακτικοὶ περίπατοι τῶν παιδίων εἶναι ἀναγκαῖοι καὶ ἀπαραίτητοι. Εἰς τὴν ἔξοχὴν ὅμως, εἰς τὰ χωρία, δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ ἐκεῖ αἱ κατοικίαι εἶναι εὐρύχωροι, ὀλιγώτερον κατάφρακτοι καὶ εὐκολώτερον ἀερίζονται, ὁ δὲ ἀήρ εἶναι ἀσυγκρίτως καθαρώτερος καὶ μᾶλλον ζωογόνος ἀπὸ τὸν ἀέρα τῶν πόλεων, τὸν ὁποῖον μολύνουν αἱ ἀναπνοαί, αἱ ἀναθυμιάσεις καὶ αἱ περιτταὶ ὕλαι τῶν χιλιάδων ἀνθρώπων καὶ ζῴων τῶν κατοικούντων τὰς πόλεις, αἱ ὑπόνομοι, τὰ ἐργοστάσια, αὐτὸς ἀκόμη ὁ κονιορτὸς τῶν δρόμων, ὁ λεπτὸς καὶ περιέχων ἀπείρους ἀκαθαρσίας καὶ μικροβία, δι' ὧν ἐπενεργεῖ δυσμενῶς ἐπὶ τῶν φυτῶν καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Λὲν βλέπετε τὰ δένδρα τῶν ὁδῶν ὅταν τὸ θέρος καλύπτωνται μὲ κονιορτὸν πῶς μένουν *καχεκτικὰ καὶ μαρασμῶδη* καὶ πῶς ξηραίνονται τὰ φύλλα των πρὸ τῆς ὥρας; Ἀφοῦ λοιπὸν τὰ φυτὰ μαραίνει ὁ ἀκάθαρτος ἀήρ τῶν πόλεων, πόσον μᾶλλον τοὺς τρυφεροὺς ἐκείνους ἀνθρωπίνους βλαστούς, διὰ τοὺς ὁποίους εἶναι ἀκόμη ἀναγκαιότερος ὁ καθαρὸς ἀήρ!

Τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀέρος τῶν ἀγρῶν γίνονται ἐπαισθητὰ κυρίως μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸν (κοινῶς ἀπόκομμα). Διότι ἀπὸ τότε ἀκριβῶς ἀρχίζει τὸ παιδίον νὰ ἔχη ἀνάγκην τῆς ἐν ὑπαίθρῳ ἀσκήσεως καὶ τοῦ καθαροῦ ἀέρος διὰ νὰ ὑποβοηθῆται ἡ δραστηριὰ ἀνάπτυξις του. Ἡ ἐν ἔξοχῇ διαμονὴ τότε ἐνδυναμώνει θαυμάσιως τὸ παιδίον καὶ στερεοῖ τὴν ἀνάπτυξίν του. Τὸσον μάλιστα σπουδαία θεωρεῖται ἐν Εὐρώπῃ ἡ ἀνάγκη τοῦ ἔξοχικοῦ ἀέρος διὰ τὰ παιδιά ὥστε ἐκ τῶν μικρῶν μαθητῶν τῶν σχολείων τοὺς ἀπορωτέρους στέλλει κατ' ἔτος ἢ κατὰ τόπον ἀρχὴ ἢ σώματεῖόν τι ἐπὶ τούτῳ εἰς ἔξοχὰς σωρηδόν, γίνονται δὲ τοιοῦτοτρόπως αἱ λεγόμεναι *σχολικαὶ ἀποικίαι τῶν διακοπῶν*. Χιλιάδες ὅλαι χοιραδικῶν καὶ λυμφατικῶν ἀπόρων παιδίων καταδεδικασμένων σχεδὸν εἰς φθίσιν ἕνεκα τῆς στέρησεως καλῆς τροφῆς καὶ ὑγιεινῆς κατοικίας εὐρίσκουσι τὴν ὑγείαν αὐτῶν μετὰ τρίμηνον διαμονὴν

ἐν παραλίῳ ἔξοχῃ, ἔνθα τὸ ἔθνος καὶ γενναϊόφρονες ἀριστοκρατικοὶ ἔχουσιν ἀνεγείρει μέγαρα κυριολεκτικῶς εὐποιίας φιλοξενοῦντα καὶ τὰς μητέρας ἀκόμη παιδιῶν τινῶν!

Ὅταν δὲν ἦναι δυνατὴ ἡ μετάβασις εἰς τὴν ἔξοχὴν, τὰ παιδιά τῶν πόλεων πρέπει τοῦλάχιστον νὰ συγχάζουν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον εἰς τὰς δενδροφύτους πλατείας καὶ τοὺς δημοσίους κήπους. Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει παρουσιάζει ἀρκετὰ σοβαρὸν κίνδυνον ὁ συγχρωτισμὸς καὶ ἡ συναναστροφή τοῦ παιδίου μετὰ ἄλλα συνομήλικα παιδιά, τῶν ὁποίων ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας εἶναι ἄγνωστος. Καὶ πράγματι εἰς τοὺς δημοσίους κήπους καὶ κατὰ τὰς κοινὰς παιδιὰς ἀποκτώνται πολλὰ μεταδοτικὰ νοσήματα (ίλαρά, ὄστρακιά, κοκκίτις, διφθερίτις, κλπ.). Διὰ τοῦτο μὲ προσοχὴν πολλήν ν' ἀποφεύγητε τὸν συγχρωτισμὸν μετὰ ξένα παιδιά, διότι εἶναι ἐπικίνδυνος εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ὅπου πάντοτε αἱ κυριώτεραι μεταδοτικαὶ ἀσθένειαι τῶν παιδιῶν εἶναι *ἐνδημικαί*.

Τὸ νεογνὸν ἐξαγόμενον εἰς περίπατον βαστάζεται ἐν γένει πλαγιασμένον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φερούσης αὐτὸ γυναικός. Ὅταν δυναμώσῃ ἀρκετὰ ὥστε νὰ κρατῆται καθήμενον ἐπὶ ἑνὸς βραχίονος, πρέπει νὰ συνηθίσῃτε νὰ το βαστάζητε ὅτε μὲν πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος, ὅτε δὲ πρὸς τὸ ἀριστερόν· διότι ἂν παραμεληθῇ ἡ προφύλαξις αὕτη, κινδυνεύει τὸ παιδίον ἀπὸ τὴν πολύωρον πρὸς τὸ αὐτὸ πλευρὸν κλίσιν νὰ πάθῃ κανὲν παρὰρθημα τοῦ ἰσχίου (ξυγόφιασμα) ἢ πολλὰκις καὶ *σκολίωσιν*, τὴν μόνιμον δηλ. ἐκείνην ἐπὶ τὰ πλάγια καμπύλωσιν τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἣτις μόνον κατὰ τὴν διεύθυνσιν διαφέρει ἀπὸ τὴν κύφωσιν (καμποῦρα).

Ἐνῶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου τὸ παιδίον ἐπιτηρεῖται καλῶς, θερμαίνεται ἀπὸ τὴν θερμότητα τοῦ σώματος τῆς τροφῆς του, φαιδρύνεται καὶ τέρπεται ὑπ' αὐτῆς, ἀναγκάζεται τρόπον τινὰ νὰ κάμνῃ ὠφέλιμον γυμναστικὴν, *τοῦναντίον ὁ διὰ τῶν μικρῶν ἐκείνων χειροκινήτων ἀμαξίων περίπατος τοῦ παιδίου ἔχει πολλὰ τὰ ἄτοπα*, ἢ δὲ χοῆσις αὐτοῦ ἐπιτρέπεται εἰς ἔξαιρετικὰ μόνον περιστάσεις ὡς π. γ. ὅταν ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰς τὸ μέρος τοῦ περιπάτου ἦναι μεγάλη, τὸ παιδίον ἦναι πολὺ βαρὺ ἢ ἔχῃ μία μῆτηρ δίδυμα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ *τροχοφόρα ἀμαξάκια* (περπατοῦρες, στρα-

τοῦλες), ἐντὸς τῶν ὁποίων ἴσταται ὄρθιον τὸ παιδίον καὶ μανθίνει νὰ περιπατῇ, καθὼς καὶ τὰ *κορδόνια*, διὰ τῶν ὁποίων κρατεῖται διὰ νὰ μὴ πίπτῃ, *εἶναι κακαὶ μηχαναὶ καὶ περιτταί*, διότι κουράζουσι τὸ παιδίον καὶ στενοχωροῦν τὸ στήθος του· ἀπαγορεύονται δ' ἀπολύτως, ἐὰν ἔχη τις τὸ ἐλάχιστον διδόμενον νὰ ὑποπτεύῃ ὅτι τὸ παιδίον ἀπειλεῖται ἀπὸ ραχίτιν, διότι τότε θὰ διευκολύνη τὴν καμπύλωσιν τῶν ὀστέων εἰς τὰ κάτω ἄκρα. Τίς ἡ ἀνάγκη ἄλλως τε νὰ μάθῃ νὰ περιπατῇ διὰ τῆς βίας, ἀφοῦ μόλις ἐννοήσῃ τὰς δυνάμεις του τὸ παιδίον καὶ δύναται νὰ κρατῇ ἰσορροπίαν θὰ μάθῃ μόνον του νὰ βαδίξῃ· καὶ ἐπὶ τέλους ἂν δὲν περιπατήσῃ εἰς τοὺς δώδεκα μῆνας, ἃς περιπατήσῃ εἰς τοὺς δέκα πέντε, δὲν εἶναι κανὲν μέγα κακόν.

Ὅταν τὸ παιδίον μάθῃ νὰ περιπατῇ καὶ νὰ τρέξῃ ἑλευθέρως, ἀφήνετε αὐτὸ πλέον τότε νὰ παίξῃ εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ ἰδίως ἐντὸς τοῦ κήπου, εἰ δυνατόν καθ' ἡμέραν ἐπὶ 5 ἢ 6 ὥρας, διὰ νὰ λαμβάνῃ, ὡς λέγει ὁ *Hufeland*, «πολύωρον λουτρὸν ἀέρος».

Οὐδὲν ἀσφαλέστερον καὶ καταλληλότερον ἀπὸ τὴν καλῶς ἐννοουμένην ὑγιεινὴν τῆς ἀσκήσεως, ὁμοῦ μὲ τὴν πρέπουσάν διαιταν, ἐννοεῖται, διὰ νὰ στερεωθῇ ἡ υγεία τῶν παιδίων ἐὰν ἔχη καλῶς ἢ διὰ νὰ ἐνδυναμωθῇ ἐὰν δὲν ἦναι καὶ εἰς τόσον εὐχάριστον σημεῖον. Ὅπως ὑπὸ τὴν εὐδίαν πρέπει νὰ προετοιμάξῃ τις καταφύγιον ἀπὸ τῆς καταιγίδος, οὕτω καὶ εἰς τὴν νεαρὰν ἡλικίαν ἀνάγκη ν' ἀποκτήσῃ τις διὰ τῶν ἀσκήσεων ἰδιοσυγκρασίαν ἱκανὴν νὰ οδηγήσῃ εἰς τὸ γῆρας.

Διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς συνηθείας τελειοποιῶνται τὰ αἰσθητήρια ὄργανα.— Ὑπὸ τὴν διπλὴν ταύτην ἐπιρροὴν αἱ ἀντιλήψεις γίνονται ἐυκολώτεραι καὶ εὐκρινέστεραι, εὐαισθητότερα τὰ αἰσθητήρια. Τοιοῦτοτρόπως οἱ ναυτικοὶ ἀποκτῶσι βαθμηδὸν τὴν ἱκανότητα νὰ διακρίνωσιν ἐκ μεγίστων ἀποστάσεων πράγματα, τὰ ὁποῖα οἱ ὀξυδερκέστεροι κοινοὶ ὀφθαλμοὶ οὐδὲ κἂν θὰ ὑπόπτεον· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ Ἴνδοι κατορθώνουν ν' ἀκροῶνται ἀπὸ τεραστίων ἀποστάσεων τὸν κρότον τῶν ποδῶν τῶν ἐχθρῶν των, οἱ Καναδοὶ κυνηγοὶ ἀποκτῶσι τόσον ὀξεῖαν ὄσφρησιν, ὥστε δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην κυνηγητικῶν κυνῶν καὶ οἱ λεγόμενοι γευσιγνώμονες τῶν μεγάλων οἰνοποιείων τῆς Εὐρώπης

κατορθώνουν νὰ διακρίνουν μὲ καταπληκτικὴν βεβαιότητα διὰ τῆς γεύσεως καὶ ὀσφρήσεως ὅχι μόνον τὸ εἶδος καὶ τὴν ποιότητα τῶν οἴνων, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὴν ἡλικίαν των καὶ τὸ ποῖον τοῦ ἐδάφους, ἔξ οὗ παράγονται. Ποῖος τέλος δὲν ἐθαύμασε τὴν τελειότητα καὶ λεπτότητα τῆς ἀφῆς, εἰς τὴν ὁποίαν φθάνουν πολλοὶ τυφλοὶ διὰ τῆς συνηθείας καὶ τῆς ἀσκήσεως, ἀποκτῶντες οὕτως εἰπεῖν τελείους ὀφθαλμοὺς εἰς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων των!

Ἄλλ' ἐὰν ἡ κατάλληλος καὶ ἐπανεπιμημένη ἄσκησις εἶναι ἱκανὴ νὰ ὀδηγήσῃ τὰς αἰσθήσεις, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὴν τελειότητα, **ἡ κατάχρησις ὅμως ἢ ἡ ἀπερίσκεπτος χρῆσις αὐτῶν βλάπτει** καὶ πολλάκις καταργεῖ τὰ τόσον λεπτοφυῆ ταῦτα ὄργανα. Οὕτω λ. χ. ἡ ὄρασις ἐξασθενεῖ ἢ καὶ χάνεται ἐὰν κρατῆ τις καθημερινῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς του προσηλωμένους εἰς λεπτότατα ἢ στυλινὰ πράγματα, ἢ ἀκοὴ τῶν πυροβολητῶν ἀμβλύνεται ἀπὸ τῶν πυροβόλων καὶ ἡ ἀρὴ πολλῶν βιομηχανῶν ἐργατῶν κατανατᾶ διὰ τῆς χονδροειδοῦς ἐργασίας τῶν δακτύλων ἀνίκανος πρὸς λεπτοφυεῖς ἀπτικὰς συναισθήσεις.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον κατέχει τὴν πρωτίστην θέσιν ἐν τῇ παιδικῇ ὑγιεινῇ, ἰδοὺ παραγγέλματά τινα :

Ἀπαγορεύετε αὐστηρῶς τὴν πολυφαγίαν εἰς τὰ παιδιά, διότι βλάπτει ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὴν ὀλιγοφαγίαν.

Μὴ ἀφήνετε ἄεργα τὰ παιδιά, διότι τότε μὴ ἔχοντα τί νὰ κάμουν ζητοῦν ὄλονεν νὰ τρώγουν καὶ συνηθίζουσιν εἰς τὴν λαιμαργίαν.

Ὁλεθρία συνήθεια εἶναι καὶ ὑπὸ ὕλικὴν καὶ ὑπὸ ἠθικὴν ἐποψιν τὸ νὰ ζητῆτε νὰ κατασιγάξῃτε τὰς φωνὰς καὶ τὰ κλαύματα τῶν παιδίων μὲ σακχαρωτὰ καὶ τρωγάλια.

Κανονίζετε τὰς ὥρας τῶν γευμάτων τοῦ παιδίου, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν ὅμως νὰ μὴ κουράζῃται ὁ στόμαχος ἀπὸ τὰ ἀλλεπάλληλα καὶ συχνὰ γεύματα. Τέσσαρα γεύματα ἀρκοῦν διὰ τὰ παιδιά, ἐν πρόγευμα τὸ πρωὶ εἰς τὰς 7 ἢ 8, ἐν γεῦμα τὴν μεσημβρίαν, ἐν δευτέρῳ ἐλαφρὸν εἰς τὰς 3 ἢ 4 τὸ ἀπόγευμα καὶ ἐν δεῖπνον εἰς τὰς 7 τῆς ἑσπέρας.

Τὸ ἑσπερινὸν δεῖπνον πρέπει νὰ ἦναι ἐλαφρὸν διὰ νὰ ἦναι καὶ

ὁ ὕπνος ἤσυχος καὶ νὰ μὴ διαταράσσεται ἀπὸ ἐφιάλτας καὶ τρομακτικὰς ἀρυπνίσεις. Τοιαύτας ταραχώδεις καὶ ἀήπνους νύκτας διέρχονται ἰδίως ὅσα παιδιά κάμνουν κατάχρησιν τῶν ὑγρῶν, ἔστω καὶ ἀπλοῦ ὕδατος· τότε δὲ ἀνάγκη νὰ περιορισθῇ καὶ κανονισθῇ ἡ ποσότης αὐτῶν.

Περισσότερας ὁδηγίας ἐν ἐκτάσει δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ εὔρη ἐν τῷ ὑπὸ τὸν τίτλον «**Γαλουχία καὶ διατροφή βρεφῶν καὶ παιδίων**» τελευταίως ἐκδοθέντι βιβλίῳ μου, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ ἐγκόλπιον πάσης φιλοστόργου καὶ νεαρᾶς μητρὸς εἰς τὸ λεπτόν ζήτημα τῆς διατροφῆς τῶν παιδίων, πρᾶγμα τόσον δύσκολον ὅταν ἐλλείπῃ ὁ κατάλληλος ὁδηγός, εὐκολώτατον δὲ καὶ αὐτόχρημα σωτήριον διὰ τοὺς τρυφεροὺς βλαστοὺς, ὅταν τὸ μητρικὸν φίλτρον εἶναι ὀπλισμένον ὑπὸ τῶν συμβουλῶν τῆς Παιδιατρικῆς.

Τῆ 21ῃ Ἰουνίου 1907.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Χ. ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΣ

Ἰατρός εἰδικὸς τῶν νοσημάτων τῶν παιδίων.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἵ ἰατρός εἶναι ἄνθρωπος, ὃν πληρώνομεν, ἵνα εἴπῃ φλυαρίας τῷ ἀσθενεῖ, μέχρις οὗ ἡ φύσις τον θεραπεύσῃ, ἢ τὰ φάρμακά τον θανατώσωσιν.

Οἱ ἰατροὶ ἔχουσι τὸ εὐτύχημα, ὅτι τὰς μὲν ἐπιτυχίας των φωτίζει ὁ ἥλιος, τὰ δὲ σφάλματά των καλύπτει ἡ γῆ.

Οἱ ἀπόντες ἔχουσι πάντοτε ἄδικον.

Ἵ φύσις ἔχει τὰς ἰδιοτροπίας της καὶ ἐνίοτε τὸ ἀληθὲς δὲν εἶναι πιθανόν.

Οἱ δαίμονες δὲν συμμαχοῦσι ποτε μετὰ τῶν ἀγγέλων, οὐδ' οἱ κακοὶ μετὰ τῶν ἐναρέτων.

Ἵ Ὅταν τὸ αἷμα βράζῃ, πόσον ἀφειδῶς δανεῖζει ὄρκους εἰς τὴν γλῶσσαν ἢ ψυχὴν.

Πολλάκις ὅ,τι ἐπιτυγχάνει ἡ τρέλλα δὲν κατορθώνει ὁ ὕγιης νοῦς καὶ τὸ λογικόν.

Ἵ Ὁ κόσμος εἶναι φυλακὴ μὲ πολλὰς κρύπτας, εἰρκτὰς καὶ δεσμοτήρια.

Σ' ΕΡΩΤΩ

Εκεῖνος. —

“Όταν τὴν νύκτα μοναχὴ παρθενικὰ κοιμᾶσαι
καὶ μὲ θριάμβων ὄνειρα ρεμβάζουσα πλανᾶσαι,
ποιὸν ἄρᾳ γε θυμᾶσαι;

“Όταν ὁ νοῦς σου περωτὸς τὸ σῶμά σου ἀφήνη,
κ' εἰς τὴν ψυχὴ τοῦ λογικοῦ τὸν θρόνον παραδίη,
ποιὸν σκέπτεται κ' ἐκέιη;

Καὶ ὅταν εἰς τῆς μάνας σου τὴν ἀγκαλιὰ πηγαίνης
καὶ ἔνδακρον τὸ πρόσωπον ἔς τὰ στήθη της τὸ γέρονης,
ποιὸν εἰς τὸν νοῦν σου φέρεις;

Ἦ ὅταν ἔξαφνα, ἐκεῖ, ποὺ ὁμιλεῖς, στενάζης
κ' εἰς σκέψεις παραδίδουσι κ' ἀρχίζης τὰ ρεμβάζης,
ποιὸν εἰς τὸν νοῦν σου βάζεις;

Ἐκείνη —

Ἐσέ, ὦ ἄστρον μου γλυκύ! ἐσένα ἐνθυμοῦμαι,
ὅταν τὴν νύκτα μοναχὴ ἔς τὴν κλίνην μου κοιμοῦμαι
καὶ σὲ ἐπικαλοῦμαι.

Κι ὅταν ὁ νοῦς μου περωτὸς τὸ σῶμά μου ἀφήνη
κ' εἰς τὴν ψυχὴ τοῦ λογικοῦ τὸν θρόνον παραδίη,
ἔσὲ σκέπτεται κ' ἐκέιη.

Καὶ ὅταν εἰς τῆς μάνας μου τὴν ἀγκαλιὰ πηγαίνω
καὶ ἔνδακρον τὸ πρόσωπον ἔς τὰ στήθη της τὸ γέρονω,
ἔσὲ ἔς τὸν νοῦν μου φέρονω.

*Καὶ ὅταν ἔξαφνα ἐκεῖ, πὸν δριμύ, στενάζω
κ' εἰς σκέψεις παραδίδωμαι κ' ἀρχίζω νὰ ρεμβάζω,
ἔσὲ 'ς τὸν νοῦν μου βάζω.*

*"ὦ! πίστευσέ με, "Ἐρω μου, γλυκὸ μου περιστέρι!
'ς τὸν νοῦν μου πάντοτε ἔσὲ ὁ λογισμὸς μου φέρει...*

*'Στὸν ὕπνο, 'ς τὸ τραγοῦδί μου, 'ς τὴν λύπη, 'ς τὴ χαρὰ μου
πάντοτε σὲ ἀναπολεῖ,
γὰ 'σένα πάσχει καὶ πονεῖ
ἢ δύστηνη καρδιά μου.*

A. A.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Καί, τὸ ὁποῖον δὲν ἀναφέρεται οὔτε εἰς τὰ ἱερά βιβλία οὔτε εἰς τὰ ἀπόκρυφα τοιαῦτα, κυκλοφορεῖ εἰς τὰ στόματα τοῦ λαοῦ.

Καὶ τὰ μὲν βιβλία δὲν ἀναφέρουν ἐὰν ἐγέλασέ ποτε ὁ Χριστός, ἢ παράδοσις ὅμως λέγει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐγέλασε μίαν καὶ μόνην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του διὰ τὴν κάτωθι αἰτίαν:

Διήραχτό ποτε τὴν Ἰουδαίαν μὲ τοὺς μαθητάς του, ὅτε αἴφνης ἤραχισε νὰ γελᾷ. Οἱ μαθηταὶ παραξενευθέντες διότι ποτὲ δὲν τον εἶχον ἰδεῖ νὰ γελᾷ, τὸν ἠρώτησαν τὴν αἰτίαν.

Ὁ Ἰησοῦς, ἀντὶ ἀπαντήσεως, τοὺς ἔδειξε τὰ χωράφια κάτω.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς σπορᾶς τότε, καὶ εἰς γεωργὸς ἐπωφελούμενος τῆς εὐκαιρίας τῆς ἀροτριώσεως «ἔμπαζε τὸ σύνορο» δηλαδὴ κατελάμβανε μέρος ἀπὸ τὸ ξένο χωράφι.

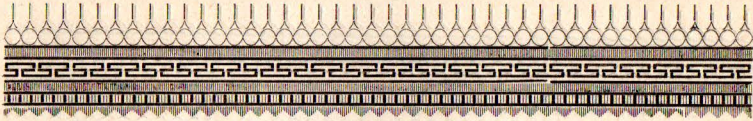
— Νά, διατὶ γελᾷ, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, διότι εἶδα τὸ ἓνα χῶμα νὰ κλέπτη τὸ ἄλλο.

I. II.

ΕΛΠΙΣ

*Μὴ λέξεις ἀπογνώσεως, μή! πείσου πῶς κ' ἡ λύπη
καθὼς παρόρχεται τὸ πᾶν, παρόρχεται κ' ἐκλείπει.
Κ' ἐκ τῆς ἀελπισίας μας τὸ στέλεχος πῶς εἶδα
τὸν χρόνον ἐγκεντρίζοντα πολλάκις τὴν ἐλπίδα.*

ΑΛΕΞ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

ΤΟ ΡΙΝΟΜΑΚΤΡΟΝ

Τὸ μικρὸν τετράγωνον ὕφασμα, τὸ ἀπαραίτητον εἰς τὴν ἐποχὴν, ποὺ ζῶμεν, ἦτο ἐν χρήσει καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα. Μόνον ἡ χρῆσις του διέφερε κάπως τῆς σημερινῆς. Οἱ ἀριστοκρατικοὶ ἐξεμυξίζοντο, κατὰ πρῶτον μὲ τὰ δάκτυλά των (ὅπως καὶ οἱ σημερινοὶ ἀριστοκρατικοὶ τῆς χωριατικῆς), καὶ κατόπιν ἐσκουπίζοντο μὲ τὸ ρινόμακτρον των.

Ὁ Κύρος ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς Πέρσας νὰ ἀπομύττωνται δημοσίᾳ χάριν καθαριότητος.

Κατεσκευάζον καὶ τότε ὠραῖα τετράγωνα ρινόμακτρα, ὅπως καὶ σήμερον, τὰ ἐστόλιζον δὲ μὲ δαντέλλας καλλιτεχνικωτάτας.

Ὁ Ἰπποκράτης διηγεῖται, ὅτι οἱ πολῖται εἶχον δύο μανδήλια μαζί των· τὸ ἓν το ἐκράτουν, τὸ δὲ ἄλλο το ἐκρέμων ἀπὸ τὴν ζώνην καὶ ἦσαν κατεσκευασμένα τὰ τετράγωνα αὐτὰ ἀπὸ πολυτιμα ὕφασματα καὶ βεβαμμένα εἰς ὠραῖα ἀρώματα. Μία μόνον συζήτησις ἠγέρθη κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην:

Ἔπρεπε δηλ. νὰ σκουπίζουν τὸν ἰδρῶτα τοῦ μετώπου των μὲ τὸ μανδῆλι, μὲ τὰ μανίγια των, ἢ μὲ τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ φορέματός των;

Καὶ ἡ τελευταία γνώμη ὑπερίσχυεν.

Οἱ Ρωμαῖοι πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἶχον διάφορα μανδήλια, χωρὶς νὰ ἀναφέρωμεν τὰ λεπτὰ μεταξωτὰ τῆς Ἰνδίας, διὰ τῶν ὁποίων περιετύλισσον τὸν λαιμὸν καὶ τὴν κεφαλὴν των. Ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἐξηπλώθη εἰς ὅλας τὰς πόλεις.

Ἡ Ἰταλία ἐδέχθη τὸ *φατζολέττο* ἐν Γαλλίᾳ καὶ ὠρισμένως ἐπὶ Ἐρρίκου τοῦ Γ' ἀρωμάτιζαν ὑπερβολικὰ τὸ λεπτὸν αὐτὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖον κατέστη ἀντικείμενον πλέον πολυτελείας.

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

Εύρισκόμεθα ἐν Κηφισίᾳ, τῇ ὠραιότερᾳ καὶ ἐξοχωτέρᾳ τῶν Ἀθηνῶν ἐξοχῇ, ἐν μηνὶ Μαΐῳ τοῦ 1904.

Καθὼς βεβαίως εἶναι γνωστόν, ἡ Κηφισία, μὲ τοὺς ὠραίους κήπους της, μὲ τὸν καθαρὸν καὶ ἀρωματώδη ἀέρα της, μὲ τὰς θείας καὶ μυστηριώδεις ἐξοχάς της, προσελκύει κατὰ τὸ ἔαρ καὶ θέρος, οὐ μόνον τὴν ἀριστοκρατίαν, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς τῶν Ἀθηνῶν κατοίκους, οὕτως ὥστε κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ λοιπὰς ἑορτὰς αἱ Ἀθηναῖοι εἶναι, κυριολεκτικῶς, ἔρημοι, μόνων κατοίκων της ἀπομενόντων τῶν ἀστυφυλάκων καὶ τῆς φρουρᾶς. Ἡ Κηφισία λοιπὸν μεταβάλλεται τὸ ἔαρ εἰς «Ἀῖξ-λε-μπαὶν» ἄνευ ὄμως λουτρῶν.

Ἰδίως ὀνομαστὰ εἶναι τὰ στολίζοντα αὐτὴν κομψὰ μέγαρα καὶ αἱ μεγαλοπρεπεῖς ἐπαύλεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐξέχουσι διὰ τὸ κάλλος καὶ τὸν ρυθμὸν τὰ μέγαρα ἀραβικοῦ ρυθμοῦ τοῦ ἀειμνήστου Ἰ. Πεσματζόγλου καὶ τὰ θέρετρα τῶν κ. Βουδούρη, Σκουζέ, Καραπάνου, Σκουλούδη, Σγλήμιαν καὶ ἄλλων.

Ἐκ τῶν κέντρων τὸ ἐξοχώτερον καὶ μᾶλλον συγκαζόμενον εἶναι ὁ παρὰ τὸν σταθμὸν κήπος, ἐν ᾧ παιανίζει ἀριστοκρατικὴ μουσική.

*

Ἐν μᾶλλον λοιπὸν Κυριακῇ τοῦ Μαΐου τὸ πλῆθος ἀπὸ ἐνωρὶς ἤδη ἀθρόον κατήρχετο ἐκ τῶν ἀτμαμαζῶν καὶ διεσκορπιζέτο εἰς τοὺς κήπους καὶ τὰς ἐξοχὰς φαιδρὸν καὶ γελόεν. Τελευταῖον κατήλθε

νεαρὸν ζεῦγος καὶ μὲ μυριάς προφυλάξεις εἰσέδυσεν εἷς τινα ἀπομακρυσμένον κῆπον διευθυνθὲν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ διή πρὸς τὸ βόρειον αὐτοῦ μέρος, ὅπου εἰσῆλθεν εἰς ὠραῖον χλοηφόρον ἀνδρῶνον, περικειλισμένον διὰ δικτυωτοῦ πυκνοῦ, ὕπερ καθίστα ἔτι πυκνότερον ὁ ἐπ' αὐτοῦ περιτετυλιγμένος κισσὸς καὶ ἄλλα ἀναοριχητικὰ φυτὰ.

Τὸ ζεῦγος ἀπετέλουν νεᾶνις 16έτις καὶ νεανίας 23ετής, οἵτινες καὶ ἔλαβον θέσιν ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου.

Ἡ νέα μελαγχροινὴ μὲ τοὺς μαύρους καὶ ἀπαστραπτοντας πλὴν μελαγχολικῶς ρεμβώδεις ὀφθαλμούς της, μὲ τὴν ὠραίαν ἐβενώδη κόμην της, ἥτις προσπίπτουσα ἐπιχαρίτως ἐπὶ τοῦ μετώπου της προσέδιδεν αὐτῇ θεῖαν αἴγλην, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁμοίαζε πρὸς θεάν, πρὸς νύμφην αἰθερίαν καὶ μυθολογικὴν, πρὸς ἄγγελον τέλος καὶ ὄχι πρὸς ἀνθρώπινον πλάσμα.

Ὁ νέος ἐπίσης μελαγχροινός, μελάγχολος καὶ συμπαθής, ἐφαίνετο, ὡς καὶ ἡ νέα, ἐκ τῶν πρώτων ἀθηναϊκῶν οικογενειῶν.

✱

Ἦν ὥσει ἡ 5 μ. μ. Μετὰ ζωηράν καὶ θερμογόνον ἡμέραν ὁ ἥλιος ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν του κυλιόμενος ἐπὶ κλίνης χρυσοῦ καὶ πορφύρας, διαχέων ὑπόχρυσον φῶς ἐπὶ τῶν πλησιεστέρων ὑψωμάτων καὶ λειμώνων καὶ ἀποπνίγων ἐν τῷ μέσῳ φωτοβόλου ὀμίχλης τοὺς ἀπωτάτους ὀρίζοντας. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀκτινοβόλου τούτου πανοράματος ὁ ἥλιος ἐφαίνετο ὅτι ἔστελλε τελευταίαν τινὰ θωπεῖαν πρὸς τὴν μεγάλην καὶ ὠραίαν φύσιν, ὅτε δένδρα τε καὶ ἄνθη προσεκτῶντο συγκεχυμένην τινὰ χροιάν καὶ ὑπέτρεμον θωπευόμενα ὑπὸ τῆς ἐσπερίας αὔρας· ὀμίχλαι δὲ λευκαί, γναφαλοειδεῖς, ἕξ ὧν ἐξήρχοντο φωσφορικαὶ ἀναλαμπαί, ἐσκίαζον τὸν ὀρίζοντα. Τὰ πτηνὰ ἀνελάμβανον τὰς ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ τῶν φρακτῶν θέσεις των καὶ ὁ λεπτὸς καὶ μυροβόλος ζέφυρος ἀνερρίπτει μυστηριωδῶς τὰ φύλλα τῶν ὑψικαρήνων δένδρων. Πρὸς δὲ αἱ ἀναθυμιάσεις τῶν διαφόρων ἀνθέων, ἡ μεθυστικὴ, δροσοβόλος καὶ μυρόεσσα τῆς αὔρας ἀπόπνοια, ἡ ριγηλὴ τῶν πέριξ σιγῆ, τὸ ἐρωτικῶς φρικιαστικὸν τῆς ἀηδόνος ἄσμα, ταῦτα πάντα προσέδιδον μυστηριώδη τινὰ ἕξαρσιν εἰς τὰς ψυχὰς των. Παρὰ τὸ ἀνδρῶνον ἔρρεε μικρὸν ρυάκιον

πηγάζον ἔκ τινος ὀλίγα βήματα μακρὰν δεξαμενῆς καὶ διακλαδιζόμενον ἐντὸς τοῦ κήπου· παρὰ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ὄχθην ἔκλινε κομψὴ καὶ ὑπερήφανος ἰτέα, τὰ ὑπόλευκά της φύλλα ἐντὸς τῶν διαυγῶν ὑδάτων του κατοπτρίζουσα· ἐπίσης παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ρυακίου καθὼς καὶ πέριξ τοῦ ἀνδῆρου εὐρίσκοντο λάμια, μαργαρίται, βατράχια, κρίνοι καὶ ἄλλα μικρά, ὠραῖα καὶ εὐώδη ἀνθύλλια.

Πρῶτος διέκοψε τὴν σιωπὴν ὁ νέος.

— Ἐπὶ τέλους, Μήδεια, σὲ ἐπαναβλέπω· ὦ! ποτὲ δὲν ἤλπιζον, ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν ποτε νὰ σε συναντήσω εἰς τὸ μέλλον· ἀλλ' ὁ καλὸς δι' ἀμφοτέρους μας ἀστὴρ, ὁ μαρμαίρων ἐν τῷ στερεώματι, σὲ ἔθηκε πάλιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου, ἀφοῦ σὲ ἀνευρίσκω! Πόσον εἶσαι καλὴ, πόσον ἀγαθὴ καὶ ἀξιαγάπητος! Καὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ σοὶ το εἶπω δημοσίᾳ καὶ ἐλευθέρως, εἰμὴ κρύφα καὶ ἐν παραβύστω!.. Ἄλλὰ, τί ἔχεις, Θεέ μου! Μήδεια, ἀγαπητὴ μου Μήδεια, κλαίεις; ὦ! μὲ φονεύεις, Μήδεια, ἀκούεις; δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον, δὲν εἰμ' ἐγὼ ὁ ἀγαπητὸς σου Βρασίδα;

— Ὅχι, Βρασίδα μου, ὄχι φῶς μου, ἡσύχασε· δὲν κλαίω ἔνεκα σοῦ· θλιβεραὶ ἀναμνήσεις, ὡς καὶ ὁ μυστηριώδης τόπος, ἐν ᾧ τὴν στιγμὴν ταύτην εὐρισκόμεθα, προυκάλεσαν τὰ δάκρυα ταῦτα, Βρασίδα! ἀμφιβάλλεις, ἀν σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη;...

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Βρασίδα, ὅστις ἐξηκολούθησε...

— Μήδεια, ἄς ἀφήσωμεν τὸ παρελθόν, μὴ ἀνακαλῆς εἰς τὸν νοῦν σου παρελθούσας πικρίας· ἄς σκεφθῶμεν νῦν διὰ τὸ παρὸν ἢ μᾶλλον διὰ τὸ μέλλον, ὅπερ με φοβίζει.

Ἐνθυμεῖσαι, Μήδεια, τὴν πρώτην φορὰν, καθ' ἣν σε συνήντησα;

Ἦτο χειμῶν, μὴν Δεκέμβριος, ἡμέρα παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, ζοφώδης καὶ παγερά· ἡ ζωὴν δίκην παλλεύκου σινδόνης εἶχε κατακαλύψει τὴν κορυφὴν τοῦ Ὑμητοῦ· ἐρημία ἐβασίλευεν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς· ποῦ καὶ που διεκρίνοντο μερικοὶ διαβάται, οἵτινες βεβυθισμένοι ἐντὸς τῶν θερμῶν σισυρῶν των, τὸ δὲ πρόσωπον κεκαλυμμένον πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἔχοντες, ἔσπευδον μὲ βῆμα ταχὺ πρὸς τὴν κατοικίαν των.

Ἦτο ἡ 3 μ. μ. καὶ ἐν τούτοις τόσον σκότος ἐπεκράτει ἔνεκα τῆς ραγδαίως ἐπιπιπτούσης χαλαζοχιόνης, ὥστε δυσκόλως διέκρινε

τις τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἀντικείμενα· τὰ καταστήματα ἤναγκάσθησαν ν' ἀνάψωσι τὰ φῶτά των. Ἐγὼ ἐπέστρεφον ἐκ τῆς σχολῆς μεταβαίνων εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅτε ἐκ τινος κατὰ τὴν ὁδὸν Χάρητος χαμηλῆς καὶ πτωχικῆς οἰκίας εἶδον ἐξερχομένας κυρίαν τεσσαρακοντούτιδα περίπου, ἐξωτερικοῦ μεγαλοπροποῦς καὶ νεαράν, λεπτοφυῆ, συμπαθεστάτην κόρην, ἥτις, μοὶ ἐφάνη, ὡς θεὰ τις τῆς μυθολογίας καταβάσα ἐκ τοῦ ὕψους τῶν δωμάτων της εἰς τὴν γῆν, ἵνα παραμυθῆσῃ καὶ ἐνθαρρύνῃ δυστυχῆ τινα καὶ ταλαιπωρούμενον θνητόν.

Καὶ ἡ νεαρὰ αὕτη καὶ λεπτοφυῆς κόρη, ἡ θεὰ ἡ ἐπίγειος, ἡ σοὺ, ἀγαπητῆ μου Μῆδεια, σὺ ἡ παραμυθίσασα καὶ σφάσασα ὀλόκληρον οἰκογένειαν· τὸ ἐνθυμεῖσαι, Μῆδεια;

Ἦννόησα ἀμέσως τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς σας· οἱ ὀφθαλμοί σου, μοί το ἔλεγον, ἡ ἐκφραστικότης καὶ ἀκτινοβολία τοῦ προσώπου σου, ὅπερ ἀντηνάκλα ὅλον τὸ βάθος τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἄκων μου ἐψιθύρισα: ὦ εὐγενῆς ψυχῆ, ὦ κόρη αἰθερίας!... Ἄναλαμβάνω ἐλπίδα, ἀφοῦ ὑπάρχουν ἀκόμη ἄγγελοι ἐπὶ τῆς γῆς!... Ταυτοχρόνως δὲ δύο δάκρυα, ἐλπίδος καὶ παρηγορίας, ἐκύλισαν ἐπὶ τῶν παρειῶν μου.

Μὲ παρετήρησες μὲ βλέμμα σημαῖνον «παρηγορία εἰς τοὺς δυστυχεῖς καὶ θάρος εἰς τοὺς ἀπηλπισμένους». Ἡ καρδία μου ἐσπίρησε, τὸ αἷμά μου ἀνεκόχλασεν ἐντὸς τῶν φλεβῶν μου καὶ ζάλη μὲ κατέλαβεν...

Ὅταν μετ' ὀλίγον συνῆλθον, ἤμην μόνος εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς χιόνος· ὁ ἄγγελος, ἡ παρήγορος θεὰ εἶχεν ὡς διὰ μαγείας ἐξαφανισθῆ.

Ὁρκίσθητι νὰ σε ἐπανεύρω καί, ὡς ἄλλος δυστυχῆς καὶ ταλαιπωρούμενος, νὰ ζητήσω τὴν προστασίαν σου, τὴν παρηγορίαν σου... τὴν ἀγάπην σου! διότι τότε κατὰ πρῶτον λεληθότως ἀνεπτύχθη ἐν ἐμοὶ τὸ ἀκαθόριστον τοῦτο αἶσθημα, τότε ἠσθάνθητι τοὺς πρώτους παλμοὺς τῆς καρδίας μου.

Σὲ ἐπανεῦρον, ὦ! σὲ ἐπανήγαγες σὺ δὲ διὰ τῆς ἀγάπης σου, τῆς συμπαθείας σου, μὲ ἐπανήγαγες ἐκ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς, ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν.

Τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς, καθ' ἣν διὰ πρώτην φορὰν σὲ εἶδον, εἶ-

χον καταληφθῆ ὑπὸ σφοδρᾶς ἀπελπισίας. Ἦσθανόμην ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενείας μου, μεταξύ καρδιῶν φιλικῶν, ἤμην μόνος καὶ ἐγκαταλειμμένος. Ὁ κόσμος ὅλος, μοὶ ἐφαίνετο τόσον ἔρημος, τόσον κατηφής, ὁ οὐρανὸς τόσον ἀδιάφορος πρὸς ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους δυστυχίας, ὥστε ἀκουσίως μου μοὶ ἦλθε μία σκέψις, ἣτις μὲ τὴν πένθιμον γαλήνην της μὲ ἐκυρίευσεν ὅλον. Τὸ ὄνομά της ἦτο... θάνατος.

Βαθὺς μελαγχολικὸς πέπλος, ὡς αἰωνία διμίγλη, ἐκάλυπτε τὴν καρδίαν μου. Ἐὰν παρετήρουν ὀπισθὲν μου δὲν ἔβλεπον εἰμὴ νύκτα· ἐὰν ἔστρεφον τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς πάλιν εὐρισκόμην ἐντὸς τοῦ σκότους!... Τί ἤμην; Μηδέν... Ἡ τύχη μὲ ἔρριψεν ὡς εἰρωνεῖαν εἰς τὴν ζωὴν κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς ἡ μήτηρ ῥίπτει εἰς τὸ τέκνον της εὐτελὲς τι ἀθυρμάτιον.

Ἡ κυριώτερα αἰτία τῆς θλίψεώς μου ἦτο, ὅτι ἀνεζήτησα πανταχοῦ, χωρὶς ν' ἀνεύρω, οὐδαμοῦ, καρδίαν ἱκανὴν νὰ κατανοήσῃ καὶ συμμετάσχῃ τῶν θησανρῶν τῆς τρυφερότητος, οὓς ἡ ἐμὴ περιέλλειεν. Ἐξ ὅλων τῶν περιστοιχιζόντων με προσώπων ἐν μόνον μοὶ ἔλειπε καὶ το ἐξήτουν αἰσθανόμενος ἐνστίκτως τὸ κενὸν ἐκείνου. Ναί! ἤμην δυστυχής! μὴ γνωρίζον ποῦ νὰ πορευθῶ καὶ μὴ βλέπων ἐνώπιόν μου εἰμὴ ὁδοὺς σκολιάς καὶ εἰς τὸ τέρμα;... οὐδέν!..

Τότε μοὶ ἐπεφάνης ὡς ἄγγελος, ἡ δὲ φωνὴ σου ἔθελε τὸ οὐς μου ὡς οὐρανια μουσική. Ἀκτὶς ἐλπίδος ἐφώτισεν αἴφνης τὰ σκότη, εἰς ἃ ἤμην βεβυθισμένος.

Ἦμην εὐτυχής, διότι σύ μοι ἐχορήγησας τὴν εὐτυχίαν ταύτην καὶ σὺ ἐπίσης ἦσο εὐτυχὴς πλησίον μου, ὁ εἰς ἔξῃ διὰ τὸν ἄλλον, ὁ εἰς ἀνέπνεε διὰ τοῦ ἄλλου· τὸ πᾶν δι' ἡμᾶς ἦτο χαρὰ. Οὐδὲν ἀπειλητικὸν νέφος ἐπεφαίνετο εἰς τὸν αἴθριον οὐρανόν μας.

Πλὴν φεῦ! ἡ ἄδικος εἰμαρμένη ἀπαίσια τὰ πάντα προδιέθεσε καὶ αἴφνης ἀγρία πνοὴ παγεροῦ χειμερινοῦ βορρᾶ λάβρως ἐπιπεσοῦσα μᾶς ἀνήρπασε τὴν εὐτυχίαν καὶ ἀντ' αὐτῆς μᾶς ἐχάρισε τὴν ἀπελπισίαν, τὴν ὀδύνην, τὴν καταστροφὴν!..

Ἀναλογιζόμενος τὰς εὐτυχεῖς ἐκεῖνας τῶν πρώτων ἡμερῶν μας στιγμᾶς, τὴν ἠὲ τοῦ νεανικοῦ μας βίου, δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἀναστενάξω, νὰ μὴ δακρῶσω, νὰ μὴ στιγματίσω τὸν κόσμον, τὴν ἀν-

θρωπότητα. Ἐνῶ ἄλλοτε εὐέλπιδες ἐταξίδευον ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ σκάφους ἀτενίζων πλήρης χρυσοφόρων ἐλπίδων πρὸς τὸ μέλλον, σήμερον, ὡς κατασυντριβείς ναυαγὸς ἐν μέσῳ τοῦ πελάγους παλαίω ἀπελπίς κατὰ τῶν φοβερῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα μὲ χαῖνον στόμα ἀπειλοῦν νά με ροφήσουν. Μήδεια, ἀμφέβαλες ποσῶς ὅτι σε ἠγάπων; Σὲ ἠγάπων μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς νεανικῆς μου καρδίας, σὲ ἠγάπων, καθὼς ἴσως δὲν ἠμπορεῖ τις νά ἀγαπήσῃ, εἰμὴ μόνον εἰς τὸν οὐρανόν· ἠγάπων, τὴν μορφὴν σου, τοὺς ὀφθαλμούς σου, τὸν ἀέρα αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἀναπνέεις καὶ ὁ ὁποῖος σὲ περιβάλλει πᾶν ὅ,τι ἔβλεπες, πᾶν ὅ,τι ἠγάπας.

Νῦν, ὅτε μοι εἶναι ἀπηγορευμένον νά σε ἀγαπῶ, νά σοι ἀνεγείρω βωμὸν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, νά σε λατρεύω, αἰσθάνομαι, ὅτι σε ἀγαπῶ περισσότερον, καὶ ἂν μὲ ἀνοικτὸν στόμα ὁ ἄδης μοί το ἀπηγόρευε, θὰ περιεφρόνουν τὴν ἀπειλήν του ταύτην.

Διὰ σοῦ καὶ χάριν σοῦ ζῶ, ἐὰν παύσης νά με ἀγαπᾷς, θὰ παύσω νά ζῶ.

— Βρασίδα, πρὸς τί ἀναφέρεις ταῦτα; μήπως ἀμφέβαλλες ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ὅτι εἶναι ποτε δυνατόν νά σε λησμονήσω, σὲ τὴν ὑπαρξίν μου; Τί σκοπὸν τότε θὰ εἶχεν ἡ ἐνταῦθα ἔλευσίς μου; γνωρίζεις ὅτι ἐρχομένη ἐνταῦθα παραβαίνω καθήκοντα πρὸς αὐτὴν τὴν ἠθικὴν, τὴν κοινωνίαν, παραβιάζοντα τὴν τιμὴν καὶ ὑπόληψίν μου, ὅτι διακυβεύω τὸ πᾶν;

— Σύγγνωθι, ἀγαπητὴ μου Μήδεια, δὲν ἀμφέβαλλον οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν· γνωρίζω τὴν πρὸς ἐμὲ ἀφοσίωσίν σου· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νά ἐννοήσω· ἀπὸ τίνος μὲ ἔχει καταλάβει φρικώδης μελαγχολία, μέγα βᾶρος πιέζει τὸ στῆθός μου καὶ ὄνειρα κακῶν οἰωνῶν διαδέχονται τὰ θλιβερὰ καὶ ἀπαίσια προαισθήματά μου. Νομίζω ὅτι ἄφηνκτος καταστροφή μᾶς ἀπειλεῖ, μοὶ φαίνεται, ὅτι φοβερός τις κίνδυνος ἐπικρέμαται ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας.

— Ἄδίκως, Βρασίδα μου, φοβεῖσαι καὶ σκέπτεσαι τὸ κακόν· ἡ ὑπέρμετρος χαρὰ, τὴν ὁποῖαν δοκιμάζεις ἐπαναβλέπων με πλησίον σου, σὲ κάμνει νά νομίζῃς, ὅτι κακόν τι μᾶς ἐπαπειλεῖ.

— Ἄχ! ὁπόταν ὁ Θεὸς μᾶς στέλλῃ μίαν εὐδαιμονίαν, μία ὀδύνη πάντοτέ τὴν παρακολουθεῖ. Τὴν χαρὰν ἀκολουθοῦν ἡ λύπη καὶ οἱ στεναγμοί.

— Ἀπλῆ προαίσθησις, ἀπαιτηλὴ αὐταπάτη καὶ τίποτε ἄλλο· μὴ ἦσαι τόσον ἀπαισιόδοξος· ἄλλωστε, ὄχι μόνον αἱ προαισθήσεις ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ φαινόμενα ἀπατώσι πολλάκις· ἀποδίωξον λοιπὸν τοὺς κακοὺς λογισμοὺς σου καὶ ἔλιπε· ὁ Θεὸς δὲν θέλει τὸ κακὸν μας, ἀφοῦ κανένα δὲν ἐβλάψαμεν· ἀναθέσωμεν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας μας καὶ αὐτὸς ἐν τῇ μεγαλοφυχίᾳ του θὰ πραγματοποιήσῃ αὐτάς.

— Ἔχεις δίκαιον, Μήδεια μου, ἀλλὰ πρέπει ὅσον τάχιον καὶ πάσῃ θυσίᾳ νὰ λάβῃ τέλος ἡ λυπηρὰ αὕτη τραγωδία· διότι ἀπὸ τινος χρόνου μία σκέψις βασανίζει τὸ λογικόν μου καὶ κατατρώγει τὰ σπλάγχνα μου· ἐὰν ἄλλον καταστήσης εὐτυχῆ!... ὦ! προτιμῶ χιλιάκις τὸ αἷμά μου νὰ χύσῃσι, παρὰ νὰ σε ἶδω εἰς ἄλλου ἀγκάλην, παρὰ νὰ σε ἶδω μακρὰν μου! "Ὡ δὲν ἀντέχω πλέον! τὸ κλυδωνιζόμενον σκάφος δὲν ἀντέχει εἰς τῶν ἀνέμων τὰς τραχεῖς προσβολὰς καὶ τῶν φοβερῶν κυμάτων τοὺς κλονισμοὺς. Ἡ θάνατος ἀμφοτέρων ἢ ἔνωσις αἰωνία!...

— Βρασίδα, ἡ κατάστασίς μας εἶναι σοβαρὰ καὶ εἰς ἄκρον ἐπισηφαλῆς. Πρέπει νὰ ἤμεθα σόφρονες καὶ πρὸ πάντων ψύχραιμοι. Ἄς δοκιμάσωμεν τὴν τύχην καὶ διὰ τελευταίαν φορὰν. Ἄς θιξώμεν καὶ τὰς εὐαισθητοτέρας τῆς καρδίας των χορδὰς. Ἄς καταφύγωμεν εἰς τὸ τελευταῖον μέσον τῶν ἀτηλησιμένων, τὴν ἰκεσίαν καὶ τὴν ἀπειλήν· ἐὰν δὲ καὶ ταῦτα δὲν καρποφορήσωσι... τότε ἄς βαρύνῃ αὐτοὺς τὸ κρῖμα! Τότε προτιμότερος καὶ γλυκύτερος ὁ θάνατος! Ἴδου λοιπόν· θὰ ὑπάγω νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρός μου καὶ θὰ τον παρακαλέσω διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ ἀπομακρύνῃ διὰ παντὸς τὸν μνηστήρα, ὃν βία μοι ἐπέβαλε καὶ νὰ μοι ἀποδώσῃ ἐκεῖνον, ὃν ἀνθαίρετως μοι ἀφήρπασεν· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ δώσω τέρμα εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην ὑπαρξιν. Ἴδου ἡ τελευταία ἀπόφασις ἀτηλησιμένης!...

— Λοιπὸν ἢ θὰ συναινέσωσιν εἰς τὴν αἰωνίαν ἔνωσίν μας ἢ θὰ ἀποθάνωμεν καὶ οἱ δύο· εἴμεθα σύμφωνοι;

— Μάλιστα, σύμφωνοι· αὔριον θὰ σοι ἀνακοινώσω γραπτῶς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τολμηρᾶς ἐνεργείας μου καθὼς καὶ τὴν ἀπόφασιν, ἣν θὰ λάβω, κατόπιν τῆς ἀρνητικῆς ἢ καταφατικῆς ἀπαντήσεως.

— Λοιπὸν ὑγίαινε καὶ ὁ Θεὸς μαζί μας· εἴθε νὰ μοι ἀναγγέλης αἰσίαν τὴν ἔκβασιν τῆς ἐνεργείας σου· καθὼς ἐπίσης θὰ σπεύ-

σω καὶ ἐγὼ νὰ σοι ἀναγγείλω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἰδικῶν μου ἐνεργειῶν, ἐπὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ὁποίων στηρίζω πολλές ἐλπίδας. Χαῖρε!...

— Χαῖρε, Βρασίδα!

— Χαῖρε, φιλάτη, καὶ εἶθε ἡ θεία δύναμις νὰ μεταστρέψῃ τὸ φρόνημα τῶν γονέων σου πρὸς τὸ καλόν!...

✱

Τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς ἐσπέραν, ὁ μνηστήρ τῆς κόρης, πληροφορηθεὶς τὰ κατὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην, ὀλίγον μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν αὐτῶν, ρίπτει ἄπνου διὰ πολυκρότου τὸν δυστυχή Βρασίδαν πρὸ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἡ δὲ Μήδεια μαθοῦσα τὴν ἐπαύριον τὸ τραγικὸν τοῦ φίλου της τέλος, ἐρρίφθη εἰς τὰ γαλανὰ τοῦ Φαλήρου κύματα, ἔνθα ἡ ἀγγελικὴ ψυχὴ της ἐγκαταλείψασα τὴν ὀχληρὰν θήκην της, ἀπέπτη πρὸς συνάντησιν ἐκεῖνου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον, ἀνθρώπινος αὐθαιρεσία καὶ πῶρωσις, τὴν ἀπεχώρισεν...

Γ.

Ἀθήναι, 1 Σεπτεμβρίου 1907.

„ΓΙΑΤΙ;“

Γιατί ὁ εἷς νὰ χαιρέται κι' ὁ ἄλλος νὰ λυπῆται;
γιατί ὁ ἕνας ν' ἀγαπᾷ κι' ἡ ἄλλη νὰ ἀρνεῖται;
Γιατί.... ὦ Α! τοῦτο τὸ γιατί κανένας δὲν γνωρίζει,
ὁ ἥλιος ὅλα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν φωτίζει.
Φωτίζει χώρες καὶ βουνά, ποτάμια καὶ λαγκαθία
μὰ δὲν φωτίζει τῆς καρδιᾶς τ' ἀφώτιστα σκοτάδια.

ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Ο ΛΩΤ ΚΑΙ ΤΟ ΞΥΛΟΝ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἴδου καὶ μία παράδοσις περὶ Λώτ καὶ τοῦ ξύλου τοῦ σταυροῦ.

Μίαν φορὰν ὁ ἀρχαῖος αὐτὸς Ἰουδαῖος ὑπέπεσεν εἰς κάποιον μεγάλο παράπτωμα καὶ διὰ τὴν τύχην συγγνώμης ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ μετέβη εἰς τὸν ἱερέα τῆς φυλῆς του διὰ τὴν συμβουλευθῆναι.

— Τέκνον μου, τοῦ εἶπεν ὁ ἱερεὺς, τὸ παράπτωμά σου εἶναι βαρὺ. Ὁ Θεὸς θά σε συγχωρήσῃ τότε μόνον ὅποτε τοὺς τρεῖς τούτους δαυλοὺς — καὶ ἔδειξε τρεῖς τοιοῦτους ἡμιανθρακωμένους εἰς τὴν παρακειμένην πυρὰν — τοὺς φυτεύσῃς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους καὶ τοὺς περιποιηθῆς τόσον ἕως ὅτου βλαστήσουν.

Τὸ νερὸν, μὲ τὸ ὅποιον θά τοὺς ποτίξῃς, θά το φέρῃς ἀπὸ τὸν κάμπο.

Νὰ προσέξῃς ὁμως νὰ μὴ ἦναι «ἀπόπιωμα». Ἐν τούτοις ἄν σε συναντήσῃ κανεὶς καθ' ὁδὸν καὶ σου ζητήσῃ νὰ πιῇ νὰ μὴ του ἀρνηθῆς.

— Τοῦτο καὶ ἔγινεν. Ὁ Λώτ παρέλαβε καὶ ἐφύτευσε τοὺς δαυλοὺς, ὅταν ὁμως ἤθελε νὰ μεταφέρῃ ὕδωρ ἀπὸ τὴν πεδιάδα διὰ τὴν ποτίσῃ, ὁ διάβολος ὑπὸ μορφὴν ἀνθρώπου παρουσιάζετο πάντοτε καὶ του ἐζήτει καὶ ἔπινεν ὕδωρ, τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ὁποίου ὁ δυστυχὴς Λώτ ἤτο ἡναγκασμένος νὰ χύνῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

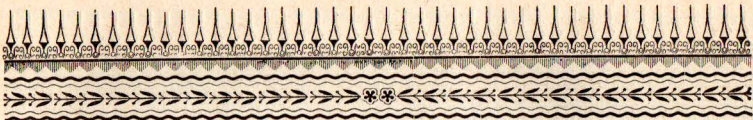
Περάσανε χρόνια πολλά, κατὰ τὰ ὅποια ὁ μὲν Λώτ ἐκτίνων τὸν κανόνα μετέφερε κάθε ἡμέραν νερόν, ὁ δὲ διάβολος συνεχίζων τὴν ποινὴν του ἐματαιοῦν τὸ πότισμα, παρουσιαζόμενος πάντοτε ὡς διψῶν ὀδοιπόρος.

Μιὰ φορὰ ὁμως ὁ Λώτ ἐτραγουδοῦσε κάποιον θρησκευτικὸν τραγούδι, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ὁ διάβολος δὲν ἠδύνατο νὰ τον πλησιάσῃ καὶ ὁ Λώτ κατόρθωσε νὰ φέρῃ τὸ ὕδωρ ἐπάνω ἑστὸ βουνὸν καὶ νὰ ποτίσῃ τοὺς δαυλοὺς.

Τότε ἔγινεν ἓνα θαῦμα.

Οἱ δαυλοὶ ἀποτόμως καὶ αἰφνιδίως ἐβλάστησαν καὶ τρία δένδρα ἐπέταχθησαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ.

Ἦσαν ἓνα κυπαρίσσι, εἷς κέβρος καὶ μία ἔλατος. Ἐκ τῶν δένδρων δὲ αὐτῶν οἱ Ἑβραῖοι κατεσκεύασαν μετὰ ταῦτα τὸν σταυρόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΓΑΜΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΚΙΝΕΖΩΝ

Ἴδου ὑπόδειγμα ἐπιστολῆς, δι' ἧς προτείνεται γάμος μεταξὺ Κινέζων. Ὁ πατὴρ τοῦ γαμβροῦ γράφει πρὸς τὸν πατέρα τῆς νύμφης ὡς ἐξῆς· «Γονυπετὴς σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ἀπαξιώσητε τὴν ψυχρὰν ταύτην καὶ χυδαίαν αἴτησιν, ἀλλὰ ν' ἀκροασθῆτε τοὺς λόγους τῆς προξενητρίας καὶ νὰ δώσητε τὴν κόρην σας εἰς τὸν σκλάβον υἱόν μου, ὥστε τὸ ζευγάρι δεμένον μὲ μεταξωτὴν κλωστήν, ν' ἀπολαύσῃ τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν. Εἰς τὸν ὥραϊον καιρὸν τῆς ἀνοίξεως θὰ προσφέρω γαμήλια δῶρα καὶ θὰ δώσω ἓνα ζευγάρι χῆνες. Καὶ ἄς ἐλπίσωμεν μακρὰν καὶ συνεχῆ εὐτυχίαν, καὶ ἄς ἀποβλέψωμεν εἰς ἀτελευτήτους γενεὰς πρὸς ἐκπλήρωσιν γνησίου ἔρωτος. Εἴθε νὰ τραγῳδοῦν ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀρθονίαν καὶ νὰ ἔχουν πᾶσαν χαρὰν. Γονυπετὴς σὰς παρακαλῶ νὰ θεωρήσητε εὐνοϊκῶς τὴν πρότασίν μου καὶ νὰ ρύψητε τὴν κατοπιροειδῆ λάμπιν τῶν ὀφθαλμῶν σας εἰς τὰς γραμμὰς ταύτας.»

Ὁ πατὴρ τῆς νύμφης ἀπαντᾷ. «Θὰ φροντίσω διὰ τὴν μερίδα τῆς πτωχῆς καὶ ἀθλίας θυγατρὸς μου διὰ νὰ μείνῃ χωρὶς κλινοσκεπάσματα καὶ ἀσπρόρουχα καὶ καρφίδας καὶ σκουλαρίκια. Ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἔχουν μεγάλην εὐτυχίαν».

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ!

Εἰ: ἓνα ἐμποροραπτικὸν τῆς ὁδοῦ Σταδίου :

— Καὶ πῶς το θέλει τὸ καλοκαιρινό του ὁ κύριος ;

— Μά . . . βερεσέ, ὅπως πάντοτε !

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Εἰς τὸ σαλόνι τῆς κυρίας Μ . . .

- Καὶ τί λοιπόν, ἀπεφάσισες νὰ ἔξαναπανδρευθῆς, ἢ νὰ μείνης χήρα ;
- Ἡ κυρία Μ. με ὕφος εἰλικρινείας :
- Οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο ! . . .

★

Μεταξὺ φίλων.

- Τὸ ἔξυρεις πῶς ἄπανδρεύομαι ;
- Μπᾶ !
- Βέβαια, καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φαντασθῆς ἡ ἀρραβωνιαστικὴ μου τί κάνει.
- ὦ ! τὸ φαντάζομαι πολὺ καλά· κάμνει . . . μὰ ἀνοησία.

★

Ἐκείνη ἐνῶ τὸν φιλεῖ εἰς τὸ μαγειρεῖον :

- Γιάννη μου, σὲ λατρεύω· δὲν ἔμπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσέ.
- Ἀλήθεια !
- Σοῦ κάνω ὄρκο ἴστον Θεό . . .
- Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῶν διαχύσεων ἐμφανίζεται ἡ κυρία.
- Κυρία, τῇ λέγει, ἡ ὑπηρετρια, εἶναι ὁ καμαριέρης τοῦ κυρίου Γεώργη. Ἰπὺ ἐλησμόνησε προχθὲς τὰ γάντια του ἴστο δωματίου σας . . .

★

- Καὶ πότε θὰ γίνῃ ὁ γάμος ;
- Ποτέ !
- Πῶς !
- Ἐκείνη δὲν ἀποφασίζει νὰ γίνῃ ὁ γάμος, ἂν δὲν πληρώσῃ ὁ γαμβρὸς τὰ χρέη του, ὁ γαμβρὸς δὲν τα πληρώνει, ἂν δὲν γίνῃ ὁ γάμος, καὶ τοιοῦτοτρόπως γίνονται δύο παράλληλα, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν συναντῶνται !

★

Ὁ ὑπάλληλος, διὰ νὰ πείσῃ τὴν κυρίαν ν' ἀγοράσῃ τὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖον τῆς δεικνύει, λέγει :

— Σᾶς βεβαιῶ, κυρία, ὅτι τὸ ὕφασμα αὐτὸ εἶναι ὄχι μόνον νουβωτέ, ἀλλὰ θὰ σας διατηρηθῇ τοῦλάχιστον καὶ πέντε χρόνια.

Καὶ ἡ κυρία,

— Τότε δὲν τὸ πέρνω, γιατί ὁ σύζυγός μου δὲν μου πέρνει ποτὲ φόρεμα νέον, ἂν δὲν παληώσῃ αὐτὸ πού φορῶ.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

Χήνα παραγεμιστή.

Καθαρίζομεν καλῶς τὴν χήναν, τῆς ἀφαιροῦμεν τὰς πτέρυγας, κόπτομεν τὸ κάτω μέρος τῶν ποδῶν καὶ ἀφαιροῦμεν τὰ ἐντόσθιά της. Κατόπιν τσιγαρίζομεν μὲ βούτυρο τὰ σηκωτάκια της καὶ ὀλίγα κρομμυδάκια ψιλοκομμένα, προσθέτομεν ὀλίγην σάχαριν, βούτυρον, ἀλατοπίπερον καὶ γειμίζομεν τὴν χήνα, τὴν ὁποίαν προηγουμένως ἔχομεν ἀλατίσει. Τὴν ράπτομεν, τὴν σουβλίζομεν καὶ τὴν ψήνομεν εἰς φωτιὰν σιγανήν.

Μπιζέλια μὲ σαλτσιότο.

Κόπτομεν τὸ σαλτσιότο εἰς ψιλὰ κομμάτια, τὰ κοκκινίζομεν μὲ βούτυρο, ρίπτομεν κατόπιν μίαν κουταλιὰν ἀλεύρου, τὸ γυρίζομεν ὀλίγας στιγμὰς ἐπάνω εἰς τὴν φωτιὰν καὶ προσθέτομεν ὀλίγον ζωμὸν κρέατος, ἓνα κρομμυδάκι, τὰ μπιζέλια καθαρισμένα, μαϊδανό, καὶ ἀφήνομεν νὰ σιγοψηθῶσι.

Τομάται τηγανισταὶ μὲ αὐγά.

Κόπτομεν τομάτας εἰς φέτας, βγάζομεν τοὺς σπόρους, τὰς ἀλευρόνομεν καὶ τὰς τηγανίζομεν μὲ βούτυρον. Ἡ φωτιὰ πρέπει νὰ ἦναι ὀλίγη. Ὄταν τηγανισθοῦν, ρίπτομεν ἐπάνω τῶν αὐγὰ κτυπημένα καὶ ὅταν πῆξουν καὶ φουσκώσουν, σεβρίζομεν.

Ἄγκινάραι παραγεμισταί.

Καθαρίζομεν καὶ ἀλατίζομεν τὰς ἀγκινάρας. Κατόπιν καβουρδίζομεν ὀλίγα κρομμυδάκια φρέσκα μὲ ἄνηθο, μαϊδανό, ρύζι, ἄλας,

πιπέρι, γεμίζομεν μ' αὐτὰ τὰς ἀγκινάρας καί τας τοποθετοῦμεν καταλλήλως, ὥστε νὰ μένουν ὀρθαί. Προσθέτομεν ἕξωθεν λάδι, ὀλίγο σκόρδο ψιλοκομμένο, νερό, τὸν ζωμὸν ἑνὸς λεμονίου καί τας βράζομεν εἰς σιγανὴν φωτιάν.

Καρύκευμα καστάνων.

Καθαρίζομεν καλῶς τὰ κάστανα, τὰ ρίπτομεν εἰς μίαν κατσαρόλαν καί τα θέτομεν νὰ βράσουν, μὲ ζωμὸν κρέατος. Ὄταν βράσουν, τὰ κατεβάζομεν, προσθέτομεν δύο μικρὰς κουταλιὰς σάκχαρι, μιὰ κουταλιά γλάσον, καί βάλλομεν εἰς τὴν φωτιάν. Μετὰ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας καταβιβάζομεν καί σερβίρομεν μὲ κρέας.

Καρότα σωτέ.

Κόπτομεν τρυφερὰ καρότα εἰς τεμάχια λεπτὰ καί στρογγύλα, ἀλατίζομεν καί ρίπτομεν εἰς μίαν κατσαρόλαν μὲ ὀλίγον βούτυρον. Τὰ ἀχνίζομεν ὀλίγον, προσθέτομεν ὀλίγον ζωμὸν κρέατος, ὀλίγην ζάχαριν, τὸ ἀπαιτούμενον ἀλατοπίπερον καί τα ἀφήνομεν νὰ ψηθῶσι.

Πατάται τηγανισταί.

Κόπτομεν τὰς πατάτας εἰς λεπτὰς φέτας καί ἀφοῦ βάλωμεν νὰ κάψῃ καλὰ εἰς τὸ τηγάνι ἀρκετὸν βούτυρον ὁμοῦ μὲ βόειον νεφρικὸν λίπος, ρίπτομεν ἑντὸς αὐτοῦ, ὅσας ἀρκοῦν διὰ νὰ σκεπάζονται ἀπὸ τὸ βούτυρον. Μετὰ τρία λεπτὰ τὰ ἐκβάλλομεν, τὰ ἀφήνομεν νὰ στραγγίσουν μέσα εἰς ἓν τρυπητὸν καί ἔπειτα τὰς ἐξαναβουτῶμεν μέσα εἰς ζέον βούτυρον, ὁπόθεν ἐξέρχονται τότε φουσκωμένα ὡσὰν λουκουμάδες.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ, ΓΛΥΚΥΣΜΑΤΑ

Γαλατόπητα.

Λαμβάνομεν ἡμίσειαν ὀκτῶν ἀλεύρου, εἰς τὸ ὁποῖον ρίπτομεν 100 δράμια γάλα, 50 δράμ. βούτυρον καὶ 50 δράμ. σάχαριν. Ζυμώνομεν ὅλα μαζί, προσθέτομεν ὀλίγον ἀνθόνερο καὶ τα ἀφήνομεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Κατόπιν ἀπλώνομεν τὴν ζύμην εἰς κωραβάναν βουτυρωμένην καὶ στέλλομεν εἰς τὸν φούρνον.

Ροδάκινα κομπόστα.

Λαμβάνομεν ροδάκινα, τὰ τρυπῶμεν εἰς διάφορα μέρη μὲ ἓνα πηροῦνι καὶ θέτομεν εἰς θερμὸν ὕδωρ, ἔπειτα τὰ στραγγίζομεν, καὶ τα θέτομεν εἰς λεκάνην μὲ σιρόπι μετρίως θερμὸν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ στραγγίζομεν καὶ ἀφοῦ προσθέσωμεν εἰς τὸ σιρόπι σάχαριν θέτομεν ἐντὸς τὰ ροδάκινα, βράζουν ὀλίγον καὶ ἔπειτα σεβρίζομεν.

Κομπόστα μὲ δαμάσκηνα καὶ κρασί.

Ξεφλουδίζομεν ἕξ καλὰ δαμάσκηνα, τὰ κόπτομεν εἰς τεμάχια ἔπειτα, καὶ τα βάλλομεν εἰς ἓν μέρος μὲ 60 δράμια σάχαρι ποτισμένη ὀλίγον μὲ νερὸ διὰ νὰ εὐκολύνωμεν τὸ λύσιμον, καὶ μία φιάλη καλὸ μαῦρο κρασί. Προσθέτομεν ὀλίγην φλούδα λεμονίου καὶ ἀφήνομεν τὴν κομπόσταν εἰς τὸν πάγον. Τὰ δαμάσκηνα ταῦτα προσφέρονται εἰς τὸ τραπέζι μὲ τὸ κρασί μέσα εἰς ποτήρια.

Παγωτὸ κρέμα.

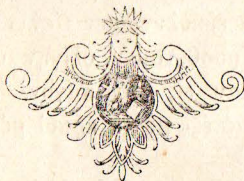
Κτυπῶμεν 8 κρόκους αὐγῶν καὶ προσθέτομεν βαθμηδὸν ἓν κῦαθιον (φλυτζάνι) θερμοῦ σιροπίου βανίλιας πηκτοῦ· ψήνομεν ἕως οὗ πηκταίνῃ τὸ μίγμα, προσθέτομεν 150 δράμ. κτυπητὴν κρέμαν μὲ σάχαριν καὶ βάλλομεν εἰς φόρμας, τὰς ὁποίας χώνομεν καὶ ἀφήνομεν ἐντὸς πάγου ἐπὶ 8 ὥρας.

Κρέμα Ἀμβούργου.

Ἀναταράσσομεν 125 δράμ. σάκχαριν με 7 κρόκους αὐγῶν καὶ προσθέτομεν τὸν χυμὸν καὶ ἔξεσμένον φλοιὸν 3 λεμονίων· βάλλομεν εἰς τὴν φωτιὰν ἕως οὗ πηκταίνῃ· προσθέτομεν δύο κουταλιὰς τῆς σούπας ζελατίναν μαλακωμένην εἰς ὀλίγον ὕδωρ· ἀναμιγύομεν με 7 ἀσπράδια κτυπημένα, βάλλομεν εἰς φόρμαν καὶ στέλλομεν εἰς τὸν φούρνον· παραθέτομεν ψυχρὸν με κτυπητὴν κρέμα.

Δανικὴ πουτίγκα.

Ἐμβρέχομεν $\frac{1}{2}$ πλάκα ζελατίνας εἰς $\frac{1}{2}$ φλυτζάνι κρύου νερό, προσθέτομεν 1 φλυτζάνι ζεματιστὸν νερόν, χυμὸν 2 πορτοκαλίων, 1 λεμονίου, 1 φλυτζάνι σάκχαρι καὶ $\frac{1}{2}$ κονιάκ· βάλλομεν εἰς παγωνιέραν καὶ ἀνακινουῖμεν ἕως οὗ πηκταίνῃ· προσθέτομεν κρέμαν καὶ γλυκὸ φρούτο καὶ βάλλομεν εἰς φόρμαν τριγυρισμένην με τεμάχια κέϊκ καὶ τέλος στέλλομεν εἰς τὸν φούρνον.

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

ΤΗΣ "ΝΕΟΤΗΤΟΣ,"

ΟΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Ἰωακείμ ὁ Γ'.

Ἡ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης Νικομηδείας κ. Φιλόθεος.

Ἡ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης Χαλκηδόνος, κ. Γερμανός. (2).

Ἡ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης Νευροκοπίου, κ. Δαμασκηνός (5).

Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος, (χρυσόδ.).

Ὁ Θεοφιλ. ἅγιος Ἐλαίας, κ. Ἀγαθάγγελος. (χρυσόδ.).

Ὁ Θεοφιλ. ἅγιος Ἀργυρουπόλεως, κ. Γερμανός (χρυσόδ.).

Ὁ Θεοφιλ. ἅγιος Δεύκης, κ. Γερμανός (2).

Ἡ Α. Ε. ὁ Δημητράκη Σωφρονιάδη ἐφένδης. (10 χρυσόδ.).

Κλεόβουλος Χ. Κοκκολᾶτος, ἱατρός. (10).

Α. Σινιόσογλους.

Ἡ Α. Ε. ὁ Ἄ. Βαπορίδη ἐφένδης.

Ὁ Ἀρχιμανδρ. κ. Ἰωακείμ Μαρτινιάνος, καθηγητής. (5).

Ὁ Ἀρχιμ. κ. Γρηγόριος Παπαδόπουλος, γεν. ἐπόπτης τῶν Σχολῶν. (χρυσ.).

Οἱ Καθηγηταὶ τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς: Ὁ Σχολάρχης Σεβασμ. Μητροπολίτης Σάρδεων κ. Μ. Κλεόβουλος (4). Οἱ κ. κ. Κ. Ζαχαριάδης, Ν. Βοῦρος, Δ. Η. Οἰκονομίδης, Ι. Χλωρός, Π. Παπακωνσταντίνου, Ἄλ. Δελί-στοβιτς (3), Β. Α. Μυστακίδης, Μ. Αὐθεντόπουλος, Δ. Γ. Μοστράτος, Ἀνθ. Μαζαράκης, Ι. Ἀρβανιτάκης.

Οἱ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις : Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ πανοσιολογικωτάτου Μ. Ἀρχιμανδρίτου, κ. Γ. Θεολογίδου. — Ὁ ἅγιος Στρωμνίτης κ. Γρηγόριος (2), ὁ Μ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Γεράσιμος (2), Ἀρχιμανδρ. κ. Μακάριος, ὁ Τριτεύων κ. Χρυσόστομος, ἱεροδ. κ. Διονύσιος Ε. Μηνᾶς, Μ. Τριαντίνος.

Οἱ Ἑλλόγμοι κύριοι : Ἀλέξιος Ζαμαρίας, Γυμνασιάρχης τοῦ Ζωγραφείου, Ἀπ. Ἀράπης, διευθ. τοῦ Ἀρρεναγωγ. Γαλατᾶ, Πανοσιολ. ἀρχιμ. Δ. Γεωργιάδης, καθηγ. τῆς κατὰ Χάλκην Θεολογ. Σχολῆς, Α. Φαρμακίδης, καθηγητής, Δημοσθ. Μισιτζῆς, (2). Μιλτ. Βλασιδης (3), Χ. Πανταζίδης, καθηγητής, Francois R. Ciciriello, professeur de piano et de mus. vocale (Institution Mélas), Διονύσιος Κοντογεώργης (3), Θ. Παπαρηγόπουλος, Ἀλέξ. Γεωργιάδης (3), Ἀν. Ἀνανιάδης, Στογιαννόπουλος, διευθ. Ἀρρεναγ. Ταταούλων, Regis Delbœuf directeur et redact. en chef du journal «Stamboul», Φιλ. Σαμπανίδης, Τ. Κωτσάκης (2), Ἀριστόδημος Καλωταῖος, διευθ. τοῦ οἴκου. περιόδ. «Βοσπορίς», Γ. Παχτίκος, Α. Μαλατάκης (2).

Οἱ κύριοι : Ἀντώνιος Σιδερίδης (20), Νεοκλῆς Σαρρῆς (10), Θ. Χ. Φλωρεᾶς ἱατρός, Γ. Ἀποστολίδης, δικηγόρος, Σ. Ναρλῆς, ἱατρός, Πολύδ. Χαντζάρας (5), Ἀλέξ. Πανταζῆς, δικηγόρος (5), Ε. Γκολιόπουλος (6), Β. Μπούρας (5), Ε. Σαπουντζάκης (2), Π. Κοντόπουλος (2), Ἀδελφοὶ Στρογγυλοὶ (2), Ἀδελφοὶ Καραβάκη (2), Κ. Λαζαρίδης (3), Α. Μαῦρος, ὀδοντοῖατρός, Δημ. Λογιάδης, ἱατρός (2), Νικόλαος Κοκκολάτος παιδίατρος, (3), Μ. Βερνίκος (5), Ἀδελφοὶ Ψυλλάκη (2), V. O. Boyadjian, Ν. Τσόγκας (2), D. Mouradoff, Α. Σμυρναῖος, Phébus (2), Ν. Σταυρίδης (2), Ἀδελφοὶ Πασχάλιδου, Α. Μάνδικας, Π. Τζέξ, Στέφανος Δασκαλίδης, Π. Βουτσινᾶ, Δ. Παπαδόπουλος, Ἴφιγ. Δημητριάδου, Π. Α. Βαφειάδης. Κ^α Παρασκευὴ Ν. Μερτσόρη (6), Ζ. Βοζικιάδης, Α. Σαργέδος, Τσουμπαράκης, Τριανταφυλλίδης, Madame Cath. Descenti, Const. Vuccino. Κ. Οἰκονομίδης, Ν. Βασιλειάδης, Κ. Ἀθανασιάδης, Ι. Φαλληρεῦς, Ἀδελφοὶ Θεοχάρη, Α. Στερόπουλος, Ἀγ. Καμίλη, Ε. Καναγκίνη, Ι. Κολλάρου, Γ. Τούμπανος, Σ. Καρασάββας, Α. Δασκαλάκη, Ε. Λεονάρδου, Ε. Καράλη, Γ. Πεσκετζῆς, Νικόλ. Τιβέριος, Ε. Τιβέριος, Μ. Τιβέριος, Ι. Τιβέριος, Μ. Δημητριάδου, Α. Γκιόλιας, Γ. Καλφόπουλος, Γεώργ. Π. Λαζαρίδης, Anna Sanoroulo, Ι. Εὐαγγελίδης (2) (Φανάριον), Κωνστ. Ἴσμουρίδης (5), Γ. Ράδοβιτς, Κ. Ράδοβιτς, Ν. Μεταξᾶς, Α. Στουδίτης, Κλ. Ε. Στουδίτης, Josephine Chargros. Χρ. Σταμούλης, Θ. Τρίπος, Κ. Κοκκινάκης, Γ. Παπαδόπουλος, Πέτρο. Νέδελκωφ (2), Οἶκον. Λαμπρινίδου, Ν. Μεταξᾶς, Π. Βίλσωνος, Κ. Ἀρσενιάδης, Κ. Εὐθυβουλίδης, ὀδοντοῖατρός, P. Westerland, Ε. Παναγοπούλου, Ν. Κ. Κωνσταντινίδης, Δ. Βανδῶρος, Ἀλευρόπουλος, ἱατρός, Αἰκατ. Βαρλααμίδου, Κ. Βαρλααμίδης, Στεφανίδης, Π. Ἀγγελίδης, (Σ. Μιχαηλίδης, Σ. Γούναλης, Κ. Γούναλης, Α. Λυμπουσάκης ἱατρός (2), Ι. Ζαχαροπούλου (2), Ἴφιγ. Ἐπανετοῦ, Δ. Γιαννακόπουλος, Α. Κουκουλάς, Ν. Πετχάβας, Σ. Παπαδόπουλος, Μ. Κωσταράς, Α. Κωσταράς, Ἐμ. Ξανθόπουλος, Μ. Καραβίας, Οἶκον. Φα-

κοτάκη, Π. Ταμπερίδης, Κωνστ. Ραγουζαρίδης (5), Π. Τριανταφυλλίδης, Π. Καλλίνικος (2), Γ. Μακρῆς, Δ. Θᾶνος, Κ. Ἀθανασιάδης, Ν. Σταματιάδης (2), Ἑλ. Γουγουσσόπουλος, Λ. Μουρζίδης, Ὅμηρ. Λιπκεές, Γ. Σακαβίτης (5), Ἄλ. Μαυρογιαννόπουλος (5), Ι. Χαντζάρας (5), Ἑλ. Μοροπούλου, Ἄν. Πούλη, Daniel Campi, Γρ. Θεοδωρίδης (5), Ἴ. Σαντόπουλος, Ὀλ. Κόμμητα, Λ. Βαρδασέρα, Π. Τιβέριος, ἰατρός, Ν. Μάκρας, Ρ. Alberti, Fam. Gallia, Κυριακὴ Ζαννῆ, Ἄλ. Ζωγράφος, Ὅμ. Γκιουλόγλου.

Οἱ ἐν Φαναρίῳ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Νικολ. Εὐαγγελίδου. — Νικόλ. Εὐαγγελίδης, Εὐάγγελος Π. Μᾶης (2), Παναγ. Νικολαΐδης, Σπυρίδων Τσίτου, Ἀλέκος Γιαννιός, Κωνστ. Κρίσπης, Α. Ἀγγελίδης, Κλ. Νικολαΐδης, Κ. Α. Τσιράγγελος, Γ. Τζαμπεζτής, Νικόλ. Κωνσταντινίδης, Νικόλ. Καρίπογλου, Γεώργιος Χριστοφορίδης, Κωνστ. Βογιατζόγλου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἐμ. Μουτεβελῆ. — Γεώρ. Ἀντωνιάδης, Ἐμμανουὴλ Μουτεβελῆς, Σταῦρος Νεόκοσμος, Στέφαν. Στεφανίδης, ἱεροδ. κ. Ἀθ. Μηλιώτης.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀγαγν. Χατζοπούλου. — Ἀγαγν. Χατζόπουλος, Κωνστ. Δόμπρος, Μενέλ. Ἡρακλείδης, Δημήτρ. Πολίτης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀγγέλου Βρυεννίου. — Ἀγγελος Βρυέννιος, Λεωνίδ. Μόρφης, Σωτ. Παπαδόπουλος, Θ. Ν. Παμπᾶκος, Σ. Συντόπουλος, Βασίλ. Δελιτιάδης, Σωκρ. Μιχαηλίδης, Χαρίλαος Φιλανθήδης.

Τῇ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Ἰ. Πετροπούλου. — Ἄλ. Βαρονάκης, Γ. Χ" Πέτρου, Ἰ. Δημητριάδης, Κ. Κουτέλας.

Οἱ ἐν Πέραν.

Τῇ πρόφρονι φροντίδι τοῦ ἀγαθέλφου μου κ. Κωνσταντίνου Ν. Μέλα. — Γεώργιος Ι. Κοροβίνης, Κ. Παπαδόπουλος, Ἄνδρ. Κωνσταντινίδης, Αλέξ. Βατοπεδινός ἱερομόν., Ἄθων. Παντοκρατορινός ἱερομόν., Χρῆστος Καρούσης, Ἀπόστολ. Παπακρήστου, Ἀνώνυμος (χρυσόδετος), Ἰωάν. Κεχαγιόγλου, Δημ. Χ" Ἰωάννου, Ἰω. Κελεμένης, Ἀνώνυμος παρὰ τῷ κ. Μέλα.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Θεμιστ. Μουριάδου. — Πλούταρχ. Λαγκαδάς, Ἰωάννης Μουριάδης, Θεμιστ. Μουριάδης, Νικόλ. Βασιλειάδης, Ἡρακλῆς Ρωσσινόπουλος, Βασίλειος Πασχαλίδης, Μιχαὴλ Τσαλίδης, Ἀπόστολος Τσόβας, Σάββας Δ. Καλογιαννίδης.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Βασιλείου Γουλιάδου. — Μαγδαληνὴ Β. Γουλιάδου, Βασίλειος Α. Γουλιάδης, Βασίλ. Πανολαρίδης, Ν. Καμιτσόπουλος, Κωνστ. Χρ. Γαλιάνης, Ν. Μ. Σκαρλάτος, Σ. Μ. Σκαρλάτος, Γ. Ν. Μεσίρης, Γ. Κ. Νικολόπουλος, Δημ. Ν. Μεσίρης, Κ. Νασελαρίδης, Σωτήρ. Η. Χατζόπουλος, Γρηγόριος Ἡλιάδης, Ἡρακ. Ἀθανασίου Νικᾶς, Νικόλ.

Πασχαλίδης, Σωτήριος Παλακόνστα, Α. Ν. Λαδόπουλος, Έλευθέρ. Γ. Οικονόμου, Ν. Β. Κομβόπουλος, Μηνάς Παναγιωτίδης.

Τῇ εὐγενεῖ καὶ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Ἀκαστορίδου. — Ἀνώνυμος (20), Ἄντ. Ἀνδρεάδης, Κ. Ἀρσενάκης, Ἀριστόφρων Χατζόπουλος, Γ. Λαζαρίδης, Σεραφ. Ἰβράκης, Γεώργ. Δημητριάδης, Ἀριστοτέλης Δημόπουλος, δικηγόρος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς δεσποινίδος Θεοδώρας Μενεγάτου. — Σ. Ἄννινος, Β. Κομποθέκρας ἰατρός, Σωκρ. Βασιλάτος, Γεώρ. Διβόλης, Σπύρος Βασιλάτος Χρ. Παπαδόπουλος, Ξενοφ. Ι. Ἀστράς, Λεωνίδ. Σ. Παπαδόπουλος, Κωνστ. Σ. Φαγιόπουλος, Νικολάου, Ι. Δ. Αἰβάδογλου, Ἀντώνιος Καμπάνης, Κ. Λαζαρίδης, Βασίλειος Βερνίκος, Γ. Ἀστράς, Κλ. Λαμπρινίδης, Βασίλ. Βασιλείου, Π. Μιχαηλίδης, δικηγόρος, Ἄδελ. Τοκάκη, Ἰωάννης Χηλαδάς, Δημ. Σαράφης.

Τῇ πρόφρονι φροντίδι τῆς κ. Ἐλένης Ἰ. Τσιρικτσόγλου — Ἐλένη Ι. Τσιρικτσόγλου, Θ. Σ. Α. Μ. Τζέπ, Λικατερίνη Καραπαναγιώτου, Ἄννα Βασιλειάδου, Φανή Νικολαΐδου, Ἀμαλία Χατζηιωάννου, Κωνστ. Μαρκόπουλος, Σταῦρος Ἀναστασιάδης, Νικόλαος Κυρίτης, ἰατρός, Ἀλέξανδρος Ρωσιονόπουλος, Ἰ. Ξένης, Μιχ. Βενετσιάνος, Μ. καὶ Ε. Φωτιάδης (2), Ν. Καρακάσης (2), Ἰορδανάκης Ἀντόνογλους, Πολυδ. Ξενάκης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς δεσποινίδος Ὀλυμπίας Διανέλλη — Ὀλυμπία Α. Διανέλλη, Κ. Ντάλλας, Ι. Λαζαρίδης, André Zachariadis, Ἰωάννης Ταφλαμπᾶς, Joseph Coen, Alfred Coen, Constantin Papaconstantinou, Θεοδόσ. Δελεκόπουλος, Joseph Dellatola, Ἄναστ. Βακουλίν.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ ἀγαπητοῦ μου ἀναδόχου κ. Δημητρίου Ἀγγελίδου. — Δ. Ἀγγελίδης (3), Α. Pignatelli, Π. Σταφροῦδης ἰατρός, Π. Καμπανάκης, Ἀνώνυμος παρὰ τῷ κ. Ἰ. Σεϊτανίδη, Στεφανίδης, Ν. Λειβαδάς, Χ. Β. Μέτσης, Ταξιάρχ. Ἰβράκης, Σ. Σκυλίτση, Γ. Χ. Μεσίρης, Δ. Ἰσμουρίδης.

Τῇ πρόφρονι φροντίδι τῆς δεσποινίδος Μαρίας Α. Γούναλη. — Β. Περβανᾶς, Ἀ. Μαρκόπουλος, Δ. Πετρίδης, Κλεονίκη Κώτου, Β. Καραμαλέγκος, Baptiste de Macry, E. Marmara, Hercule N. Foscolo, Th. Macris, Marie Gounali.

Τῇ εὐγενεῖ καὶ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Δ. Τιτοπούλου. — Δημήτριος Ἰ. Τιτόπουλος, (χρυσόδεδ.). Σολομὼν Κωνσταντίνου, Γ. Δημήτριάδης, Ἀντώνιος Γ. Βρατσάνος, Ἡρακλῆς Βασιλείου, Νικόλαος Οἰκονομίδης, Δημήτριος Γεωργίου.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Ἰ. Ταμπασοπούλου. — Ἰωάννης Ταμπασόπουλος, Σπυριδ. Ν. Κακαβιάς, Βλάσιος Σ. Ἀλαμπάνη, Κ. Δ. Γραμματάκης, Δημήτριος Καλλίνος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Νικολάου Ἀπέργη. — Ξενοφῶν Δήμας

(Σμύρνη), Εύστρ. Βρισμιτζής (Σμύρνη), Νικόλ. Παππαλάς, Κωνστ. Παππαλάς, Νικ. Γ. Ἀπέργης, Ἀριστοτέλης Δ. Μεζίζης.

Τῆ πρόφρονι καὶ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς κ. Ὁλ. Παπαγεωργίου.—Εὐτυχία Παπαγεωργίου, Δημ. Βαρσάμης, Νικόλαος Λαδόπουλος, Λ. Ἰακωβῆτος, Ἐλευθέριος Γ. Οἰκονόμου, Περικλ. Παπαγεωργίου, Χρῆστος Ἄθ. Σταύρου, Κ. Σ. Παπανικολάου, Ὀδυσσεὺς Κ. Ἀναγνωστόπουλος, Φ. Δημητριάκοπουλος, Φώτ. Σταθόπουλος.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Γ. Μάντζαρη.—Κωνσταντῖνος Φ. Συναδινός, Ζαφείρης Π. Κομπίτης, Δημήτριος Ἀφαντόπουλος, Νικόλ. Β. Θεοφύλακτος, Χρῆστος Χρησιδῆς, Σπύρος Π. Φούρναρος, Ἀργύριος Μαυρίδης, Ἀνόνημος, Δημήτρ. Λοῦμπος, Γ. Μάντζαρης.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Νικολ. Παπαδοπούλου — Νικόλ. Δ. Παπαδόπουλος, Β. Γ. Βαγιάννης, Α. Δόνας, Θ. Γ. Λελεκόπουλος, Τριαντάφυλλος Παπαδόπουλος, Ἀντώνιος Σούτης, Κ. Δ. Παπαδόπουλος, Ἀχιλλεὺς Διανέλλης, Ἰωάννης Β. Τακτιρίδης (Ἰκόνιον), Angelo Dimik, Γ. Λεβαντῆς, Δημήτρ. Π. Ξανθόπουλος.

Εὐγενεῖ φροντίδι τῆς δεσποινίδος Ἐρ. Καμπάνια — Αἰκατερ. Καμπάνια. Marie Ventoura, Μαρία Γκόλτερμαν, Καλλιρρόη Μπόννη.

Τῆ πρόφρονι φροντίδι τοῦ φίλου κ. Ἰ. Πηλιούρη — Ἰωάννης Πηλιούρης, Βασίλ. Δουάνογλους, Κ. Κωνσταντιδῆς, Γρηγόριος Ἀἰβαζίδης, Δημήτριος Καλλιᾶς, Ἰορδάνης Σαγματόπουλος, Δημήτριος Ρισέτης, Παναγῆς Ρισέτης, Σάββας Δαυῖδ, Ἀντώνιος Λεβαντῆς, Στυλ. Καναγκῆς.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Εὐαγ. Μαρκουῖζου — Μιχ. Παπαντωνάτος, Ἀριστοτέλης Φιλιππίδης, Στέφανος Γουργοκράτης, Λεωνίδας Ἐμμανουηλίδης, Δ. Κονταξόπουλος, Marie Kabadaïdès, Εἰρήνη Παπαντωνάτου, Βασίλ. Καστόρης, Εὐάγγελος Μαρκουῖζος, Alexandros Zographos, Ὁρέστης Κούμας, Α. Παπαγιάννης.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Γεωργίου Νέρη.—Θεόδωρος Καλλιβρούσης, Γεώργιος Νέρης, Τριαντάφυλλος Καριπόπουλος, Γεώργιος Α. Χαλᾶς, Γ. Πάπτης, Κωνσταντῖνος Κουμάκης, Α. Ρ. Φιτρέτζης, Β. Ι. Ο., S. Fabiato, Β. Ι. Ο., Α. Μιχαηλίδης, Χ. Μιχαλόπουλος.

Εὐγενεῖ φροντίδι τῆς οἰκογενείας κ. Ε. Λαγοπούλου.—Β. Κ. Σ., Γ. Α. Θεοδορίδης, S. Frey, Β. Σιδηρόπουλος, Εὐριδ. Λαγοπούλου, Δ. Πανταζῆς, Κ. Γεωργιάδης, Γεω. Γαλατεροῦ.

Τῆ πρόφρονι φροντίδι τοῦ φίλου κ. Σπυριδωνος Ψωμιάδου.—Σ. Σ. Ψωμιάδης, Δ. Γρηγοριάδης, Κ. Παπαδόπουλος, Β. Στεφανίδης, Δημοσθ. Ἰωαννίδης, Γεώργιος Ρουμάνης, Στέφανος Μεταξᾶς, Στέλιος Τσουμπαριώτης, Μιλτιάδης Σ. Ψωμιάδης, Ν. Χ. Παπαδόπουλος, Εὐρυπιδῆς Κ. Ἀναστασιάδης.

Τῆ ἐγγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Νικολάου Μορφίνης (Ρυσίου). — Σταῦρος Ν. Θωμάρεϊτς, Δημήτριος Τριανταφυλλίδης, Γρηγόριος Γ. Χρηστίδης, Alexandre Tsitrovits, Δημήτριος Νικολαΐδης, Ἰάκωβος Ν. Σκουληκίδης, Γεώργιος Μερτσάρης, Ν. Καλλιβρούσης (2), Γεώργιος Κρικελῆς, Ἄντων. Μυργιαλῆς, Κ. Μουλλός, Παναγιώτης Μορφίνης (Καλλιφορνία).

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Μ. Κρεαρά. — Ε. Ἰωνίδης, Κ. Γκριπώτης, Μ. Καλλιιάδης, Κ. Ζ. Παπανικολάου, Μιχαήλ Κρεαράς, Δημ. Σάκος Βορσάκης, Χρῆστος Α. Σπέρτος, Γεώργιος Πολλάτος, Θ. Γ. Λελεκόπουλος.

Τῆ ἐγγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γεωργίου Μπιλάλη. — Φώτης Καραβασίλης, ἰατρός, Ἄλεκος Γαζῆς, γεωπόνος, Μαρίνα Γ. Ρήγα, Γεώργιος Ν. Μπιλάλης.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Νικολ. Καλπακτσόγλου φαρμακοποιῶ. — Νικόλαος Καλπακτσόγλου, Β. Ἀναστασιάδης, Ἄνωνυμος, Χρῆστος Εὐστρατιάδης, Κ. Τσαγκόπουλος, Γ. Καρούλης, Γεωργόπουλος, ὀδοντοῖατρός, Οὐρανία . . . , Θωμᾶς Παπαδόπουλος, Σταῦρος Βενέτης (2), Νικόλαος Μπελαλίδης, Γ. Σταυρίδης, Νικόλαος Μιδέρνης.

Ἐγγενεῖ φροντίδι τοῦ ἔλλογίμου κ. Ἀλεξ. Χαρακίδου, καθηγητοῦ. — Ἀλέξανδρος Χαρακίδης, Κωνστ. Α. Χαρακίδης, Ἄριστοτ. Νόιος, Ἀλέξ. Γούδας, Ὀλγα Χαρακίδου, Μιλτιάδ. Σκαρामαγκᾶς, ὀδοντοῖατρός.

Τῆ ἐγγενεῖ καὶ πρόφρονι φροντίδι τῆς κ. Κλεοπ. Ἐπαινετοῦ. — Κλ. Ἐπαινετοῦ, Γεώργιος Χωριατίδης, Αἰκατερίνη Θεοδορίδου, Δημήτρ. Χαλκόπουλος, Ἰ. Ἀμπατζίδης, Θεόδ. Βαφειάδης.

Πρόφρονι φροντίδι τῆς δεσποινίδος Ἰσαβ. Γεράρδου. — Ἰσαβέλλα Γεράρδου, Χρῆστος Λωρίδας, Σεβαστή Ἀσπροπούλου, Γ. Παπατριανταφύλλου, Αἰκατερίνη Γ. Περιφάνου.

Τῆ ἐγγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Παύλου Παχωμίου. — Κυριακός Κ. Δαβίδ (Χώρα), Π. Παχωμίου, Ἰ. Δημητριάδης, Φώτιος Β. Τσίμας, Τρακατὰς Ἄρτινός (Γάνος), Νικόλαος Α. Δεναξᾶς, Ἀνδρέας Θ. Δεσίπρης, Δ. Ι. Κουβαράς.

Τῆ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Γ. Ροντάκη. — Κ. Τσολακίδης (Φανάριον), Γεώργιος Γκείβελης (Χαλκηδών), Περ. Γεωργιάδης, Γεώργιος Χ. Ροντάκης, Ἰωάννης Στεφόπουλος, Γ. Ἰωαννίδης (Μ. Ρεῦμα), Λεωνίδα Πολυζωΐδης, Γεώργ. Α. Γεωργιάδης, Νικόλαος Μερσίνης.

Τῆ ἐγγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἰ. Ζαρογιάννη. — Ἰωάννης Α. Ζαρογιάννης, Ἐλευθεράκης Α. Σαράφης, Ἀνδρέας Γ. Ἀνδρεάδης, Σταῦρος Α. Μαλιάκας, Μιχαήλ Παπαδόπουλος.

Τῆ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Στ. Σεβαστοπούλου. — Σταμάτιος Α. Σεβαστόπουλος, Ἀναστ. Κωνσταντίνου.

Πρόφρονι φροντίδι τῆς κ. Ἀναστασίας Βέργη. — Ἀπόστολος. Η. Ἡλιάδης, φοιτητῆς τῆς φαρμακευτικῆς, Σάββας Π. Σάββα, φοιτητῆς τῆς φαρμακευτικῆς, Ζ. Ἀλατζᾶς, Καλλιόπη Ταχταλή, Παναγιώτα Σαραντινοῦ.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Γ. Κορωναίου. — Ἄ. Ἀφεντούλης, Γ. Κορωναῖος, Ν. Ἀργυρίδης.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Γ. Καλλία. — Γεώργιος Κ. Καλλίας (2), Δημοσθένης Γ, Ἀρβανιτιδῆς, Ἄντ. Ν. Τζόλλας, Εὐδοξία Καρακάς.

Τῇ εὐγενεὶ φροντίδι τῆς κ. Σοφ. Ρωσσοπούλου. — Σοφία Δ. Ρωσσοπούλου, Αἰκατ. Κολλάρου, Γεώργιος Δ. Ρωσσοπούλου, Μαρία Χαλκιοπούλου, Μ. Α. Καστρινάκη.

Τῇ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Ἀλκιβιάδου Πεταλίδου. — Ἄλκιβ. Γ. Πεταλίδης, Βασίλ. Α. Φιλίδης (Χαλκηδών), Αἰκατ. Χρυσοβέργη, Γεώργιος Ἀεστοροίδης.

Τῇ εὐγενεὶ φροντίδι τῆς κ. Ἀγαθονίκης Σκένδερ. — Λεωνίδας Κωνσταντινίδης, Ἀργύρης Ράκας, G. Vasmadjidès, Κ. Γεωργιάδης, Ν. Γιασουμίδης, Γεώργιος Α. Φρέρης, Ἀγαθονίκη Σκένδερ.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ πανοσιολογιοτάτου ἀρχιμ. κ. Σπυρίδωνος. — Ἀρχιμ. Σπυρίδων, Ἡπειρώτης, Νικηφόρος Διάκονος, Ἡλίας Μύσιος Ἡπειρώτης, Χρήστος Ἰωαννίδης, Δημ. Πυλάδης.

Τῇ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Τηλεμάχου Μουσούρη. — Κίμων Ὀρφανίδης, Apostolos E. Cardelis, Γεράσιμος Ματαράγκας, Παναγ. Δ. Ποταμιᾶνος, Aristidès Dovessa, Μιλτιάδης Ρόκος.

Πατρικῇ φροντίδι τοῦ κ. Ἰ. Λεοντοπούλου. — Σφ. Ζ..., Ἰ. Λεοντόπουλος, Εὐάγγελος.

Τῇ εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Γ. Θεοδοσιάδου. — Γ. Κ. Θεοδοσιάδης, Γ. Μαυρομμάτης, Ἡλ. Ἀσλανίδης, ἰατρός, Κοσμάς Κοσμίδης, ἰατρός.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Κ. Σορῶτα. — Κ. Ι. Ἀληθινός, Π. Εὐκαρπίδης, Κ. Μ. Σορῶτος.

Τῇ εὐγενεὶ καὶ πρόφρονι φροντίδι τῆς κ. Α. Ἡλιοπούλου. — Α. Ἡλιοπούλου, Mme S. A., Κ. Φραγκούλης, B de Giacomo.

Τῇ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Δημητρίου Τσαγκαράκη. — Ἐμμ. Κυριακόπουλος, Ἐμμ. Μονδιάνος, Δημ. Τσαγκαράκης, Ἰωάννης Ρομπιδόπουλος, Γεώργιος Τσαγκαράκης.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Θ. Σταυράκη. — Θ. Σ. Σταυράκης (2), Π. Καπνίσης, Κωνστ. Ν. Μαρκόπουλος, Ἄλ. Α. Ἀντωνιάδης.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Ἐλευθ. Ἀγκολιάν. — Δημήτριος Πετρίδης, Ἀναστασία Ἀγκολιάν, Βασίλειος Πατσιμάκης.

Τῇ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Ἀ. Νικολαΐδου. — Ἀγλαΐα Νικολαΐδου, Ἄ. Κλεώπας.

Τῇ εὐγενεὶ φροντίδι τῆς κ. Νικολάου Πιστώφ ἐφέντη. — Νικόλαος ἐφένδης Πιστώφ, Mery N. Pistoff, Γρηγόριος Μ. Πιστώφ, Νικόλαος Α. Βαφειάδης.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. 'Ι. 'Αρβανιτάκη. — Β. Βερνίκος, Γ. Α. 'Αρβανιτάκης.

Φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Νικολάου Κόντη. — Γεώργ. Λεονταρίδης, Γεράσιμος Δ. Δαλέσσης (Βλαχέρναι), Αἰκατερ. Κουρούκλη, Νικόλ. Κόντης, 'Ελένη Β. Λαγωῦ.

Πρόφρονι φροντίδι τῆς κ. 'Ε Γαλάτη. — 'Ι. Σεφεμετάκης, Γ. Γεωργιάδης, Γ. Πάπτης, 'Ελ. Γαλάτη, 'Αν. Σασῶς, 'Οδ. Γαλάτης.

Εὐγενεῖ φροντίδι τῆς δεσποινίδος Βαρβάρας Τσιρικτσόγλου. — Βαρβάρα Γ. Τσιρικτσόγλου, Κορηήλιος Βαλαβάνης, Σάρ. Χ. Κωστοπούλου, Εὐανθία Κιουλμπάνογλου.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ φίλου κ. 'Αγγέλου Χριστοφόρου. — 'Α. Χριστοφόρου (4), Α. Δούσας, Α. Ποταμιᾶνος, Μ. Taturi, Α. Limboussaky, Π. Σ. Δονούμογλου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς δεσποινίδος Μαρίας Τ. 'Αντωνιάδου. — Ν. Γ. Κουμαριανός, Μαρία Τ. 'Αντωνιάδου, Πέτρος 'Απέρης, χημικός.

Τῇ εὐγενεῖ καὶ πρόφρονι φροντίδι τῆς δεσποινίδος Εὐρυδικῆς Α. Ζαννέτου. — Εὐρυδική 'Α. Ζαννέτου, 'Ιωάννης Φ. Λιάκος, Χρῆστος Ν. Περιβολιώτης, Διονύσιος Α. Μακρῆς, Στέφανος Ζαννέτος, 'Ιούλιος Λαμπρινίδης, Σ. Στάγκος, Τραϊανός Ξ. Παπαθανασίου, Πέτρος Μαμόπουλος, Κωνστ. Σκαρλατίδης, Χαρ. Στεφόπουλος.

Τῇ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Κ. Σαπουντζάκη. — Κ. Σαπουντζάκης, 'Ι. Παγιάδας, Μr Arslan (Créd. Lyon), Κιλιτζανίδης, δικηγόρος.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Δημητρίου Λαζαρίδου. — Πέτρος Γ. Καρὰ Εὐθύμογλου, 'Ι. Χριστίδης, 'Αδελφοὶ Παπαδόπουλοι, Εὐστράτιος Καρᾶς, Δημήτριος Λαζαρίδης.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. 'Α. Λουκάκη. — 'Α. Λουκάκης, Π. Χ' Εὐστρατίου, 'Ομ. Μαραγκός, 'Ι. Σουλβέστρος.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ αἰδεσιμωτ. πατρὸς κ. 'Αθ. Βασιλειάδου. — 'Αθανάσιος Βασιλειάδης, ἐφημέριος, Κ. 'Αλ. 'Αριστόβουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς κ. Σουλτάνης Καλλιπολίτου. — Σουλ. Καλλιπολίτου, Μιχαήλ Πανάδης, Θεολ. Διαμάντογλου, Κ. Πανάδης.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Β. Βασιλειάδου. — Γ. Χέλιμης, Β. Βασιλειάδης, Τρ. Βασιλειάδης, 'Α. Δεληγιάννης.

Τῇ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Ν. Τάγης. — Ν. Τάγης.

Οἱ ἐν Γαλατῇ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Νικολ. Κανακάρη. — Ν. Π. Κοσμέτος, Ν. Κ. Παπαῶς, Ν. Α. Κανακάρης, Ν. Δεπάστας, Γ. Α. Φιλικός, Εὐστάθιος

Πρωταίος, Ι. Ἀναστασιάδης, Ἄγαμ. Ἀθανασιάδης (Dérindjé), Κ. Ἀντωνιάδης.

Τῆ φιλικῆ φροντίδι τοῦ κ. Κ. Βακάλη. — Γεώργιος Βακάλης, Karl Bolland, Θ. Ε. Βακάλης, Ναθαναήλ Ε. Ἀθανασιάδης, Γεώργ. Σιγάλας, Γεράσιμος Σιγάλας, Μαρία Βακάλη.

Τῆ εὐγενεῖ καὶ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Εὐστράτ. Μαργαρίτου. — Εὐστράτ. Μαργαρίτης, Ρ. Βαϊανος, Θεοχάρης Χαλευρᾶς, Κ. Σ. Φωτιάδης, Βασίλ. Γ. Βασιλειάδης, Paraskeva Joanou C. F. O. A., Παντελ. Τριζας, Καλλίστρατος Κοφόπουλος, Νικόλ. Κοντοβᾶς, Nicolas Memondjoglou, Const. Fotiadès, C. F. O. A., Χ. Léliadès, Κυριακὸς Χ. Ρεγγάρης, C. Cristidès, Polychroniadès Ménélas, Pligouropoulos Margaritti

Πατρικῆ φροντίδι τοῦ κ. Ε. Α. Μαρτίνου. — Εὐστράτιος Μαρτίνος, Γεώργ. Δολαπιτσόγλου, (Χρυσούπολις), Κ: Ν. Μαλαΐας (Χρυσούπολις), Ι. Ε. Κυριανίδης, Ι. Κ. Δομούζιεφφ (2), Παναγ. Μαρκέτος, Δ. Ἀκέρσιος, Κωνσταντ. Γ. Μαρκέτος, Κωνσταντίνος Φιλιππίδης, Γεώργ. Μαυρίδης, Ἀριστείδης Κυριακίδης, Δ. Ἐμμανουηλίδης, Δ. Θεοφιλίδης (Διπλοκίονιον), Χ. Μυρίδης, Βασιλάκης Δημητριάδης, Σ. Ἀντίππας, Ἀθ. Σ. Ἀντίππας, Τηλέμαχ. Μενάγιας, Μωϋσῆς Γανίας, Περιζιλῆς Ἀστράς, Μιχαήλ Παναγιωτίδης, Ἀλέξ. Ἀγγελίδης, Βασίλ. Καλίνκος, Εὐάγγελ. Χασιώτης, Milt. Zographopoulos, Θεόδ. Ἐξίριτζῆς, Θεόδ. Ἀντίππας, Κ. Π. Παππᾶς, Γ. Μαρτίνος, Ἀλέξανδρος Νομικός, Σωκράτης Κομετζόπουλος, Η. Κυριακῆς, Δημήτριος Α. Μυρωδιάς.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Ἀναστασίου Ἀνυφαντῆ. — Ἀναστάσιος Κ. Ἀνυφαντῆς (3), Παῦλος Λαουτάρης, Μιχ. Γ. Ξαρόκωστας, Στέφανος Γρηγοριάδης, Χρήστος Γκίκας, Εὐάγγελος Ζάρβανος, Χαρ. Α. Μαγᾶς, Βασίλ. Παϊλόπουλος, Ἡλίας Σουλιώτης, Ἀλέκος Κοντολέων (Υψωμαθεΐα), Γ. Ζώργιας (Υψωμαθεΐα), Γ. Γκανῆς (Υψωμαθεΐα), Βασίλ. Σαρρῆς (Υψωμαθεΐα), Κ. Θεμέλης, Στυλ. Σαράντης, ἰατρός, Σίμος Σεκούλοβιτς.

Φιλικῆ φροντίδι τοῦ κ. Κωνστ. Καρούσου. — Α. Π. Δάνδολος, Α. Φωκάς, Ἰάκωβ. Παρίτης, Κωνσταντίνος Κραλίδης, Ἀπόστολος Γ. Λύκος, Ἰωάννης Οἰκονόμου, Δ. Κ. Καλβοκορέσης, Περικλ. Ἀμπατζῆς, Νικόλαος Φωκάς, Η. Κουρούκλης, Μ. Ἀναγνωστόπουλος, Σ. Χαρίτος, Τ. Καστελλάνος, Χ. Χ' Γιαννάκου, Γ. Σταυρινός, Δημοσθ. Σαραντίδης, Ε. Εὐξεντιάδης, Α. Λουδάρος, Δ. Π. Περίδης, Πλάτων Ἀθανασιάδης, Φίλιππος Ι. Φιλιππίδης.

Τῆ εὐγενεῖ καὶ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Ἰωάννου Γάφου. — Ἀλέξ. Κωνσταντινίδης, Ἰωάννης Γάφος, Λουκ. Ἀνδρεάδης, Ἀθανάσ. Δημόπουλος, Κ. Σαντοριναῖος, Φ. Ζάρος, Α. Πλητᾶς, Α. Γραμμινδάνης, Μ. Πλητᾶς, Ἀνδρῆκος Μαρᾶσογλου, Σωτ. Μπαρκούλης, Χρ. Σαρρόπουλος, Λεωνίδ. Μπάλλας, Σταῦρος Πλητᾶς, Βασίλ. Μουσουρούλης, Κ. Παπαδάκης.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀλεξ. Καρούση. — Ἀλέξ. Καρούσης, Ζαχ.

Δημητριάδης, Γ. Ἀνδρονίδης, Θ. Σαλίμπας, Ν. Γ. Πεσκοετζής, Κ. Διαμαντάκης, Ἡλίας Μαρίνος.

Τῇ εὐγενεῖ καὶ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Βλαδίμηρου Μιρμιρόγλου ἐγένθη. — Βλαδίμηρος Μιρμιρόγλου δικηγόρος, Ἰωάννης Βαλαλάς δικηγ., Βασίλ. Ζαχαριάδης δικηγόρος, Κωνσταντῖνος Λογοθέτης δικηγόρος, Χαράλαμπος Ἀϊνατζόγλου δικηγόρος, Γρηγόριος Πετριδῆς δικηγόρος, Εὐθύμιος Βαγιάννης, Κυριάκος Μοραλίδης δικηγόρος, Φώτιος Λαζαρίδης, Κλεόβουλος Μποσταντζόγλου, Μιχαλάκης Νικολαΐδης δικηγόρος, Γεώρ. Ζαμάννος, Δημήτριος Λασκαρίδης, Γρηγόριος Κοσμιόπουλος, Βασίλειος Νικολαΐδης, Ἀθανάσιος Σταματιάδης.

Οἱ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ κοινοῦ Μεταξᾶ. — Δ. Γ. Κωνσταντινίδης, Ἡρακλ. Βασιλειάδης, Γ. Σακλαρῆς, Ἡρακλ. Μιχαηλίδης, Σ. Σαγγάνης (2), Ματθ. Βασιλειάδης, Στέφανος Κιτσακόπουλος, Ἀριστείδης Χρ. Μητσόπουλος, Θεόδωρος Θεοδοριδῆς. Ζαχαρίας Ι. Ζαχαρίου.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Ἀντωνίου Σταυρίδου. — Α. Π. Σταυρίδης, Ἐμ. Ταπτᾶς, Ἰωάννης Βεζιρτζόγλου, Π. Παντελ. Παπλάς, Κωνσταντῖνος Γ. Λογαρίδης, Μιλτιάδης Κιτανίδης, Πέτρος Π. Παπτάς.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀντων. Σακλαρίδου. — Δ. Κ. Πουλουλίδης ἰατρός, Β. Ρίτσος ἰατρός, Ι. Π. Καραμβάλης, Φ. Ι. Παπαδόπουλος, Π. Ἀδαμαντίδης, Ἰωάννης Γ. Ζαχαριάδης, Χρῆστος Χρηστοφόρου, Νικόλαος Π. Βαλλῆς, Ζαφείριος Χατζηδημητρίου. Ἰωάννης Δ. Κορδομενίδης, Α. Σακλαρίδης.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Ἰ. Γ. Τριανταφυλλοπούλου. — Ἰωάννης Γ. Τριανταφυλλόπουλος, Α. Λαζαρίδης, Α. Μπαρούλης, Α. Γιαννόπουλος, Ἀνδρέας Γ. Κορώνης ράπτης, Γ. Κατσελῆς, Δ. Βαρσάμης, Ν. Χ. Πολύζος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γ. Λινοῦ. — Γεώργιος Λινός, Θεμιστοκλῆς Σφέτσος, Ἀντώνιος Μπουζούρας, Λουκᾶς Μεταξᾶς, Γ. Καλλιᾶδης, Ἀντ. Ραΐσης, Démitri Risetti

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Γ. Τσάρογλου. — Γ. Τσάρογλου, Ἰωάννης Τσάρογλου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Φρ. Δανδόλου. — Κ. Μουτάφογλου, Μ. Παναγόπουλος, Φρ. Δάνδολος, Εὐρ. Σαμαθράκης, Δ. Ἀγγελίδης, Ἀλέξ. Ποσάντζης, Λέανδρ. Δημητρόπουλος.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Ἀριστ. Σούρη. — Ἀθανάσιος Τουταπαντερμαλῆς, Ἀριστ. Π. Σούρης, Κωνστ. Δοβρένης, Νικόλ. Γ. Χρηστίδης, Σπυρ. Ἰωάννου, Δημ. Α. Βουλγαράκης, Παναγ. Ἀλβανόπουλος, Δοξήκης Βαλάσης, Σέργιος Ι. Πεχλιβανόπουλος, Χρῆστος Βῶβος, Γεώργιος Ἀρπατζῆς, Περικλ. Δοβρένης, Ναούμ Ἀντ. Μάρας, Θεόδωρ. Μ. Δελῆς.

Οἱ ἐν Παγκαλιῳ.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ φίλου κ. Δημητρίου Μαργαρίτου. — Δημήτριος

Α. Μάγκος (2 χρυσόδ.), Δημήτριος Μαργαρίτης (2 χρυσόδ.), Ί. Α. Ζερβουδάκης, Κωνστ. Εὐαγγελίδης, Τιμολέων Τάγαρης, F. Dehiter, Θεμιστοκλῆς Σταφυλοπάτης, Ἀντώνιος Μαρκόπουλος, Angelo J. Ellul, Ἀννέτα Κ. Μενεξέ, Π. Παναγιωτίδης, Ἐμμανουὴλ Φωτιάδης, Ὁ. Τσολακίδης, Δημ. Χριστοφορίδης, Ὁδ. Τσολακίδης, Θησεὺς Γεράρδος, Κωνστ. Καμπέτσος, Antonis Mancini, Ἰωσήφ Τσίκουλας.

Πρόφρονι φρονίδι τοῦ κ. Ἀλεξ. Μαργαρίτου.— Ἀλέξανδρος Δ. Μαργαρίτης (χρυσόδ.), Ἰωάννης Τσαλίκης, Ἀπόστολος Ζαμπέλης, Ἐλένη Σοφικίτου, Ἐλένη Ζαφειροπούλου, Ὁθων Σαραντινός, Παναγιώτης Ραφτόπουλος, Χ. Μπουνούνης, Ἀνώνυμος.

Ἐν Φερίκιοι.

Ν. Μισκάλας.

Οἱ ἐν Ταταούλοις.

Τῇ εὐγενεῖ καὶ πρόφρονι φρονίδι τοῦ ἱερολογ. ἱεροδ. κ. Εὐγεν. Κωσταρίδου, διευθυντοῦ τοῦ ἄρρεναγ. Εὐαγγελιστρίας.— Ἱεροδ. Εὐγένιος Κωσταρίδης (2), Τιμ. Μαμελετζόγλους, Α. Γεωργιάδης, Μαθητ. Σύλλογος Εὐαγγελιστρίας (2), Παντελῆς Β. Σκούρτης, ἱερ. Ἰωάννης Κωσταρίδης, Ἀδάμ Ἀναστασιάδης, Νικόλαος Μέτσης, Δημήτριος Χαροδούβελης, Κυριακὸς Κωνσταντόπουλος, Ἐ. Ἰγγλέση, Ἰωσήφ Χ' Ἰωσήφ, Ἀντ. Χαροδούβελης.

Πρόφρονι φρονίδι τοῦ κ. Βελ. Μακροπούλου.— Σοφία Λοζαρίδου, Γεώργιος Σουτάκης, Ἡλίας Λαζαρίδης, Κ. Γαλάτης, Κωνστ. Σουτάκης. ἰατρός, Γεώργιος Μακρόπουλος.

Εὐγενεῖ φρονίδι τῆς κ. Βικτωρ. Νικολαΐδου.— Κίμων Γραμμενίδης, Θάνος Νικολαΐδης. Βικτωρία Νικολαΐδου, Νικόλαος Βιτάλης.

Τῇ φιλικῇ φρονίδι τοῦ κ. Σπύρου Νικοπούλου.— Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ταταούλων: Κωνσταντῖνος Σερεμετάκης, Θεοκλῆς Στρογγύλος, Μιλτιάδης Χρηστίδης, Βασίλειος Μιχαηλίδης, Σταῦρος Ἀλεξανδριδης, μουχτάρης, Ἡλίας Ἰωσηφίδης.

Τὸ προεδρεῖον τῆς Ἀδελφότητος Ταταούλων «Πρόδοδος»: Ἀντώνιος Χαλκιοπούλος, Κωνστ. Βαλσαμάκης, Παναγιώτης Γεράρδος, Γεώργιος Χαλκιοπούλος, Κωνστ. Πραξιάδης, Φώτιος Σαββίδης.

Τὸ προεδρεῖον τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου «Ηρακλῆς»: Παντελῆς Καστανάκης, Μιλτιάδης Γιαλούσης, Ἄνδρ. Στεφανίδης, Συμεὼν Φωτιάδης, Ἰωάννης Μιχαηλίδης, Μενέλαος Καρροτσιέρης, Δημήτριος Ζαφειρίου, Αἰμύλιος Χρηστίδης, Σάββας Κωνσταντινίδης, Πλάτ. Χαδζάκης, Δημήτρ. Λεύκαρος. — Μιχαήλ Θέμελης, Μιχαήλ Στάμος, Γεώργ. Βασιλειάδης, Ὀμηρος Σιμωνίδης, Ἐπαμεινώνδας Πανταζίδης, Φίλιππος Ἐρξέγοβιτς, Σοφοκλῆς Παπαδόπουλος.

Εὐγενεῖ φρονίδι τοῦ κ. Δημητρίου Α. Μεταξᾶ.— Δημήτρ. Α. Μεταξᾶς, Ἀγγελος Α. Μέγαρος, Ἀλέξανδρος Σταματιάδης, Αἰκατερίνη Ζάμπερτ,

Ἐμμανουὴλ Βαλαβάνης, Νικόλ. Δημητριάδης, Πλάτων Βαφειάδης, Παναγ. Χαραλαμπίδης (Πότι), Androclis Xanthopoulos artist. de violon, Δημήτρ. Κουκουλίδης, Χρῆστος Ν. Λοιζόπουλος, Κωνστ. Δ. Ξανθόπουλος, Βίκτωρ Φ. Δεκαβάλλας, Εὐτέρπη Γ. Στεφανάκη, Κωνστ. Πρελορέντισος, Νικόλαος Βικέλας, Ἰωάννης Βιτσέντισος, Χρ. Π. Ψωμᾶς, Ἀνδρέας Ἀντωνιάδης.

Οἱ ἐν Διπλοκιονίῳ.

Εὐγενεὶ καὶ πρόφρονι φρονίδι τοῦ προσφιλοῦς μοι θείου, κ. Ἰωάννου Δ. Μέλα. — Ἰωάννης Δ. Μέλας (4), Κωνσταντῖνος Γ. Γκερδανίδης, Βασίλειος Γ. Ἀνανίας, Νικόλαος Χατζῆς, Δ. Ἰβράκης, Ἀφροδίτη Γ. Ἀνανίου, Κ. Μ. Μαργαριτόπουλος, Κωνστ. Ι. Κοκκάλας, Ἰ. Τσοῦγας, ὁ Θεοδωρουπόλεως κ. Λεόντιος, Θεολόγος Κωνσταντινίδης, Γεώργιος Δ. Κουρτζαϊδῆς, Ν. Α. Τζιβανόπουλος, Κ. Α. Τζιβανόπουλος, Εὐτύχιος Γιαγδζόγλου, Ι. Κ. Παπαδανιήλ, Νικόλαος Δεληκώστας, Στ. Βιτσαρᾶς, Π. Καλογεράκης, Λεωνίδας Βάγιας, Δημήτριος Βεντούρας, Κωνσταντῖνος Μ. Παδόπουλος, Μιχαὴλ Λεπερόγλου, Δ. Κοτούλας, Πατρικιάδης, Δημήτριος Δρακόπουλος, Ἀδελφοὶ Σταυρόπουλοι, Λεωνίδας Ἀποστολίδης, Φραγκίσκος Κουρτέσης, Α. Μαυρομιμάτης, Νικόλαος Βασιλειάδης, Κωντ. Ε. Κελαϊδίτης, Νικόλαος Ἰσαακίδης, ἰατρός, Ι. Παπαδόπουλος, ἰατρός, Ἀ. Παπακωνσταντίνου, Γ. Σώτροπας, Ε. Ἀγγελῆς, Ἀλέξιος Κ. Δεῦρμεντζόγλου, Δ. Γ. Ζαχόπουλος, Κλεοπάτρα Ζαχοπούλου, Ἀ. Ἀλευρόπουλος, Βασίλειος Καλίνικος, Φώτιος Ζαννέτος, Μαρία Ἰωάννου Μέλα, Εὐστρ. Ἀντωνιάδης.

Τῇ εὐγενεὶ καὶ πρόφρονι φρονίδι τῆς δεσποινίδος Αἰκατ. Χρηστίδου. — Κωνσταντῖνος Βιδόπουλος (Σουλινᾶς), Ἑλένη Σταυρίδου, (Νικομήδεια), Λεωνίδας Καραμαούνας (Ρύσιον), Μαριγώ Κάλφα (Νικομήδεια), Θεοδώρα Νικολαΐδου, Ἀγγελική Δ. Ἀποστολίδου, Ἀνώνυμος (Νικομήδεια), Ἰφιγένεια Σπαθιώτου, Ἰωάννης Δ. Σπυρόπουλος, Σταῦρος Καζέπογλου, Γεώργιος Ε. Χρηστίδης, Χαρίκλεια Π. Μελανδινοῦ, Κράτειρα Βογιά, Πηνελόπη Γ. Ἀράπογλου.

Πρόφρονι φρονίδι τῆς δεσποινίδος Ἄνδρομ. Σ. Μακασταρίδου. — Ἀθηνᾶ Χρ. Κεχαγιᾶ, Βασίλ. Α. Μαυροπούλου (Νικομήδεια), Σοφία Σ. Ἀνωτίδου, Σαββῖνος Δ. Βασματζίδης, Κλεάνθης Μακασταρίδης, Σταματῖνα Πρασίνου, Κωνσταντῖνος Γ. Ρανίδης.

Εὐγενεὶ φρονίδι τοῦ κ. Ἐτεοκλ. Χρηστίδου. — Ἀναστάσιος Μέγας, Ἑλληνική Ι. Κάμπερ.

Οἱ ἐν Μ. Ρεύματι.

Τῇ εὐγ. φρονίδι τοῦ κ. Π. Ἀναστασιάδου, διδασκάλου. — Ἀπ. Σαρηγιάννης, Ἀνδροκλῆς Γαλακτίδης, Π. Ἀναστασιάδης.

Οἱ ἐν Βεθεκίῳ.

Τῇ εὐγενεὶ καὶ πρόφρονι φρονίδι τῆς ἔλλογίμου δεσποινίδος Σ.

Θειάφη. † *Ἰωάννης Νικολαΐδης*, Δ. Γ. *Ταχτσίδης*, *Σοφία Θειάφη*, *Βιργινία Πανωρίου*, Κ. *Ἀναστασιάδης*, Α. *Κόχηλας*, *Ἐλένη Φ. Νικολαΐδου*, *Ζωή Κόσλοβιτς*.

Οἱ ἐν Τζιβαλίω

Τῆ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Σοφοκλ. Κωνσταντίνου. — *Σοφοκλῆς Κωνσταντίτου*, *Πολυχρόνιος Χαραλάμπους*, *Ζυφείριος Α. Ἐλευθεριάδης*, *Ζαχαρ. Ἀποστόλου*, Β. Μ. *Πουλίδης*, *Ζαννῆς Α. Λεονταρῆς*, *Ἰωάννης Τριανταφυλλίδης*, *Βασίλ. Ἐξαπτέρης*, *Μιλτιάδ. Κ. Δαδίκας*, *Μιχαῖλ Ἀλεξάνδρου*, *Δημήτριος Μεραβίδης*.

Ἐδγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γ. Ξανθοπούλου. — Γ. *Ξανθόπουλος* (4).
Μιχαῖλ Μποσίνης.

Ἐν Βλαχέρonais.

Μαρία Δαλέση.

Οἱ ἐν Βαλοῦκ-παζορ.

Φιλικῆ φροντίδι τοῦ κ. Ξενοφῶντος Κυριακίδου. — *Χένοφρον Κυριακίδης*, *Βασίλ. Βεκιάρόπουλος*, *Σεραφεῖμ Χαραλαμπίδης*, *Βασίλ. Γραφόπουλος*, *Φεβρονία Παπαδοπούλου*, *Δημήτριος Χρονούδης*, *Θωμᾶς Βαρσαμόπουλος*, *Στέργιος Κ. Παπαγεωργίου*, *Πέτρος Στέργιου*, *Γεώρ. Δανίκας*.

Οἱ ἐν Σιοκετζῆ.

Τῆ ἐδγενεῖ καὶ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Θεολόγου Λινού, *φαρμακεμπόρου*. — *Θεολόγος Λινός*, Κ. Γ. *Κωνσταντινίδης*, *φαρμακοποιός*, Α. *Ἀθανασιάδης* (*Ἰψωμαθεΐα*), *Πολύβιος Χατζόπουλος*, *Περικλῆς Χ. Πολυζώης*, *Ἰ. Ν. Πίντζας* (*Μακροχώριον*), Κ. Π. *Στεργιόπουλος*, Κ. *Ρωσιάνος*, *Μιχαῖλ Τσολακίδης*.

Φιλικῆ φροντίδι τοῦ κ. Κ. Ἀρσενάκη, *φαρμακοποιού*. — *Οἱ ἱατροί*: Κ. *Βυζαντιάδης*, Γ. *Παρθενιάδης*, Δ. *Κοκίδης*, Ν. *Βασιλειάδης*, Ο. *Κεσσόσγλους*, Ἐμ. *Παπαδόπουλος*.

Ἐν Βλάγκα.

Τῆ φιλικῆ φροντ. τοῦ ἑλλ. κ. Γ. Κουρकुλίδου. — *Γαβρ. Κουρकुλίδης* (6).

Οἱ ἐν Κοντοκάλιω.

Τῆ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Σταύρου Παχωμίου. — *Χρήστος Α. Νικολαΐδης*, *Γεώργιος Καμινάρης*, *Γεράσιμος Μανδαλίδης*, *Κωνσταντίνος Γιαννάκος*, *Χρήστος Παπάζογλου*, *Ἰωάννης Ἀντωνιάδης*, *Γεώργιος Δημητρίου*, Β. *Γεωργίου*, *Ἀναστάσιος Παυλόπουλος*, *Ἐλευθέριος Κίκας*, *Ἰωάννης Δ. Στεφανίδης*, *Στέφανος Δ. Στεφανίδης*, *Χρῆστος Ἀντωνιάδης*, *Νικόλαος Κατσουλίδης*, *Σταύρος Παχωμίου*, *Μιχαῖλ Π. Κουκουλίδου*, *Ἀναστάσιος Π. Παυλόπουλος*.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κλεοβούλου Χρηστίδου. — Κλεόβουλος Χρηστίδης, Ἀλέξανδρος Μπογιατζόπουλος, Ἰωάννης Γ. Τσαρόπουλος, Κωνσταντῖνος Ἀργυρώφ.

Οἱ ἐν Ὑψωμαθείοις.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κωνστ. Νιτσιδου, ἱερατικ προΐσταμένου Ἀγίου Νικολάου. — † Σύγκελλος Ἄνθιμος Ἀθανασιάδης, Κ. Νιτσιδης, Ἰωάννης Ἀλ. Νιτσιδης, Θεμιστοκλ. Θ. Τσονίδης (Ἰωάννινα), ἱεροδ. Χρυσόστομος Κανάκης, Βασίλ. Ζαχαριάδης, Κ. Τσακμάκης, Π. Τσονίδης.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Ἰωάν. Τιβέρη. — Ἰωάννης Σ. Τιβέρης, Νικόλ. Γενιόπουλος, Γεώργ. Ζόργιας, Κωνστ. Καραντινός, Γεώργ. Γκανῆς, Ἰσίδωρος Μ. Βιτέρμπος, Κ. Γ. Καλφόπουλος, Ἄγγελος Φ. Φωτιάδης, Κ. Α. Ξενίδης, Ι. Ἀναστασιάδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ ἱερολογ. ἱεροδ. κ. Ι. Α. Καραγατσίδου. — Κωνσταντ. Νικολαΐδης, Δημήτριος Μ. Ἀριστερός, Ἀρχιμανδρ. Νεόφυτος, Π. Καραγατσίδης (Ἅγιος Φραγκίσκος Ἀμερικῆς).

Οἱ ἐν Μακροχωρίῳ.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Χαρίλ. Παπαδημητρίου. — Χαρίλαος Παπαδημητρίου, Φίλιππος Φιλιππίδης (Χάσκιοι), Τηλέμαχος Σαραντόπουλος, Νικόλαος Παντζιζιρης (Φανάριον), Ἀθανάσιος Ἀθανασιάδης, Μενέλαος Ἀραβανόπουλος.

Οἱ ἐν Ἀγίῳ Στεφάνῳ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ φίλου κ. Christof Papadopoulos. — Ἠλίας Ἠλιάδης, Νικόλαος Βογδάνοβιτς, Νικόλαος Γεωργ. Κιουρτζόγλου, Ὀδυσσεὺς Λογαρίδης, Πανταζῆς Σαράντης, Νικόλαος Κωνσταντινίδης, Ἰωσήφ Λαζαρίδης, Ἐμμαν. Ραπτόπουλος, Χριστῶφ Παπαδόπουλος, Γεώργιος Δεληγιάννης.

Οἱ ἐν Χάλκῃ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γεωργ. Οἰκονομίδου. — Κωνσταντῖνος Βασσάνης, Θεόδ. Κριμῆτσος, Δρόσος Παμπούκης, Ι. Σουρμελῆς, Κ. Ἀθανασόπουλος, παιδαγωγός, Οἱ τελειόφοιτοι τῆς ἐλληνημπορικῆς σχολῆς: Σ. Πολλάκις, Γ. Οἰκονομίδης, Κ. Γεωργιάδης, Ἰ. Δημητριάδης, Ι. Σταυρίδης, Ζήσης Ἰωαννίδης, Γ. Κοσμαδόπουλος, Α. Κοτσύφης.

Φιλικῇ φροντίδι τοῦ ἱερολογ. κ. Ι. Λαμπρυνίδου, ἱεροσπουδαστοῦ τῆς κατὰ Χάλκην Θεολογ. Σχολῆς. — Γεώργιος Σ. Κάζογλου, Ἰωάννης Σταμ. Κρουσουλούδης, Ἰωάνης Γ. Καλφόπουλος, Κωνσταντ. Θ. Παπαδημητρίου, Ἐμμαν. Μαρκάκης, Σωκράτης Γανιάρης, Νικόλαος Σουμελίδης, Βασίλειος Παπαθεοφάνης, Γεώργιος Δ. Χατζῆ Ἀποστόλου, ἱεροδ. Ἄνθιμος, Πέτρος Κατσιναβάκης.

Ἐν Πριγκίπῳ.

Ἐλ. Ρ. Ρήγα, Γρ. Παπαδόπουλος.

ΟΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ

Οί ἐν Ἀδριανουπόλει.

Εὐγενεῖ φρονίδι τῶν κ. κ. Ἰωάννου, Μενελάου καὶ Ἀριστοτέλους Γ. Μοιρασιδίου. — Δ. Ἰ. Χατζηβασίλης, Κ. Πιτινίτης, Μιχαὴλ Χρ. Σιάσιου, Μιχαὴλ Παυλίδης, Ἀδελφοὶ Μοιρασιδαί, Παναγιώτης Νικολαΐδης, Ἰωάννης Νικολαΐδης. Ἡ ἐν Κυζίκῳ Ἀδελφότης «Εἰρήνη», Στέφανος Καργίδης, Ἀθανάσιος Γ. Παζόπουλος, Ἀλέξανδρος Ἀθανασίου Καράκοζιδης, Κωνσταντῖνος Χρηστίδης, Ἐπ. Ἰ. Ἀναστασιάδης, Γεώργιος Π. Τζιρίτης, Παῦλος Ἀδαμαντίδης, Δημήτριος Παναγιωτόπουλος.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Ζ. Βλαχοπούλου, διευθύντ. τοῦ ἰδιωτικοῦ παρθεναγωγείου Νοῦκα (2).

Ἐν Καλλιπόλει.

Γ. Χρυσοβέργης (2).

Οί ἐν Ἀδᾶ-Παζᾶρ.

Πρόφρονι φρονίδι τοῦ κ. Γ. Κομετζοπούλου, ἱατροῦ. — Ν. Γαβριηλίδης, Ἐλένη Κομετζοπούλου, Ἰ. Ἰ. Ἰακωβίδης.

Οί ἐν Ἀρετσόῦ (Ρυσίῳ).

Πατρικῆ φρονίδι τοῦ γίλου κ. Μορφίνῃ Συμεών. — Π. Δ. Ἀθανασιάδης, Μορφίνης Συμεών, Γρηγόριος Χ' Κωστής, Δημήτριος Ἰρακλείου, Κωνσταντῖνος Παπαδόπουλος, Χρῆστος Λασκαρίδης, Γρηγόριος Νιφοράτος, Γρηγόριος Θ. Βαφειάδης, Γεώργιος Α. Χ' Πετρεῖ, Βασίλειος Ι. Κιμούσης, Δ. Σ. Κουτσαρδάκης, Γ. Χαραλαμπίδης, Στυλιανὸς Δόπρος, Νικόλαος Μαργαριτόπουλος, Ἀντώνιος Κυριάκης, Αἰμύλιος Ὁρφανίδης (Πέραν), Γρηγόριος Ν. Θωμάρεϊζ, Θ. Π. Βαφειάδης, Ν. Στέφορον, Ἀθανάσιος Θ. Πιπίνης, Βασίλειος Δ. Ἰγνατιάδης, Χαρίλαος Εὐαγγέλου (Μακεδόν), Γεώργιος Ι. Ἀγαπίου, Λάζαρος Θωμαΐδης, Βασίλειος Χ' Δοκιανοῦ, Δημήτριος Π. Κουπατάς, Δημήτριος Π. Λεονταρίδης.

Εὐγενεῖ καὶ πρόφρονι φρονίδι τῆς κ. Αἰκατερίνης Γ. Χαραλαμπίδου. — Αἰκατερίνη Γ. Χαραλαμπίδου, Φανή Π' Δ. Ἀθανασιάδου, Ἐλένη Σ. Κοντοπούλου, Π. Ν. Δρακοπούλου, Β. Α. Κουριάτου, Μαρία Δ. Σαραντινοῦ, Σουλτάνα Ν. Ταχταλή, Βασιλική Μπεζιρτζῆ Στεφανῆ, Ἐλένη Θ. Λεμονίδου, Δημήτριος Ἐμ. Μαΐτανου.

Φιλικῆ φρονίδι τοῦ κ. Κωνσταντίνου Καραμασούνα, ἱατροῦ. — Κωνσταντῖνος, Καραμασούνας, ἱατρός, Ἀρσένιος Δ. Γεωργιάδης, Ροζαλία Χρηστίδου (Διπλοκιόνιον), Κ. Ἀρσενάκης, φαρμακοποιός, Δημ. Λεονταρίδης, Δημήτριος Εὐελπίδης, ἱατρός, Κορηλία, Γ. Ἀνεστοπούλου

Πρόφρονι φρονίδι τοῦ κ. Ζαχαρίου Πωγωνάτου, ἱατροῦ. — Τάκης Ζ. Πωγωνάτος, Ἰ. Π. Καζαμίας, Χαράλαμπος Προδρομίδης.

Τῇ φιλικῇ φρονίδι τοῦ κ. Ἰ. Κοφιδᾶ. — Ἰ. Δ. Κοφιδᾶς, Δρακούλης Ν. Θωμάρεϊξ, Παναγιώτης Ν. Κεϊτσιρογλους, Π. Α. Κουριώτης, Θεοδοσίος Ξενιάδης, Κωνσταντῖνος Ἰ. Κοφιδᾶς.

Τῇ εὐγενεῖ φρονι. τοῦ ἀγαπητοῦ μου ἐξαδέλφου κ. Ἰ. Πασαλόγλου. — Ἰ. Πασαλόγλου (χρυσόδ.), Στυλιανὸς Νικηφόρου Καλόγηρος, Γεώργ. Βλασίου, Νικόλαος Ζ. Τζουλούφης, Ἀλέξανδρος Α. Ἀθηναίου, Ἑλπινίκη καὶ Ἀθανάσιος Πασαλόγλου, Γεώργιος Π. Μαϊστρέλης, Μαρία Ν. Χ' Μαλλῆ, Τριαντάφυλλος Γκύζου, Δημήτριος Σταύρου Καλαμαρίδης, Σωτήριος Κ. Δαλσωτήρη, Θεόφιλος Β. Θεοφύλακτος, Ἀπόστολος Σοφοῦ, Δημήτριος Νικολάου Μαλαματᾶς, Ἰωάννης Ε. Κυριαζῆς, Ἰωάννης Ἀντωνίου, ράπτης, Φώτιος Σταυρόπουλος, Οὐρανία Χρυσοπούλου, Βασίλειος Μαυροφρύδης, Πρόδρομος Ζαχαρόπουλος, Σ. Τσακῆτος Προδρόμου, Β. Χ. Κωνσταντίνου, Φώτ. Παναγιώτου, Α. Σταμπολίδης.

Πρόφρονι φρονίδι τοῦ αἰδεσιμωτάτου πατρὸς κ. Νικολ. Κάζηκα. — Παπᾶ Νικόλαος Κάζηκας, Μουσταφᾶς Μεβρουκ Ζαδέ, Δημήτριος Γεωργίου, Λεωνίδα Παπαδόπουλος (Βαλατᾶ).

Οἱ ἐν Γοτιότῃ (Ἠπείρου).

Εὐγενεῖ φρονίδι τοῦ κ. Ἰ. Α. Παπαχρήστου. — Ἰωάννης Α. Παπαχρήστου, Νικόλαος Δ. Συνοτορίδης, Κωνσταντῖνος Παπαδημητρίου, Χρήστος Δήμιου, Γεώργιος Χ. Κωνσταντινίδης, Παῦλος Χρ. Κωνσταντινίδης, Δημήτριος Ἀγγελίδης.

Ἐν Ἀλιστράτῃ

Κωνσταντῖος Ρούσης, διευθυντῆς τοῦ αὐτοῦ οἰκοτροφείου (5).

Οἱ ἐν Ἐπιβάταις (Σηλυβρίας).

Εὐγενεῖ φρονίδι τοῦ κ. Νικολάου Εὐαγγελίδου. — Ἀριστείδης Καρατζιάδης, Ἰ. Περισοράτης, Μιλτιάδης Δημοσθένους.

Οἱ ἐν Ζιντζιό-δερέ.

Εὐγενεῖ καὶ πρόφρονι φρονίδι τοῦ φίλου κ. Κορηλίου Γαϊτανίδου. — Κ. Ἀλεξιάδης, καθηγητῆς, Νικόλαος Δ. Παπαμιχαήλ, Γεώργιος Ο. Δζιζίκης, Ἀναστάσιος Μαυρομμάτης, Ἡλίας Β. Βλασιάδης, Λάζαρος Μ. Παρασίδης, Σάββας Ι. Κεϊσογλου, Χαράλαμπος Ματθαιόπουλος, Κ. Γ. Παπαγεωργίου, Γεώργιος Β. Ἰσαακίδης, Μιχαήλ Ι. Ἀναστασιάδης, Παῦλος Κ. Τσαούσογλου, Γεώργιος Α. Λαζαρίδης, Εὐαγγελινὸς Κ. Κεπαπδζόδλου, Σάββας Μ. Βαφειάδης, Ἀθανάσιος Παπαγιάννης, Βασίλειος Γ. Βαχρατιάδης, Σοφία Ματθαιοπούλου, Ἑλένη Οὐράηλογλου.

Οἱ ἐν Ἡρακλείῳ (Τεπέ κιοῖ Νικομηδείας).

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ ἔλλογίμου φίλου κ. Κυριακοῦ Εὐθυμίου. — Ἀλέξανδρος Ἱερομόναχος, Κυριακὸς Εὐθυμίου (2), Ἀντώνιος Σταυρίδης, Κυριακὸς Νικολαΐδης, Ἀναστάσιος Ἀγγελίδης, Ἀλέξανδρος Γ. Κιουρεξίδης, Α. Ν. Βουτυρᾶς, Γιάγκος Τασῆς, Ἰωάννης Καρκαπήτσος, Ἀντώνιος Προδρόμου, Γεώργιος Χ' Δημήτρογλου, Γεώργιος Π. Παλλάσης, Κωνσταντῖνος Πεταλλάς, Σεβαστή Α. Ἀλτῆ, Εὐτέρπη Ι. Τανταλίδου.

Οἱ ἐν Κίῳ.

Ὁ ἅγιος Νικαῖας, κ. Ἱερώνυμος (10).

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Βασιλείου Κυριακοπούλου. — Βασίλειος Κυριακόπουλος, Γεώργ. Ἐμμ. Δεληγαβούρης, Ἀναστάσιος Ἀράβολους, Κ. Μαρμαρινός, Παναγῆς Συγιανέλης, Τίτος Ι. Τσάλης, Πέτρος Παππίας, Παναγιώτης Η. Κουντῆς, Λεοντῆς Βουτσᾶς Χιλήτης, Ἀλέξανδρος Π. Λαλάγκας, Χρῆστος Σουφατζῆς, Γεώργιος Βακᾶς, Ἡρακλῆς Ι. Ἀλεξανδρῆς, Ἡλίας Γ. Σῶκος, Ἀπόστολος Γ. Βαλάσης, Βασίλειος Ματθαῖος, Ἀγαμέμνων Σταϊκόπουλος.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Σπύρου Παπαδοπούλου. — Σπῦρος Α. Παπαδόπουλος, Χαρίλαος Κ. Παπαδόπουλος, Γεώργιος Κ. Παπαδόπουλος, Διογένης Μαγουλᾶς, Φώτιος Καραγεώργου, Βασίλειος Ἀξάρης, Ἀρχιγένης Μιχαηλίδης, Ἀλέξανδρος Μέλιας, Βλάσιος Γιαβᾶσόγλου, Θεόδωρος Παδιδέκας, Ἰωάννης Θ. Μαρκουῖζος, ἱατρός, Γεράσιμος Καραμανλῆς, Βασίλειος Ν. Πινάτζης, Γεώργιος Πινάτζης, Ὁθων Χ' Πέτρου, Πέτρος Μιρασγιετζῆς, Δημήτριος Τσάλης. Ἀπόστολος Ι. Γερβένης.

Εὐγενεῖ καὶ πρόφρονι φροντίδι τοῦ ἐξοχωτάτου Ἀνδρῆκου ἐφένδη Δελιφώτη, Δημάρχου Κίου. — Ἀνδρέας Δ. Δελιφώτης, δήμαρχος, Δημήτρ. Δ. Μαραγγοῦ, Δ. Γ. Βουργουνόζης, Βασίλειος Σ. Πινάτζης, Φ. Ν. Παντερμαλῆς, Δ. Β. Χατζόγλου, Θουκυδίδης Χ' Πέτρου, Ἀναστάσιος Νόλας. Α. Αὐγουστόπουλος, Ε. Δ. Κουζούνης, Μενέλαος Θ. Ἀντωνίου, Περ. Ν. Βανδῶρος, Γεώργιος Τ. Μουράτης, Ἀντώνιος Μ. Μυτιληναῖος, Κωνσταντ. Κρητικός, Νικόλ. Νίνος, Σ. Αὐγουστίνος, Ἀπόστολος Γ. Δανιήλ, Στυλιανὸς Χ. Ἀντίπας, Στυλ. Χ. Λιακάκης, Βασ. Ἀράβολους, Ἴπποκρ. Προυσαλέντης.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Ἐκτορος Δρόσου. — Σωκράτης Ι. Καραλαμπίδης ἐφένδης, βοηθὸς ὑποδιοικητῆς, Στέφανος Ἄθαν. Δελιέλης, Περικλῆς Ν. Βανδῶρος, Θεόδ. Κ. Χατζόγλου, Δ. Ε. Πινάτζης, Ν. Ἀνδρουτσος, Γεώργιος Φ. Πινάτζης.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ ἔλλογμ. κ. Παναγιώτου Οἰκονόμου. — Παναγ. Οἰκονόμου, Ἐκτωρ Α. Δρόσος, ἱεροψάλτης, Δημοσθένης Βελλιαροῦτης, Ματθαῖος Τσίκας.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Ἀρ. Κοβουνίδου — Α. Α. Καβουνίδης,

Δάφνη Γ. Δημητριάδου, Μαρία Κεντίογλου, Ἀρίστη Μακρογιάννη, Γεώργ. Παντελῆς, Χαρίκλεια Πινάτζη.

Εὐγενεῖ καὶ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Χρήστου Τζάφου. — Χρήστος Τζάφος, Σπύρος Καβουνίδης, Γεώργιος Σαφαριάκης, Συνόδης Αὐγουστίνος, Γεώργ. Σαρηβαλάσης, Ἄριστ. Γ. Παπαδόπουλος, Θεοχ. Δ. Ἀλεξανδρίδης.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Πέτρου Φιλιππαίου. — Π. Σ. Φιλιππαῖος, Σπύρος Βασιάδης, Ε. Δημητριάδης, Γ. Δημητριάδης, Β. Γεωργιάδης, φαρμακοποιός, Κυρ. Γεωργιάδης, Ἀσὴμ. Τσάκωνας, Χρήστος Πεχλιβάνης, Σ. Λιακάκης, Θεοχ. Ἀλεξανδρίδης, Ἀλκ. Κεχαγιᾶς.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Ἄριστ. Λασκαριδίου. — Ἄρ. Λασκαρίδης, Νικόλαος Κουντουρίδης, Κορν. Γιαννάρου, Π. Βιτάλης, ἰατρός, Ἐλ. Γ. Ζιβανίδου.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ ἔλλογ. κ. Ἀπ. Τακᾶ. — Ἀπ. Κ. Τακᾶς, διδάσκαλος, Δημοσθ. Σ. Πανταζίδης, Δημήτρ. Σ. Πανταζίδης, Σταύρος Χ. Τριγλίνου, Ἀναστ. Σιδέρης, Δημ. Ἰ. Σταϊκόπουλος.

Οἱ ἐν Μανδαμάδῳ (Δέσβου).

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ περισπουδάστου μου φίλου, πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Τ. Εὐαγγελινίδου, πρωτοσυγκέλλου τῆς Α. Σ. τοῦ ἁγ. Μηθύμνης. — Τιμόθεος Εὐαγγελινίδης (χρυσόδ.), Ἀναγνωστήριον «ἡ Πρόοδος», Ἑρασμία Π. Ἀναγνώστου, ἱερέως, Ἀριάδνη Π. Ν. Ἀμπατζῆ, Τερψιχόρη Ἐμ. Μοζουρέλλη, ἰατροῦ, Δωροθέα Εὐστρατίου Ἀναγνώστου, Καλ. Δ. Ἀποστόλου, Κλεονίκη Μ. Ἰατρίδου, Μυροῖνη Εὐστρατίου, (διδασκ.), Ποσιούλα Παπᾶ Σταύρου, Παρασκευᾶς Εὐστρατ. Πρινάρη, Μαριάνθη Εὐστ, Μιχαήλ, ἱερέως, Στυλιανὴ Κωστῆ Μ. Χ' Ἀναγνώστου, Ἀριάδνη Ε. Ἀλεξίου, Μαρία Νικ. Γροσομανίδου, Φερηνίκη Παπᾶ Γιαννίκου.

Ἐν Βάλια.

Γ. Νιοτάρης (5).

Οἱ ἐν Κηζ-Δερβέντ (Νικομηδείας).

Αἰδ. Παπᾶ Ἰορδάνης, αἰδ. Παπᾶ Δημήτριος, Πασχ. Δ. Ἀλεξάνδρογλους, Σπύρος Δ. Ἀλεξάνδρογλους, Ἰωάννης Γαρουφαλίδης, Ἀθανάσιος Ἡλία ὀγλοῦ, Ἰωάννης Π. Ἐρεγλίογλους.

Οἱ ἐν Νικομηδείᾳ.

Ὁ Μέγας ἀρχιδιάκονος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως, ἱερολογιώτατος κ. Κ. Ἀσημάδης (χρυσόδ.).

Πρόφρονι φροντίδι τῆς κ. Πηνελόπης Γ. Σάλλιαρη. — Γεώργ. Σάλλιαρης, Πηνελόπη Σάλλιαρη (2), Τέκνα Σάλλιαρη (2), Μιχαήλ Σταυρινάκης (2), Γαβριὴλ Ματσούκης, Χρ. Σοφριανίδης, Σπυρ. Γεωργιάδης, Χαρ. Νεοφύτου, Δημ. Σούπας, Ἐπομ. Ἡλιάδης, Θεόδ. Γαβριήλ.

Πρόφρονι φρονίδι τοῦ φίλου κ. Γουλιέλμου Μαυροκορδάτου. — Π. Σταματιάδης, Ν. Σουρλάγκας, Ἄρ. Ἀγγελῆς, Συμ. Ἀτέσογλους, Σ. Τζελέπης, Γ. Λιμπούσης, Ν. Αἰγίδης, Σ. Χρυσομάλης, Ἄρ. Θεοδορίδης (Δοῦσδζε), Δημήτρ. Ρούδης, Β. Νικολαΐδης, Ν. Ἰατρόπουλος, Φ. Χρησιδης, Ἄθ. Χήνογλους, Μ. Ἰατρόπουλος, Χουσεΐν Βέη, Ν. Κάλτζιας, Ζαφ. Παππαδόπουλος, William Mavrogordato.

Φιλικῆ φρονίδι τῆς δεσποινίδος Ἐλένης Σ. Σταυρίδου. — Νικόλαος Σ. Ἰνδζέβη, Ἡρακλῆς Ζ. Πιολόπουλος, Χαρίλαος Ἀβραάμ Ἐξιορτζόγλους (Ρύσιον), Ἀναστασία Ἀναστασιου (Ρύσιον), Αἰκατερίνη Τριανταφυλλίδου, Πολυδέκτης Χαρμανδαρίδης, Αἰκατερίνη Χαραλαμπίδου, Ἀλεξάνδρα Δ. Βορζάνη, Πηνελόπη Γ. Μουστάκα (Κυδωνίαι).

Ἐν Ξάνθῃ.

Δημήτριος Νικηφορίδης, γραμματεὺς τῆς ἱερ. μητροπόλεως (5).

Οἱ ἐν Ὀρτάκιοῖ (Βιθυνίας).

Ἐγγενεῖ καὶ πρόφρονι φρονίδι τοῦ κ. Βασίλ. Κεχαγιόγλου. — Βασίλ. Κεχαγιόγλους (χρυσόδετ), Μιχαλάκης Α. Δζεζαϊρίδης, Θεμιστοκλ. Ἰωαννίδης, Ν. Παπαγεωργίου ἰατρός, Μιλτιάδ. Α. Γιάσογλους, Θεοχάρ. Παχτίκος, Ἄ. Σεφεριάδης ἱεροψάλτης.

Οἱ ἐν Ποντοθακλείᾳ.

Ἐγγενεῖ καὶ πρόφρονι φρονίδι τοῦ πανοσιολογ. ἱερομον. κ. Ἡλίας τοῦ Ρυσίου καὶ τοῦ ἔλλογιμον κ. Ἀντωνίου Γ. Κρασσᾶ. — Ἄρχιμ. Πανάρετος Τράντας. Πανοσιολ. Ἱερομόναχος Ἡλίας ὁ Ρύσιος, Χ' Μιχαήλ Χ' Ἀνέστη, Ἡλίας Ζουμπούλογλου, Ἀναστασία Κρασσᾶ, Σοφία Γρ. Πατίδου, Μιχαήλ Μαυρίδης, Θεμιστοκλῆς Χ' Χαραλάμπου, Μιχαήλ Π. Παλλαλίδης, Δημήτριος Λογαρίδης, Σπυρίδων Μουράτογλους, Γεώργιος Κ. Ραδίσις, Στρατάκης Γ. Σαρρηγιάννη, Κυριάκος Ι. Τσερκέζογλους, Ἀγαθάγγελος Χ' Χαραλάμπου, Ἐλευθέριος Σταυρίδης, Σοφοκλῆς Δ. Ἀσλάνογλους, Ἰωάννης Ἡλ. Γεωργιάδης, Λάζαρος Παπαδόπουλος, Κωνσταντῖνος Ἐδιρμίτογλους, Χαράλαμπος Ἀβαδζῆς.

Οἱ ἐν Ραιδεστέῳ.

Ἐγγενεῖ φρονίδι τοῦ κ. Ἐμμανουὴλ Βουτυρᾶ. — Κωνσταντῖνος Ντάσος Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος (2), Πάτροκλος Παρασκευόπουλος ἰατρός, Νίκος Γοργίας, Χρυσόθ. Κοβαλακίδης, Κ. Ι. Μαυρίδης, Πασχαλάκης Φ. Κοσμίδης Γεώργιος Ξ. Θεοδορίδης, Φωτᾶκης Χ' Ἀγγελίδης, Μιχαήλ Ἀφεντούλης, Μιχαήλ Ε. Μαμάκος, Γεώργιος Ματθαῖος, C. Medini, Ernest P. Aslan, Πλάτων Γ. Διαμαντόπουλος, Ἰωάννης Μ. Μαργαριτόφ, Δημήτριος Μαρούσης, Ξενοφῶν Μανδανᾶκης, Ἐμμανουὴλ Ἀ. Βουτυρᾶς.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Δημητρίου Στυλιανοῦ. — Χριστόδουλος Γ. Γαυλαρίδης, Ὁθων Α. Κοζάκης, Ζαχαρίας Χ' Γεωργίου, Γεώργιος Δ. Βουργαζλῆς, Δημήτριος Φ. Τσολακίδης, Κωνσταντῖνος Ἀποστόλου.

Φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Νικολάου Χατζοπούλου. — Νικόλαος Δ. Μαυρίδης, Ἰωάννης Κ. Μαυρίδης, Ἀνέστης Βαφειάδης, Ἀθανάσιος Δημητρίου, Πασχάλης Ἀθανασίου, Ἀθανάσιος Σταύρου, Δημήτριος Γεωργίου, Ἀλέξανδρος Ἀδαμαντίου, Ἀλέξανδρος Δ. Λαζίδης, Κοσμάς Γρηγορίου, Γεώργιος Παντελῆ, Πέτρος Βούρκου, Νικόλαος Η. Κάλλης, Γεώργιος Κωνσταντίνου, Γεώργιος Α. Ἀντωνιάδης, Κ. Δ. Γαλανόπουλος, Φιλοποίμην Π. Ἀλεξιάδης, Ἀθηνόδωρος Π. Μαυρίδης.

Οἱ ἐν Σινώπῃ.

Εὐγενεῖ καὶ πρόφρονι φροντίδι τοῦ φίλου κ. Κυριακοῦ Γ. Σαραϊδάρη. — Θωμᾶς Ξανθόπουλος, Δημήτριος Χατζηανέστης, Μυρόδης Μυρόδης, Θεόδωρος Σαραντίδης, Ἀφεντουλίδης, Γ. Ν. Γερεπακάν, Θεόδωρος Δ. Μαράζη, Φώτιος Παπαλάμπρου, Γεώργιος Ἀρμιάογλου, Μιχ. Δ. Δζινόγλου, Βελισσάριος Κυριακίδης, Ἀνέστης Συμεωνίδης, Βασίλειος Χ' Ἰορ. Ἀσκακαλίδης, Ἰωάννης Αὐγερινός, Παῦλος Γιαζιδζόγλους φαρμακοποιός, Χρηστος Κ. Συμεωνίδης, Πρόδρ. Χ' Γ. Κομβόπουλος, Κυριακός Γ. Σαραϊδάρης.

Οἱ ἐν Τσίναριφ.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Σεραφεῖμ Π. Καρακατσάνη. — Εὐστράτιος Φωτιάδης, Ἀριστείδης Ν. Λεπτιδῆς, Βασίλ. Γεωργιάδης, Θωμᾶς Ἀναστασιάδης, Δημήτριος Χ. Ἀκκοκαλίδης, Σεραφεῖμ Π. Καρακατσάνης.

Οἱ ἐν Τραπεζοῦντι.

Εὐγενεῖ φροντίδι τῆς ἐλλογίμου δεσποινίδος Μ. Φιλιππίδου, διευθυν. τριάς τοῦ ἰδιωτικοῦ Παρθεναγ. «Ἡ Ναυσικά». — Μ. Φιλιππίδου (2), Σάββας Π. Φιλιππίδης, Σταῦρος Γαληνός.

Οἱ ἐν Σαράντα-Ἐκκλησῖαις.

Φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Κομιανοῦ Λευκίδου. — Κ. Λευκίδης, Γ. Καμπᾶς, Α. Λευκίδης, Γ. Κωνσταντινίδης, Κ. Εὐσταθόπουλος.

Οἱ ἐν Χουδί.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Βασίλ. Κεχαγιόγλου. — Χρ. Κεχαγιόγλους, Ἀνθ. Πασχαλίδης, Γ. Πασχαλίδης, Πασχ. Πασχαλίδης, Θεόφιλος Παπαγεωργίου.

Ἐν Χιλῆ (Εὔξεινον).

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Σ. Μαυρίδου. — Σέργιος Μαυρίδης καὶ Νικόλαος Παπᾶ Καλλινίκου, διδάσκαλοι.

Οἱ ἐν Χίῳ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῶν δεσποινίδων Ἐλ. Σταυρίδου καὶ Κωνστ. Ἀθανασιάδου.—Βασιλεία Γ. Γιαλούρη, Μελπομένη Μ. Κουτούβαλη, Στάσα Κλάδου, Ἑλλη Δεπάστα, Ἑλπινίκη Βαρβέρη, Μαρία Βακιρτζόγλου Ἄννα Σιτοπούλου, Ἄννα Μαλέα, Καίτη Σιμποπούλου, Μαρία Συνέλη Ἐλισάβητ Λιγνάδη, Κωνσταντία Ἀθανασιάδου.

Οἱ ἐν Κοτυώροις.

Θρ. Ζαζόπουλος, Θεμιστ. Παστυίδης.

ΟΙ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ

Ἐν Βουκουρεστίῳ.

Γεώργιος Βέργης (δεδεμένον).

Ἐν Σουλινᾷ.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Νικολ. Μορφίνη.—Σταῦρος Κ. Βιδόπουλος (2), Νικόλαος Κυριακίδης, Γρηγόριος Κουντουγούρης.

Ἐν Γαλαζίῳ.

Φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Ν. Μ. Παπαδοπούλου.—Ἰωάννης Μοίρας, ἰατρός, Μιχαὴλ Καραμπάσης, Μ. Σαραντίδης, Κ. Κοζαδίνος, Κ. Φιλάρετος, Ἀλέξ. Κωνσταντινίδης, Γεώργ. Γιαννίκης, Ν. Βαλσαμάκης, Π. Τοιγάντες, Γεώργ. Βρεττός, Ἀδαμάντιος Πειθῆς, Κωνστ. Βλαχάκης, Κ. Νικήτα, Σάββας Χριστοφοράτος, Γ. Φ. Σαράφης, Ἰ. Γ. Χρηστίδης, Ι. Κροντηρᾶς, Ν. Πιτινίκης, Π. Εὐγενίδης, Πουλχερία Γρ. Κωνσταντινίδου, Θεμιστοκλῆς Παστελάς, Λεωνίδα Λαμπρινίδης, Ν. Παπανικολάου, Ἐμμανουὴλ Χ' Στυλιανίδης, Ν. Μ. Παπαδόπουλος.

Ἐν Βιογινία τῆς Ἀμερικῆς.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ ἀγαπητοῦ μοι κ. Νικολάου Γ. Νάκου.—Ν. Γ. Νάκος, Γ. Δ. Μιργιαλῆς, Ἀλέξανδρος Γκαλβακιώτης, Δημήτριος Χ. Θεοδοράκος, Ν. Π. Κοριαλέξης, Περικλῆς Μέλλων, Παν. Λειβαδάς, Σπύρος Λαβδιώτης (ἅπαντα χρυσόδετα).

Οἱ ἐν Σικάγῳ.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ φίλου κ. Γεωργίου Κομπίτη.—Γεώργιος Κ. Κομπίτης, Στρατῆς Γιακαμός, Δημήτριος Βαλιάζης, Φώτιος Δημητρίου, Δημήτριος Ι. Χρυσῆς (ἅπαντα χρυσόδετα).

Οἱ ἐν Μαγχεδονίᾳ.

Εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ε. Μαρτίνου. — Δ. Ι. Κωνσταντίνου, Κ. Β. Ἀνανιάδης.

Οἱ ἐν Κέρτζ (Ρωσία).

Εὐγενεῖ καὶ πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Γεωρ. Πανᾶ. — Γεράσι. Ι. Πανᾶς (11), Σ. Α. Κεφαλῆς, L. Wooldridge, G. Vorobioff, N. Methenit, Ν. Ἰωνᾶς, Α. Ρῆγος, πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, Δ. Μ. Μιχαηλίδης, Π. Μουσοῦρης, Σπύρος Κουρούπης.

Οἱ ἐν Τήνῳ.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ φιλιτάτου μου θείου κ. Ι. Κριμιζάκη. — Μ. Γ. Κρικελῆς, Ζαν. Ν. Ἀλαβᾶνος, Παντελῆς Α. Μαρκουῖζος, Ἄντ. Μεσσινέζης, Γ. Παπαφωτίου, Ν. Παπαοικονόμου, Γρηγ. Ἰουστινιάνης, Μιχ. Ψάθης, Ἐδ. Φιοράκης, Ματθ. Ἀρχαλίδης, Ἄριστ. Π. Νῶε, Γεώργ. Α. Νῶε, Γεώργ. Στρούμπτος, Ἰω. Ν. Καρδαμίτσης, σχολάρχης, Μάρκος Δεσίπρος, Γεώργ. Α. Γάφος, δήμαρχος, Ἀλέξ. Α. Γάφος, Βασ. Δ. Μωραΐτης, (Ἄνδρος), Ματθ. Α. Φιλιππίδης, λοχαγὸς τοῦ α' πεδ. συντάγμ. (Ἀθήναι), Ἰωάννης Ἀρχαλίδης, (Cherpin Αἴγυπτος), Α. Καλονάρης (Facous Αἴγυπτος) Ἰωάν. Ζάρπας (Facous, Αἴγυπτος), D E Foros (Belcas, Αἴγυπτος), Nic. Tjitzas (Alexandrie).

Ἐν Μεσολογγίῳ.

Ματθίλδη Σερμακέη (5).

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Δανιὴλ Καμπιχί. — Ἐλένη Δ., Σοφία Χ., Δ. Μεσίρης.

Πρόφρονι φροντίδι τοῦ κ. Μ. Καροτσιέρη. — Λυκ. Κ. Σαρράφογλους, Εὐρυπ. Μανδαλίδης.

ΣΗΜ. — Ἐξαιτούμενοι συγγνώμην παρὰ τῶν φιλομούσων συνδρομητῶν, ὧν τὰ ὀνόματα δὲν κατεχωρίσθησαν διὰ τὸ μὴ ἔγκαιρον τῆς ἀποστολῆς τῶν ἀγγελιῶν, ὡς καὶ παρ' ἐκείνων, ὧν τὰ ὀνόματα πιστῶς δὲν ἀνεγράφησαν διὰ τὸ δυσανάγνωστον τῆς ὑπογραφῆς. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΜΕΝ πάντας τοὺς ἐνθέρμως τὴν ἐνεστέτηται ὑποστηρίξαντας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000022950

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ μὲν τοὺς συνδρομητὰς Γρ. ἀργ. 7¹/₂

Διὰ δὲ τοὺς μὴ ταιούτους > > 8¹/₂

Ἐδίδονται παρ' ἅπασιν τοῖς ἐν Κοπριανιστοῦ
βιβλιοπωλείοις καὶ τῷ Ἑλληνογαλλικῷ Ἐκπαιδευτικῷ
ΜΕΛΛΑ (Πέρον, ὁδὸς Σεργίτς, 57-59).